ROBERT LUDLUM

DOCUMENTUL MATLOCK

OLIMP

ROBERT LUDLUM

DOCUMENTUL MATLOCK

Colecţia THRILLER 8

Versiunea românească: CONSTANTIN DUMITRU – PALCUS

V.1.0

www.virtual-project.eu

I.S.B.N.
973-9180-02-7

Titlul original: *THE MATLOCK PAPER*,
© 1973 by Robert Ludlum
EDITURA OLIMP
Bucureşti 1994

De acelaşi autor:

TREVAYNE
MOZAICUL PARSIFAL
ILUZIA SCORPIONULUI
MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR

Pentru Pat şi Bill,

Aşa cum grăieşte anticul proverb bagdhivi:
La umbra giganţilor e speranţă şi pentru umbră
„Due Macellis” sunt nişte giganţi!

1

Loring părăsi clădirea Departamentului de Justiţie pe uşa laterală şi se uită după un taxi. Se făcuse aproape cinci şi jumătate şi, în acea zi primăvăratică de vineri, aglomeraţia de pe străzile Washingtonului era îngrozitoare. Loring se postă aproape de bordură şi ridică mâna stângă, sperând să aibă noroc. Era pe punctul să se lase păgubaş când în faţa lui opri un taxi care tocmai luase un pasager de la vreo zece metri mai încolo.

— Mergeţi spre est, domnule? Dacă da, urcaţi! Domnul din maşină a zis că nu-l deranjează.

Când se produceau astfel de incidente, Loring se simţea întotdeauna stânjenit. Cu un gest reflex, îşi trase înapoi antebraţul drept, permiţând mânecii să coboare cât se putea de mult ca să mascheze lanţul negru şi subţire petrecut pe după încheietură şi prins de mânerul servietei-diplomat.

— Oricum, mulţumesc. La prima intersecţie, o iau spre sud.

Aşteptă până când taxiul intră din nou în fluviul de maşini şi-şi reluă semnalizările inutile.

De regulă, în astfel de împrejurări, mintea îi era ageră şi simţurile în alertă. În mod normal, ar fi aruncat priviri în ambele direcţii, pândind taxiuri gala să-şi debarce pasagerii, atent la intersecţii după acele dreptunghiuri care semnalizau de pe acoperiş că maşina respectivă era liberă, daca alergai suficient de repede s-o prinzi.

În orice caz, astăzi Ralph Loring nu avea chef să alerge. În această vineri anume, mintea îi era obsedată de o realitate teribilă. Tocmai fusese martor la condamnarea la moarte a unui om. Un om pe care nu-l întâlnise vreodată, dar despre care ştia o mulţime de lucruri. Un bărbat de treizeci şi trei de ani, care locuia şi muncea într-un orăşel din Noua Anglie situat la patru sute de mile depărtare şi care habar n-avea de existenţa lui Loring, cu atât mai puţin de interesul Departamentului de Justiţie faţă de el.

Gândurile lui Loring se întorceau mereu la marea sală de şedinţe cu masa dreptunghiulară imensă în jurul căreia erau aşezaţi oamenii care pronunţaseră sentinţa.

Se împotrivise cu ardoare. Era tot ce putea face pentru omul pe care nu-l întâlnise niciodată, omul care era manipulat cu atâta

precizie spre o poziţie atât de şubredă.

— Daţi-mi voie să vă reamintesc, domnule Loring, a spus un asistent al procurorului general, cândva procuror militar în cadrul marinei, că în orice situaţie de luptă sunt asumate nişte riscuri fundamentale. Se anticipează un procentaj de pierderi.

— Condiţiile sunt diferite. Omul acesta nu este pregătit. Nu va şti cine sau unde îi este inamicul. Şi cum ar putea să ştie, când nici noi nu ştim?

— Tocmai de aceea. (Vorbitorul care a urmat era un alt asistent al procurorului general, recrutat de printr-un birou de avocaţi al vreunei corporaţii, mare amator de şedinţe de comitet şi, bănuia Loring, incapabil să ia decizii în absenţa lor). Subiectul nostru este extrem de mobil. Uită-te la fişa lui psihologică: „... tarat, dar mobil în cel mai înalt grad”. Exact aşa spune. El este varianta logică.

— „Tarat, dar mobil”! Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai înseamnă şi asta? Permiteţi-mi să reamintesc acestui comitet că lucrez în domeniu de cincisprezece ani. Fişele psihologice sunt doar nişte ghiduri orientative, nişte aprecieri supuse erorilor. Sunt tot atât de dispus să trimit iarăşi un om într-o misiune de infiltrare fără să-l cunosc în cele mai mici amănunte, pe cât aş îndrăzni să-mi asum responsabilitatea pentru calculele matematice de la N.A.S.A.

Lui Loring i-a răspuns preşedintele comitetului, un profesionist al branşei:

— Îţi înţeleg reţinerile; în mod normal, aş fi de acord. Din păcate, acestea nu sunt nişte condiţii normale. Abia dacă dispunem de trei săptămâni. Factorul timp înlătură precauţiile obişnuite.

— Este riscul pe care trebuie să ni-l asumăm, a rostit fostul procuror militar pe un ton atotştiutor.

— Păi tocmai, că *nu* vi-l asumaţi, a replicat Loring.

— Doreşti să fii scutit de sarcina de a-l contacta?

Preşedintele rostise oferta cu deplină sinceritate.

— Nu, domnule. O voi face. Împotriva voinţei mele. Vreau să se consemneze asta.

— Înainte de încheierea şedinţei, o problemă. (Fostul avocat de corporaţie se aplecase în faţă, peste masă). Şi asta vine tocmai de la vârf. Am căzut cu toţii de acord că subiectul nostru este motivat. Fişa lui stabileşte limpede acest lucru. În acelaşi timp, trebuie să reiasă cu claritate că orice ajutor acordat acestui

comitet de către subiect este oferit de bunăvoie şi din proprie iniţiativă. Aici suntem vulnerabili. Nu putem, repet, *nu putem* fi făcuţi răspunzători. Dacă este posibil, am dori să se consemneze că subiectul *a venit* la noi.

Ralph Loring îşi întorsese dezgustat faţa de la individ.

Între timp, traficul devenise şi mai intens. Loring aproape că se hotărâse să parcurgă pe jos cele douăzeci de cvartale bătute pe muchie până la apartamentul său când un Volvo alb opri în faţa lui.

— Urcă! Arăţi penibil cu mâna ridicată în felul ăsta.

— A, tu erai. Mulţumesc tare mult.

Loring deschise portiera şi se strecură pe micul scaun din faţă, ţinându-şi diplomatul pe genunchi. Nu avea nici un rost să-şi ascundă lănţişorul negru de la încheietură. Cranston era şi el un om de acţiune; un specialist al rutelor internaţionale. El efectuase cea mai mare parte a activităţilor pregătitoare ale misiunii de care era acum responsabil Loring.

— A fost o şedinţă lungă. Aţi realizat ceva?

— Foc verde.

— Era şi timpul.

— De vină au fost doi asistenţi ai procurorului general şi un mesaj îngrijorat de la Casa Albă.

— Bun. Azi dimineaţă, divizia Geo a primit rapoartele de ultimă oră de la Force-Mediterranean. Are loc o adevărată schimbare în masă a rutelor de aprovizionare. Treaba e confirmată. Terenurile de la Ankara şi Konya, din nord, proiectele din Sidi Banani şi Rashid, până şi contingentele algeriene îşi reduc producţia în mod sistematic. Lucrurile vor deveni foarte dificile.

— Şi ce dracu’ vrei acum? Am crezut că obiectivul este să-i lichidăm. Voi ăştia nu sunteţi niciodată mulţumiţi.

— Nici tu n-ai fi. Putem exercita controlul asupra rutelor pe care le cunoaştem; dar ce Dumnezeu putem şti despre locuri ca… Porto Belocruz, Pilcomayo, o jumătate de duzină de nume imposibil de pronunţat din Paraguay, Brazilia şi Guyana? E o situaţie cu totul nouă, Ralph.

— Aduceţi-vă specialiştii sud-americani. Colcăie C.I.A. de ei.

— Nici pomeneală. Nu avem voie nici măcar să solicităm hărţi.

— E o tâmpenie.

— E spionaj. Trebuie să rămânem curaţi. Respectăm cu stricteţe regulamentul Interpolului; nici un fel de şmecherii.

Credeam că ştii asta.

— Ştiu, replica Loring plictisit. Tot o tâmpenie rămâne.

— Tu ai grijă de Noua Anglie[1], S.U.A. Noi o să ne ocupăm de pampaşi sau pampas, cum dracu' i-o fi zicând.

— Noua Anglie, S.U.A, este un adevărat microcosmos, fir-ar să fie. Asta e aspectul înspăimântător. Ce s-a întâmplat cu toate acele descrieri poetice pline de pârleazuri rustice, spirit yankeu şi ziduri de cărămidă acoperite cu iederă?

— E noua poezie. Trebuie să te acomodezi.

— Compasiunea ta e copleşitoare. Mersi.

— Pari descurajat.

— Nu e timp suficient…

— Niciodată nu e. (Cranston dirijă maşina pe o bandă mai rapidă, pentru ca la intersecţia dintre străzile Nebraska şi Optsprezece să rămână blocat în coloană. Oftând, scoase maşina din viteză şi ridică din umeri. Se uită la Loring, care privea ţintă la parbriz). Cel puţin tu ai obţinui lumină verde. E ceva.

— Sigur. Cu un om total nepotrivit.

— Oh… înţeleg. El e acolo? Cranston arătă cu capul spre servieta lui Loring.

— El. Din ziua-n care s-a născut.

— Cum îl cheamă?

— Matlock. James B. Matlock II. *B* de la Barbour, o familie, de fapt două familii foarte vechi. James Matlock, licenţiat în litere, doctor în filosofie, o autoritate incontestabilă în domeniul influenţelor sociale şi politice asupra literaturii elisabetane. Ce zici de asta?

— Iisuse! Astea sunt calităţile lui? Şi unde o să înceapă să pună întrebări? La ceaiurile organizate de facultate în onoarea profesorilor pensionaţi?

— Nu. În privinţa asta, stăm bine: e destul de tânăr. Calităţile lui sunt incluse în ceea ce băieţii de la Securitate numesc „… tarat, dar mobil în cel mai înalt grad". Nu-i aşa că-i o frază drăguţă?

— Inspiratoare. Şi ce înseamnă asta?

— E menită să descrie un om care nu e foarte simpatic. Probabil din pricina unui dosar militar compromiţător, sau a unui divorţ – sunt sigur că e vorba de armată aici – dar, în ciuda acestui handicap insurmontabil, este plăcut de toată lumea.

[1] Şase state din nord-estul Statelor Unite: Mâine, Vermont, New Hampshire, Massachusetts, Rhode Island şi Connecticut.

— Mi-e deja simpatic tipul.

— Asta-i problema mea. Şi mie-mi place.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi. Era limpede că Cranston avea destulă vechime în meserie ca să-şi dea seama când un coleg de breaslă trebuia să gândească de unul singur. Să ajungă singur la anumite concluzii sau explicaţii raţionale. De cele mai multe ori, era simplu.

Ralph Loring se gândea la omul a cărui viaţă era detaliată atât de complet în servieta sa, sintetizată dintr-o mulţime de bănci de date. Numele era James Barbour Matlock, dar personajul din spatele numelui refuza să-şi limpezească contururile. Şi asta îl deranja pe Loring; viaţa lui Matlock fusese marcată de inconsecvente tulburătoare, chiar violente.

Era unicul fiu rămas în viaţă al unor părinţi în vârstă, extrem de bogaţi, care trăiau într-o frumoasă izolare în Scarsdale, New York. Educaţia lui urmase canoanele tipice ale păturii înstărite din Est: Andover şi Amherst, cu perspectivele adecvate ale unei profesii cu sediul în Manhattan: bancher, agent de bursă sau agent comercial. Nu exista nimic în dosarul său, din perioada liceului sau a facultăţii, care să indice vreo abatere de la această schemă. Într-adevăr, căsătoria cu o fată având un statut social proeminent în Greenwich părea să confirme acest lucru.

Şi dintr-o dală, lui James Barbour Matlock au început să i se întâmple nişte lucruri pe care Loring şi-ar fi dorit să le poată înţelege. Mai întâi, armata.

Era pe la începutul anilor şaizeci şi, prin simplul tertip de a fi consimţit la o prelungire a serviciului cu şase luni, Matlock ar fi putut sta confortabil la un birou, ca ofiţer de intendenţă undeva – cel mai probabil, cu relaţiile familiei sale, în Washington sau New York. În loc de asta, fişa lui militară arăta precum cazierul unui huligan: un şir de insubordonări şi de infracţiuni care i-au asigurat cea mai ingrată dintre misiuni: Vietnamul şi ostilităţile sale în curs de acutizare. În timpul petrecut în Delta Mekongului, comportamentul său militar l-a adus de două ori în fala curţii marţiale.

Şi totuşi, la originea acţiunilor sale nu părea să existe vreo motivaţie ideologică, ci doar o lipsă, aproape loială, de adaptare.

Reîntoarcerea la viaţa civilă a fost marcată de continuarea dificultăţilor, mai întâi cu părinţii, apoi cu soţia. În mod inexplicabil, James Barbour Matlock, al cărui trecui universitar fusese onorabil dar deloc strălucit, a închiriat un mic apartament

în Morningside Heights şi s-a înscris la cursurile superioare ale Universităţii Columbia.

Soţia lui a rezistat trei luni şi jumătate, optând pentru un divorţ discret şi o ieşire rapidă din viaţa lui Matlock.

Descrierea anilor următori constituia un material informativ monoton. Matlock-incorigibilul era pe cale să devină Matlock-cărturarul. A muncit pe brânci, fără întrerupere, obţinând licenţa după paisprezece luni şi doctoratul doi ani mai târziu. A avut loc un soi de reconciliere cu părinţii săi şi a obţinut un post la catedra de limbă engleză a Universităţii Carlyle din Connecticut. De atunci, Matlock a publicat un număr de cărţi şi de articole, dobândind o reputaţie de invidiat în sânul comunităţii universitare. Era în mod, evident popular – „mobil în gradul cel mai înalt" (cretină expresie!); avea o situaţie materială moderată şi, aparent, nu mai avea nici una din trăsăturile antagoniste pe care le manifestase în perioada sa rebelă. Bineînţeles, avea extrem de puţine motive să fie nemulţumit, îşi spuse Loring. James Barbour Matlock II îşi aranjase frumuşel viaţa; era acoperit bine mersi la toate capitolele, inclusiv o prietena. Întreţinea o relaţie discretă cu o studentă la cursul superior, Patricia Ballantyne. Aveau domicilii separate, dar, conform informaţiilor, erau amanţi. Oricum, în măsura în care acest lucru putea fi determinat, nu se punea problema căsătoriei. Fata îşi completa studiile în vederea doctoratului şi o aşteptau o duzină de burse ale unor fundaţii. Burse care însemnau ţări îndepărtate şi realităţi neobişnuite. Patricia Ballantyne nu era destinată căsătoriei; cel puţin, conform băncilor de date.

Dar în privinţa lui Matlock? Se întrebă Ralph Loring! Ce îi spuneau faptele? Cum justificau ele alegerea făcută?

N-o justificau. Nu aveau cum. Numai un profesionist experimentat putea îndeplini exigenţele situaţiei curente. Problemele erau mult prea complexe, prea pline de capcane pentru un amator.

Ironia îngrozitoare era că dacă acest Matlock comitea erori şi cădea în capcană, ar fi putut realiza cu mult mai mult şi mult mai repede decât orice profesionist.

Putea totodată să-şi piardă viaţa.

— Ce te face să crezi că va accepta? Cranston se apropia de apartamentul lui Loring şi trebuia să-şi satisfacă curiozitatea.

— Cum? Scuză-mă, ce-ai spus?

— Care ar fi motivul pentru ca subiectul să accepte? De ce

crezi că va fi de acord?

— Un frate mai mic. De fapt, cu zece ani mai mic. Părinţii sunt destul de bătrâni. Foarte bogaţi, foarte detaşaţi. Matlock ăsta se consideră responsabil.

— Pentru ce?

— Pentru frăţior. S-a sinucis acum trei ani cu o supradoză de heroină.

Ralph Loring conducea fără grabă maşina închiriată de-a lungul şoselei largi, cu trei benzi de circulaţie, trecând pe lângă casele mari şi vechi, aşezate în fundul curţilor cu gazon bine îngrijit. Unele dintre ele erau sedii ale unor confrerii, dar rămăseseră mult mai puţine decât în urmă cu un deceniu. Exclusivismul social din anii cincizeci şi de la începutul anilor şaizeci era înlocuit. Câteva din imensele clădiri aveau acum alte denumiri. *The House, Aquarius* (natural), *Afro-Commons, Warwick, Lumumba Hali.* Universitatea Carlyle din Connecticut era unul din acele campusuri „de prestigiu”, de mărime medie, care punctau peisajul Noii Anglii. Sub conducerea unui preşedinte strălucit, dr. Adrian Sealfont, administraţia începuse reorganizarea colegiului, încercând să-l aducă la nivelul cerul de a doua jumătate a secolului douăzeci. În balanţă erau puse inevitabilele proteste, proliferarea bărboşilor şi studiile africane, pe de o parte, iar pe de alta, bunăstarea liniştită, sacourile-uniformă ale cluburilor şi regatele sponsorizate de absolvenţi. Hard rock-ul şi tradiţionalele ceaiuri dansante căutau cu înfrigurare căi de coexistenţă.

Privind la campusul paşnic scăldat în lumina soarelui strălucitor al primăverii, Loring îşi spunea că părea de neconceput ca o asemenea comunitate să ascundă vreo problemă reală.

Cu atât mai puţin problema care îl adusese aici.

Şi totuşi, aşa era.

Carlyle era o bombă cu efect întârziat care, atunci când va exploda, va atrage după sine un număr extraordinar de victime. Că *avea* să explodeze, Loring ştia, era inevitabil. Ce se va fi întâmplat până atunci era imprevizibil. Depindea de el să pună la cale probabilităţile cele mai favorabile în condiţiile date. Cheia era James Barbour Matlock, licenţiat în litere şi doctor în filosofie.

Loring trecu pe lângă atractiva vilă universitară cu două etaje, care adăpostea patru apartamente, fiecare cu intrare separată.

Era considerată una din cele mai bune locuinţe ale universităţii şi era ocupată de regulă de către familii tinere merituoase, care nu ajunseseră încă la venitul necesar pentru a-şi putea permite propria locuinţă. Apartamentul lui Matlock se alia la parter, în secţiunea vestică.

Loring ocoli cvartalul şi parcă peste drum de uşa lui Matlock, în diagonală. Nu putea să rămână prea mult; se tot foia în scaun, cercetând cu privirea maşinile şi trecătorii de duminică dimineaţa, mulţumit de faptul că el însuşi nu era băgat în seamă. Acesta era un amănunt vital. Conform dosarului de supraveghere a lui Matlock, duminică, tânărul profesor citea de obicei lucrările studenţilor până pe la ora nouă, după care se deplasa cu maşina în extremitatea nordică a campusului, acolo unde Patricia Ballantyne locuia într-unul din apartamentele convenabile rezervate studenţilor de la cursul superior. Mai exact, mergea acolo în cazul în care ea nu-şi petrecuse noaptea la el. De regulă, cei doi mergeau să ia masa de prânz la iarbă verde şi se întorceau la apartamentul lui Matlock, ori se duceau în sud, la Hartford sau New Haven. Bineînţeles, nu lipseau variaţiile. Adeseori, domnişoara Ballantyne şi Matlock plecau împreună în weekend, trecând drept soţ şi soţie. În tot cazul nu în acest weekend. Filajul confirmase acest lucru.

Loring se uită la ceas. Se făcuse unu fără douăzeci şi Matlock nu-şi părăsise apartamentul. Timpul era pe terminate. Peste câteva minute, Loring era aşteptat în strada Crescent, la numărul 217. Acolo era planificat contactul de acoperire pentru schimbarea autovehiculului.

Ştia că nu era nevoie să-l supravegheze fizic pe Matlock. La urma urmelor, îi citise dosarul cu scrupulozitate, studiase o sumedenie de fotografii, ba chiar schimbase câteva cuvinte cu dr. Sealfont, rectorul universităţii. Cu toate acestea, fiecare agent are propriile sale metode de lucru şi ale lui includeau supravegherea subiectului timp de câteva ore înainte de stabilirea contactului. Câţiva colegi de la Justiţie susţineau că asta îi dă un sentiment de putere. Loring ştia numai că îi dădea un sentiment de încredere.

Uşa de la apartamentul lui Matlock se deschise şi un bărbat înalt ieşi în lumina soarelui. Era îmbrăcat în pantaloni kaki, pantofi mocasin şi un pulover pe gât de culoare maro. Loring observă că era un bărbat moderat de arătos, cu trăsături bine definite şi părul blond, destul de lung. El controlă încuietoarea de

la uşă, îşi puse ochelarii de soare şi merse pe lângă trotuar către ceea ce Loring socoti că trebuia să fie un loc de parcare. Câteva minute mai târziu, James Matlock apăru de pe o alee la volanul unei maşini sport Triumph.

Reprezentantul guvernului se gândi că subiectul lui părea să ducă cea mai plăcută dintre vieţi. Un venit îndestulător, nici o responsabilitate, o muncă pe care o îndrăgea, până şi o relaţie convenabilă cu o fată frumoasă.

Loring se întrebă dacă lucrurile vor rămâne neschimbate pentru James Barbour Matlock şi peste trei săptămâni. Căci lumea lui Matlock era pe punctul de a fi lansată pe tobogan, către abis.

2

Matlock apăsă până la refuz pedala de acceleraţie a Triumph-ului şi automobilul cu siluetă joasă vibră în timp ce acul vitezometrului atingea şaizeci şi două de mile pe oră. Nu era grăbit – Pat Ballantyne nu pleca nicăieri – ci doar mânios. Ei bine, nu tocmai mânios; doar iritat. De obicei, după un telefon primit de la ai lui era iritat. Timpul n-avea să elimine acest sentiment. Nici banii, dacă avea să câştige vreodată atâţia încât să merite să vorbeşti despre ei, adică sume pe care tatăl său să le considere respectabile. Motivul care-i provoca iritarea era acea condescendenţă enervantă, accentuată pe măsură ce părinţii săi îmbătrâneau. În loc să se împace cu situaţia, nu încetau să facă uz de ea. Insistaseră ca el să-şi petreacă vacanţa de primăvară, de la mijlocul semestrului, în Scarsdale, astfel încât, împreună cu tatăl său, să se poată duce zilnic în oraş. La bănci, la avocaţi. Să se pregătească pentru inevitabil; atunci şi dacă avea să se întâmple vreodată.

— … Sunt o mulţime de lucruri pe care va trebui să le asimilezi, fiule, rostise tatăl său pe un ton funebru. Ştii, nu prea eşti pregătit…

— … Eşti tot ce ne-a mai rămas, dragule, spusese mama lui cu vădita durere.

Matlock ştia că ei savurau cu anticipaţie despărţirea martirizantă de această lume. Lăsaseră să se înţeleagă acest lucru – sau cel puţin tatăl lui o făcuse. Amuzant era faptul că părinţii săi erau viguroşi ca nişte catâri de povară şi sănătoşi ca nişte cai sălbatici. Nu încăpea nici o îndoială că aveau să-i supravieţuiască vreme de decenii.

Adevărul era că îl doreau aproape de ei cu mult mai mult decât voia el să fie acolo. Aşa fusese în ultimii trei ani, de la moartea lui David, la Cape. Probabil, îşi spunea Matlock în timp ce parca în faţa apartamentului Patriciei, rădăcinile iritării se aflau în partea sa de vină. În privinţa lui David nu reuşise încă să se împace cu sine însuşi. Şi n-avea s-o facă niciodată.

Cert este că nu voia să se ducă la Scarsdale în vacanţa de primăvară. Nu-i trebuiau acele amintiri. Avea acum pe cineva care îl ajuta să uite anii aceia îngrozitori, de moarte, de indecizie şi lipsiţi de iubire. Îi promisese Patriciei să meargă împreună la

St. Thomas.

Numele hanului de ţară era Cheshire Cat şi, după cum sugera denumirea, avea un aer de cârciumă englezească tipică. Mâncarea era rezonabilă, băuturile de bună calitate şi aceşti factori l-au făcut să devină locul preferat al locuitorilor suburbiilor din Connecticut. Tocmai terminaseră de băut al doilea rând de Bloody Mary şi comandaseră grătar de vită şi pudding de Yorkshire. În spaţioasa sală de mese se aflau cam o duzină de cupluri şi câteva familii. Într-un colţ, un bărbat singur citea *The New York Times*, cu paginile îndoite vertical, după tipicul navetiştilor.

— Probabil că e un tătic supărat aşteptându-şi fiul care a rămas aproape lefter. Cunosc genul. Iau trenul de Scarsdale în fiecare dimineaţă.

— E prea relaxat.

— Ştiu cum să-şi ascundă încordarea. Numai farmaciştii lor ştiu cum stau lucrurile. Tot Gelusilul ăla!

— Întotdeauna sunt anumite semne, iar el nu vădeşte nici unul. În mod categoric, arată mulţumit de sine. N-ai dreptate.

— Pur şi simplu, nu cunoşti Scarsdale. Mulţumirea de sine e o marcă înregistrată. Fără ea, nu poţi cumpăra o casă.

— Fiindcă veni vorba, ce ai de gând să faci? Serios, cred c-ar trebui să anulăm chestia cu St. Thomas.

— Nici pomeneală. A fost o iarnă aspră, meritătm puţin soare. Şi oricum, sunt lipsiţi de raţiune. Nu am chef să aflu nimic despre manevrele lui Matlock-bătrânul; e o pierdere de timp. În eventualitatea improbabilă că *chiar* au să se ducă vreodată, vor prelua alţii conducerea.

— Doar conveniserăm că ăsta nu e decât un pretext. Te vor în preajma lor pentru câtăva vreme. Cred că e înduioşător că procedează astfel.

— Nu e înduioşător, e o tentativă transparentă a tatălui meu de mituire… Fii atentă. Navetistul nostru s-a dat bătut. (Bărbatul singuratic cu ziarul îşi terminase băutura şi îi explica chelneriţei că nu voia să comande ceva de mâncare). Cinci dolari contra zece că şi-a imaginat părul şi geaca de piele a fiului său – posibil şi picioarele goale – şi a intrat în panică.

— Am impresia că tu chiar îi doreşti asta bietului om.

— Nu, nicidecum. Îl compătimesc prea mult. Nu pot să suport aspectele iritante care însoţesc rebeliunea. Mă fac să mă simt

complexat.

— Eşti un tip tare amuzant, soldat Matlock, îi zise Pat, făcând aluzie la cariera militară lipsită de glorie a lui Matlock. Când terminăm aici, hai să mergem la Hartford, e un film bun acolo.

— Oh, scuză-mă, am uitat să-ţi spun. Astăzi nu putem... Sealfont m-a sunat azi-dimineaţă şi m-a convocat diseară la o şedinţă. Zicea că-i ceva important.

— În legătură cu ce?

— Nu ştiu sigur. E posibil să fie ceva probleme cu studiile africane. „Tom” ăla pe care l-am recrutat de la Harvard s-a dovedit a fi grozav. Cred că se situează ceva mai la dreapta faţă de Ludovic la XIV-lea.

Ea zâmbi, spunându-i:

— Pe bune, eşti teribil.

Matlock o strânse de mână.

Reşedinţa doctorului Adrian Sealfont era impunător de respectabilă. Era o vilă colonială albă, de mari dimensiuni, cu trepte largi de marmură care duceau la uşa dublă masivă, sculptată în basorelief. În fată, pe toată lăţimea clădirii, erau desfăşurate coloane ionice. De pe gazon, reflectoarele luminau în amurg.

Matlock urcă treptele până la uşă şi apăsă butonul soneriei. Treizeci de secunde mai târziu deschidea o servitoare care îl conduse de-a lungul holului, spre partea din spate a clădirii, în biblioteca imensă a doctorului Sealfont.

Adrian Sealfont stătea în mijlocul încăperii, împreună cu alţi doi bărbaţi. Ca întotdeauna, Matlock se simţi impresionat de prezenţa acestui om. O idee peste un metru optzeci, slab, cu trăsături acviline, radia o căldură care-i impresiona pe toţi cei aliaţi în apropierea lui. Avea un aer de smerenie sinceră, menită să-i ascundă, faţă de cei care nu-l cunoşteau, strălucirea. Lui Matlock îi plăcea enorm de el.

— Bun venit, James. Sealfont întinse mâna în întâmpinarea lui Matlock. Domnule Loring, daţi-mi voie să vi-l prezint pe doctor Matlock.

— Încântat de cunoştinţă. Bună, Sam.

Salutul din urmă îi fusese adresat celui de-al treilea bărbat, Samuel Kressel, decanul colegiilor din Carlyle.

— Salut, Jim.

— Parcă ne-am mai întâlnit o dată, nu? întrebă Matlock,

uitându-se la Loring. Încerc să-mi aduc aminte.

— Mă voi simţi tare stânjenit dacă o veţi face.

— Cred şi eu! râse Kressel cu umorul său sardonic, uşor jignitor, Matlock îl plăcea şi pe Sam Kressel, mai curând pentru că avea cunoştinţă de necazurile funcţiei sale, cu care era nevoit să se lupte, decât pentru felul său de a fi.

— Ce vrei să spui, Sam?

— Am să-ţi răspund eu, interveni Sealfont. Domnul Loring lucrează în cadrul guvernului federal, la Departamentul de Justiţie. Am fost de acord să aranjez o întâlnire între voi trei, dar nu am fost de acord cu problema la care dumnealor tocmai s-au referit. Se pare că domnul Loring te-a găsit potrivit pentru a le ţine – ori, care era termenul? – sub supraveghere. Mi-am exprimat vehement obiecţiile.

Sealfont se uită ţintă la Loring.

— *Ce* anume ziceţi că mi-aţi făcut? întrebă Matlock liniştit.

— Îmi cer scuze, răspunse Loring pe un ton persuasiv. Este o deformaţie profesională personală şi nu are nimic de-a face cu afacerea noastră.

— Dumneata eşti navetistul de la Cheshire Cat.

— Cum, cum? întrebă Sam Kressel.

— Omul cu ziarul.

— E adevărat. Am ştiut că m-ai remarcat în după-amiaza asta. Am crezut că mă vei recunoaşte din clipa în care m-ai văzut din nou. Nu ştiam că arătam ca un navetist.

— Din cauza ziarului. Am zis că eşti un tată supărat.

— Câteodată sunt. Nu prea des, totuşi. Fiica mea nu are decât şapte ani.

— Cred c-ar trebui să începem, interveni Sealfont. În treacăt fie spus, James, mă simt uşurat că reacţia ta e atât de înţelegătoare.

— Singura mea reacţie este curiozitatea. Şi un procentaj sănătos de teamă. Ca să vă spun adevărul, sunt speriat de moarte. (Matlock zâmbi şovăielnic). Despre ce e vorba?

— Hai să bem câte ceva în timp ce discutăm. (Adrian Sealfont zâmbi la rândul său şi se duse la barul acoperit cu tablă de cupru din colţul camerei). Tu mergi pe bourbon şi apă, James, aşa-i? Iar tu, Sam, un scotch dublu cu gheaţă, corect? Dumneata ce preferi, domnule Loring?

— Un scotch ar fi excelent. Cu apă.

— Vino, James, dă-mi o mână de ajutor.

Matlock se duse să-l ajute.

— Mă uluieşti Adrian, spuse Kressel, aşezându-se într-un fotoliu de piele. Ce Dumnezeu te face să ţii minte băuturile preferate ale subordonaţilor tăi?

Sealfont râse.

— Motivul cel mai logic dintre toate. Şi cu siguranţă nu se limitează la… colegii mei. Cu ajutorul alcoolului, am colectat mai mulţi bani pentru această instituţie decât de pe urma a sute de rapoarte pregătite de minţile cele mai analitice din comitetele de colectare a fondurilor. (Aici, Adrian făcu o pauză şi chicoti, atât pentru el cât şi pentru ceilalţi de faţă). Odată, am ţinut un discurs la o consfătuire a rectorilor de universităţi. În timpul alocat pentru întrebări şi răspunsuri, am fost întrebat în seama cărui fapt pun înzestrarea Universităţii Carlyle… Mă tem că am răspuns: „Acelor popoare din antichitate care au dezvoltat arta fermentării viţei de vie.” … Fosta mea soţie s-a amuzat copios, dar mi-a spus pe urmă că replica mea a întârziat alocarea fondurilor cu un deceniu.

Cei trei bărbaţi râseră. Matlock împărţi băuturile.

— În sănătatea dumneavoastră, rosti rectorul cu modestie. În tot cazul toastul a fost scurt.

— Chestia e un pic cam jenantă, James… Sam. Acum câteva săptămâni, am fost contactat de către şeful domnului Loring. M-a rugat să mă deplasez la Washington, într-o problemă de maximă importanţă legată de Carlyle. M-am dus şi am fost informat în privinţa unei situaţii pe care în continuare refuz s-o accept. Anumite informaţii pe care domnul Loring vi le va dezvălui par a fi, la suprafaţă, incontestabile. Dar, e vorba de suprafaţă: zvonuri; declaraţii scrise sau verbale, rupte de context; dovezi interpretabile care pot fi lipsite de semnificaţie. Pe de altă parte, e posibil să nu fie întru totul lipsite de substanţă. Bazându-mă tocmai pe această posibilitate, am acceptat întâlnirea de faţă. În orice caz, trebuie să vă fie limpede, eu nu pot lua parte la aşa ceva. Carlyle *nu* va putea fi implicată. Orice va avea loc în această încăpere, va avea aprobarea mea tacită, dar nu şi acordul meu oficial. Acţionaţi ca persoane particulare, nu ca membri ai corpului profesoral sau ai conducerii Universităţii… Ei şi acum, James, dacă asta n-a avut darul să te „sperie”, nu mai ştiu ce ar putea s-o facă.

Sealfont zâmbi din nou, dar mesajul lui era limpede.

— Mă sperie, răspunse Matlock, fără expresivitate.

Kressel îşi lăsă jos paharul şi se aplecă înainte.

— Trebuie cumva să presupun din cele spuse de tine că nu eşti de acord cu prezenţa lui Loring aici? Sau cu ceea ce intenţionează să facă?

— Lucrurile sunt în cumpănă. Dacă acuzaţiile sale nu sunt lipsite de substanţă, cu siguranţă nu-mi voi putea întoarce spatele. Pe de altă parte, nici un rector de universitate nu ar colabora în vremurile acestea cu o agenţie guvernamentală, pe baza unei speculaţii. Mă vei ierta, domnule Loring, dar prea mulţi oameni de la Washington au profitat pe seama comunităţilor universitare. Mă refer în mod special la Michigan, Columbia, Berkeley… printre altele. O simplă problemă poliţienească înseamnă ceva, pe când o infiltrare… ei bine, e cu totul altceva.

— Infiltrare? Ăsta-i un cuvânt destul de dur, remarcă Matlock.

— Probabil că prea dur. Am să las termenii în seama domnului Loring.

Kressel îşi ridică paharul.

— Pot să ştiu de ce noi – Matlock şi cu mine – am fost aleşi?

— Şi acesta este un aspect care va fi lămurit din discuţia cu domnul Loring. În orice caz, dat fiind că eu sunt răspunzător pentru faptul că tu, Sam, le afli aici, am să-ţi spun motivele *mele.* În calitate de decan, eşti familiarizat cu problemele campusului mai îndeaproape decât oricine altcineva… Totodată, îţi vei putea da seama mai repede dacă domnul Loring şi partenerii lui îşi depăşesc limitele… Cred că asta-i tot ce am avut de spus. Mă duc la întrunire acum. Producătorul acela de film, Strauss, ia cuvântul în seara asta şi trebuie să salvez aparenţele.

Sealfont se duse la bar şi-şi aşeză paharul pe tavă. Ceilalţi trei bărbaţi se ridicară în picioare.

— Un lucru te-aş întreba, înainte să pleci, zise Kressel, încreţindu-şi sprâncenele. Să presupunem că unul din noi sau amândoi, decidem că nu vrem să luăm parte la… afacerea domnului Loring.

— Atunci, refuzaţi. (Adrian Sealfont traversă încăperea, apropiindu-se de uşă). Nu aveţi absolut nici o obligaţie. Vreau să vă fie foarte clar. Domnul Loring înţelege. Bună seara, domnilor.

Sealfont părăsi camera, închizând uşa în urma lui.

3

Cei trei bărbaţi rămaseră în picioare tăcuţi şi nemişcaţi. Auziră uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se. Kressel se întoarse cu privirea la Loring.

— Am impresia că te afli într-o postură delicată.

— Aşa se întâmplă de obicei în astfel de situaţii. Daţi-mi voie să-mi clarific poziţia; ea va explica parţial această întâlnire. Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi este că lucrez la Departamentul de Justiţie, *Biroul de Narcotice.*

Kressel se aşeză şi sorbi din pahar.

— Cred că n-ai bătut atâta drum până aici ca să ne spui că patruzeci la sută dintre studenţi consumă marijuana şi alte câteva chestii? Fiindcă dacă-i aşa, nu ne spui nici o noutate.

— Nu, nu pentru asta am venit. Presupun că, într-adevăr, ştiţi asta. Toată lumea ştie. Totuşi, n-aş băga mâna-n foc pentru procentaj. S-ar putea să fie subestimai.

Matlock îşi terminase bourbonul şi hotărî să mai bea unul. În timp ce mergea către bar, spuse:

— Poate că e sub sau supraestimat, dar relativ vorbind, în comparaţie cu alte campusuri, nu intrăm în panică.

— Nu aveţi motive să intraţi. Nu în legătură cu asta.

— Mai e şi altceva?

— Tocmai despre asta e vorba.

Loring se duse la biroul lui Sealfont şi se aplecă să-şi ridice servieta de pe podea. Era limpede că reprezentantul guvernului şi rectorul universităţii discutaseră înainte de sosirea lui Matlock şi a lui Kressel. Loring aşeză servieta pe birou şi o deschise. Matlock se duse la scaunul său şi se aşeză.

— Aş dori să vă arăt ceva.

Loring scoase din servietă o foaie de hârtie groasă, de culoare argintie, tăiată parcă cu nişte foarfeci cu muchiile zimţate în diagonală. Pelicula argintie se murdărise acum din pricina atingerilor repetate, cu felurite pete de grăsime şi mizerie. Se apropie de scaunul lui Matlock şi i-o înmână. Kressel se ridică şi veni aproape.

— Este un soi de scrisoare. Sau o înştiinţare. Cu cifre, îşi dădu cu părerea Matlock. E în franceză; nu, în italiană, cred. Nu pot să-mi dau seama.

— Foarte bine, profesore, rosti Loring. Câte ceva din amândouă, fără predominanţa vreuneia dintre ele. De fapt, este un dialect corsican, în scris. Se numeşte accent oltremontan şi este folosit în sudul muntos al ţării. Asemenea limbii etrusce, nu se poate traduce în întregime. Dar codurile folosite sunt atât de simple încât nici nu pot fi considerate nişte coduri. Nici nu cred că au intenţionat să fie; nici nu sunt prea multe. Aşa încât, există suficiente date aici ca să ne transmită ce dorim să aflăm.

— Şi anume? se interesă Kressel luând de la Matlock documentul cu aspect straniu.

— Mai întâi aş vrea să vă explic cum am ajuns la el. Fără această explicaţie, informaţia devine lipsită de sens.

— Dă-i drumul, spuse Kressel înapoindu-i hârtia murdară omului de la guvern, care se întoarse la birou şi o introduse cu grijă în servietă.

— Un curier al narcoticelor – respectiv, un om care se deplasează într-un anumit teritoriu – sursă, ducând cu el instrucţiuni, bani, mesaje – a părăsit ţara în urmă cu câteva săptămâni. De fapt, era mai mult decât un simplu curier; era destul de puternic în ierarhia distribuitorilor; s-ar putea spune că-şi petrecuse vacanţa în ambianţa familială a muncii de zi cu zi, în stil mediteranean. Sau poate că-şi controla investiţiile... în orice caz, a fost ucis de nişte munteni din Toros Daglari – asta e în Turcia, un district în plină dezvoltare. Treaba e că, după ce a anulat operaţiunile în zona respectivă, au urmat violenţele. Trebuie să ne împăcăm cu ideea că terenurile mediteraneene sunt închise peste tot, activitatea transferându-se în America de Sud... Documentul a fost găsit asupra cadavrului, într-o curea de piele. După cum aţi văzut, a trecut prin câteva mâini. A purtat după el o succesiune de preţuri de la Ankara la Marrakesh. Un agent secret al Interpolului a reuşii în cele din urmă să-l cumpere şi astfel a ajuns la noi.

— De la Toros Dag-cum-îi-zice până la Washington. Da’ ştiu că a făcut o călătorie documentul ăsta, remarcă Matlock.

— Şi încă una scumpă, adăugă Loring. Numai că în acest moment nu e la Washington, ci aici. De la Toros Daglari la Carlyle, Connecticut.

— Presupun că asta înseamnă ceva. Sam Kressel se aşezase în fotoliu, privindu-l temător pe agentul guvernamental.

— Înseamnă că informaţia din acest document se referă la Carlyle. (Loring se rezemă de birou şi vorbi calm, fără pic de

grabă. Ai fi zis că-i un profesor în faţa unei clase, explicând o teoremă de matematică aridă dar necesară). Documentul spune că va avea loc o conferinţă pe zece mai, de mâine în trei săptămâni. Numerele reprezintă coordonatele geografice ale zonei Carlyle – zecimalele longitudinii şi latitudinii în unităţi Greenwich. Documentul însuşi îl identifică pe deţinător ca făcând parte dintre cei convocaţi. Fiecare document de acest gen are o jumătate potrivită sau este tăiat dintr-un întreg care poate fi reconstituit – un element suplimentar de securitate. Ce lipseşte este localizarea precisă.

— O clipă, Loring. (Vocea lui Kressel era stăpânită, dar aspră; era supărat). Nu ţi se pare că te-a luat gura pe dinainte? Ne dai nişte informaţii – în mod evident, cu caracter secret – înainte de a-ţi fi formulat cererea. Administraţia acestei universităţi nu este interesată să devină un instrument de anchetă al guvernului. Înainte de a trece la fapte, ar fi bine să ne spui ce doreşti.

— Îmi pare rău, domnule Kressel. Aţi spus că mă aflu într-o postură delicată şi, într-adevăr, sunt. Mă descurc mizerabil.

— Pe dracu'. Eşti un expert.

— Stai puţin, Sam. (Matlock îşi ridicase mâna de pe braţul fotoliului. Reacţia antagonică subită a lui Kressel părea deplasată). Sealfont a spus că avem libertatea de a refuza indiferent ce ne propune. Dacă vom face apel la această opţiune – şi probabil că vom face – aş vrea să rămân cu impresia că am făcut-o din raţiune nu în urma unei reacţii oarbe.

— Nu fi naiv, Jim! Ai primit o informaţie cu caracter limitat sau secret şi automat, *post facto,* eşti implicat. Nu poţi nega că ai primit-o; nu poţi să spui că nu s-a întâmplat.

Matlock îşi ridică privirea spre Loring.

— E adevărat?

— Până la un punct, da. Nu vă voi minţi în legătură cu asta.

— Atunci, de ce ar trebui să te ascultăm?

— Pentru că Universitatea Carlyle *este* implicată; de ani de zile a fost. Iar situaţia a ajuns la un punct critic. Atât de critic încât ne-au mai rămas doar trei săptămâni ca să acţionăm pe baza informaţiilor pe care le avem.

Kressel se ridică din fotoliu, trase adânc aer în piept şi expiră încet.

— Se creează o situaţie de criză – fără dovezi – şi se forţează implicarea. Criza se atenuează dar documentele demonstrează că universitatea a fost un participant tacit la o anchetă federală.

Asta a fost schema la Universitatea Wisconsin. (Kressel se întoarse către Matlock). Îţi aminteşti, Jim? Şase zile de răzmeriţe în campus. O jumătate de semestru pierdută.

— Aceea a fost în legătură cu Pentagonul, obiectă Loring. Circumstanţele au fost cu totul diferite.

— Şi crezi că Departamentul de Justiţie ar face-o mai digerabilă? Citeşte câteva ziare din campus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sam, lasă omul să vorbească. Dacă nu vrei să asculţi, du-te acasă. Eu vreau să aud ce are de spus.

Kressel se uită la Matlock.

— În regulă. Cred că înţeleg. Dă-i drumul, Loring. Dar nu uita: nici o obligaţie. Şi nu suntem constrânşi să respectăm nici o clauză de confidenţialitate.

— Mizez pe bunul vostru simţ.

— S-ar putea să dai greş.

Kressel se duse la bar şi-şi umplu din nou paharul.

Loring se aşeză pe marginea biroului.

— Am să încep prin a vă întreba pe amândoi dacă aţi auzit vreodată de cuvântul *nimrod.*

— Nimrod este un nume evreiesc, răspunse Matlock. Vechiul Testament. Descendent al lui Noe, cârmuitor al Babilonului şi al Ninivei. Calităţi legendare de vânător, care pun în umbră faptul că a întemeiat ori a construit, marile oraşe din Asiria şi Mesopotamia.

Loring zâmbi şi spuse:

— Încă o dată, foarte bine, profesore! *Un vânător* şi *un întemeietor.* În tot cazul, vorbesc în termeni mult mai contemporani.

— În cazul acesta nu, nu am auzit. Tu, Sam?

Kressel se întoarse la fotoliul lui, cu paharul plin.

— Eu nu ştiam nici măcar ce ai spus adineauri. Eu credeam că nimrodul e o muscă din acelea pentru pescuit. Foarte bună pentru păstrăvi.

— Atunci am să vă furnizez nişte informaţii de fond… nu am de gând să vă plictisesc cu statistici privind narcoticele; sunt sigur că sunteţi bombardaţi cu ele în mod constant.

— Da, în mod constant, fu de acord Kressel.

— Există totuşi o statistică geografică izolată de care s-ar putea să nu ştiţi. Concentraţia traficului de stupefiante în Noua Anglie creşte cu o viteză care depăşeşte orice altă zonă din ţară.

Este un aspect uluitor. Începând cu 1968, a avut loc o erodare sistematică a procedurilor de aplicare a legislaţiei... Să vă înfăţişez problema dintr-o perspectivă geografică. În California, Illinois, Louisiana controlul narcoticelor s-a îmbunătăţit până la limitarea curbelor de creştere. Realmente, este tot ce putem spera până când tratatele internaţionale vor deveni eficace. Dar nu şi în zona Noii Anglii. Aici, expansiunea a scăpat de sub control. Şi loveşte cu putere colegiile.

— De unde ştii asta? întrebă Matlock.

— Din zeci de surse şi mereu prea târziu ca să prevenim distribuirea. Informatori, stocuri marcate din surse mediteraneene, asiatice şi latino-americane, depozite elveţiene ţinute sub urmărire; astea sunt, într-adevăr, informaţii cu caracter limitat.

Loring se uită la Kressel şi zâmbi.

— Acum îmi dau seama că voi ăştia nu sunteţi sănătoşi la minte, rosti Kressel pe un ton antipatic. Mie mi se pare că dacă aţi putea să dovediţi aceste acuzaţii, ar trebui s-o faceţi în mod public. Şi încă cu glas tare.

— Avem motivele noastre.

— Presupun că şi astea au caracter limitat, zise Kressel cu un uşor dezgust.

— Mai e un aspect colateral, continuă reprezentantul guvernului, fără să-l ia în seamă. O proporţie considerabilă a studenţilor înscrişi în campusurile de prestigiu din est – mari şi mici, Princeton, Amherst, Harvard, Vassar, Williams, Carlyle – o constituie copiii unor oameni de vază. Fii şi fiice ai unor oameni foarte importanţi, în special din guvern şi din mediul industrial. Prin urmare, o sursă potenţială de şantaj şi credem că se face uz de ea. Astfel de personalităţi sunt dureros de sensibile la scandalurile legate de droguri.

Kressel îl întrerupse:

— Presupunând că ceea ce spui e adevărat – ceea ce eu nu cred – noi am avut aici mai puţine probleme decât majoritatea colegiilor din zona nord-estică.

— Cunoaştem lucrul ăsta. Credem chiar că şi ştiţi de ce.

— Asta e ceva ezoteric, domnule Loring. Spune ce vrei să spui.

Lui Matlock nu-i plăceau jocurile pe care anumiţi oameni le practicau.

— Orice reţea de distribuţie capabilă să deservească, să se extindă şi să controleze o întreagă regiune a ţării trebuie să

dispună de o bază de operaţiuni. Un oficiu de schimb, dacă vreţi, un post de comandă. Vă rog să mă credeţi când vă spun că această bază de operaţiuni, postul de comandă pentru traficul de droguri de pe tot întinsul statelor Noii Anglii este Universitatea Carlyle.

Samuel Kressel, decanul colegiilor, scăpă din mână paharul pe parchetul lui Adrian Sealfont.

Ralph Loring îşi continuă relatarea lui incredibilă. Matlock şi Kressel rămaseră în scaunele lor. De mai multe ori pe parcursul expunerii sale calme, metodice, Kressel a încercat să-l întrerupă, să protesteze, dar stilul narativ convingător al lui Loring i-a retezat-o scurt. Nu era nimic de obiectat aici.

Ancheta privind Universitatea Carlyle începuse în urmă cu optsprezece luni. Fusese declanşată de un registru contabil descoperit de Siguranţa franceză în cursul uneia din frecventele investigaţii privind drogurile din portul Marsilia. De îndată ce s-a stabilit originea americană a registrului, cu acordul Interpolului, a fost trimis la Washington. Toate intrările de date din registru se refereau la „C-22-59”, urmat constant de numele *Nimrod.* S-a constatat că numerele urmate de simbolul gradelor erau coordonatele geografice ale nordului stalului Connecticut, fără precizarea zecimalelor. După ce au fost urmărite sute de rute de transport posibile, pornind de la porturile de pe coasta Atlanticului şi aeroporturile racordate la filiera din Marsilia, regiunea Carlyle a fost trecută sub supraveghere maximă.

Ca parte a acestei supravegheri, s-au ordonat interceptări de convorbiri telefonice ale unor persoane cunoscute ca fiind implicate în traficul de droguri din puncte precum New York, Hartford, Boston şi New Haven. S-au înregistrat pe bandă convorbiri ale unor figuri reprezentative din lumea interlopă. Toate apelurile către şi din regiunea Carlyle în legătură cu narcoticele erau adresate la şi trimise din cabine de telefoane publice. Asta a îngreunat interceptările, dar nu le-a făcut imposibile. Din nou, este vorba de metode cu caracter secret.

Pe măsură ce dosarul informativ creştea, devenea evident un aspect uluitor. Grupul de la Carlyle era independent. Nu avea nici o legătură oficială cu structurile crimei organizate: nu depindea de nimeni. Se *folosea* de elemente criminale cunoscute, dar nu era *folosită* de acestea. Era o reţea unitară, strânsă, întinsă în majoritatea universităţilor din Noua Anglie. Şi era limpede, nu se

limita la droguri.

Exista dovada infiltrării unităţii de la Carlyle în jocurile de noroc, prostituţie, chiar şi în agenţiile de plasare postuniversitare. Unitatea Carlyle ar îi putut realiza profiluri mult mai mari şi cu mai puţine complicaţii dacă ar fi lucrat direct cu criminalii cunoscuţi, cu distribuitorii recunoscuţi în toate zonele. În loc de asta şi-a folosit banii pentru formarea propriei organizaţii. Era propriul ei stăpân, controlându-şi propriile resurse şi propria distribuţie. Dar, care erau obiectivele sale supreme, era neclar.

Devenise atât de puternică, încât ameninţa cercurile conducătoare ale crimei organizate din nord-est. Din acest motiv, figuri marcante ale lumii interlope au solicitat o conferinţă cu cei aliaţi la conducerea filierei Carlyle. Aici cheia o reprezenta un grup sau un personaj denumit *Nimrod.*

Atât cât se putuse stabili, scopul acestei conferinţe era ajungerea la un compromis între Nimrod şi seniorii crimei care se simţeau ameninţaţi de creşterea extraordinară a lui Nimrod. La conferinţă aveau să participe zeci de criminali cunoscuţi şi necunoscuţi din toate statele Noii Anglii.

— Domnule Kressel. (Loring se întoarse către decanul de la Carlyle şi păru să ezite). Presupun că aveţi liste, cu studenţi, profesori, membri ai conducerii, oameni pe care îi ştiţi sau aveţi motive să-i bănuiţi că sunt implicaţi în traficul de droguri. Nu pot să fiu sigur, pentru că nu ştiu, dar cele mai multe colegii au aşa ceva.

— Nu voi răspunde la această întrebare.

— Ceea ce, desigur, îmi răspunde la întrebare, rosti Loring liniştit, chiar cu înţelegere.

— Câtuşi de puţin! Cei de teapa dumitale au prostul obicei de a presupune exact ceea ce le convine să presupună.

— În regulă, îmi asum acest reproş. Dar chiar dacă aţi fi răspuns da, nu aveam de gând să vi le cer. Era numai un fel de a vă sugera că noi *avem* o astfel de listă. Voiam să ştiţi asta.

Sam Kressel îşi dădu seama că picase în cursă; ingeniozitatea lui Loring nu făcu decât să-l indispună şi mai mult.

— Suni convins că aveţi.

— Inutil să precizez, nu avem nimic împotrivă să vă punem la dispoziţie o copie.

— Nu va fi necesar.

— Eşti puţin cam îndărătnic, Sam, interveni Matlock. Ce faci,

aplici politica struţului?

Înainte ca Kressel să poată replica, Loring adăugă:

— Domnul decan ştie că se poate răzgândi. Şi am convenit asupra faptului că aici nu este vorba de nici o criză. Aţi fi surprinşi să aliaţi câţi oameni aşteaptă să se prăbuşească acoperişul până să ceară ajutor. Sau să recunoască.

— Dar nu sunt multe surprize în înclinaţia organizaţiei dumitale de a transforma situaţiile dificile în dezastre, nu-i aşa? contracară Sam Kressel, potrivnic.

— Am făcut şi greşeli.

— Dacă tot ai numele alea, continuă Sam, de ce nu mergi după persoanele respective? Lasă-ne de o parte pe noi; fă-ţi singur treaba murdară. Arestează-i, pune-i sub acuzare. Nu ne transforma în ajutoarele dumitale.

— Nu asta vrem să facem… Şi apoi, mai ţoale probele noastre suni inadmisibile.

— M-am gândii eu, exclamă Kressel.

— Şi ce am câştiga? Ce *aţi* câştiga? (Loring se aplecă înainte, răspunzându-i lui Kressel la privirea fixă). Săltăm vreo două sute de toxicomani, câteva zeci de distribuitori mărunţi şi pe urmă? Nu înţelegeţi că asta nu *rezolvă* nimic?

— Ceea ce ne conduce la ceea ce doriţi cu adevărat, este? Matlock se lăsă pe spate în fotoliu; îl privea cu atenţie pe agentul persuasiv.

— Da, răspunse cu glas scăzut Loring. Îl vrem pe Nimrod. Vrem să aflăm locul unde se va line conferinţa de pe 10 mai. Poale fi oriunde pe o rază de la cincizeci până la o sută de mile. Vrem să fim pregătiţi pentru acest eveniment. Dorim să frângem coloana vertebrală a filierei Nimrod. Din motive care trec dincolo de Universitatea Carlyle. Precum şi de problema narcoticelor.

— Cum? întrebă James Matlock.

— Domnul Sealfont a spus-o. Prin infiltrare… Profesore Matlock, dumneata eşti ceea ce în lumea spionajului este cunoscut ca o persoană cu o mare mobilitate în cadrul propriului mediu. Eşti larg acceptat de către facţiuni diferite, uneori chiar opuse, în rândurile corpului profesoral şi ale studenţilor. Noi avem numele, dumneata ai mobilitatea. (Loring scoase din servietă pagina de hârtie murdară, secţionată cu foarfeca). Undeva, prin preajmă, se află informaţia de care avem nevoie. Undeva există cineva care are o hârtie ca aceasta: cineva care cunoaşte ceea ce noi trebuie să aflăm.

James Barbour Matlock rămase nemişcat în fotoliu, privind ţintă la reprezentantul guvernului. Nici Loring, nici Kressel nu puteau fi siguri la ce se gândea, dar amândoi aveau o bănuială. Dacă gândurile s-ar fi putut auzi, în momentul acela în încăpere ar fi domnit o deplină înţelegere. Mintea lui Matlock rătăcea eu trei, aproape patru ani în urmă. Îşi amintea de un băiat blond, de nouăsprezece ani. Imatur, poate, pentru vârsta lui, dar bun şi de treabă. Un băiat cu probleme.

A fost găsit aşa cum au fost găsiţi mii de tineri asemenea lui, în mii de oraşe răspândite în întreaga ţară. Alte vremuri, alţi Nimrozi.

Fratele lui James Matlock, David, îşi înfipsese o seringă în braţul drept şi-şi injectase o doză de treizeci de miligrame de fluid alb. Comisese acest act într-o iolă, în apele liniştite ale unui golfuleţ de lângă Cape Cod. Mica ambarcaţiune cu pânze plutise în derivă până în trestiile din apropierea ţărmului. Când l-au găsit, fratele lui James Matlock murise.

Matlock luase o hotărâre.

— Poţi să-mi dai numele?

— Le am la mine.

— Ia staţi puţin. (Kressel se ridică în picioare şi când vorbi nu o făcu pe tonul unui om supărat, ci cu teamă). Îţi dai seama ce-i ceri să facă! Nu are nici un fel de experienţă în genul ăsta de activităţi. Nu este pregătit. Folosiţi unul din oamenii *voştri.*

— Nu mai e timp. Nu mai e timp pentru unul de-ai noştri. Va fi protejat; puteţi fi de folos.

— Aş putea să vă *opresc*!

— Nu, Sam, nu poţi, spuse Matlock de la locul lui.

— Jim, pentru numele lui Dumnezeu, ştii ce-ţi cere?

Dacă e măcar ceva adevărat în ceea ce susţine, te pune în postura cea mai proastă în care se poale afla cineva. Un informator.

— Nu e nevoie să rămâi. Hotărârea mea nu trebuie să fie şi hotărârea la. Ce-ar fi să te duci acasă? Matlock se ridică şi se duse agale cu paharul la bar.

— Asta acum e imposibil, rosti Kressel întorcându-se către agentul guvernamental. Iar *el o ştie.*

Loring simţi o undă de tristeţe. Acest Matlock era un om bun; o făcea pentru că se simţea dator. Şi perspectiva rece, profesională era că, prin acceptarea acestei însărcinări, James Matlock se îndrepta, foarte posibil, spre propria-i moarte.

Această posibilitate constituia un preţ teribil. Dar obiectivul final merita acest preţ. Conferinţa îl merita.

Nimrod îl merita.

Asta a fost concluzia lui Loring.

Ea i-a făcut suportabilă misiunea.

4

Nimic nu putea fi scris pe hârtie; instructajul se desfăşura lent, cu repetiţii constante. Dar Loring era un profesionist şi cunoştea importanţa luării unor pauze pentru slăbirea tensiunii cauzate de încercarea de a absorbi prea mult într-un timp prea scurt. În timpul acestor întreruperi, se străduia să-l scoată din priză pe Matlock, să afle mai multe despre omul a cărui viaţă se putea atât de lesne irosi. Era aproape de miezul nopţii; Sam Kressel plecase înainte de opt. Nu era nici necesar, nici recomandabil, ca decanul să fie de faţă la detalierea aspectelor specifice. El urma să fie o legătură, nu personajul activ. Kressel nu se opusese la această decizie.

Ralph Loring şi-a dat seama repede că Matlock era un introvertit. Răspunsurile sale la întrebările cu formulare inofensivă erau scurte, replici aruncate într-o doară constituind nimic altceva decât nişte explicaţii auto-denigratoare. După o vreme, Loring a renunţat. Matlock acceptase să îndeplinească o misiune, dar nu să-şi facă publice gândurile sau motivaţiile. Nici nu era necesar: pe acestea din urmă Loring le înţelesese. Asta era tot ce conta. Era chiar bucuros că nu avea să-l cunoască prea bine pe acest om.

La rândul său, Matlock, în vreme ce memora informaţiile complicate, reflecta, la un alt nivel, asupra propriei sale vieţi, întrebându-se, în felul lui, de ce fusese el cel selectat. Era intrigat de o apreciere care-l putea descrie ca fiind *mobil,* ce etichetă îngrozitoare de aplicat cuiva!

Şi totuşi, ştia că era exact ceea ce însemna acel termen. *Era* mobil. Sociologi sau psihologi, ce or fi fost ei, diagnosticaseră cu precizie. Dar se îndoia că înţeleseseră motivele din spatele… „mobilităţii” sale.

Lumea universitară fusese un refugiu, un sanctuar. Nu un obiectiv al vreunei ambiţii de lungă durată. Se refugiase aici pentru a câştiga timp, pentru a-şi pune ordine într-o viaţă pe cale de a fi distrusă, pentru a înţelege. Ca să-şi *limpezească tărtăcuţa,* cum spuneau puştii de astăzi.

Încercase să-i explice asta celei ce fusese soţia sa cea drăguţă, iute, strălucitoare şi excesiv de superficială, care credea că-şi pierduse minţile. Ce altceva era de înţeles decât un serviciu

teribil de bun, o casă *teribil* de drăguţă, un club *teribil* de plăcut şi o viaţă *prosperă* într-un mediu social şi financiar *teribil* de satisfăcător? Pentru ea, nimic altceva nu era de înţeles. Iar el a priceput asta.

Numai că, pentru el, lumea aceea îşi pierduse înţelesul, începuse să se îndepărteze de miezul ei la puţin după împlinirea vârstei de douăzeci de ani, în ultimul an de colegiu, la Amherst. Separarea a devenii completă o dală cu experienţa sa militară.

Nu era vorba de un lucru izolat care să-i fi declanşat reacţia de respingere. Iar respingerea însăşi nu fusese un act violent, cu toate că violenţa avusese şi ea un cuvânt de spus în timpul zilelor de început ale nebuniei de la Saigon. Începuse de acasă, locul unde cea mai mare parte a stilurilor de viaţă suni acceptate sau respinse, în timpul unui şir de confruntări dezagreabile cu tatăl său. Bătrânul gentleman – prea bătrân, prea gentleman – s-a simţit îndreptăţit să pretindă o prestaţie mai bună din partea întâiului său născut. O directivă, un simţ al finalităţii care nu erau câtuşi de puţin limpezi. Matlock-senior aparţinea unei alte epoci – dacă nu unui alt secol – şi credea că prăpastia dintre tată şi fiu era un lucru de dorit, elementul inferior putând fi considerat neglijabil, până când reuşea să-şi dovedească valoarea pe piaţă. Neglijabil dar, bineînţeles, maleabil. Într-un fel, tatăl său se afla în postura unui tiran mărunt care, după generaţii de deţinere a puterii, nu voia să-şi vadă tronul abandonat de urmaşul său îndreptăţit. Pentru bătrânul Matlock era de neînţeles ca fiul său să nu-şi asume conducerea afacerii de familie. A afacerilor.

Dar pentru tânărul Matlock era chiar prea *uşor* de înţeles. Şi preferabil. Nu numai că-l incomoda gândul la un viitor în *locul de pe piaţă* al tatălui său, dar îi era chiar teamă. El nu găsea nici o bucurie în tensiunile organizate ale lumii financiare. În schimb, simţea o teamă îngrozitoare de inadecvare, accentuată de competenţa solidă-copleşitoare – a tatălui său. Cu cât se apropia de intrarea în acea lume, cu atât mai pronunţată îi era teama. Şi a început să se gândească la faptul că o dată cu deliciile unui adăpost extravagant şi cu confortul excesiv al vieţii de zi cu zi, trebuia să vină şi justificarea de a face ceea ce se aştepta de la el în scopul de a stăpâni aceste lucruri. Nu reuşea să găsească această justificare. Mai bine un adăpost mai puţin extravagant şi confortul vieţii de zi cu zi limitat într-o oarecare măsură, decât să înfrunte perspectiva de a continua starea de teamă şi de stinghereală.

Încercase să-i explice *asta* tatălui său. În vreme ce soţia sa declarase că îşi pierduse minţile, bătrânul gentleman l-a catalogat drept inadaptabil.

Ceea ce nu dezminţea întru totul aprecierea armatei la adresa lui.

Armata.

Un dezastru. Înrăutăţit de conştientizarea faptului că şi-o făcuse cu mâna lui. A descoperit că disciplina fizică oarbă şi autoritatea de necontestat erau incompatibile cu el. Şi era îndeajuns de solid, îndeajuns de puternic şi avea un vocabular suficient pentru a-şi face cunoscute obiecţiile imature şi tipice unui în adaptat – spre propriul său dezavantaj.

Manevrele discrete ale unui unchi au avut ca rezultat lăsarea sa la vatră înainte de încheierea oficială a termenului; pentru acest lucru, a fost cu adevărat recunoscător familiei influente.

La această răscruce a vieţii, James Barbour Matlock II era o epavă. Scos din serviciul militar într-un mod deloc glorios, divorţat de soţie, renegat, cel puţin simbolic dacă nu electiv, de propria familie, a fost cuprins de panica de a nu aparţine de nici unde, de a fi rămas fără ţel, fără motivaţie.

Aşa încât s-a refugiat între graniţele şcolii postuniversitare, sperând să găsească un răspuns. Şi, precum într-o idilă amoroasă pornită de la o bază sexuală, dar dezvoltându-se într-o dependenţă psihologică, s-a „căsătorit” cu acea lume; găsise ceea ce îl ocolise vreme de aproape cinci ani vitali. Era primul angajament real pe care-l trăise vreodată.

Era liber.

Liber să se bucure de emoţiile unei provocări pline de înţeles; liber să se desfete cu certitudinea că era egal cu această lume. S-a aruncat deci în noua sa lume cu entuziasmul unui convertit, dar fără orbire. Şi-a ales o perioadă a istoriei şi a literaturii care abunda în energie, conflicte şi aprecieri contradictorii. Anii de ucenicie au trecut în zbor; era absorbit şi plăcut surprins de propriile sale talente. Când şi-a făcut ieşirea pe platoul profesional, a adus un aer proaspăt în arhivele mucegăite. A introdus inovaţii surprinzătoare în cadrul unor metode de cercetare de multă vreme imuabile. Teza lui de doctorat privind amestecul curţii regale în literatura Renaşterii engleze a aruncat la lada de gunoi a istoriei mai multe teorii sacrosancte în legătură cu o anume binefăcătoare numită Elisabeth.

El reprezenta noua rasă de oameni de ştiinţă: neobosit,

sceptic, nemulţumit, într-o permanentă febră a cercetării, împărtăşind în acelaşi timp celorlalţi ceea ce aflase. La doi ani şi jumătate după dobândirea doctoratului, a fost avansat la poziţia cu caracter stabil de profesor asociat, cei mai tânăr deţinător al unui astfel de contract la Carlyle.

James Barbour Matlock II recuperase anii pierduţi, anii aceia de tristă amintire. Probabil că cel mai îmbucurător lucru era conştientizarea faptului că-şi putea comunica celorlalţi încântarea. Era îndeajuns de tânăr ca să-i placă să-şi împărtăşească entuziasmul celor din jurul său şi totodată îndeajuns de matur ca să-şi dirijeze investigaţiile.

Da, era *mobil.* Doamne, într-adevăr era! Nu putea, *nu era capabil* să repudieze pe cineva ori să-l îndepărteze pe motivul unei divergenţe de opinii sau chiar a unei antipatii. Adâncimile propriei sale recunoştinţe, profunzimile eliberării sale erau atât de mari încât, în mod inconştient, îşi promisese să nu facă abstracţie niciodată de îngrijorările unei alte fiinţe umane.

— Vreo surpriză? Loring terminase o secţiune a materialului care se ocupa cu achiziţiile de narcotice, aşa cum li se luase urma.

— Aş spune că mai curând o clarificare, replică Matlock. Confreriile sau cluburile de modă veche – majoritatea albe, majoritatea înstărite – se aprovizionează de la Hartford. Grupările negrilor, precum Lumumba Hali, se duc la New Haven. Surse diferite.

— Întocmai; astea sunt orientările studenţilor. Poanta fiind că nici unii nu cumpără de la furnizorii din Carlyle. De la Nimrod.

— Mi-ai explicat asta. Oamenii lui Nimrod nu vor să li se facă reclamă.

— Dar sunt aici. Sunt folosiţi.

— De cine?

— De profesori şi de conducere, răspunse calm Loring, întorcând o pagină. Aceasta *s-ar putea* să fie o surpriză. Domnul şi doamna Archer Beeson…

Matlock se duse cu gândul imediat la tânărul profesor de istorie şi la soţia sa. Întruchipau conformismul Ivy League[2] – în persoană – de o aroganţă prefăcută şi de o preţiozitate estetică.

[2] Un grup de colegii din nord-estul Statelor Unite cure au fondat o ligă pentru sporturi universitare; termenul este utilizat adesea pentru a descrie mode, standarde, atitudini etc. asociate cu studenţii de la aceste colegii, (n. tr.).

Archer Beeson era un bărbat tânăr aflat într-o cursă universitară grăbită; soţia sa, ingenua universitară perfectă, cu un sex-appeal fluşturatic, într-o permanentă stare de teamă respectuoasă.

— Ăştia merg pe LSD şi methedrine. Acid şi „viteză”

— Dumnezeule mare! M-au indus definitiv în eroare. Cum ai aflat?

— E prea complicat ca să aprofundăm şi totodată secret. Ceva ultrasimplificat: el obişnuia să cumpere masiv de la un distribuitor din Bridgeport. Cel care stabilea contactul şi-a încheiat activitatea, iar el nu a mai apărut pe vreo altă listă. De lăsat, nu s-a lăsat. Credem că a luat contactul cu filiera Carlyle. Nici o dovadă, totuşi… Uite încă una.

Era antrenorul echipei de fotbal a universităţii, un tip sportiv care lucra la catedra de educaţie fizică. Articolele sale erau marijuana şi amfetaminele; sursa anterioară, Hartford. În campus era considerat un furnizor nu un consumator. Cu toate că sursa de la Hartford nu mai era folosită, conturile de bancă felurite şi mascate ale individului continuau să crească. Presupunere: Nimrod.

Şi încă unul. Acesta îl înfricoşă pe Matlock. Era prodecanul cu probleme de admitere. Un absolvent de la Carlyle care a revenit în campus după o scurtă carieră de vânzător. Era un bărbat extravagant şi generos; un propovăduitor al cauzei universităţii. Un entuziast popular, în aceste zile de cinism. Şi el, de asemenea, era considerat distribuitor, nu consumator. Îşi asigura acoperirea prin intermediari de nivel doi şi trei.

— Credem că a revenit aici prin intermediul organizaţiei Nimrod. O poziţie bună pentru tabăra lui Nimrod.

— De-a dreptul înspăimântător. Ticălosul ăsta îi face pe părinţi să creadă că este o combinaţie între un astronaut şi un duhovnic.

— Cum spuneam, o poziţie bună. Îţi aminteşti? V-am spus, ţie şi lui Kressel: oamenii lui Nimrod au interese care merg dincolo de droguri.

— Dar nu ştiţi care sunt.

— Trebuie neapărat să aflăm… Uite tabelul cu puştii.

Şirul de nume ale studenţilor i se păru lui Matlock nesfârşit. Erau acolo 563 dintr-un electiv de 1200 şi ceva. Omul de la guvern a recunoscut că mulţi au fost trecuţi nu pe baza confirmării individuale a consumului de droguri ci datorită asocierii lor la diferite organizaţii din campus. Era cunoscut faptul că cluburile şi confreriile colectau resursele pentru achiziţionarea

de narcotice.

— Nu am avut timp să certificăm validitatea fiecărui nume. Suntem în căutare de relaţii; oricare, indiferent cât de îndepărtate. Trebuie să ai la dispoziţie tot felul de trasee; nu le putem restrânge... Şi mai e un aspect legat de această listă; nu ştiu dacă îl vezi sau nu.

— Cu siguranţă că da. Cel puţin, aşa cred. Douăzeci-treizeci de nume de aici pot face să sune clopotele în mai multe cercuri înalte. Câţiva părinţi foarte influenţi. Industrie, guvern. Uite. (Matlock arătă cu degetul). Cabinetul preşedintelui, dacă nu greşesc. Şi nu greşesc.

— Ai văzut, spuse Loring zâmbind.

— Ce efecte pot avea chestiile astea?

— Nu ştim. Este posibil, ar putea avea. Tentaculele lui Nimrod se întind cu repeziciune. Tocmai de aceea sună alarmele; mai puternic decât clopotele tale. Între noi fie vorba, sunt posibile repercusiuni la care nimeni nici măcar n-a visat... invazii militare, contracte de unificare, instalări forţate şi lista nu se opreşte aici. S-ar *putea să* existe o legătură.

— Iisuse Cristoase, murmură Matlock.

— Exact.

Cei doi auziră uşa principală a vilei lui Sealfont deschizându-se şi închizându-se. Ca din reflex, Loring luă calm hârtiile din mâna lui Matlock şi le vârî repede înapoi în servietă, închizând-o. După care – făcu un lucru neaşteptat. În linişte, aproape cu discreţie, îşi desfăcu haina şi-şi îndoi degetele pe mânerul unui revolver aflat într-un toc mic prins la piept. Gestul îl surprinse pe Matlock care privea încremenit la mâna ascunsă sub haină.

Uşa bibliotecii se deschise şi Adrian Sealfont păşi în încăpere. Cu naturaleţe, Loring îşi scoase mâna de sub haină. Sealfont vorbi cu blândeţe.

— *Serios* că mă străduiesc. Sincer vă spun. Înţeleg cuvintele şi imaginile şi nu mă simt câtuşi de puţin ofensat la vederea părului împletit în cosiţe. Ce mă nedumereşte este ostilitatea. Orice om trecut de treizeci de ani este inamicul natural al acestor indivizi.

— Asta a fost Strauss, nu? întrebă Matlock.

— Da. Cineva l-a întrebat de influenţa curentului New Wave. A răspuns că New Wave ţine deja de istoria antică. Preistorie, aşa s-a exprimat de fapt... Nu vreau să vă întrerup, domnilor. Aş vrea oricum să ştiu care e poziţia lui Kressel, domnule Loring. E evident că James a acceptat.

— La fel şi domnul Kressel, domnule Sealfont. El va fi omul nostru de legătură.

— Înţeleg. (Sealfont îl privi pe Matlock. În ochii lui se citea uşurarea). James, acum pot să-ţi spun. Îţi sunt extrem de recunoscător că te-ai hotărât să ne ajuţi.

— Nu cred că există vreo alternativă.

— Nu există. Înspăimântătoare este posibilitatea unei atât de loiale implicări. Domnule Loring, voi dori să fiu înştiinţat în clipa în care veţi avea ceva concret. Din acel moment, voi face tot ce doriţi, voi urma orice instrucţiune îmi veţi da. Nu vă cer decât să-mi oferiţi dovada şi veţi avea colaborarea mea oficială şi deplină.

— Vă înţeleg, domnule rector. Ne-aţi fost de mare folos. Mai mult decât aveam dreptul să sperăm. Vă rămânem îndatoraţi.

— Aşa cum a spus James, nu există alternativă. Dar trebuie să impun nişte limite; obligaţia mea de căpătâi este faţă de această instituţie. În zilele acestea, campusurile universitare par să vegeteze; cred că asta e o apreciere de suprafaţă... Dumneavoastră aveţi treabă, iar eu trebuie să termin de citit un material. Noapte bună, domnule Loring. James.

Matlock şi omul de la guvern dădură din cap în semn de noapte bună în timp ce Adrian Sealfont închidea uşa bibliotecii.

Pe la ora unu, Matlock nu mai putea absorbi nimic. Elementele principale – nume, surse, supoziţii – fuseseră reţinute; n-avea să le uite niciodată. Nu că ar fi putut să recite totul pe dinafară; nici nu era de aşteptat. Dar vederea unui anumit individ de pe listă avea să declanşeze o reacţie a memoriei. Ştia că în această privinţă, Loring avusese dreptate. Acesta era motivul pentru care agentul insistase ca el să pronunţe numele cu glas tare, repetându-le pe fiecare de câteva ori. Avea să fie suficient.

Acum avea nevoie de un somn de noapte, dacă somnul avea să vină. Să lase totul să se înscrie într-un soi de perspectivă. Pe urmă, dimineaţa, putea să înceapă să ia primele decizii, să decidă care personaje ar trebui abordate, alegându-i pe aceia care erau cel mai puţin susceptibili să intre în contact cu alţii. Ceea ce însemna să se familiarizeze cu prietenii apropiaţi, cu situaţia corpului profesoral sau studenţesc – zeci de fragmente izolate de informaţii dincolo de cele furnizate de Loring. Dosarele lui Kressel, acelea pe care negase că le-ar avea, aveau să-i fie de folos.

Ajuns la etapa conversaţiilor, va trebui să-şi croiască drumul

cu prudenţă, fandând, parând, atent la semne, la priviri, la divulgări.

Undeva, cu cineva, avea să se întâmple.

— Aş dori să revenim la o problemă, spuse Loring. Materialul de pregătire.

— Am trecut printr-o grămadă de chestii. Poate că ar fi mai bine să asimilez ce am recepţionat.

— N-o să ne ia decât un minut. E important. (Agentul scoase din servietă hârtia murdară, secţionată). Uite, asta e a ta.

— Mulţumesc pentru nu-ştiu-ce-mi-ai-dat.

Matlock luă hârtia argintie, cândva strălucitoare şi studie textul straniu.

— Ţi-am spus că e scrisă în corsicana-oltremontană şi, exceptând două cuvinte, aşa este. În josul hârtiei, pe un singur rând, vei vedea propoziţia *Venerare Omerta.* Asta nu mai e în corsicană, e în siciliană. Sau, mai exact, o prescurtare siciliană.

— Am mai văzut aşa ceva.

— Sunt convins. A avut o răspândire largă în ziare, în filme şi în literatură. Ceea ce nu-i slăbeşte efectul asupra celor care au o legătură cu ea. Este cât se poate de reală.

— Ce semnifică?

— Tradusă aproximativ: „Respectă legământul Omertei.” Omerta este un jurământ de loialitate *şi* de tăcere, încălcarea uneia dintre aceste reguli atrage după sine moartea.

— Mafia?

— E implicată. S-ar putea spune ca reprezintă cea de-a doua partidă. Să reţii aspectul că această mică înştiinţare a fost concepută în comun de către două facţiuni care încearcă să ajungă la un compromis. „Omerta” trece peste masa tratativelor; se subînţelege de către ambele părţi.

— Voi reţine acest aspect, dar nu ştiu ce am să fac cu el.

— Pur şi simplu, să ştii de el.

— O.K.

— Şi, încă ceva. Tot materialul prin care am trecut în seara asta este legat de narcotice. Dar, dacă informaţiile noastre sunt corecte, oamenii de la Nimrod sunt implicaţi şi în alte domenii. Camătă, prostituţie, jocuri de noroc… probabil, dar numai probabil, au ramificaţii în primăriile orăşeneşti, în adunările legislative statale, chiar şi în guvernul federal… Experienţa a dovedit că drogurile reprezintă latura cea mai şubredă, activitatea în care se înregistrează proporţia cea mai ridicată de

eşecuri şi acesta este motivul pentru care ne-am concentrat asupra ei. Cu alte cuvinte, concentrează-te pe problema drogurilor, dar nu scăpa din vedere că există şi alte căi.

— Nu e un secret.

— Poate pentru tine nu. Şi cu asta, să ne oprim aici.

— N-ar fi bine să-mi laşi un număr de telefon unde să te pot găsi?

— Nu se poate. Foloseşte-l pe Kressel. Vom lua legătura cu el de mai multe ori pe zi. De îndată ce vei începe să pui întrebări, este posibil să fii pus sub microscop. Nu telefona la Washington. Şi, mai ales, să nu pierzi invitaţia corsicană. Este principalul tău atu. Trebuie numai să-i găseşti perechea.

— Voi încerca.

Matlock privi în tăcere cum Loring îşi închise servieta, îşi petrecu lănţişorul negru peste încheietura mâinii şi, cu un sunet sec, blocă încuietoarea încorporată.

— Arată ca-n filmele de spionaj, nu? spuse Loring râzând.

— Sunt impresionat.

— N-ai de ce. Tradiţia a început o dată cu acei curieri diplomatici, care erau în stare să-şi ia valizele după ei şi în iad, dar astăzi nu e decât o măsură de protecţie împotriva hoţilor de bagaje… Poate nu mă crezi, dar asta e părerea lor despre noi.

— Nu cred nici un cuvinţel din ce-ai spus. Asta-i una din cutiile alea minune care aruncă perdele de fum, transmit semnale radio şi declanşează bombe.

— Ai dreptate. Le face pe toate astea şi încă ceva pe deasupra. Are nişte compartimente secrete pentru sandvişuri, lenjerie şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. (Loring trase servieta de pe birou). Cred că ar fi mai înţelept dacă am pleca de aici separat. Preferabil, unul prin faţă, celălalt prin spate. La un interval de zece minute.

— Crezi că e necesar?

— Cinstit vorbind, nu, dar aşa le place superiorilor mei.

— O.K. Cunosc clădirea. Am să ies la zece minute după tine, prin bucătărie.

— Perfect. (Loring întinse mâna dreaptă, echilibrând fundul servietei cu stânga). Nu trebuie să-ţi mai spun cât de mult apreciem ceea ce faci.

— Cred că ştiţi de ce o fac.

— Da, ştim. Cinstit vorbind, am contat pe asta.

Loring părăsi biblioteca şi Matlock aşteptă până când auzi uşa

de la intrare deschizându-se. Se uită la ceas. Înainte de plecare, se hotărî să mai bea un pahar.

În jurul orei unu şi douăzeci, Matlock se afla la câteva cvartale de vilă. Mergea liniştit în direcţia vestică, spre apartamentul lui, cumpănind dacă să ocolească sau nu campusul. Mersul pe jos îl ajuta adeseori să rezolve câte o problemă; ştia că avea să doarmă pe sponci. Trecu pe lângă un număr de studenţi şi profesori colegi, schimbând saluturi reţinute, ca de sfârşit de weekend, cu cei pe care îi recunoscu. Era pe punctul de a se hotărî să o ia spre nord, pe High Street, pe o rută ocolitoare către apartament, când auzi un zgomot de paşi în urma sa. Mai întâi paşii, pe urmă şoapta şuierată a cuiva.

— Matlock! Nu te întoarce. Sunt eu, Loring. Mergi înainte şi ascultă-mă.

— Ce este?

— Cineva a aliat că sunt aici. Maşina mi-a fost controlată…

— Dumnezeule! De unde ştii?

— Am eu semnele mele, repere prestabilite. Mi-au umblat peste tot. Faţă, spate, interior. O treabă meticuloasă, făcută de nişte profesionişti.

— Eşti sigur?

— Atât de sigur încât nici prin cap nu-mi trece să pornesc maşina aia.

— Iisuse! Matlock aproape că se opri în loc.

— Nu te opri! Dacă m-a urmărit cineva – şi poţi să fii al naibii de sigur că aşa s-a întâmplat – am lăsat să se înţeleagă că mi-am pierdui cheia de contact. Am întrebat pe mai mulţi trecători unde se află un telefon public şi am aşteptat până când am văzut că ai ajuns suficient de departe.

— Ce trebuie să fac? E o cabină telefonică imediat după colţ…

— Ştiu. Nu cred că va trebui să faci ceva şi, spre binele amândurora, sper să am dreptate. Când am să trec de tine, te voi îmbrânci, destul de tare. Pierde-ţi echilibrul, eu am să-mi cer scuze în gura mare. Prefă-te că ţi-ai sucit glezna, încheietura ce vrei; *numai să câştigi timp.* Nu mă pierzi din ochi până când nu vezi că vine să mă ia o maşină şi *îţi fac semn că e O.K..* Ai priceput tot ce ţi-am spus? Nu mai e mult şi ajungem la cabina.

— Ce fac dacă încă mai vorbeşti la telefon când ajung acolo?

— Continui să mergi, dar totodată, fii cu ochii în patru. Maşina patrulează prin zonă.

— De ce? Care-i treaba?

— Servieta asta. Asta-i treaba. Există un singur lucru pe care Nimrod – dacă într-adevăr *e* Nimrod – şi l-ar dori mai mult decât această servietă. Şi ăla e hârtia pe care o ţii în buzunarul hainei. Aşa încât, bagă de seamă!

Fără alt avertisment, trecu în viteză pe lângă Matlock şi îl împinse de pe trotuar.

— Scuzaţi, domnu'! Sunt teribil de grăbit!

Matlock îşi ridică privirea de la pământ, gândindu-se că n-avusese nici un motiv să *se prefacă* atunci când căzuse. Forţa cu care-l împinsese Loring eliminase această necesitate. Înjură şi se ridică anevoie. Odată ridicat în picioare, şchiopătă agale spre cabina telefonică, aflată la câteva sute de paşi distantă. Avu nevoie de aproape un minut ca să-şi aprindă o ţigară. Loring ajunsese acum în cabina telefonică, aşezat pe bancheta de plastic, aplecat asupra telefonului.

Din clipă în clipă, Matlock aştepta ca maşina lui Loring să-şi facă apariţia.

Şi totuşi, nu veni nici una.

În loc de asta, se auzi doar o uşoară distonanţă în rumoarea primăvăratică. Un curent de aer printre frunzele abia apărute. Să fi fost o piatră scrâşnind sub talpă sau o rămurică firavă incapabilă să mai susţină greutatea adăugată de curând în copaci? Ori a fost doar imaginaţia lui Matlock? Nu putea fi sigur.

Se apropie de cabină şi-şi aminti ordinele lui Loring. *Mergi mai departe şi nu acorda nici o atenţie.* Loring stătea tot aplecat peste telefon, cu servieta aşezată pe podea, fără să i se vadă lanţul. Numai că Matlock nu auzea nici o convorbire, nu vedea nici o mişcare de la omul dinăuntru. În schimb, iarăşi, se auzea un sunet; de data aceasta, era tonul de la telefon.

În ciuda instrucţiunilor primite, Matlock se apropie de cabină şi deschise uşa. Mai mult de atât, nu se putea face. Agentul guvernamental nu apucase nici măcar să-şi *înceapă* convorbirea.

Şi, de îndată, înţelese de ce.

Loring stătea rezemat de metalul cenuşiu, pâlpâitor al telefonului. Era mort. Cu ochii măriţi, sângele prelingându-se din frunte. O gaură mică rotundă, nu mai mare decât un nasture de cămaşă, înconjurată de nişte cioburi fine de sticlă, era dovada concludentă a ceea ce se întâmplase.

Matlock privea îngrozit la omul care-l instruise preţ de mai multe ore şi de care se despărţise în urmă cu câteva minute. Omul mort care îi mulţumise, care glumise cu el şi, în cele din

urmă, îl avertizase. Rămăsese încremenit pe loc, neştiind sigur ce trebuia să facă, ce *putea* să facă.

Se retrase din cabină către treptele celei mai apropiate case. Instinctul îi spunea să stea deoparte, dar să nu fugă. Cineva aştepta undeva acolo, în stradă. Cineva cu o puşcă.

Când cuvintele au ţâşnit şi-a dat seama că erau ale lui, dar nu ştia când hotărâse să le strige. Au ieşit pur şi simplu, fără voia lui.

— Ajutor… *Ajutor!* E un om acolo! A fost *împuşcat!.*

Matlock urcă în fugă treptele casei de pe colţ şi începu să izbească în uşă cu toată puterea. Mai multe lumini se aprinseră în mai multe case diferite. Matlock continuă să strige.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Să cheme cineva *poliţia! E un om mort acolo!*

Deodată, din umbra copacilor încărcaţi de la jumătatea cvartalului; Matlock auzi huruitul unui motor de maşină, urmat de scrâşnetul cauciucurilor însoţind ieşirea maşinii în mijlocul străzii. Se repezi la marginea verandei. Automobilul lung şi negru plonjă din întuneric, gonind spre colţul străzii. Matlock încercă să vadă numărul de înmatriculare şi, dându-şi seama că era imposibil, coborî o treaptă ca să identifice măcar marca maşinii. Brusc, fu orbit. Fasciculul unui proiector străpunse întunericul blând al nopţii de primăvară şi se opri pe silueta lui. Ridică mâinile ca să-şi acopere ochii şi, imediat, auzi plesnetul înăbuşit, urmat de curentul instantaneu de aer pe care îl auzise cu câteva minute în urmă.

O puşcă trăgea asupra lui. O puşcă cu amortizor.

De pe verandă, plonjă în tufiş. Maşina neagră se îndepărtă în viteză.

5

Singur, Matlock aştepta în încăperea strâmtă, cu fereastra din sticlă armată. Secţia de poliţie din Carlyle se umpluse cu poliţişti în uniformă şi detectivi în civil chemaţi la datorie; nimeni nu ştia sigur ce putea să însemne acest omor. Şi nimeni nu înlătura posibilitatea ca şi alte asemenea evenimente să aibă loc.

Starea de alertă e sindromul particular al Americii acestui mijloc de secol, îşi spuse Matlock.

Puşca.

După ce ajunsese la poliţie, a avut prezenţa de spirit să-i telefoneze lui Sam Kressel. Şocat, acesta i-a spus că va face cumva să sune pe cine trebuia la Washington după care a venit la secţie.

Până la primirea unor alte instrucţiuni, au convenit împreună ca Matlock să se limiteze la o simplă declaraţie privind descoperirea cadavrului şi a automobilului. El ieşise afară pentru o plimbare târzie, atâta tot.

Nimic mai mult.

Declaraţia i-a fost dactilografiată; întrebări în legătură cu ora, împrejurările prin care ajunsese în locul respectiv, descrierea „vehiculului presupusului făptaş”, direcţia de deplasare, viteza estimată – toate fiindu-i adresate conform procedurii curente, iar răspunsurile acceptate fără comentarii.

Pe Matlock îl deranja răspunsul său negativ, lipsit de echivoc, la una din întrebări.

„L-aţi mai văzut vreodată pe cel decedat?”

„Nu”.

Era dureros. Loring merita mai mult decât o minciună circumspectă, deliberată. Matlock şi-a amintit că agentul spusese că avea o fetiţă de şapte ani. O soţie şi un copil; soţul şi tatăl fusese ucis, iar el nu putea recunoaşte că-i ştia numele.

Deşi nu era sigur ce anume, ceva îl incomoda. Probabil – îşi zisese el – deoarece ştia că acesta era începutul unui lung şir de minciuni.

Îşi semnase declaraţia şi era pe punctul să plece acasă, când a auzit un telefon sunând dintr-o încăpere de dincolo de birou. Nu *pe* birou, ci dincolo de birou. Câteva secunde mai târziu, un poliţist în uniformă şi-a făcut apariţia şi i-a rostit numele cu glas

tare, de parcă ar. Îl vrut să se asigure că nu părăsise clădirea.

— Da, domnule.

— Va trebui să vă rugăm să aşteptaţi. Fiţi amabil şi urmaţi-mă.

Matlock se afla în încăperea strâmtă de aproape o oră; se făcuse ora 2,45 noaptea şi rămăsese fără ţigări. Nu era deloc momentul potrivit să rămână fără ţigări.

Uşa se deschise şi intră un bărbat înalt, slab, cu nişte ochi mari şi serioşi. Avea la el servieta-diplomat a lui Loring.

— Îmi pare rău că v-am reţinut, dr. Matlock. Sper că am reţinut bine, „doctor” nu-i aşa?

— „Domnule” e suficient.

— Să mă prezint. Mă numesc Greenberg. Jason Greenberg, de la Biroul Federal pentru Investigaţii. A trebuit să vă confirm situaţia… Urâtă întâmplare, nu?

— „Urâtă întâmplare”! Asta-i tot ce găseşti de spus?

Agentul îi aruncă lui Matlock o privire ciudată.

— E tot ce vreau să spun, spuse el liniştit. Dacă Ralph Loring ar fi apucat să telefoneze, cu mine ar fi vorbit.

— Îmi cer scuze.

— Las-o baltă. Sunt cam pe dinafară – adică, ştiu câte ceva dar nu foarte multe despre problema Nimrod; voi primi toate detaliile până mâine dimineaţă. Apropo, tipul ăsta, Kressel, e pe drum încoace. Ştie că sunt aici.

— Şi, se schimbă cu ceva situaţia?… Am spus o prostie, nu? Un om a fost ucis, iar eu te întreb dacă se schimbă cu ceva situaţia. Încă o dată, îmi cer scuze.

— Nu e nevoie; ai avut o experienţă îngrozitoare… Orice schimbare depinde de tine. Acceptăm faptul că moartea lui Ralph poate modifica hotărârea din seara aceasta. Îţi vom cere numai să păstrezi secretul asupra celor ce ţi s-au dezvăluit.

— Îmi oferiţi posibilitatea de a-mi retrage promisiunea?

— Desigur. Nu ai nici o obligaţie faţă de noi.

Matlock se duse la mica fereastră dreptunghiulară, din sticlă armată. Secţia de poliţie se afla la extremitatea sud-estică a oraşului Carlyle, cam la opt sute de metri de campus, într-o zonă a oraşului care trecea drept industrializată. În ciuda acestui fapt, străzile erau mărginite de copaci. Carlyle era un oraş foarte curat şi îngrijit. Arborii din preajma secţiei fuseseră tunşi şi curăţaţi de uscături.

În acelaşi timp, Carlyle mai însemna şi altceva.

— Aş vrea să te întreb ceva, spuse Matlock. Faptul că am găsit cadavrul lui Loring mă asociază cu el? Vreau să spun, se va considera că am luat parte la acţiunea pe care o întreprindea?

— Credem că nu. Felul în care te-ai comportat tinde să te absolve de orice asociere.

— Ce vrei să spui? Matlock se întoarse cu faţa la agent.

— Cinstit vorbind, ai intrat în panică. În loc să fugi, să te faci nevăzut din zonă, ţi-ai pierdut controlul şi-ai început să zbieri ca un apucat. Cineva programat pentru o misiune n-ar fi reacţionat în felul ăsta.

— N-am fost programat pentru *aşa ceva.*

— Rezultatul e acelaşi. N-ai făcut decât să-l găseşti şi să-ţi pierzi capul. Dacă Nimrod ăsta ar *bănui* măcar că suntem implicaţi…

— Dacă-ar bănui! îl întrerupse Matlock. Păi, ei l-au *omorât.*

— *Cineva* l-a omorât. Este improbabil ca Nimrod s-o fi făcut. Alte facţiuni, poate. Nici o acoperire nu este absolut sigură, nici a lui Loring. Dar a lui era cea mai bună.

— Nu te înţeleg.

Greenberg se rezemă de perete încrucişându-şi braţele, cu o expresie gânditoare în ochii săi mari şi trişti.

— Cea mai bună acoperire operaţională a lui Ralph era la Justiţie. De aproape cincisprezece ani. (Agentul îşi coborî privirea în podea. Vocea îi deveni gravă, cu o nuanţă de amărăciune). Genul nenorocit de acoperire care funcţionează perfect atunci când nu mai prezintă nici o importanţă pentru cel în cauză. Când, în cele din urmă, este folosită, toată reţeaua este dezechilibrată. Iar familia respectivului este supusă oprobriului.

Greenberg îşi ridică privirea şi încercă să zâmbească, fără să reuşească.

— Tot nu te înţeleg.

— Nu e nevoie. Aspectul principal este că ai ajuns din întâmplare la locul faptei, ai intrat în panică şi ai tras sperietura vieţii. Poţi fi pus pe liber, domnule Matlock… Aşadar?

Înainte ca Matlock să apuce să răspundă, uşa se deschise brusc şi Sam Kressel pătrunse în cameră, cu o expresie agitată şi înspăimântată.

— Of, Dumnezeule! E îngrozitor! Pur şi simplu îngrozitor! Dumneata eşti Greenberg?

— Iar dumneata eşti domnul Kressel.

— Da. Ce-o să se întâmple acum? (Kressel se întoarse spre

Matlock, vorbind fără nici o pauză). E totul în regulă, Jim?

— Sigur.

— Ei bine, Greenberg, ce se *întâmplă!* Cei de la Washington mi-au zis că dumneata ai să mă lămureşti.

— Discutam cu domnul Matlock şi…

— Uite care-i treaba, îl întrerupse brusc Kressel. Am vorbit cu Sealfont la telefon şi suntem de aceeaşi părere. Ceea ce s-a întâmplat a fost îngrozitor… tragic. Ne exprimăm compasiunea pentru familia decedatului, dar ţinem foarte mult ca orice folosire a numelui Carlyle să nu aibă nici o legătură cu noi. Considerăm că cele întâmplate aşează totul într-o lumină nouă şi, prin urmare, insistăm să fim scoşi din această afacere. Cred că e de la sine înţeles.

Chipul lui Greenberg îi trăda dezgustul.

— Daţi buzna aici, mă întrebaţi ce se întâmplă şi, până s-apuc să răspund, îmi spuneţi ce *trebuie* să se întâmple. Acum, ce preferaţi? Să telefonez la Washington şi să le transmit varianta *dumneavoastră*, ori vreţi să ascultaţi mai întâi? Mie îmi este absolut indiferent.

— Nu există nici un motiv pentru controverse. Nu noi am cerut să fim amestecaţi.

— Nimeni nu v-a cerut. (Greenberg zâmbi). Nu vă rog decât să mă lăsaţi să termin. I-am oferit lui Matlock posibilitatea de ieşire din joc. Nu mi-a dat un răspuns, aşa încât nici eu nu vă pot răspunde. În orice caz, dacă va spune ceea ce cred eu că va spune, acoperirea lui Loring va fi activată fără întârziere. Oricum va fi activată, dar dacă profesorul rămâne în joc, o vom face într-o manieră ceva mai spectaculoasă.

— Despre ce dracu tot vorbeşti acolo? Kressel îl privea ţintă pe agent.

— De ani de zile, Ralph figura ca asociat la una dintre firmele mele de avocaţi cu reputaţia cea mai proastă din Washington. Clientela sa arăta ca o secţiune transversală a unui index al Mafiei… în dimineaţa zilei precedente a avut loc primul transfer de vehicule, într-o suburbie din Hartford, în Elmwood. Maşina cu număr de Washington a lui Loring a fost parcată în apropiere de locuinţa unui bine cunoscut capo *mafi*ot. La două cvartale de acolo îl aştepta o maşină închiriată. S-a folosit de ea ca să ajungă la Carlyle, unde a lăsat-o pe strada Crescent, la numărul 217, la cinci cvartale de locuinţa lui Sealfont. La adresa respectivă locuieşte un anume dr. Ralston…

— L-am cunoscut, interveni Matlock. Am auzit că se ocupă…

— … cu avorturile ilegale.

— Nu are absolut nici o legătură cu universitatea noastră! rosti Kressel cu emfază.

— Aţi avut alţii mai răi, ripostă Greenberg liniştit. În acelaşi timp, doctorul se află în slujba Mafiei. În orice caz, Ralph a parcat maşina şi a intrat în oraş pentru al doilea transfer. Eu l-am acoperit; această servietă conţine materiale de maximă importanţă. A fost luat de un camion al companiei Bell Telephone în traseul căruia figurau nişte staţionări de rutină – inclusiv una la restaurantul Cheshire Cat – şi în sfârşit l-a lăsat în apropierea locuinţei lui Sealfont. Nimeni nu avea cum să ştie că se afla acolo. Dacă ar fi ştiut, l-ar fi interceptat în afara oraşului; i-au supravegheat maşina din Crescent.

— Aşa mi-a spus şi mie, interveni Matlock.

— Ştia că era posibil; urma din Crescent a fost lăsată în mod intenţionat descoperită. Când, spre satisfacţia lui, a obţinut confirmarea, a acţionai repede. Nu ştiu exact ce a făcut, dar probabil că s-a folosit de orice pretext a avut la îndemână până când te-a localizat.

— Aşa a făcut.

— N-a fost îndeajuns de rapid.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură are asta cu *noi!* Ce relaţie *posibila* poate exista? Kressel aproape că ţipa.

— Dacă domnul Matlock doreşte să continue, moartea lui Loring va fi înfăţişată ca o crimă în lumea interlopă. Un avocat cu o reputaţie proastă, un „colector[3]”; clienţi inoportuni. Capul mafiot şi doctorul vor fi ridicaţi; sunt dispensabili. Perdeaua de fum e atât de groasă încât toată lumea va fi derutată. Chiar şi criminalii. Matlock va fi uitat. Va funcţiona; a funcţionat şi înainte.

Kressel părea uluit de cursivitatea plină de siguranţă a lui Greenberg, de încrederea şi de profesionalismul său calm.

— Am impresia că eşti obişnuit să vorbeşti foarte repede, nu?

— Sunt foarte inteligent.

Matlock nu se putu abţine să nu zâmbească. Greenberg îi era simpatic; chiar şi în aceste împrejurări triste şi dezagreabile – sau poate că tocmai de aceea. Agentul se pricepea să vorbească,

[3] În original, *bag mart* – termen argotic ce desemnează o persoană care se ocupă cu colectarea unor forme ilicite de plăţi (de ex: şantaj), (n.tr.).

mintea îi lucra repede. Într-adevăr, era inteligent.

— Şi dacă Jim spune că se spală pe mâini de afacerea asta?

Greenberg săltă din umeri.

— Nu-mi place să-mi irosesc cuvintele. Să-l auzim pe el.

Amândoi se uitară la Matlock.

— Mă tem că n-am s-o fac, Sam. Merg mai departe.

— Cred că nu vorbeşti serios! Omul acela a fost ucis.

— Ştiu. Eu l-am găsit.

Kressel îşi aşeză mâna pe umărul lui Matlock. Era un gest prietenesc.

— Nu sunt un păstor isteric care-şi păzeşte turma. Sunt îngrijorat. Sunt *înspăimântat.* Văd cum un om este manipulat într-o situaţie pe care nu este pregătit să o stăpânească.

— E o apreciere subiectivă, interveni Greenberg pe un ton liniştit. Şi noi suntem îngrijoraţi. Dacă n-am fi crezut că este capabil, nici măcar nu l-am fi abordat.

— Ba bine că nu, spuse Kressel. Nu sunt convins câtuşi de puţin că v-ar fi oprit un asemenea considerent. Foloseşti cu prea multă uşurinţă cuvântul *dispensabil,* domnule Greenberg.

— Îmi pare rău că gândiţi aşa. Pentru că nu e valabil nici pentru mine, nici pentru şefii mei… nu am fost instruit în detaliu, Kressel, dar am impresia că era vorba să fii omul de legătură, nu? Deoarece, în cazul ăsta, îţi sugerez să te dai la o parte. Vom încredinţa altcuiva această sarcină.

— Şi să-ţi las liber terenul? Să te las să calci în picioare acest campus? Nici în ruptul capului.

— Atunci vom lucra împreună. Oricât ar fi de dezagreabil pentru amândoi… Eşti ostil; poate că asta e bine. O să mă ţii în alertă. Protestezi prea mult.

Matlock fu surprins de replica lui Greenberg. Una era să formezi o coaliţie antagonică şi cu totul altceva să formulezi acuzaţii voalate; sau, ca să folosim un clişeu literar, ofensatoare.

— Această remarcă necesită o explicaţie, zise Kressel, roşu la faţă de mânie.

Greenberg răspunse cu o voce blândă şi rezonabilă, în contrast cu cuvintele rostite:

— Destul, domnule. În noaptea asta am pierdut un prieten foarte bun. Acum douăzeci de minute am vorbit cu soţia lui. În astfel de condiţii, nu dau explicaţii. Asta-i un fi un punct unde asemănarea dintre mine şi şefii mei încetează. Acum, ţine-ţi gura iar eu am să-ţi scriu orele de contact şi numerele de telefon

pentru situaţii de urgenţă. Dacă nu le vrei, pleacă dracului de-aici!

Greenberg ridică servieta pe o măsuţă şi o deschise, înmărmurit, Sam Kressel se apropie în tăcere de agent.

Matlock se uită la servieta uzată din piele, legală, cu numai câteva ore în urmă, de încheietura mâinii unui om care între timp murise. Înţelese că sarabanda morţii începuse. Primii paşi ai dansului se desfăşuraseră cu violenţă.

Trebuiau luate nişte decizii, trebuiau înfruntaţi anumiţi oameni.

6

Sub soneria casei cu două apartamente era scris un nume puţin plauzibil: Domnul şi doamna Archie Beeson. Matlock obţinuse cu uşurinţă invitaţia la cină. Asistentul de istorie Beeson fusese flatat de interesul lui pentru susţinerea unui seminar comun la cele două cursuri. Beeson s-ar fi simţit flatat dacă un membru al corpului profesoral de talia lui Matlock l-ar fi întrebat cum se comporta soţia lui la pat (şi cei mai mulţi chiar se întrebau). Şi, dat fiind că nu încăpea nici o îndoială că Matlock era bărbat, Archie Beeson a intuit că „o cină şi un păhărel”, cu nevestica fâţâindu-se prin preajmă în fustă mini, ar putea ajuta la cimentarea unei relaţii cu profesorul de literatură engleză, care se bucura de o atât de înaltă apreciere.

Matlock auzi răspunsul strigat cu sufletul la gură de la etaj: „O clipită!”

Era soţia lui Beeson, iar accentul ei puternic, excesiv cultivat la Miss Porter’s and Finch, suna caricaturizat. Matlock şi-o imagină pe tânăra gospodină verificând aferată platourile cu aperitive – nişte aperitive foarte originale, zău aşa, adevărate compoziţii artistice – în vreme ce soţul făcea ultimele retuşuri la aspectul vizual al rafturilor sale de cărţi – probabil, câteva tomuri obscure răspândite neglijent, dar cu atenţie, pe mese, imposibil ca un musafir să nu le remarce.

Matlock se întrebă dacă indivizii ăştia doi ţineau ascunse şi mici tablete de LSD sau capsule de methedrină.

Uşa se deschise şi mica soţie a lui Beeson, îmbrăcată, conform aşteptărilor, într-o fustă scurtă şi o bluză de mătase translucidă care-i acoperea cu largheţe sânii mari, îi zâmbi cu sinceritate.

— Bună! Eu sunt Ginny Beeson. Ne-am mai întâlnit la câteva cocktailuri *nebune.* Sunt *aşa* de bucuroasă că ai putut să vii. Archie tocmai termină de scris ceva. Haide sus! (O luă înaintea lui Matlock pe scări, fără să-i lase prilejul să-i răspundă la salul). Treptele astea sunt *înfiorătoare!* Ei, ce să-i faci, aşa-i când porneşti de la bază.

— Sunt sigur că nu va mai dura mult, spuse Matlock.

— Aşa zice şi Archie într-una. Ar fi bine să aibă dreptate, altfel o să mă umplu de muşchi pe picioare!

— Sunt sigur că are, rosti Matlock cu ochii la carnea moale,

deloc musculoasă a picioarelor etalate înaintea sa cu generozitate.

În apartamentul lui Beeson, aperitivele erau expuse la loc de vază pe o măsuţă de formă ciudată, în vreme ce anticipatul volum „de galantar” era chiar o lucrare de-a lui Matlock. Se numea *Interpolări în Richard al II-lea* şi fusese plasată pe o masă sub o veioză împodobită cu ciucuri. Imposibil ca un musafir să n-o remarce.

În clipa în care Ginny închise uşa, Archie năvăli în mica sufragerie din camera – şi ea mică – presupusă de Matlock a fi biroul său. Avea în mâna stângă un teanc de foi, în vreme ce dreapta o întinsese în întâmpinarea musafirului.

— O, ce bine! Bătrâne, mă bucur c-ai reuşit!... Ia loc, ia loc. Cred că băuturile abia aşteaptă să fie băute! Doamne! Să ţi-o spun pe-a dreaptă, sunt terminat!... Tocmai am petrecut trei ore recitind douăzeci de versiuni ale Războiului de Treizeci de Ani!

— Se întâmplă. Ieri mi-a fost dat să citesc un rezumat la *Volpone* cu cel mai straniu final de care am auzit vreodată.

S-a dovedit până la urmă că băiatul n-o citise, dar văzuse Ulmul la Hartford.

— Cu finalul schimbat?

— Totalmente.

— Doamne! E demenţial! interveni Ginny pe un ton aproape isteric. Ce băutură preferi, Jim? Pot să-ţi spun Jim, nu-i aşa, doctore?

— Bourbon cu un strop de apă şi, desigur, chiar te-aş ruga să-mi spui pe nume, Ginny. Nu mă pot obişnui cu „doctor”. Taică-meu zice că ăsta-i un fals. Doctorii umblă cu stetoscopul nu cu cărţi.

Matlock se aşează într-un fotoliu acoperit cu o pătură indiană de lână.

— Că veni vorba de doctori, lucrez acum la dizertaţie. Încă două veri de muncă pe brânci ca asta şi şmecheria-i gata.

Beeson luă frapiera de la soţia lui şi se duse la masa lungă de lângă fereastră pe care erau aranjate cu neglijenţă studiată sticle şi pahare.

— Da’ merită, rosti Ginny cu emfază. Nu-i aşa că merită, Jim?

— E aproape esenţial. Eforturile vor li răsplătite.

— Asta şi *publicaţiile.* (Ginny luă tava cu brânză şi biscuiţi şi îl servi pe Matlock). Asta e o micuţă şi interesantă *frontale*

irlandeză. Se numeşte „Blarney[4]”, poţi să crezi aşa ceva? Am găsit-o acum două săptămâni, într-o prăvălioară din New York.

— Arată grozav. N-am mai auzit de marca asta.

— Că veni vorba de publicaţii. Am luat mai deunăzi cartea la despre *Interpolări. Teribil de fascinantă!* Serios!

— Doamne, aproape c-am uitat-o. Am scris-o acum patru ani.

— Ar trebui să fie un *text obligatoriu!* Aşa a zis Archie, nu-i aşa, Archie?

— Pe bune! Uite-ţi otrava, bătrâne, spuse Beeson, aducându-i paharul lui Matlock. Lucrezi prin intermediul unui agent, Jim? N-aş vrea totuşi să-ţi par indiscret. Or să mai treacă ceva ani până o să scriu şi eu ceva.

— Ştii foarte bine că nu-i adevărat, se îmbufnă cu glas tare Ginny.

— Da. Irving Block din Boston. Dacă lucrezi la ceva, poate reuşesc să i le prezint.

— Oh, nu, nu se poate… ar fi o adevărată impertinenţă din partea mea…

Cu prefăcută umilinţă, Beeson se retrase spre canapea, ducându-şi cu el paharul. Se aşeză lângă soţia sa şi amândoi – involuntar, îşi spuse Matlock – schimbară priviri satisfăcute.

— Ei haide, Archie! Eşti un băiat inteligent. În campusul ăsta eşti în plină ascensiune. De ce crezi că te-am solicitat pentru seminar? S-ar putea ca *tu* să-mi faci *mie* un favor. Poate c-am să-i aduc lui Block o carte de succes. Ştii că treaba asta-i molipsitoare.

Expresia lui Beeson avea sinceritatea recunoştinţei.

Matlock îi susţinu stânjenit privirea, până când distinse şi altceva în ochii lui. Nu-l putea defini, dar era acolo. O uşoară cruzime, o urmă de panică.

Privirea unui om care cunoştea drogurile cu mintea şi cu trupul.

— Asta e *teribil* de drăguţ din partea ta, Jim. *Serios* vorbind, sunt mişcat.

Cum-necum, brânza, băuturile şi cina trecură. În unele momente, Matlock avea senzaţia că se detaşează de el însuşi şi priveşte trei personaje într-o secvenţă dintr-un film de demult. Probabil, la bordul unui iaht sau într-un apartament new yorkez

[4] Numele unui castel din Irlanda. Aici se află o piatră (Blarney Stone) care conferă celui ce o sărată iscusinţă în arta linguşirii (n.tr.).

de o eleganţă sentimentală, cei trei purtând ţinută de gală strâns croită pe corp. Se întrebă de ce vizualiza scena în maniera aceasta – şi, dintr-o dată, înţelese. Soţii Beeson aveau un aer care ţinea de anii treizeci. Acei ani pe care avusese prilejul să-i examineze în filmele de la televizor din seara precedentă. Întrucâtva, cei doi erau un anacronism al acelui moment dar nu şi al vremurilor. Era ceva mai mult decât o afectare teatrală, dar mai puţin decât o mască; nu putea spune cu certitudine. Nu erau artificiali în sinea lor, dar era ceva fals în conversaţia lor măruntă, plină de preţiozităţi, în expresiile lor demodate. Şi totuşi, nu încăpea nici o îndoială că ei erau *prezentul* generaţiei actuale.

LSD şi methedrină.

Capete „acide”. Înghiţitori de pilule.

Cumva, solii Beeson se forţau să arate ca făcând parte dintr-o eră trecută şi lipsită de griji. Probabil ca o reacţie de negare a vremurilor şi a condiţiilor în care trăiau.

Archie Beeson şi soţia lui erau înspăimântători.

Pe la ora unsprezece, după „o interesantă fripturică de viţel după o reţetă dintr-o veche carte de bucate italiană”, stropită din belşug cu vin, cei trei stăteau în sufragerie. Ultimele amănunte ale seminarului plănuit fuseseră puse la punct. Matlock ştia că sosise timpul să înceapă; momentul era îngrozitor şi dificil. Şi nu ştia deloc cum s-o facă; cel mai înţelept lucru era să se încreadă în instinctele sale de amator.

— Uite ce e, dragilor… sper din răsputeri ca asta să nu vă provoace un aşa de mare şoc, dar a trecut cam mult de când n-am mai tras o ţigăruşă. (Scoase din buzunar o tabacheră fină şi o deschise. Se simţea caraghios, nelalocul lui de stângaci. Dar ştia că nu avea voie să-şi trădeze aceste sentimente). înainte să emiteţi vreo judecată, ar trebui să vă spun că nu sunt de acord cu legislaţia antidrog şi niciodată n-am fost.

Matlock îşi alese o ţigaretă din duzina aflată în tabachera pe care o lăsă deschisă pe masă. Făcuse ceea ce trebuia? Nu era sigur; nu ştia. Archie şi soţia lui se priviră reciproc. Prin lumina flăcării din faţa ochilor, Matlock le urmărea reacţia. Prudentă, dar pozitivă. Poate din cauza alcoolului, Ginny zâmbi şovăielnic, uşurată parcă să descopere un prieten. Soţul ei nu reacţiona la fel de făţiş.

— Dă-i bătaie fără grijă, bătrâne, spuse tânărul asistent cu o urmă de condescendenţă. Nu s-ar zice că suntem trecuţi pe

statul de plată al procurorului general.

— Nu s-ar zice deloc! chicoti soţia.

— Legile sunt arhaice, continuă Matlock inhalând adânc fumul. În toate domeniile. Controlul şi un simţ trainic al aprecierii – al autoaprecierii – sunt tot ce contează. Adevărata crimă constă în negarea acestei experienţe. Să interzici dreptul oricărui individ inteligent la împlinire este… fir-ar să fie, este ceva represiv.

— Ei bine, după părerea mea, cuvântul cheie este *inteligent,* Jim. Folosirea *fără* discernământ de către cei inteligenţi conduce la haos.

În termeni socratici, ai dreptate numai pe jumătate. Cealaltă jumătate o reprezintă „controlul”. Un control eficient între „fier” şi „bronz” dă la iveală „aurul” – ca să împrumutăm din *The Republic.* Dacă cei cu un intelect superior ar fi fost împiedicaţi în permanenţă să gândească, să experimenteze, numai pentru că procesele lor de gândire depăşeau înţelegerea cetăţenilor obişnuiţi, atunci nu ar mai exista mari opere – artistice, tehnice ori politice. Am fi rămas şi acum în întunecatul Ev Mediu.

Matlock inhala un fum din ţigară şi închise ochii. Fusese oare prea aprig, prea hotărât? Nu cumva sunase a fals propovăduitor? Aşteptă şi aşteptarea nu-i fu prea lungă. Archie vorbi calm şi lotuşi cu insistenţă în glas.

— Progresul se produce în fiecare zi, bătrâne. Să crezi în asta. E adevărat.

Uşurat, Matlock îşi deschise ochii pe jumătate şi-l privi pe Beeson prin fumul ţigării. Îşi menţinu privirea fără să clipească după care şi-o mută asupra soţiei.

— Sunteţi nişte copii.

— În condiţiile date, asta e o presupunere relativă, răspunse Beeson, continuând să-şi menţină glasul scăzut şi discursul precis.

— Iar astea sunt discuţii.

— Oh, nu fi aşa de sigur! Ginny Beeson absorbise suficient alcool ca să devină imprudentă. Soţul ei o prinse de braţ, în semn de avertisment. Vorbi din nou, luându-şi ochii de la Matlock, privind în gol.

— Nu sunt deloc sigur că ne aflăm pe aceeaşi lungime de undă…

— Nu, probabil că nu. S-o lăsăm baltă… Termin asta şi-o şterg. Ţinem legătura în privinţa seminarului. Matlock avu grijă ca referirea la seminar să fie degajată, aproape dezinteresată.

Archie Beeson, tânărul aflat într-o cursă universitară grăbită, nu rezistă acestei indiferenţe.

— Te superi dacă iau şi eu una din alea?

— Dacă eşti la prima, da, mă supăr… Nu încerca să mă impresionezi. Zău că n-are nici o importanţă.

— Prima?… Ce anume, prima? (Beeson se ridică de pe canapea şi se apropie de măsuţa pe care se afla tabachera deschisă. Se aplecă, o luă de pe masă şi o ţinu în dreptul nasului). Mda, e o iarbă[5] – acceptabilă. Aş adăuga, abia acceptabilă. O să încerc una… pentru deschidere.

— Pentru deschidere?

— Se pare că eşti foarte sincer, dar. Şi-am să te rog să mă ierţi, ai cam pierdut contactul.

— Cu ce?

— Cu faza la care s-a ajuns. (Beeson scoase două ţigări şi le aprinse în manieră *Noe, Voyager.* Inhala adânc, încuviinţă din cap şi săltând din umeri în semn de acceptare rezervată şi îi întinse una din ele soţiei). Hai să zicem că e un *hors d'oeuvre.* Un aperitiv.

Se duse în biroul lui de unde se întoarse cu o cutie chinezească lăcuită, apoi îi arătă lui Matlock micul cârlig care, prin împingere, permitea ridicarea unui strat subţire de lemn, astfel ieşind la iveală un fund fals. Dedesubt se aflau în jur de două duzini de tablele albe, ambalate în folie de plastic transparent.

— Asta e felul principal… *l'entree,* dacă eşti pregătit pentru asta.

Matlock era recunoscător pentru cunoştinţele dobândite în timpul instructajului intensiv din ultimele patruzeci şi opt de ore. Zâmbi şi vorbi pe un ton ferm.

— Nu particip la „călătorii albe[6]", decât în două condiţii. Prima, s-o fac la *mine* acasă, cu nişte prieteni foarte buni şi foarte vechi. A doua, s-o fac cu nişte prieteni foarte buni şi foarte vechi, la *ei* acasă. Nu te cunosc îndeajuns de bine, Archie. Autoaprecierea… în tot cazul, nu m-aş da în lături de la o mică „drumeţie roşie". Numai că n-am venit pregătit.

— Nu spune mai mult. S-ar putea să fiu eu.

---

[5] În original, g*rass,* termen argotic pentru marijuana, (n.tr.).

[6] Sensul argotic al cuvântului *trip* (excursie, călătorie) se referă la o trăire ireală provocată de un drog halucinogen. „Culoarea" călătoriei este dată de culoarea pastilelor, (n. tr.).

Beeson duse cutia chinezească înapoi în birou şi reveni cu o punguţă de piele, de genul celor folosite de fumătorii de pipă pentru păstrarea tutunului şi se apropie de fotoliul lui Matlock. Ochii Ginnyei Beeson se făcură mari; îşi desfăcu încă un nasture de la bluza ei pe jumătate descheiată şi-şi întinse picioarele.

— Dunhill de cea mai bună calitate.

Beeson desfăcu clapeta pungii, ţinând-o deschisă astfel ca Matlock să poală privi înăuntru. Din nou, plasticul transparent înfăşurat în jurul unor tablete. În schimb, acestea erau de un roşu aprins şi ceva mai mari decât cele din cutia chinezească. Erau acolo cel puţin cincizeci-şaizeci de doze de Seconal.

Ginny sări din fotoliu şi scoase un ţipăt ascuţit:

— Îmi place *la nebunie!* E grozăvenia-rozalie!

— Coniacul ne spurcă pe lângă ele! adăugă Matlock.

— Aşadar, vom călători, bătrâne. Nu – prea mult – limita e de cinci. Astea sunt regulile casei pentru noii prieteni vechi.

Următoarele două ore au fost înceţoşate pentru Matlock, dar nu la fel de înceţoşate ca pentru soţii Beeson. Asistentul de istorie şi soţia sa au ajuns repede pe „înălţimi” cu cele cinci pilule – şi aşa ar fi ajuns şi Matlock dacă nu ar li reuşit să le ascundă pe ultimele trei, prefăcându-se doar că le înghite. De îndată ce a ajuns pe primul platou, nu a fost prea greu pentru Matlock să-şi imite companionii şi pe urmă să-l convingă pe Beeson să mai ia o doză.

— Unde ţi-e atotputernica apreciere, doctore? chicoti Beeson, aşezat pe podea în faţa canapelei, pipăind în răstimpuri picioarele soţiei.

— Sunteţi nişte prieteni mai buni decât am crezut.

— Este doar *începutul* unei minunate, *minunate* prietenii.

Tânăra soţie se întinse pe pat şi chicoti. Se zvârcoli, parcă şi-şi puse mâna dreaptă pe capul soţului, împingându-i părul în faţă.

Beeson râse cu mai puţină reţinere decât arătase mai devreme şi se ridică de pe podea.

— Atunci, mă duc să aduc vraja.

Când Beeson se duse în biroul său, Matlock o urmări pe soţia lui. Gesturile ei nu lăsau nici o umbră de îndoială. Se uită la Matlock; deschise gura încet şi scoase limba la el. Matlock realiză că unul din efectele secundare ale Seconalului era nevoia de a te exhiba. Ceea ce se întâmpla cu cea mai mare parte din Virginia Beeson.

Se conveni ca al doilea dozaj să fie de trei pilule şi lui Matlock

nu-i fu greu să se prefacă. Beeson dădu drumul la pick-up-ul stereo şi puse un disc cu „Carmina Burana”. După un sfert de oră, Ginny Beeson ajunsese în poala lui Matlock, frecându-se intermitent de pântecele lui. Soţul ei stătea întins pe jos în faţa celor două difuzoare aşezate de ambele laturi ale pick-up-ului. Matlock vorbi ca şi cum ar fi expirai, doar atât de tare cât să fie auzii peste fondul muzical.

— Suni printre chestiile cele mai grozave pe care le-am luat, Archie... De unde? De unde te aprovizionezi?

— Probabil că din acelaşi loc ca şi tine, bătrâne. (Beeson se întoarse şi se uită la Matlock şi la soţia lui. Râse). Acum, nu ştiu la ce te-ai referit. La vrajă sau la fata din poala ta. Ai grijă, doctore. E un drac de fată.

— Fără mişto. Pilulele tale sunt de calitate mai bună decât ale mele, iar iarba mea abia a trecut de inspecţie. De unde? Haide, fi un bun prieten!

— Eşti haios, nenică. Ce mă tot întrebi atâta? Eu te întreb pe tine? Nu... Nu e politicos... Joacă-te cu Ginny! Lasă-mă să ascult!

Beeson se întoarse la loc, cu faţa la podea.

Fata de pe genunchii lui Matlock îşi petrecu subit braţele în jurul gâtului său şi-şi apăsă sânii de pieptul lui. Îşi apropie capul de tâmpla lui şi începu să-l sărute pe ureche. Matlock se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar ridica-o de pe scaun şi ar duce-o în dormitor. Se întrebă, dar nu dorea să afle răspunsul. Nu atunci. Ralph Loring nu murise pentru ca el, Matlock, să-şi îmbogăţească palmaresul sexual.

— Dă-mi să încerc una din ţigările tale cu iarbă, să văd şi eu cât de fine îţi sunt gusturile. Poate că nu eşti decât un farsor, Archie.

Brusc, Beeson se ridică pe jumătate şi se holbă la Matlock. Nu era îngrijorat din pricina soţiei. Ceva în vocea lui Matlock părea să fi declanşat o suspiciune instinctivă. Să fi fost cuvintele? Sau ţinuta prea firească a discursului lui Matlock? La toate aceste lucruri se gândea tânărul profesor de engleză în timp ce-i susţinea privirea lui Beeson peste umărul fetei. Dintr-o dată, Archie Beeson devenise un om alarmat şi Matlock nu era sigur de ce. Beeson vorbi poticnindu-se.

— Desigur, bătrâne. Ginny, nu-l necăji pe Jim!

Începu să se ridice în picioare.

— Grozăvenia-rozalie...

— Am câteva în bucătărie... Nu sunt sigur unde, dar am să le

caut. Ginny, ţi-am spus să nu-l mai sâcâi pe Jim... Poartă-te frumos cu el, fii bună cu el!

Beeson continua să se holbeze la Matlock, cu ochii măriţi din cauza Seconalului, cu buzele depărtate şi muşchii faciali mai mult decât relaxaţi. Se retrase spre uşa bucătăriei, care era deschisă. Odată ajuns acolo, Archie Beeson făcu un lucru ciudat. Sau cel puţin aşa i se păru lui Matlock.

Închise încet uşa batantă şi o ţinu închisă.

Imediat, Matlock o dădu jos de pe genunchi pe fata drogată care se întinse liniştită pe podea. Îi zâmbi angelic şi-şi întinse braţele spre el. Matlock zâmbi şi el, apoi păşi peste ea.

— Mă-ntorc îndată, şopti el. Vreau să-l rog ceva pe Archie.

Fata se rostogoli pe burtă iar Matlock se apropie prudent de uşa bucătăriei. Îşi răvăşi părul şi, deliberat, pe tăcute, se împletici, sprijinindu-se de masă în timp ce se apropia de intrare. În cazul în care Beeson şi-ar îi făcut apariţia pe neaşteptate, voia să-i lase impresia că se comporta iraţional, sub influenţa drogurilor. Pick-up-ul era dat ceva mai tare acum, dar Matlock îi putea auzi vocea lui Archie vorbind reţinut, excitai la telefonul din bucătărie.

Se rezemă de peretele din apropierea uşii bucătăriei şi încercă să analizeze momentele disparate care îl făcuseră pe Archie să intre în panică, să simtă o nevoie atât de imperioasă de a vorbi cu cineva la telefon.

De ce? Ce anume?

Fusese oare impostura atât de evidentă? Ratase prima sa întâlnire?

Dacă aşa se întâmplase, tot ce mai putea face era să încerce să afle cine se afla la celălalt capăt al firului, cine era cel la care alergase Beeson în starea sa de anxietate incoerentă.

Un lucru părea limpede: oricine ar fi fost, trebuia să fie cineva mai important decât Archie Beeson. Un om – fie el un împătimit al drogurilor – atunci când intră în panică, nu se adresează unei figuri mai puţin importante de pe propriul său teren.

Poate că seara nu reprezenta un eşec; sau, dimpotrivă, poate că eşecul era o necesitate. În starea sa de disperare, lui Beeson ar putea să-i scape nişte informaţii pe care nu le-ar fi dezvăluit dacă *nu* ar fi fost disperat. Nu era ceva complet lipsit de raţiune să-l forţeze pe asistentul drogat şi înspăimântat să vorbească. Pe de altă parte, era metoda cea mai puţin indicată. Dacă dădea greş şi cu asta, era terminat înainte să fi început. Instructajul

meticulos al lui Loring ar fi fost complet inutil; moartea sa, o farsă macabră, iar povestea lui de acoperire – atât de dureroasă pentru familia sa, atât de inumană întrucâtva – zădărnicită de un ageamiu.

Nu există altă cale, îşi spuse Matlock, decât să încerce. Să încerce să afle pe cine sunase Beeson *şi* să încerce să aşeze cioburile acestei seri la locul lor, astfel încât Beeson să fie dispus să-l accepte din nou. Din cine ştie ce motiv iraţional, îşi imagină servieta lui Loring şi lanţul subţire şi negru atârnând de mâner. Dintr-un motiv şi mai nebunesc, asta îi dădu încredere; nu multă, dar era ceva. Atât cât îi dădu voie imaginaţia, îşi compuse o ţinută cât mai apropiată de colaps, apoi îşi deplasă capul către cadrul uşii şi încet, centimetru după centimetru, o împinse înăuntru. Era complet pregătit să întâlnească ochii holbaţi ai lui Beeson. În loc de asta, asistentul stătea cu spatele la el; era aplecat în faţă, asemenea unui copil care se chinuie să-şi menţină vezica sub control, cu capul aplecat într-o parte şi telefonul strâns cu putere între gât şi umăr. Era evident că Beeson credea că vocea lui era înăbuşită, acoperită de sporadicele pasaje în crescendo ale lucrării „Carmina Burana”. Numai că Seconalul îi jucase una dintre festele sale caracteristice. Auzul lui Beeson nu mai era sincronizat cu vorbirea. Cuvintele sale nu erau doar clare ci şi accentuate prin pronunţarea distanţată şi prin repetare.

— ... Tu *nu* mă înţelegi. Vreau sa mă înţelegi. *Te rog,* înţelege-mă. Încontinuu, pune întrebări. Nu e *de-al nostru. Nu este de-al nostru.* Mă jur pe Dumnezeu că e o iscoadă. Ia legătura cu Herron. Spune-i lui Herron să-l contacteze, pentru numele lui *Dumnezeu,* ia legătura cu el, *te rog.* Aş putea pierde totul!... Nu. Nu, mi-am dat seama! Eu înţeleg *ceea ce* văd, omule! Când căţeaua aia intră în călduri înseamnă că am probleme*. Vreau s*ă spun că am semnele mele, bătrâne... sună-l pe Lucas... Pentru numele lui Dumnezeu, *vorbeşte* cu el! Am *necazuri* şi nu pot...

Matlock lăsă uşa să se închidă singură la loc. Era atât de şocat încât gândurile şi senzaţiile îi rămăseseră suspendate; îşi vedea mâna rămasă încă pe uşa bucătăriei, dar nu simţea deloc lemnul sub apăsarea degetelor. Ceea ce auzise cu doar câteva clipe în urmă nu era mai puţin îngrozitor decât imaginea corpului lipsit de viaţă al lui Ralph Loring în cabina telefonică.

Herron. *Lucas Herron!*

O legendă vie, în vârstă de şaptezeci de ani. Un cărturar

liniştit, în aceeaşi măsură venerat pentru percepţia sa asupra condiţiei umane cât şi pentru strălucirea sa intelectuală. Un om încântător, un om respectat. Trebuia să fie o greşeală, trebuia să existe o explicaţie.

Nu era însă momentul să mediteze asupra inexplicabilului.

Archie Beeson credea că este o „iscoadă". Iar acum, mai exista şi altcineva care credea acelaşi lucru. Nu putea permite aşa ceva.

Trebuia să gândească, să se străduiască să *acţioneze.*

Şi, dintr-o dală, înţelese. Însuşi Beeson îi spusese ce trebuia să facă.

Nici un informator – care nu era drogat – nu ar fi îndrăznit.

Matlock se uită la fata care zăcea cu faţa în jos pe podeaua sufrageriei. Ocoli în grabă masa şi se apropie de ea, descheindu-se la curea din mers. Cu mişcări repezi, îşi scoase pantalonii şi se aplecă, rostogolind-o pe spate. Se întinse lângă ea şi îi descheie ultimii doi nasturi de la bluză, trăgând apoi de sutien până când se rupseră copcile. Ea gemu şi chicoti, iar când el îi atinse sânii expuşi, gemu din nou şi-şi ridică piciorul peste şoldul lui Matlock.

— Grozăvie-rozalie, grozăvie-rozalie…

Ea începu să respire pe gură, împingându-şi pelvisul în pântecul lui Matlock; avea ochii pe jumătate deschişi, mâinile îi ajunseră jos şi una îi mângâia piciorul, îi ciupea pielea cu degetele.

Matlock pândea uşa bucătăriei, rugându-se s-o vadă odată deschisă.

Când se deschise, el închise ochii.

Archie Beeson rămase pe loc, privind la soţia şi la musafirul lui. La zgomotul paşilor lui Beeson, Matlock îşi ridică brusc capul, mimând o tulburare înfricoşată. Se ridică de la podea şi imediat căzu la loc. Îşi înşfacă pantalonii şi, folosindu-i ca paravan, se ridică încă o dată, clătinându-se şi prăbuşindu-se în cele din urmă pe canapea.

— Of, Doamne! Of, Sfinte Dumnezeule, Archie! Fir-ar să fie, prietene! Nu mi-am dat seama că sunt aşa de dus cu sorcova!… Am luat-o razna, Archie! Ce mama dracului. Uită-te şi fu ce fac! Am luat-o pe pustiu, nenică, iartă-mă! Doamne Dumnezeule, iartă-mă!

Beeson se apropie de canapea. La picioarele sale, stătea întinsă soţia lui, pe jumătate dezbrăcată. Era imposibil să-ţi dai seama la ce se gândea, după expresia întipărită pe faţa lui. Ori

cât de mânios era.

Mânie să fie oare?

Reacţia sa sonoră fu total neaşteptată: începu să râdă. La început încet, apoi din ce în ce mai tare, până când deveni aproape isteric.

— Oh, Doamne, te-am prevenit, bătrâne! Ţi-am *spus* că e un drac de fată!… Nu-ţi face griji. N-o să fie nici o bârfă. N-o să se audă de nici un viol, sau de „profesoraşul libidinos”. Dar vom avea *seminarul* nostru. Oh, Dumnezeule, da! O să fie un semi*nar pe* cinste. Şi-ai să le spui tuturor că nu m-ai ales pe *mine! Nu*-i aşa? Oh, da! Asta ai să le spui, nu?

Matlock se uită în ochii cuprinşi de demenţă ai drogatului de deasupra sa.

— Sigur. Sigur, Archie. Cum spui tu.

— Să ştii c-aşa va fi, bătrâne! Şi nu-ţi cere scuze. Nu e nevoie de nici o scuză! Eu ar trebui să-mi cer scuze!

Archer Beeson se prăbuşi la podea, râzând în hohote. Se întinse şi prinse în căuşul palmei sânul stâng al soţiei sale; ea gemu şi ţipă, chicotind înnebunitor.

Iar Matlock pricepu că învinsese.

7

Se simţea epuizat, atât datorită orei înaintate cât şi din pricina încordării din timpul nopţii. Se făcuse ora trei şi zece minute şi accentele corale din „Carmina Burana” încă îi mai bubuiau în urechi. Imaginea nevestei cu ţâţele goale şi a solului urlând ca un şacal – amândoi zvârcolindu-se pe podea în faţa lui – adusese un plus de repulsie gustului greţos care-i stăruia în gură.

Dar ceea ce-l deranja cel mai mult era gândul că numele lui Lucas Herron fusese folosit în contextul unei asemenea seri.

Era de neconceput.

Lucas Herron. „Bătrânul aristocrat”, cum fusese poreclit. Un personaj taciturn, dar proeminent, cu rădăcini stabile în campusul Carlyle. Şeful catedrei de limbi romanice şi expresia vie a savantului liniştit, animat de o adâncă şi statornică compasiune.

A-l asocia – indiferent cât de vag – cu lumea narcoticelor era ceva de necrezut. Să auzi cum era căutat de un dependent de droguri – pentru că în mod esenţial, Archer Beeson *era* un dependent, psihologic dacă nu chimic – ca şi cum, în condiţiile date, Lucas ar fi reprezentat nu ştiu ce autoritate, era dincolo de orice înţelegere raţională.

Explicaţia trebuia să se afle undeva, în imensa înclinare a lui Herron pentru compasiune. Era un prieten al celor mulţi, un refugiu de nădejde pentru cei cu probleme, adesea cu probleme serioase. Iar sub faţada sa placidă, îmbătrânită şi imperturbabilă, Herron era un om puternic, un conducător. Cu un sfert de secol în urmă petrecuse nenumărate luni de infern în Insulele Solomon, ca ofiţer de infanterie de vârstă mijlocie. Cu o veşnicie în urmă, Lucas Herron fusese un erou autentic într-un moment de demenţă al războiului sălbatic din Pacific. Acum, la peste şaptezeci de ani, Herron devenise o instituţie.

Matlock dădu colţul şi-şi zări apartamentul aliat la o jumătate de cvartal distanţă. Campusul dormea în întuneric; în afară de luminile de pe stradă, singura lumină venea de la una din ferestrele sale. Uitase vreun bec aprins? Nu-şi amintea.

Mergând pe alee, ajunse la uşa apartamentului şi vârî cheia în broască. Simultan cu zgomotul produs de cheie, dinăuntru se auzi un trosnet puternic. Deşi surprins, prima sa reacţie a fost de

amuzament. De bună seamă că pisica lui de apartament, cea cu părul lung şi tare neîndemânatică, răsturnase vreun pahar rătăcit sau vreunul dintre obiectele din ceramică cu care-l bombardase Patricia Ballantyne. Pe urmă şi-a dat seama că un astfel de gând era ridicol, rezultatul unei minţi epuizate. Trosnetul fusese prea puternic pentru ceva din ceramică, prea violent pentru un pahar spart.

Alergă în micul hol şi ceea ce văzu îi alungă oboseala din creier. Rămase înmărmurit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Întreaga încăpere fusese devastată. Mesele erau răsturnate; cărţile scoase din rafturi, cu paginile rupte şi risipite pe podea; pick-up-ul stereo şi boxele sfărâmate. Pernele de pe canapele şi fotolii erau spintecate, cu căptuşeala şi spuma de burete risipite peste tot; preşurile răvăşite, strânse grămadă; perdelele sfâşiate de pe vergele, aruncate peste mobila răsturnată.

Văzu şi de unde venise trosnetul. Fereastra lui mare, cu canaturi, de pe peretele dinspre stradă, era o masă de sticlă spartă şi de plumb răsucit. Fereastra era alcătuită din două panouri; îşi aminti limpede cum, înainte de a pleca la familia Beeson, le deschisese pe amândouă. Îi plăcea aerul proaspăt de primăvară şi era prea devreme ca să pună plase la geamuri. Aşa încât nu exista nici un alt motiv ca fereastra să fie spartă; pământul se afla la cel mult un metru şi jumătate sub pervaz, destul ca să descurajeze un intrus, suficient de jos, totuşi, pentru ca un spărgător panicat să poată sări cu uşurinţă.

Prin urmare, spargerea ferestrei nu fusese provocată de fuga de la locul faptei. Fusese intenţionată.

Era supravegheat şi primise un semnal.

Era un avertisment.

Iar Matlock ştia că nu putea lua act de acest avertisment. Căci, procedând astfel, ar fi însemnat să admită mai mult decât evidenţa unui jaf; şi nu era pregătit să facă asta.

Se apropie grăbit de uşa dormitorului şi aruncă o privire înăuntru. Deşi părea imposibil, dormitorul era într-o dezordine şi mai mare decât sufrageria. Salteaua era trântită de perete şi sfâşiată. Toate sertarele biroului zăceau aruncate pe podea, cu conţinutul împrăştiat prin toată camera. Şifonierul arăta şi el la fel – costumele şi sacourile scoase de pe umeraşe, pantalonii azvârliţi din sertare.

Până să vadă cu ochii lui, a ştiut că bucătăria nu putea să arate mai bine decât restul apartamentului. Alimentele din cutiile

de tablă şi de carton nu mai fuseseră aruncate pe podea, ci doar mişcate din loc; numai obiectele moi fuseseră rupte în bucăţi. Matlock înţelese iarăşi de ce.

Una sau două trosnituri în celelalte camere constituiau nivele tolerabile de zgomot; dar o continuare a tărăboiului în bucătărie ar fi trezit una dintre familiile din clădire. Şi aşa auzi sunetul înfundat al unor paşi deasupra sa. Zgomotul final al geamului spart trezise pe cineva.

Avertismentul era explicabil, dar actul în sine fusese o percheziţie.

Avu sentimentul că ştie care este obiectul acestei percheziţii şi încă o dată realiză că nu-l putea admite ca atare. Concluziile se desprindeau după acelaşi tipic ca şi la familia Beeson; trebuia să le depăşească ajutându-se de cele mai convingătoare dezminţiri pe care le putea concepe. Asta ştia din instinct.

Dar, înainte de a purcede la acest simulacru, trebuia să afle dacă percheziţia fusese încununată de succes.

Se scutură de amorţeala apatică ce pusese stăpânire pe mintea şi pe trupul său. Se mai uită o dată la sufragerie; o cercetă. Toate ferestrele erau neacoperite, iar lumina era suficientă pentru ca cineva cu un binoclu puternic, ascuns într-o clădire învecinată sau pe gazonul înclinat al campusului de peste drum, să-i observe fiecare mişcare. Dacă ar fi stins luminile, oare gestul său nefiresc nu ar fi dat credibilitate tocmai concluziilor pe care el voia să le nege?

Fără doar şi poate. Cineva care intră într-o casă devastată nu se-apucă să stingă luminile.

Şi totuşi, trebuia să ajungă în baie, devenită în acel moment cea mai importantă încăpere din apartament. Trebuia să-şi petreacă acolo cel puţin treizeci de secunde ca să stabilească succesul sau eşecul percheziţiei şi să procedeze astfel încât să nu pară mânat de vreo îngrijorare nelalocul ei. Dacă, *într-adevăr*, cineva îl urmărea.

E o problemă de aparenţă, de gestică, îşi spuse el. Observă că pick-up-ul era cel mai apropiat obiect de uşa băii, cel mult la un metru şi jumătate distanţă. Se apropie de el şi, aplecându-se, ridică de jos câteva fragmente, inclusiv braţul metalic. Îl cercetă şi brusc lăsă braţul să cadă şi-şi duse degetul la gură, mimând o înţepătură imaginară. Se duse grăbit în baie.

Ajuns înăuntru, deschise dulăpiorul de prim-ajutor şi luă de pe raliul de sticlă o cutie cu leucoplast. Se aplecă apoi iute în stânga

bazinului W.C.-ului, acolo unde se afla cutia de plastic galben a pisicii şi ridică un colţ al ziarului de sub cocoloaşele de murdărie. Sub ziar, pipăi ţesătura aspră a celor două straturi de cânepă pe care le vârâse acolo şi ridică o margine.

Pagina secţionată se găsea la locul ei. Hârtia corsicană argintie, care se termina cu fraza funestă *Venerare Omerta,* nu fusese descoperită.

Înlocui ziarul, aruncă mizeria şi se ridică în picioare. Observă că mica fereastră cu geam mai de deasupra toaletei era întredeschisă şi blestemă în gând.

Nu era momentul să se gândească la acest lucru.

Se înapoie în sufragerie şi rupse ambalajul de pe rola de leucoplast.

Percheziţia eşuase. Acum avertismentul trebuia ignorat, iar concluziile negate. Se duse la telefon şi chemă poliţia.

— Puteţi să-mi faceţi o listă cu obiectele dispărute?

Un poliţist în uniformă stătea în mijlocul dezastrului. Al doilea poliţist se plimba prin apartament, notându-şi observaţiile.

— Nu sunt sigur încă. N-am apucat să verific.

— Explicabil. E un adevărat balamuc aici. Totuşi, aţi face bine să aruncaţi o privire. Cu cât avem mai repede lista, cu atât mai bine.

— Nu cred că *lipseşte* ceva, domnule poliţist. Vreau să spun că nu posed vreun obiect anume care să reprezinte o valoare pentru cineva. Exceptând, poate, pick-up-ul… dar şi ăla e făcut zob. Mai e un televizor în dormitor, n-a păţit nimic. Câteva dintre cărţi ar fi putut aduce bani frumoşi, dar uite cum arată.

— Nu aveţi bani, bijuterii, ceasuri?

— Banii îi ţin la bancă şi mărunţişul în portmoneu. Ceasul îl port la mână şi bijuterii nu am.

— Dar lucrările de control? În ultima vreme am mai avut cazuri.

— În biroul meu de la catedra de engleză.

Poliţistul însemnă ceva într-un carneţel negru şi-l strigă pe colegul său, care se dusese în dormitor.

— Hei, Lou, ce-a zis secţia de tipul cu amprentele?

— Acum l-au sculat din somn. O s-ajungă aici în câteva minute.

— Aţi atins ceva, domnule Matlock?

— Nu ştiu. E posibil. A fost un adevărat şoc.

— În special unul din obiectele sparte, cum ar fi pick-up-ul ăla? Ar fi bine dacă am putea să-i arătăm criminalistului nişte lucruri pe care nu le-aţi atins.

— Am ridicat de jos braţul, nu şi carcasa.

— Bun. Avem de unde începe.

Poliţiştii au mai zăbovit o oră şi jumătate. Specialistul în criminalistică a venit şi-a făcut treaba şi a plecat. Matlock se gândi să-l sune pe Sam Kressel, dar îşi dădu seama că la acea oră Kressel nu avea ce să facă. Iar în eventualitatea că cineva de afară *supraveghea* clădirea, Kressel nu trebuia să fie văzut. Câţiva dintre vecini se treziseră şi coborâseră, exprimându-şi compasiunea, oferindu-şi ajutorul sau aducând cafea.

La plecare, un poliţist solid se întoarse în cadrul uşii.

— Ne pare rău că v-am răpit atât de mult timp, domnule Matlock. De obicei nu ridicăm amprente în cazurile de pătrundere prin efracţie, dacă nu s-au produs accidente sau furturi, dar în ultima vreme au avut loc o mulţime de astfel de chestii. Eu personal cred că de vină-s ciudaţii ăia cu părul lung şi mărgeluţe. Sau negroteii. N-am avut necazuri de-astea înainte ca ciudaţii şi negroteii să ajungă aici.

Matlock se uită la poliţistul atât de sigur pe judecăţile sale. N-avea nici un rost să obiecteze; ar fi fost inutil, iar Matlock era prea obosit.

— Mulţumesc că m-aţi ajutat să aşez lucrurile la locul lor.

— Pentru puţin. (Poliţistul porni pe aleea de ciment, apoi se întoarse din nou). Oh, domnule Matlock!

— Da? Matlock deschise iar uşa.

— Ne-a trecut prin minte că poate cineva a căutat ceva. Ştiţi, cu toate alea spintecate, cu cărţile rupte şi celelalte… Înţelegeţi, nu?

— Da.

— Cred că ne-aţi fi spus, dacă era cazul, nu?

— Desigur.

— Mda. Ar fi o prostie să ascunzi o asemenea informaţie.

— Eu nu sunt prost.

— Fără supărare. Numai că, uneori, cei ca dumneavoastră se zăpăcesc şi uită anumite lucruri.

— Nu sunt un distrat. Foarte puţini dintre noi sunt.

— Mda. (Poliţistul râse oarecum batjocoritor). Voiam numai să aduc vorba despre asta. Adică, mă-nţelegeţi, nu putem să ne facem meseria dacă nu cunoaştem toate faptele, nu?

— Înţeleg.
— Mda. Bine.
— Noapte bună.
— Noapte bună, domnule doctor.

Închise uşa şi se duse în sufragerie. Se întrebă dacă asigurarea va acoperi valoarea indiscutabilă a cărţilor şi a tipăriturilor sale cele mai rare. Se aşeză pe canapeaua distrusă şi cercetă cu privirea încăperea. Tot harababură era; măcelul fusese meticulos. Era nevoie de mai mult decât strângerea gunoiului şi repararea mobilei. Avertismentul fusese limpede, violent.

Aspectul cel mai surprinzător era însăşi existenţa avertismentului.

De ce? De la cine?

Apelul telefonic isteric al lui Archer Beeson? Era posibil, poate chiar preferabil. Putea ascunde un motiv care nu era legat de Nimrod. Ar fi putut să însemne că cercul de distribuitori şi de consumatori din jurul lui Beeson intenţionase să-l sperie într-atât încât să-l lase în pace pe Archie. Să-i lase pe toţi în pace; iar Loring îi spusese anume că nu exista nici o dovadă că soţii Beeson erau amestecaţi în afacerea Nimrod.

După cum nu exista nici dovada că *nu* erau amestecaţi.

Cu toate acestea, dacă *era* Beeson, alarma ar fi fost anulată dimineaţa. Nu încăpea nici o îndoială în privinţa întâlnirii de azi-noapte. „Bătrânul" libidinos şi drogat aproape că-i violase nevasta. El era trambulina universitară a lui Beeson..

Pe de altă parte şi mult mai puţin de dorit, exista posibilitatea ca avertismentul *şi* percheziţia să fi avut ca obiect documentul corsican. Ori, cum îi şoptise Loring pe trotuar?

„... Există un singur lucru pe care ei şi-l doresc mai mult decât această servietă; şi anume hârtia din buzunarul tău."

Era logic deci să presupui că se făcuse legătura între el şi Ralph Loring.

Aprecierea celor de la Washington că panica manifestată la găsirea lui Loring îl disocia de agentul decedat era eronată, iar siguranţa lui Greenberg nelalocul ei.

Şi totuşi, aşa cum sugerase Greenberg, era posibil ca ei să-l testeze. Să-l strângă un pic cu uşa înainte să-i elibereze „certificatul sanitar".

Probabil, poate că, era posibil şi totuşi...

Supoziţii.

Trebuia să-şi ţină firea; nu-şi putea permite să aibă o reacţie exagerată. Dacă voia să mai aibă o cât de mică valoare, trebuia să iacă pe nevinovatul.

S-ar fi putut, probabil că, era posibil...

Corpul îl durea. Avea pleoapele umflate, iar în gură încă mai stăruia efectul îngrozitor al dozajului combinat de Seconal, alcool şi marijuana. Era epuizat; încordarea provocată de efortul de a ajunge la concluzii inaccesibile îl copleşea. Memoria îi rătăci înapoi în timp, în zilele petrecute în Vietnam şi-şi aduse aminte de cel mai de preţ sfat primit vreodată, în acele săptămâni de lupte neprevăzute. Şi anume, să se odihnească oricând avea prilejul, să doarmă ori de câte ori era posibil. Sfatul îi fusese dat de un sergent care, umbla vorba, supravieţuise mai multor atacuri decât oricine altcineva în Delta Mekongului. Şi care, spunea mai departe zvonul, dormise în timpul unei ambuscade în cursul căreia murise aproape toată compania din care făcuse parte.

Matlock se întinse pe canapeaua greu de recunoscut. N-avea nici un rost să se ducă în dormitor – salteaua fusese distrusă. Îşi desfăcu cureaua şi-şi scoase pantofii. Trebuia să doarmă câteva ore; pe urmă avea să vorbească cu Kressel. Să le ceară lui Kressel şi lui Greenberg să născocească pentru el o poveste în legătură cu invadarea apartamentului. O poveste aprobată de Washington şi, probabil, de poliţia din Carlyle.

Poliţia.

Brusc, se ridică în capul oaselor. Îl frapase în momentul respectiv, dar abia acum se gândea la asta. Poliţistul cel grosolan, de o politeţe arogantă, ale cărui puteri primitive de deducţie se concentraseră asupra „ciudaţilor şi negroteilor”, i se adresase cu „domnule” pe parcursul celor aproape două ore de investigaţii poliţieneşti. Şi totuşi, la plecare, când făcuse o aluzie insultătoare la posibilitatea ca Matlock să ascundă anumite informaţii, îi spusese „domnule doctor”. „Domnule” era normal. „Doctor” era extrem de neobişnuit. Nimeni din afara comunităţii universitare – deşi şi aici se întâmpla rar – nu-i spusese vreodată „doctor”, lucru valabil de altfel pentru *orice* doctor în filosofie. Pentru majoritatea deţinătorilor unui astfel de titlu, apelativul avea o rezonanţă stupidă şi numai stupizii se aşteptau să fie numiţi astfel.

De ce îl folosise poliţistul? Nu-l cunoştea, ba, după ştiinţa sa, nu-l văzuse niciodată. De unde putea să ştie poliţistul că era

măcar îndreptăţii la titlul de „doctor”?

În timp ce stătea aşa, Matlock se întrebă dacă nu cumva eforturile şi încordarea ultimelor ore nu îşi cereau acum, împreună, tributul. Ce făcea acum, căuta semnificaţii iraţionale acolo unde nu exista nici o semnificaţie? Nu era oare cu totul plauzibil ca poliţia din Carlyle să deţină o listă a tuturor cadrelor universitare locale şi ca sergentul de serviciu sau cine o fi primind telefoanele de urgenţă, să-i fi căutat numele pe listă şi întâmplător să-i fi descoperit titlul? Nu cumva îl considera pe poliţist un munte de ignoranţă numai pentru faptul că nu-i agrea prejudecăţile?

O mulţime de lucruri erau posibile.

Şi deranjante.

Matlock se trânti din nou pe canapea şi închise ochii.

La început zgomotul ajunse la el asemenea unui ecou slab, venind dinspre capătul îndepărtat al unui tunel lung şi îngust. Apoi, zgomotul deveni identificabil cu un bocănit rapid, neîncetat. Un bocănit care nu avea de gând să se oprească, devenind din ce în ce mai puternic.

Matlock deschise ochii şi văzu lumina înceţoşată, răspândită de două veioze de pe masa din apropierea canapelei. Îşi trăsese picioarele sub el, iar gâtul transpirat se freca de suprafaţa aspră a tapiţeriei de catifea reiată a canapelei. Şi totuşi, prin fereastra spartă răzbătea o briză răcoroasă.

Bocănitul continua, un sunet de carne lovită de lemn. Venea dinspre hol, de la uşa apartamentului. Îşi trecu picioarele peste marginea canapelei pe podea şi constată că amândouă erau pline de „ace”. Se ridică împleticindu-se.

Bocănitul şi ciocănitul deveniră mai puternice. Pe urmă, vocea:

— Jamie! Jamie!

Se îndreptă anevoie către uşă.

— Vin imediat!

Ajunse la uşă şi o deschise grăbit. Patricia Ballantyne, îmbrăcată într-un impermeabil, aruncat direct peste pijamaua roz, intră repede în casă.

— Jamie, pentru numele lui Dumnezeu, am încercai să te sun.

— Am fost aici. Telefonul n-a sunat.

— Ştiu că n-a sunat. Am dat până la urmă de o operatoare care mi-a spus că e deranjat. Am împrumutai o maşină şi am venit într-un suflet şi…

— Nu e deranjat, Pal. Poliţia… poliţiştii au fost aici – şi nu-ţi

trebuie prea multă perspicacitate ca să-ţi dai seama de ce – şi l-au folosit de vreo zece ori.

— Oh, Doamne Dumnezeule!

Fata păşi în urma lui în încăperea aflată în continuare în dezordine. Matlock se duse la telefon şi ridică receptorul. Îl îndepărtă iute de ureche când tonul ascuţit de telefon debranşat şuieră din capsulă.

— În dormitor, spuse el, punând receptorul în furcă şi îndreptându-se către dormitor.

Pe pat, deasupra rămăşiţelor sfâşiate ale saltelei, se afla telefonul de rezervă. Receptorul era scos din furcă, ascuns sub pernă, care înăbuşea sunetul strident al legăturii întrerupte astfel încât să nu poată fi auzit. Cineva dorise ca acest telefon să nu sune.

Matlock încercă să şi-i amintească pe toţi cei care intraseră în dormitor. Laolaltă, era mai mult de o duzină de oameni. Cinci sau şase poliţişti, cu sau fără uniformă; soţi şi neveste din apartamentele vecine; mai mulţi. Gură-cască noctambuli care văzuseră maşinile poliţiei şi trecuseră să vadă ce se întâmplase. Efectul cumulat era înceţoşat. Nu-şi putea aminti toate feţele.

Aşeză telefonul la loc pe măsuţa de lângă pat şi-şi dădu seama că Pat rămăsese în pragul uşii.

— Probabil că cineva l-a răsturnat încercând să aranjeze lucrurile, spuse el, prefăcându-se iritat. Ce porcărie; mă gândesc că a trebuii să împrumuţi o maşină… de ce? Care-i necazul?

Ea nu-i răspunse. În schimb, se întoarse şi se uită din nou în sufragerie.

— Ce s-a întâmplat?

Matlock îşi aminti de limbajul poliţistului.

— I se spune „pătrundere prin efracţie”. După câte-am înţeles, e un termen poliţienesc care defineşte tornadele umane… Jaf. Am fost jefuit pentru prima oară în viaţa mea. E o experienţă teribilă. Cred că bieţii ticăloşi au fost supăraţi că n-au găsit nimic cât de cât valoros aşa că s-au apucat să demoleze… De ce ai venit până aici?

Ea vorbi încet, dar intensitatea vocii ei îl făcu pe Matlock să-şi dea seama că era într-o stare vecină cu panica. Aşa cum făcea întotdeauna când cădea pradă emoţiilor, îşi impusese un autocontrol. Era o trăsătură esenţială a fetei.

— Acum vreo două ore – la patru fără un sfert, ca să fiu exactă – a sunat telefonul. Bărbatul, era un bărbat, a cerut să vorbească

cu tine. Eu eram adormită şi probabil că vorbeam cam în dodii, dar m-am prefăcut supărată că cineva îşi putea imagina că te-ai afla acolo… Nu ştiam ce să fac. Eram derutată…

— O.K., înţeleg asta. Şi?

— Mi-a spus că nu mă crede. Că sunt o mincinoasă. Eram… eram atât de surprinsă că cineva putea să sune la o oră ca asta – la patru fără un sfert – şi să mă facă mincinoasă… Eram derutată…

— Ce i-ai spus?

— Nu e vorba de ce *i-am* spus, ci de ce *mi-a* spus. Mi-a spus să-ţi transmit să… nu stai „în spatele globului" sau „să luminezi lumile de jos". A spus-o de două *orii A s*pus că e o glumă proastă dar că vei înţelege. A fost îngrozitor!… înţelegi? Spune-mi, înţelegi?

Matlock trecu pe lângă ea şi intră în sufragerie. Îşi căută ţigările, străduindu-se să rămână calm. Ea veni după el.

— Ce-a vrut să spună?

— Nu sunt sigur.

— Are vreo legătură cu… asta? Ea arătă cu mâna spre apartament.

— Nu cred.

Îşi aprinse ţigara şi se întrebă ce ar putea să-i răspundă. Oamenii lui Nimrod nu pierduseră prea mult timp ca să stabilească legăturile necesare. Dacă *era* vorba de Nimrod.

— Ce-a vrut să spună cu… „şederea în spatele globului"? Parc-ar fi o ghicitoare.

— E un citat, aşa cred.

Numai că Matlock nu credea – era sigur. Îşi amintea cuvintele lui Shakespeare cu precizie: *Nu ştii că ochiul cerului când îşi coboară lumina către lumile de jos, la jaf şi la omor ies ucigaşii… Dar când de după globul pământesc el poleieşte culmile de brazi, zvârlind lumini prin peşteri necurate…*[7]

— Ce înseamnă asta?

— Nu *ştiu!* Nu-mi aduc aminte… Cineva mă confundă cu altcineva. Asta-i singura explicaţie care-mi trece prin cap… Cum ţi-a vorbit?

— Normal. Era mânios dar nu ţipa sau chestii de genul ăsta.

— N-ai recunoscut pe nimeni? Nu în mod special, dar ai mai auzit vocea asta vreodată?

---

[7] Richard al II-lea de William Shakespeare, traducere de Mihnea Gheorghiu, în *Opere complete,* vol. 3, Ed. Univers, Bucureşti, 1984.

— Nu sunt sigură. Nu cred. N-aş putea numi pe cineva. Dar…

— Dar ce?

— Ei bine, era o… voce cultivată. Un pic cam teatrală, mi s-a părut.

— Un om obişnuit să predea lecţii. Matlock făcuse o afirmaţie, nu pusese o întrebare. Ţigara căpătase un gust amar aşa încât a stins-o.

— Da, cred că e o descriere corectă.

— Şi probabil că nu într-un laborator ştiinţific… Asta ar reduce posibilităţile la circa optzeci de oameni din acest campus.

— Faci nişte supoziţii pe care nu le înţeleg! Telefonul ăla *a avut* o legătură cu ceea ce s-a întâmplat aici.

Îşi dădu seama că vorbise prea mult. Nu voia s-o amestece pe Pat; *nu putea* s-o amestece. Cu toate acestea, altcineva făcuse acest lucru – ceea ce constituia o complicaţie profundă.

— Nu-i exclus. Conform celor mai autorizate surse – mă refer, bineînţeles, la detectivii de la televiziune – înainte de a da o spargere, hoţii se asigură mai întâi că locatarii nu sunt acasă. Probabil că mă verificau.

Fata îl privi fix în ochii şovăielnici.

— Şi nu erai acasă atunci? La patru fără un sfert?… întrebarea nu are un caracter inchizitorial, iubitule, nu e decât o sursă de informaţie.

Se blestemă în gând. De vină erau oboseala, episodul Beeson, şocul cu apartamentul. Bineînţeles că întrebarea nu era inchizitorială. Doar nu era răspunzător faţă de nimeni. Şi, desigur, la patru fără un sfert fusese acasă.

— Nu mai sunt sigur. N-am fost aşa de atent la oră. A fost o seară al naibii de lungă. (Râse prosteşte). Am fost în vizită la Archie Beeson. Seminariile puse la cale cu tinerii asistenţi se lasă în general cu băutură multă.

Ea zâmbi şi-i spuse:

— Cred că nu m-ai înţeles. Nu mă interesează neapărat ce a făcut Taica Ursache… La drept vorbind, mă cam interesează, dar în momentul de faţă nu pricep de ce mă minţi… Ai fost aici *acum* două ceasuri, iar telefonul acela n-a fost de la nici un hoţ dornic să afle pe unde-ţi odihneşti oasele, ştii *foarte* bine asta.

— Maica Ursoaica exagerează. Numai că nu prea a nimerit-o cu teritoriul.

Matlock era grosolan. Dar grosolănia, ca şi minciuna de adineauri, erau în mod evident false. Cu toate izbucnirile lui din

trecut, cu toată brutalitatea lui de acum, era un om blând, iar ea ştia asta.

— Bine. Îmi cer scuze. Îţi mai pun o singură întrebare şi pe urmă plec… Ce înseamnă *Omerta.*

Matlock încremeni.

— Cum ai spus?

— Individul de la telefon. A rostit cuvântul *Omerta.*

— Cum?

— Aşa, în treacăt. Doar o aducere aminte, a spus ea.

8

Agentul federal Jason Greenberg intră pe uşa fără prag în sala de squash[8].

— Văd că transpiri serios aici, dr. Matlock.

— Oricum, nu mi-ar surâde deloc să am spectatori… Şi-apoi, a fost ideea ta. Eu m-aş fi simţit la fel de bine şi în biroul lui Kressel sau chiar şi în oraş, undeva.

— Aici e mai bine… Totuşi, trebuie să terminăm repede ce-avem de vorbii. Paznicul sălii de sport m-a trecut în registru ca inspector de la asigurări. Verific stingătoarele de incendiu de pe coridoare.

— Probabil că trebuie verificate. (Matlock se duse într-un colţ unde avea un tricou gri înfăşurat într-un prosop. Îl desfăcu şi-l îmbrăcă). La ce concluzie aţi ajuns? Noaptea trecută a fost cam nasoală.

— Dacă lăsăm deoparte starea de confuzie, nu am ajuns la absolut nici o concluzie. Cel puţin nimic specific. Vreo două teorii şi cam atât… Părerea noastră e că te-ai descurcat foarte bine.

— Mulţumesc. Am fost derutat. Care sunt teoriile? Ai spus-o cu un ton academic, iar eu nu sunt sigur că-mi place asta.

Brusc, Greenberg îşi întoarse capul într-o parte. Dinspre peretele din dreapta se auzeau nişte lovituri înfundate.

— Mai e vreun teren acolo?

— Da. Pe latura asta sunt şase cu totul. Sunt pentru antrenament, nu au tribune. Dar cred că ştii asta.

Greenberg ridică mingea şi o expedie cu putere în peretele din faţă. Matlock pricepu şi o prinse din zbor. O aruncă înapoi; Greenberg i-o returnă. Menţinură un ritm lent, lară ca vreunul din ei să se deplaseze mai mult de o jumătate de metru, lovind mingea pe rând.

— Credem că eşti testat. Asta e explicaţia cea mai logică. Tu l-ai găsit pe Ralph. Tu ai declarat că ai văzut maşina. Motivele pentru care te aflai prin preajmă erau şubrede; atât de şubrede încât am crezut că vor fi plauzibile. Ei vor să fie siguri, de-aia au amestecat-o pe fată. Sunt meticuloşi.

[8] Joc în care doi jucători lovesc o minge de cauciuc de pereţii unei săli, cu ajutorul unor rachete asemănătoare celor de tenis, (n.tr.).

— O.K.! Teoria numărul unu. Care e a doua?

— Ţi-am spus că asta este cea mai logică… De fapt, e singura, serios.

— Care-i treaba cu Beeson?

— Păi, care-i treaba? Tu ai fost acolo.

Matlock ţinu mingea în mână preţ de câteva secunde, înainte de a o arunca printr-un lob, în peretele lateral. Peretele din spatele lui Greenberg.

— E posibil ca Beeson să fi fost mai isteţ decât l-am crezut şi să fi sunat totuşi alarma?

— E posibil. Noi credem că e puţin probabil… după modul în care ai descris seara.

Numai că Matlock *nu* descrisese întreaga seară. Nu-i spusese lui Greenberg şi nici altcuiva despre telefonul dat de Beeson. Motivele sale nu ţineau de raţiune, erau sentimentale. Lucas Herron era un om în vârstă, o fire nobilă. Înţelegerea sa faţă de studenţii cu probleme devenise legendară; grija lui faţă de asistenţii tineri, lipsiţi de experienţă, adesea aroganţi era un sedativ binevenit în crizele din rândurile corpului profesoral. Matlock se convinsese pe sine că „bătrânul aristocrat” ocrotise un tânăr disperat, ajutându-l într-o situaţie critică. Nu avea nici un drept să scoată la lumină numele lui Herron pornind de la un telefon dat de un toxicoman panicat. Erau prea multe explicaţii posibile. Cumva, va ajunge să discute cu Herron, poate la o cafea, la cantină sau în tribune în pauza unui meci de baseball – Herron iubea baseballul – va sta de vorbă cu el şi-i va spune că ar trebuit să se ţină departe de Archie Beeson.

— … privinţa lui Beeson?

— Ce-ai spus? (Matlock nu-l auzise pe Greenberg).

— Te-am întrebat dacă ai îndoieli în privinţa lui Beeson.

— Nu, n-am. Tipul nu e important. De fapt, cred c-o să se descotorosească de iarbă şi de pilule – spre avantajul *meu* – dacă crede că se poate folosi de mine.

— Nici nu-ncerc să-ţi urmăresc raţionamentul.

— Păi, nu-ncerca. Am avut doar nişte dubii trecătoare… Nu-mi vine să cred că aţi ajuns la o singură teorie. Haide, spune, ce mai e?

— În regulă. Mai sunt două, dar nu sunt nici măcar plauzibile – amândouă din acelaşi ou. Prima e că s-ar putea să se producă o scurgere de informaţii la Washington. A doua – acelaşi lucru, aici, în Carlyle.

— De ce nu sunt plauzibile?

— Mai întâi, Washington. Există mai puţin de o duzină de oameni care au habar despre această operaţiune. Şi asta include Justiţia, Finanţele şi Casa Albă. Oamenii de acest calibru fac schimb de mesaje secrete cu Kremlinul. Imposibil.

— Şi Carlyle?

— Tu, Adrian Sealfont şi nesuferitul de Kressel… Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să-l dau în gât pe Kressel – e o scârbă – dar, din nou, imposibil. În acelaşi timp, aş trăi un soi de încântare etnică să-l pot dărâma de pe piedestal pe stimabilul WASP[9] Sealfont, dar şi aici e lipsit de noimă. Astfel, mai rămâi tu. Tu eşti ăla?

— Am impresia că isteţimea ta a început să dea rateuri. (Matlock fu nevoit să alerge ca să prindă mingea pe care Greenberg o aruncase într-un colţ. O ţinu în mână şi se uită la agent). Să nu mă înţelegi greşit, mi-e simpatic Sam, sau cel puţin aşa credeam, dar de ce-ar fi el „imposibil”?

— La fel ca şi Sealfont… într-o operaţiune ca asta, începem cu începutul. Şi mă refer, *într-adevăr,* la *început. Nu d*ăm doi bani pe poziţie, statut sau reputaţie – bună sau rea. Ne folosim de toate trucurile posibile ca să dovedim că cineva e vinovat, nu invers. Ne străduim să găsim chiar şi cel mai neîntemeiat motiv ca să nu-l *s*coatem basma curată. Kressel e la fel de curat ca şi Ioan Botezătorul. Tot o scârbă rămâne, dar e curat. Sealfont e şi mai rău. Este tot ceea ce se spune despre el. Un adevărat sfânt – al Bisericii Anglicane, bineînţeles. Aşa încât, iarăşi ajungem la line.

Matlock „tăie” mingea printr-o lovitură de rever, trimiţând-o în tavan, în stânga-spate. Greenberg păşi înapoi şi lovi mingea din aer, expediind-o în peretele din dreapta. Mica sferă de cauciuc ricoşă ca un glonţ între picioarele lui Matlock.

— Presupun c-ai mai jucat jocul ăsta, zise Matlock cu un zâmbet stânjenit.

— Banditul din Brandeis[10]. Ce poţi să-mi spui de fată? Unde e acum?

— La mine în apartament. Am pus-o să-mi promită că nu pleacă până nu mă întorc. Pe lângă că aşa e mai sigur, e o

[9] White Anglo-Saxon Protestant – un american a cărui familie provine din nordul Europei, considerat de regulă ca făcând parte din clasa care deţine o poziţie influenta în societate, (n.tr.).

[10] Universitate particulară din Waltham, Massachusetts.

modalitate de a mă alege şi cu curăţenie în apartament.

— Am să însărcinez un om cu paza ei. Nu cred că e necesar, dar o să te facă *pe tine* să te simţi mai bine. Greenberg se uită la ceas.

— O să mă facă şi-ţi mulţumesc.

— Trebuie să ne grăbim… Acum, ascultă ce-ţi spun. Vom lăsa totul să-şi urmeze cursul normal. Ancheta poliţiei, presa, totul. Fără acoperiri, fără piste derutante, nimic care să obstrucţioneze curiozitatea naturală sau reacţiile tale perfect de fireşti. Cineva a pătruns în apartamentul tău şi ţi l-a devastat. Asta e tot ceea ce ştii… Şi încă ceva. S-ar putea să nu-ţi placă, dar credem că aşa e mai bine – şi mai sigur.

— Ce anume?

— Credem că domnişoara Ballantyne ar trebui să reclame la poliţie telefonul primit.

— Ei, asta-i bună! Cel care a sunat se aştepta să mă găsească acolo de la patru dimineaţa. Nu faci publice astfel de chestii. Mai ales când beneficiezi de o bursă de studii şi te aştepţi să lucrezi pentru fundaţii ale unor muzee. Ăştia încă-l mai venerează pe McKinley[11].

— Ochiul martorului, dr. Matlock… Ea n-a primit decât un telefon; cineva a întrebat de tine, a citat din Shakespeare şi a tăcut o referinţă neinteligibilă la nu ştiu ce cuvânt sau oraş străin. A fost de-a dreptul înnebunită. N-o să ocupe mai mult de cinci rânduri de ziar, dar ţinând cont că ţi-a fost prădat apartamentul, e logic ca ea să raporteze la poliţie.

Matlock rămase tăcut. Se duse în colţul terenului de squash şi ridică mingea din locul unde se oprise.

— Nu suntem decât nişte neica-nimeni care am fost zgâlţâiţi niţel. Nu ştim ce s-a întâmplat; dar ştim că nu ne place.

— Ăsta-i şpilul! Nimic nu e la fel de convingător ca o parte vătămată care în tulburarea ei spune tuturor celor din jur ce i s-a întâmplat. Fă o cerere de despăgubire la compania de asigurări pentru cărţile tale vechi… Trebuie să plec. Nu sunt aşa multe stingătoare în clădirea asta. Altceva? Ce ai de gând să faci mai departe?

Matlock bătu mingea de podea.

— O invitaţie neaşteptată. Primită în mod neaşteptat după câteva beri la cantina Afro. Sunt invitat la o versiune scenică a

[11] William McKinley (1843-1901) – al 25-lea preşedinte al S.U.A. (1897-1901), asasinat în timpul celui de-al doilea mandat.

riturilor originale ale pubertăţii aparţinând tribului Mau-Mau. Diseară la zece, în pivniţele de la Lumumba Hali… înainte a fost sediul confreriei Alpha Delta Phi. Pot să-ţi spun că pe chestia asta o mulţime de aderenţi albi ai bisericii episcopale se răsucesc în iad.

— Încă o dată, nu pot să te urmăresc, doctore.

— Şi văd că nici temele nu ţi le-ai pregătit… Lumumba Hali e scrisă cu litere mari pe lista ta.

— Scuze. Mă suni dimineaţă?

— Dimineaţă.

— Am să-ţi spun Jim dac-ai să-mi spui Jason.

— De-acord, da' fără pupături.

— O.K.! Mai antrenează-te un timp pe-aici. Când se termină toată povestea asta, vreau să mai jucăm.

— Aştept să mă inviţi.

Greenberg ieşi din sală. Cercetă cu privirea coridorul îngust, satisfăcut că nu era nimeni acolo; nu-l văzuse nimeni intrând sau ieşind din sală. Din spatele zidurilor, se auzeau încontinuu bufnituri înfundate. În timp ce dădea colţul ca să o ia pe holul principal, Greenberg se întrebă de ce era atâta lume la sala de sport din Carlyle la ora unsprezece dimineaţa. La Brandeis nu se întâmpla niciodată aşa; nu acum cincisprezece ani. Ora unsprezece dimineaţa era o oră pentru cursuri.

Auzi un zgomot neobişnuit, diferit de sunetul emis de o minge lovită de un panou de lemn şi se întoarse cu o mişcare bruscă.

Nimeni.

O luă pe holul principal şi se mai întoarse o dată. Nimeni. Plecă în grabă.

Zgomotul pe care-l auzise venea de la un zăvor încăpăţânat, de la uşa sălii de lângă cea a lui Matlock. Pe uşa cu pricina ieşise cu un minut în urmă; cercetă cu privirea coridorul îngust. Dar, în loc să fie satisfăcut că nimeni nu se afla acolo, era supărat. Zăvorul îndărătnic îl împiedicase să-l vadă pe omul care se întâlnise cu James Matlock.

Acum, uşa de la sala numărul patru se deschise şi Matlock însuşi apăru în coridor. Surprins, individul aflat la numai trei metri distanţă îşi trase prosopul pe faţă şi se îndepărtă, tuşind.

Nu fusese însă îndeajuns de iute. Matlock cunoştea această faţă – era poliţistul care venise în apartamentul lui, la patru dimineaţa.

Cel care i se adresase cu „domnule doctor". Era bărbatul în

uniformă care ştia, mai presus de orice îndoială, că necazurile din campus erau provocate de „ciudaţi şi negrotei”.

Matlock se opri în loc, privind ţintă la silueta care se îndepărta.

9

Deasupra uşilor mari, de catedrală, puteai vedea – dacă priveai cu atenţie sau dacă lumina soarelui cădea sub un anumit unghi – amprenta estompată a literelor greceşti alpha, delta şi phi..., săpate în basorelief. Se aflau acolo de decenii şi nici acţiunea maşinilor de sablare, nici strădaniile distructive ale studenţilor nu reuşiseră să le şteargă în întregime. Sediul confreriei Alpha Delta Phi avusese aceeaşi soartă ca şi alte asemenea clădiri din Carlyle. Ordinul sfânt al directorilor săi nu reuşise să se împace cu gândul de a accepta inevitabilul. Clădirea fusese vândută – cu inventarul complet, inclusiv acoperişul găurit şi o ipotecă nemiloasă – negrilor.

Negrii se descurcaseră bine, chiar extrem de bine, ţinând cont de stadiul de la care porniseră. Casa, veche şi părăginită, fusese renovată în întregime în interior şi la exterior. Oriunde a fost posibil, tot ce amintea de foştii proprietari a fost înlăturat. Droaia de fotografii decolorate ale venerabililor absolvenţi fusese înlocuită cu portretele exagerat de teatrale ale noilor revoluţionari africani, latino-americani, Pantere Negre[12]. Pe pereţii holurilor antice se aflau acum noile lozinci, etalate cu ostentaţie pe afişe şi lucrări de artă psyhedelică: *Moarte porcilor!* Sus Whytey! Malcolm trăieşte! Lumumba – mântuitorul negrilor!

Printre aceste apeluri la recunoaştere se găseau replici ale unor obiecte de artă primitivă africană – măşti de fertilitate, suliţe, scuturi, blănuri de animale îmbibate în vopsea roşie, capete zbârcite atârnate de păr şi având pielea de o inconfundabilă culoare albă.

Lumumba Hali nu încerca să amăgească pe nimeni. Ea reflecta mânia. Ea reflecta furia.

Matlock nu avu nevoie să se folosească de ciocănelul de alamă de lângă masca de fier caraghioasă, aşezată alături de cadrul uşii. Când ajunse în apropierea ei, uşa cea mare se deschise şi un student îl întâmpină cu zâmbetul pe buze.

— Am sperat c-ai să reuşeşti să vii! O să fie o chestie mişto!

— Mulţam, Johnny. Nu puteam să ratez. (Matlock păşi înăuntru

[12] În original, *Black Panther,* membru al unei organizaţii de militanţi de culoare americani, (n.tr.).

şi fu frapat de mulţimea lumânărilor aprinse de-a lungul holului şi în încăperile învecinate). Parc-ar fi un priveghi. Unde-i coşciugul?

— Asta-i mai târziu. Ai răbdare şi-ai să vezi!

Un negru, pe care Matlock îl recunoscu ca fiind unul dintre extremiştii din campus, se apropie de ei. Adam Williams avea părul lung, tuns în stil african, într-un semicerc perfect în vârful capului. Avea trăsături ascuţite; Matlock avu senzaţia că, dacă l-ar fi întâlnit în stepa din Africa de Sud, n-ar fi fost surprins să afle că Williams era şef de trib.

— Bună seara, rosti Williams cu un rânjet molipsitor. Bun venit în cuibul revoluţiei.

— Mulţumesc foarte mult. (Cei doi îşi strânseră mâinile). Impresia e mai degrabă de ceremonie funerară, decât de revoluţie. L-am şi întrebat pe Johnny unde e coşciugul.

Williams râse. Avea o privire inteligentă şi un zâmbet sincer, lipsit de viclenie sau aroganţă. În cercuri restrânse, tânărul radical de culoare abia dacă-şi trăda calităţile de agitator pe care le afişa la tribună, în faţa suporterilor entuziaşti. Pentru Matlock nu era o surpriză. Profesorii care îl avuseseră pe Williams student remarcaseră adesea atitudinea sa rezervată şi amabilă, atât de diferită de imaginea pe care şi-o proiecta în viaţa politică a campusului, ce tindea cu repeziciune să capete caracter naţional.

— Oh, Doamne. Înseamnă că am compromis aparenţele! Aici e vorba de un eveniment fericit. Un pic cam înspăimântător, poate, dar în mod esenţial fericit.

— Nu sunt sigur că înţeleg, zâmbi Matlock.

— Un tânăr membru al tribului ajunge la vârsta maturităţii, în pragul unei vieţi active, responsabile. Un Bar Mitzva[13] în junglă. E un moment de bucurie. Nici vorbă de sicrie sau de linţolii funerare.

— Chiar aşa! Chiar aşa, Adam! rosti cu entuziasm tânărul numit Johnny.

— Ce-ar fi să-i aduci domnului Matlock ceva de băut, frăţioare? (Apoi se întoarse spre Matlock). Va fi aceeaşi băutură până după ceremonie – se numeşte Punch Swahili. E în regulă?

— Desigur.

— Bun.

Johnny dispăru în mulţime, în direcţia bolului cu punch. Adam

[13] Ceremonie care celebrează, la evrei, împlinirea de către un băiat a vârstei maturităţii (13 ani).

zâmbi în timp ce vorbea.

— E vorba de o băutură uşoară din rom, limonadă şi suc de afine. Nu-i rea deloc… Îţi mulţumesc c-ai venit. Serios vorbesc.

— M-a surprins invitaţia. Aveam impresia că e vorba de o chestie „intimă”. Restrânsă la membrii tribului… Şi văd că nu e cum mi-am închipuit.

Williams râse.

— Fără supărare. Eu am folosit cuvântul. Este bine să gândeşti în termeni tribali. Este bine pentru fraţi.

— Da, presupun c-aşa e…

— Un grup social integrator, care asigură o protecţie, având o identitate proprie.

— Dacă ăsta e scopul – constructiv – atunci îl aprob şi eu.

— Oh, să ştii că este. Şi să mai ştii că triburile din junglă nu se războiesc tot timpul unele cu altele. Nu se ocupă numai de hoţii, jafuri şi răpiri de femei. Astea sunt fixaţii de-ale lui Robert Ruark. Cele mai multe dintre ele fac comerţ, îşi împart terenurile de vânătoare şi cele agricole, coexistă, probabil mai bine decât naţiunile sau chiar subdiviziunile politice.

Era rândul lui Matlock să râdă.

— În regulă, profesore. Am să-mi iau notiţe *după* curs.

— Scuză-mă. Riscurile pasiunii din timpul liber.

— Sau riscurile profesiei?

— Timpul îşi va spune cuvântul, nu-i aşa?… În orice caz, un lucru aş vrea să-ţi fie limpede. Nu avem nevoie de aprobarea dumitale.

Johnny reveni cu ceaşca de punch Swahili a lui Matlock.

— Hei, ştiţi ce-am auzit? Fratele Davis, adică Bill Davis, mi-a zis că l-ai amenințat că-l pici şi pe urmă, la lucrarea de la mijlocul semestrului, l-ai altoit cu un foarte bine!

— Fratele Davis şi-a pus curul ăla gras la muncă şi a făcut o treabă bunicică. (Matlock se uită la Adam Williams). Sper că n-ai nimic împotriva acestui gen de aprobări, nu?

Williams zâmbi larg şi îşi aşează mâna pe braţul lui Matlock.

— Nu, sir, bwana… în zona asta dumneata eşti stăpân peste minele regelui Solomon. Fratele Davis se află aici ca să muncească atât cât îl ţin puterile şi ca să ajungă cât de departe îi va permite potenţialul. Nici un motiv de controversă aici. Aşa că pune-l pe fratele nostru la treabă.

— Eşti de-a dreptul înfricoşător. Matlock rosti această replică cu o uşurinţă pe care, de fapt, nu o simţea.

— Câtuşi de puţin. Sunt doar pragmatic... Trebuie să mă-ngrijesc de câteva detalii de ultim moment. Ne vedem mai târziu.

Williams îl chemă pe un student aliat în trecere şi se strecură prin mulţime către scară.

— Haide, domnule Matlock! Am să-ţi prezint ultimele modificări.

Johnny îl conduse pe Matlock în ceea ce fusese cândva sala comună a confreriei Alpha Delta Phi.

În marea de chipuri negre, Matlock observă foarte puţine priviri reticente sau ostile. Poate că saluturile erau mai puţin expansive faţă de ce s-ar fi aşteptat afară, în incinta campusului, dar, în mare, prezenţa lui era acceptată. Pentru o clipă, se gândi că dacă „fraţii" ar fi ştiut pentru ce venise, rezidenţii din Lumumba Hali s-ar fi putut întoarce cu mânie împotriva lui. Era singurul alb de acolo.

Modificările operate în sala comună erau drastice. Dispăruseră frizele late din lemn închis la culoare, scaunele solide din stejar aliniate sub ferestrele uriaşe de – catedrală, mobilierul greu, tapiţat cu piele de culoare roşu închis. Încăperea fusese transformată. În ceva cu totul diferit. Ferestrele cu arcade nu mai erau. Fuseseră îndreptate la partea superioară şi erau acum mărginite de nişte ştifturi negre, de câţiva centimetri în diametru, care arătau asemenea unor fante lungi, dreptunghiulare. Pornind de la ferestre, pe ziduri se întindea o împletitură alcătuită din fâşii subţiri de bambus lăcuit. Acelaşi gen de tapiţerie acoperea şi tavanul, mii de trestii lucitoare convergând spre centru. În mijlocul tavanului se afla un cerc mare, cam de un metru în diametru, care înconjura un panou gros din sticlă ondulată. Dincolo de sticlă se afla un reflector puternic ce-şi răspândea în valuri lumina alb-gălbuie deasupra încăperii. Mobila pe care reuşi s-o întrezărească prin masa de trupuri nu semăna deloc a mobilă; felurite scânduri groase, de forme diferite şi fixate pe picioare joase, reprezentând, conform presupunerilor lui Matlock, mesele; în locul scaunelor, în apropierea pereţilor fuseseră împrăştiate zeci de perne în culori vibrante.

Nu-i trebui mult lui Matlock ca să-şi dea seama de efect.

Sala comună a confreriei Alpha Delta Phi fusese transformată în mod strălucit în replica unei imense colibe africane de trestie. Până la amănuntul soarelui ecuatorial arzător, pătrunzând în incintă prin gura de ventilaţie deschisă înspre cer.

— E o realizare remarcabilă! Realmente remarcabilă. Trebuie să fi durat câteva luni.

— Aproape un an şi jumătate, îi spuse Johnny. E foarte confortabilă şi foarte relaxantă. Ştiai că o mulţime de arhitecţi renumiţi s-au orientat spre stilul ăsta în ultimul timp? Mă refer la stilul „revenirea la natură”. E foarte funcţional şi uşor de întreţinut.

— Ce-mi spui tu sună în mod periculos ca o scuză. Nu-i nevoie să te scuzi. Este extraordinar.

— Oh, ba nu mă scuz deloc, bătu Johnny în retragere. Adam spune că există o anumită măreţie în primitiv. O moştenire foarte mândră.

— Adam are dreptate. Numai că nu el este primul care a făcut această observaţie.

— Vă rog, nu ne dispreţuiţi, domnule Matlock…

Matlock se uită la Johnny pe deasupra ceştii sale de punch Swahili. Doamne Dumnezeule, îşi spuse el, cu cât mai multe lucruri se schimbă, cu atât ei rămân la fel.

Sala cu tavan înalt în care confreria Alpha Delta Phi îşi ţinea întrunirile fusese săpată şi modelată în pivniţele de la extremitatea estică a clădirii. Fusese construită la puţină vreme de la începutul secolului, când figuri importante din rândurile absolvenţilor au cheltuit sume impresionante pe hobby-uri precum societăţile secrete sau balurile de confirmare. Asemenea activităţi au promovat şi au făcut propagandă unui anume stil de viaţă, păstrându-i în acelaşi timp caracterul restrictiv.

În incinta cu aer de capelă mii de tineri „scrobiţi” fuseseră iniţiaţi, şoptind angajamente secrete, schimbând strângeri de mână neobişnuite, a căror semnificaţie le era explicată de copii mai vârstnici cu feţe severe, legându-se să păstreze credinţa aleasă până la moarte; ca după aceea, să se îmbete şi să vomite pe la colţuri.

Astfel de gânduri îi treceau lui Matlock prin cap în vreme ce în faţa ochilor săi se desfăşura ritualul Mau-Mau. Îşi spuse că nici acesta nu era mai puţin copilăresc, mai puţin absurd decât scenele petrecute altădată în această încăpere. Probabil că aspectele fizice – cele simulate – erau mai brutale prin ceea ce sugerau, dar, în fond, rădăcinile ceremonialului nu se aflau în paşii delicaţi ai unei pavane, ci în rugăciunile aspre, animalice, adresate zeilor primitivi. Rugăciuni pentru forţă şi supravieţuire.

Nu implorări pentru menţinerea exclusivităţii.

În sine, ritul tribal era o înşiruire de incantaţii neinteligibile, fiecare de o intensitate crescândă, deasupra trupului unui student negru – evident cel mai tânăr „frate” din Lumumba Hali – întins pe pardoseala de beton, gol cu excepţia unei fâşii de pânză roşie, înfăşurată în jurul taliei şi a picioarelor, acoperindu-i zona genitală. La finele fiecărei incantaţii, pentru marcarea sfârşitului unui cântec şi a începutului cântecului următor, corpul băiatului era ridicat deasupra mulţimii de patru studenţi extrem de înalţi, lă rândul lor dezbrăcaţi până-n talie, purtând nişte centuri de dans de culoare neagră şi având picioarele înveşmântate în spirale din fâşii de piele netăbăcită. Încăperea era iluminată de zeci de lumânări groase aşezate pe suporturi, ce făceau umbrele să danseze pe jumătatea de sus a pereţilor şi pe tavan. La acest efect teatral se adăuga faptul că cei cinci participanţi activi la ritual aveau pielea unsă cu ulei şi feţele pictate cu modele diabolice. Pe măsură ce cântările deveneau tot mai sălbatice, trupul rigid al adolescentului era aruncat din ce în ce mai sus, părăsind mâinile celor patru negri, revenind câteva secunde mai târziu în braţele întinse. De fiecare dată când trupul negru cu fâşia de pânză roşie în jurul taliei era aruncat în aer, mulţimea reacţiona cu urlete guturale în crescendo.

Şi dintr-o dată Matlock, care privea cu oarecare detaşare, se simţi înspăimântat. Înspăimântat pentru soarta micului *Negro* al cărui trup ţeapăn, uns cu ulei, era azvârlit în aer cu atâta uitare de sine; înspăimântat din pricina celorlalţi doi negri, îmbrăcaţi ca şi primii, care se alăturaseră celor patru din mijlocul sălii. În tot cazul, în loc să ajute la prinderea siluetei care plana din ce în ce mai sus. Cei doi negri se ghemuiră în dreptunghiul format de ceilalţi patru – sub trupul băiatului – şi scoaseră la iveală nişte pumnale cu lame lungi, câte unul în fiecare mână. După ce se lăsară pe vine, ei întinseră braţele înainte, ţinând lamele în sus, la fel de rigide ca şi trupul de deasupra lor. La fiecare coborâre a micului *Negro,* cele patru lame se apropiau tot mai mult de corpul în cădere. Era de ajuns o alunecare, o eroare de calcul a doar unuia dintre cei patru negri şi ritualul s-ar fi sfârşit, pentru tânărul student, prin moarte. Printr-o crimă.

Cu sentimentul că ritualul mersese până la limita maximă pe care o putea permite Matlock începu să-l caute în mulţime pe Adam Williams. Îl văzu în faţă, la marginea cercului şi începu să-şi croiască drum spre el. Fu oprit – pe tăcute, dar ferm – de negrii

din jurul lui. Se uită mânios la un *Negro* care-l prinsese de braţ. Acesta nu-i luă în seamă privirea; era hipnotizat de actul care avea acum loc în mijlocul camerei.

Matlock pricepu îndată de ce. Corpul micului negru era acum învârtit, pe rând, cu faţa în sus şi cu faţa în jos, la fiecare aruncare. Pericolul unei greşeli crescuse înzecit. Matlock apucă mâna de pe braţul lui, o suci înăuntru şi se descotorosi de ea. Se mai uită încă o dată în direcţia lui Adam Williams.

Nu mai era acolo. Nu se vedea pe nicăieri! Matlock rămase pe loc, nehotărât. Dacă şi-ar fi ridicat glasul printre urletele din ce în ce mai puternice ale mulţimii, era foarte posibil să provoace o întrerupere a concentrării celor care manevrau corpul. Aşa ceva nu putea risca şi totodată nu putea permite ca această absurditate să continue.

Deodată, Matlock simţi o altă mână, de data asta pe umăr. Se întoarse şi văzu în spatele lui figura lui Adam Williams. Se simţi luat prin surprindere. Să-i fi fost transmis lui Williams nu ştiu ce semnal tribal? Radicalul de culoare îi făcu semn cu capul să-l urmeze prin gloata gălăgioasă, spre marginea exterioară a cercului. Williams vorbi între două urlete.

— Arăţi îngrijorat. Nu trebuie să fii.

— Uite ce e! Porcăria asta a durat destul. Puştiul ăla ar putea fi ucis.

— Nici o şansă. Fraţii au repetat luni de zile… Realmente, e cel mai simplu dintre riturile Mau-Mau. Simbolismul este fundamental… Observi? Ochii copilului rămân deschişi. Mai întâi, spre cer, apoi, spre cuţite. El este în permanenţă conştient – în fiecare clipă – că viaţa i se află în mâinile fraţilor lui războinici. Nu poate, nu trebuie să-şi arate teama. Ar însemna să-şi trădeze semenii. Să trădeze încrederea pe care trebuie să şi-o pună în mâinile lor. Aşa cum, într-o bună zi şi ei îşi vor încredinţa vieţile mâinilor lui.

— E o copilărie, o *prostie periculoasă,* iar tu *ştii* asta! i-o reteză Matlock. Acum, ascultă ce-ţi spun, Williams, dacă n-o opreşti tu, am s-o opresc *eu.*

— Desigur, continuă negrul radical, ca şi cum Matlock nici n-ar fi vorbit, sunt anumiţi antropologi care susţin că ceremonialul este în mod esenţial unul de fertilitate. Pumnalele scoase din teacă ar reprezenta nişte erecţii, cei patru protectori păzindu-l pe copil pe parcursul anilor de formare. Cinstit vorbind, cred că e o exagerare. Totodată, mă frapează ca fiind contradictorie chiar şi

pentru mentalitatea primitivă…

— Lua-te-ar dracii! Matlock îl înşfăcă pe Williams de piepţii cămăşii. Imediat se trezi înconjurat de alţi negri.

Brusc, se lăsă o linişte deplină în încăperea straniu iluminată. Liniştea dură doar o clipă. Ea fu urmată de un şir de răcnete paralizante scoase de gâtlejurile celor patru negri din mijlocul mulţimii, în mâinile cărora fusese încredinţată viaţa tânărului. Matlock se întoarse şi văzu trupul negru lucios coborând de la o înălţime incredibilă deasupra mâinilor întinse.

Nu putea fi adevărat! Aşa ceva nu se putea întâmpla! Şi totuşi se întâmpla!

La unison, cei patru negri îngenunchează, *îndepărtându-se* de centru, lipindu-şi braţele de corp. Studentul se prăbuşea la pământ, *cu faţa spre pumnale.* Se auziră alte două ţipete. Într-o fracţiune de secundă, studenţii care ţineau pumnalele uriaşe întinseră unul spre celălalt armele fioroase şi, într-o incredibilă demonstraţie de forţă a încheieturilor, *prinseră* trupul pe latul lamelor.

Mulţimea negrilor fu cuprinsă de delir.

Ceremonia se terminase.

— Acum crezi ce-ţi spun? întrebă Williams, stând de vorbă într-un colţ cu Matlock.

— Cred sau nu, asta nu modifică deloc ce ţi-am spus. Nu poţi *să faci* asemenea lucruri! E prea periculos, fir-ar să fie!

— Exagerezi… Uite, hai să-ţi prezint un alt invitat.

Williams ridică o mână şi un negru înalt şi slab, cu părul tuns scurt şi cu ochelari, îmbrăcat într-un costum maro cu o croială elegantă, se apropie de ei.

— Domnule Matlock, el este Julian Dunois. Fratele Julian este expertul nostru. Dacă vrei, coregraful nostru.

— Încântat, rosti Dunois cu un uşor accent, întinzând mâna.

— Fratele Julian vine din Haiti… Din Haiti, absolvent la Harvard. Cred că eşti de acord că e un salt extrem de neobişnuit.

— Cu siguranţă…

— Mulţi haitieni, chiar şi cei din Ton-Ton Macoute, se înfurie când aud de numele lui.

— Exagerezi, Adam, spuse Julian Dunois zâmbind.

— Tocmai asta îi spuneam şi eu, domnului Matlock. *El* exagerează în privinţa periculozităţii ceremoniei.

— Oh, desigur e periculos, aşa cum e periculos să traversezi Boston Commons legat la ochi. Supapa de siguranţă, domnule

Matlock, constă în faptul că cei ce ţin pumnalele sunt foarte atenţi. La antrenamente se pune la fel de mult accentul pe abilitatea de a arunca cuţitele instantaneu ca şi pe îndemânarea de a le ţine ridicate.

— Poate că aşa e, admise Matlock. Dar şansele de eroare mă îngrozesc.

— Nu sunt atât de mari precum credeţi. (Melodicitatea glasului haitianului era liniştitoare şi totodată atractivă). Apropo, sunt un admirator al dumneavoastră. Mi-au plăcut lucrările despre perioada elisabetană. Şi, dacă-mi permiteţi, nu prea arătaţi aşa cum mă aşteptam. Vreau să spun că sunteţi mult, mult mai tânăr.

— Mă flataţi. Nu credeam că sunt cunoscut şi în facultăţile de drept.

— La colegiu, lucrarea de diplomă a avut ca subiect literatura engleză.

Adam interveni politicos.

— Voi doi, simţiţi-vă ca acasă. Peste câteva minute, sus se vor servi băuturi; luaţi-vă după mulţime. Mai am câte ceva de pus la punct... Mă bucur că v-aţi cunoscut. Într-un fel, amândoi sunteţi nişte străini. În împrejurări nefamiliare, e bine ca străinii să se cunoască între ei. E liniştitor.

Îi aruncă o privire enigmatică lui Dunois şi se îndepărtă grăbit, prin mulţime.

— De ce se simte oare Adam obligat să vorbească în ceea ce, nu mă-ndoiesc, consideră a fi nişte şarade pline de tâlc? întrebă Matlock.

— E foarte tânăr. Se străduieşte în permanenţă se pară elocvent. Foarte deştept, dar foarte tânăr.

— Dă-mi voie să-ţi spun că nu arăţi deloc ca un moşneag. Mă îndoiesc că ai mai mult de un an sau doi faţă de Adam.

Negrul îmbrăcat în costumul maro de croială elegantă se uită în ochii Lui Matlock şi râse cu blândeţe.

— Ei, acum *dumneata* mă flatezi pe mine, rosti el. Dacă ar fi cunoscut adevărul – şi de ce n-ar fi? – şi dacă culoarea mea tropicală nu ar ascunde atât de bine anii, ai şti că sunt cu exact un an, patru luni şi şaisprezece zile *mai bătrân* decât *dumneata.*

Matlock se holbă la interlocutorul lui, fără grai. L-a fost necesar un minut întreg pentru a asimila cuvintele avocatului şi înţelesul din spatele acestor cuvinte. Ochii negrului nici nu clipiră. La rândul său, îl privea pe Matlock la fel de stăruitor. În

cele din urmă, Matlock îşi recăpătă glasul.

— N-aş băga mâna-n foc că-mi place jocul ăsta.

— Ei haide, doar ne aflăm amândoi aici pentru acelaşi motiv, nu? Tu, de pe poziţia care te avantajează, eu, de pe poziţia care mă avantajează... Hai să mergem sus să bem ceva... Bourbon cu sifon, nu-i aşa? După câte-am înţeles, îţi place amestecul ăsta acidulat.

Dunois o luă înaintea lui Matlock prin mulţime, astfel că acesta nu avu de ales decât să-i urmeze.

Dunois se rezemă de zidul de cărămidă.

— În regulă, spuse Matlock, schimbul de amabilităţi s-a terminat. Toată lumea a luat act de spectacolul dumitale de la parter, aşa că n-a mai rămas nici unul pe care să-l impresionez cu pielea mea albă. Cred că e momentul să începi să te explici.

Ieşiseră afară, pe verandă, cu paharele în mână.

— Măi, măi, ca un adevărat profesionist! Nu te tentează un trabuc? Te asigur că e havană originală.

— Fără trabucuri! Nu vreau decât să discutăm. Am venit aici în seara asta pentru că aceştia sunt prietenii mei. M-am simţit onorat de invitaţie... Acum, tu ai adăugat ceva care nu-mi place.

— Bravo! Bravo! spuse Dunois, ridicându-şi paharul. Te descurci foarte bine... Nu-ţi face griji, ei nu ştiu nimic. Poate că bănuiesc ceva, dar te rog să mă crezi, doar în termeni foarte vagi.

— Despre ce dracu' tot vorbeşti acolo?

— Termină-ţi băutura şi hai să mergem pe gazon. Dunois îşi goli paharul de rom şi, ca printr-un reflex.

Matlock bău restul de bourbon. Cei doi coborâră treptele, Matlock urmându-l pe negru în preajma unui ulm înalt. Brusc, Dunois se întoarse şi-l apucă pe Matlock de umeri.

— Ia-ţi dracului mâinile de pe mine!

— Ascultă-mă! Vreau hârtia aia! *Trebuie să am* hârtia aia! Iar tu trebuie să-mi spui *unde este!*

Matlock încercă să-şi ridice mâinile ca să scape de strânsoarea lui Dunois. Dar braţele nu-l mai ascultau. Deveniseră dintr-o dată grele, teribil de grele. Şi mai era şi un şuier. Un şuier tot mai intens, tot mai pătrunzător, undeva, în capul lui.

— Ce? Ce?... Ce hârtie? Nu am nici o hârtie...

— Nu fi îndărătnic! O să punem mâna pe ea, ai să vezi!... Acum, spune-mi odată unde este!

Matlock îşi dădu seama că fusese lungit la pământ. Silueta copacului uriaş de deasupra lui începu să se învârtească, iar şuierul din capul lui deveni mai tare, tot mai tare. Era insuportabil. Se luptă să-şi recapete controlul.

— Ce faci? Ce-mi faci?!

— Hârtia, Matlock! Unde este hârtia *corsicană?*

— Lasă-mă-n pace! Matlock încercă să ţipe. Dar nimic nu-i ieşea pe gură.

— *Hârtia argintie, fir-ai blestemat să fii!*

— Nu… hârtie. N-am hârtie! Nu!

— Ascultă la mine! Tocmai ai băut ceva, ţi-aduci aminte?… Adineauri ţi-ai terminat paharul. Ţi-aminteşti? Acum, nu mai poţi să rămâi singur! Nu mai *îndrăzneşti* să rămâi singur!

— Ce? … Cum? Lasă-mă-n pace! Mă zdrobeşti!

— Nici măcar nu te *ating!* Băutura e de vină! Tocmai ai înghiţit trei tablete de *acid lisergic!* Ai dat de belea, doctore!… *Şi acum, spune-mi unde e hârtia aceea!*

Undeva, în străfundurile conştiinţei, găsi o urmă de clarviziune. Printre spiralele culorilor năucitoare care se învârteau, se răsuceau învolburându-se, văzu silueta bărbatului de deasupra sa şi atacă. Apucă de cămaşa albă dintre marginile întunecate ale hainei şi trase în jos cu toată puterea de care fu în stare. Ridică pumnul şi izbi chipul în coborâre cât putu de tare. După care începu să lovească fără milă în gâtul individului. Pricepu că i-a spart ochelarii şi înţelese că pumnul său nimerise în ochi, zdrobind sticla de capul care se bălăbănea.

Se opri după un interval de timp pe care-i fu imposibil să-l aprecieze. Corpul lui Dunois zăcea lângă el, fără cunoştinţă.

Şi îşi dădu seama că trebuia să fugă. Să fugă cu furie cât mai departe! Cum spusese Dunois?… Că nu va îndrăzni să rămână singur. Că nu va *îndrăzni!* Trebuia s-o găsească pe Pat! Pat va şti ce trebuie făcut. Trebuia s-o găsească! În curând, substanţa chimică din corpul său îşi va face pe deplin efectul, iar el ştia asta! Fugi, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar unde?! Încotro?! Nu ştia în ce *direcţie! Futu-i direcţia mă-sii!* Strada era la locul ei, el alerga de-a lungul străzii, dar era *bună direcţia*? Era *bună strada?*

Deodată auzi o maşină. *Era* o maşină, care se apropia de bordură, iar şoferul se uita le el. Se uita la el, aşa că alergă mai repede, se împiedică de bordură, căzu pe asfalt şi se ridică din nou. Trebuia să fugă, pentru numele Atotputernicului Dumnezeu,

să fugă până când nu mai avea aer în plămâni şi nu-şi mai putea controla mişcarea picioarelor. Simţi cum o ia într-o parte, incapabil să se oprească, către golful larg al străzii, care brusc deveni un râu, un râu de putreziciune neagră în care avea să se înece.

Auzi ca prin ceaţă scrâşnetul frânelor. Lumina îl orbi şi silueta unui bărbat se aplecă şi-i controlă ochii. Deja nu-i mai păsa. În schimb, începu să râdă. Râdea în ciuda sângelui care-i inundase gura şi se răspândise pe faţă.

Râdea isteric în timp ce Jason Greenberg îl ducea în maşină.

După care pământul, lumea, planeta, galaxia şi întregul sistem solar înnebuniră.

10

Noaptea a fost o agonie.

Dimineaţa a adus cu ea o tentă de realitate, mai puţin pentru Matlock decât pentru cei doi oameni care stăteau alături de el, de fiecare latură a patului. Jason Greenberg, cu ochii lui mari, trişti şi obosiţi, stătea aplecat în faţă cu mâinile împreunate în poală, într-un gest calm. Patricia Ballantyne ţinea o compresă rece pe fruntea lui Matlock.

— Da’ ştiu că ai petrecut straşnic cu cioroii, amice!

— Sst! şopti fata. Lasă-l în pace.

Ochii lui Matlock cercetară, aşa cum putură, încăperea.

Se găsea în apartamentul Patriciei, în dormitorul ei, în patul ei.

— Mi-au dat acid.

— *Nouă* ne spui?... A fost aici un doctor – un doctor adevărat – adus de la Litchfield. El e tipul ăla de treabă căruia tot încercai să-i scoţi ochii din orbile... Nu-ţi face griji, e de-al nostru. Discreţie totală.

— Pat? Cum se face...

— Eşti un drogat foarte dulce, Jamie! Îmi strigai întruna numele.

— Totodată, a fost şi cea mai bună idee, interveni Greenberg. Fără spitale, fără fişe medicale. Drăguţ şi intim; bine gândit. Şi mai pot să-ţi spun că eşti foarte persuasiv când devii violent. Eşti cu mult mai puternic decât credeam. Mai ales pentru un jucător atât de jalnic de handbal.

— N-ar fi trebuit să mă aduci aici. Dar-ar dracii, Greenberg, n-ar fi trebuit să mă *aduci* aici!

— Lăsând deoparte pentru moment faptul că a fost ideea ta...

— Eram drogat!

— A fost o idee *bună.* Ce ai fi preferat? Clinica de urgenţe?... „Cine-i ăla de pe targă, domnu’ doctor? Ala care ţipă”. „A, păi e profesorul asociat Matlock, soră. E într-o călătorie acidă.”

— Ştii ce-am vrut să spun! Ai fi putut să mă duci acasă. Să mă legi de pat.

— Constat cu adâncă uşurare că nu prea ştii care-i mersul cu acidul, spuse Greenberg.

— Ce vrea să spună el, Jamie... (Pat îl luă de mână). ... e că dacă ţi-e rău, trebuie să ai lângă tine pe cineva pe care îl cunoşti

teribil de bine. Ai nevoie de alinare.

Matlock se uită întâi la faţă, apoi la Greenberg.

— Ce i-ai spus?

— Că te-ai oferit să ne ajuţi; că-ţi suntem recunoscători. Cu ajutorul tău s-ar putea să fim în stare să prevenim ca o situaţie serioasă să se agraveze.

Greenberg vorbise monoton; era evident că n-avea nici un chef să se întindă cu vorba.

— A fost o explicaţie foarte criptică, spuse Pat. Nu mi-ar fi dat-o nici pe asta dacă nu l-aş fi ameninţat.

— Era în stare să cheme poliţia, oftă Greenberg şi ochii săi trişti deveniră şi mai trişti. Vroia să mă reclame că te-am drogat. N-am avut încotro.

Matlock zâmbi.

— De ce faci asta, Jamie? Pat nu găsea nimic amuzant.

— Omul ăsta a spus-o: situaţia e serioasă.

— Dar de ce *tu?*

— Pentru că eu pot.

— Ce anume? Să-i predai pe puşti poliţiei?

— Ţi-am spus, interveni Jason, nu ne interesează studenţii...

— Şi atunci, Lumumba Hali ce e? Filială General Motors?

— Este un punct de contact; mai sunt şi altele. Cinstit vorbind, am fi preferat să nu *ne* amestecăm cu gloata aia, e riscant. Din nefericire, n-avem de-ales.

— Asta e jignitor.

— Nu cred c-aş putea spune prea multe lucruri care să nu fie jignitoare pentru dumneata, domnişoară Ballantyne.

— Probabil că nu. Fiindcă aveam impresia că FBI-ul are lucruri mai importante de făcut decât să-i hărţuiască pe tinerii negri. E evident că n-aveţi.

— Ei, haide, potoleşte-te, interveni Matlock strângând-o de mână. Pat şi-o trase înapoi.

— Nu Jamie, vorbesc serios! Nu glumesc şi nu fac mofturi radicale. În locul ăsta, droguri sunt peste tot. Ici-colo câte un caz mai disperat, dar cele mai multe se înscriu în normal. *Amândoi* ştim asta. Cum se face că dintr-o dată tinerii de la Lumumba sunt mai cu moţ?

— Nici măcar nu ne-am *atinge* de tinerii ăştia, numai ca să-i ajutăm. Greenberg era obosit după noaptea albă şi nu-şi mai putea stăpâni iritarea.

— Nu-mi place felul în care voi îi ajutaţi pe oameni şi nu-mi

place ce i s-a întâmplat lui Jamie! De ce l-aţi trimis acolo?

— Nu m-a *trimis* el. Eu am pus-o la cale.

— De ce?

— E prea complicat iar eu sunt prea dărâmat ca să-ţi explic.

— A, păi nici o problemă, că mi-a explicat domnul Greenberg. Ţi-am dat un fel de semn de recunoaştere, este? Nu sunt în stare să-şi facă singuri treaba aşa că au pus mâna pe un tip de treabă şi cam fluşturatic care s-o facă în locul lor. Tu îţi asumi toate riscurile şi, când totul o să se termine, nimeni din campusul ăsta n-o să mai aibă încredere în tine. Pentru numele lui Dumnezeu, Jamie, aici *munceşti*, ăsta e *căminul* tău.

Matlock o privi stăruitor în ochi, străduindu-se din răsputeri s-o calmeze.

— Ştiu asta mai bine decât tine. Căminul meu are nevoie de ajutor. Şi nici asta nu e o glumă, Pat. Cred că riscurile sunt justificate.

— N-am să mă prefac c-am înţeles ce-ai spus.

— Nu poţi înţelege, domnişoară Ballantyne, pentru că nu-ţi putem spune îndeajuns ca să ţi se pară raţional. Va trebui să accepţi acest lucru.

— Nu zău!

— Te rog eu s-o faci, spuse Matlock. El mi-a salvat viaţa.

— N-aş merge aşa de departe, profesore, rosti Greenberg săltând din umeri.

Pat se ridică în picioare.

— Eu cred că te-a aruncat în prăpastie şi pe urmă s-a răzgândit şi ţi-a azvârlit o frânghie… Te simţi bine?

— Da, răspunse Matlock.

— Trebuie să plec; dacă e nevoie, rămân.

— Nu, poţi să pleci. Te sun eu mai târziu. Mulţumesc pentru îngrijiri.

Fata îi aruncă o privire scurtă lui Greenberg – o privire deloc plăcută – şi se duse la măsuţa de toaletă. Îşi perie părul la repezeală şi-şi aranjă pe frunte o bentiţă galbenă. Îl privi pe Greenberg în oglindă. El îi întoarse privirea.

— Domnule Greenberg, tipul care mă urmăreşte e omul dumitale?

— Da.

— Nu-mi place.

— Îmi pare rău.

Pat se întoarse spre Greenberg.

— Te rog, n-ai putea să-l concediezi?

— Nu pot. Am să-i spun să fie mai discret.

— Înţeleg.

Îşi luă poşeta de pe măsuţa de toaletă şi se aplecă sa ridice valiza în care se afla acordeonul. Fără să mai spună nimic, fata părăsi dormitorul. Câteva secunde mai târziu cei doi bărbaţi auziră uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se.

— Iată o tânără domnişoară cu o voinţă foarte puternică, spuse Jason.

— Are un motiv temeinic.

— La ce te referi?

— Credeam că cei din branşa ta sunt mai familiarizaţi cu oamenii cu care au de-a face…

— Sunt încă în faza de instructaj. Eu eram doar rezerva, ai uitat?

— Atunci, te scutesc eu să mai pierzi timpul. La sfârşitul anilor cincizeci, în nebunia McCarthystă, tatăl ei a fost dat afară de la Departamentul de Stat. Bineînţeles, era un individ foarte periculos. Era consultant-lingvist. Se ocupa cu traduceri din presă.

— Ce căcat!

— Asta-i cuvântul, frăţioare. N-a mai reuşit să-şi revină de atunci. Toată viaţa ea a trăit din burse; bufetul ei e gol. E un pic cam sensibilă la cei de teapa ta.

— Da’ ştii să ţi le-alegi, nenică!

— Ce, ai uitat că *voi* m-aţi ales?

Matlock deschise uşa apartamentului său şi intră în hol. Pat făcuse treabă bună aranjând interiorul – aşa cum el ştia că va face. Până şi perdelele fuseseră atârnate la loc. Trecuse puţin de ora trei – cea mai mare parte din zi era pierdută. Greenberg insistase să meargă împreună la Litchfield, pentru încă un consult medical. Zdruncinat, dar vindecabil, fusese verdictul.

S-au oprit să ia masa la Cheshire Cat. În timp ce mâncau, Matlock se tot uita la măsuţa la care, cu patru zile în urmă, şezuse Ralph Loring, cu ziarul său îndoit. Masa a fost tăcută. Nu încordată – cei doi bărbaţi se simţeau bine unul în compania celuilalt – dar tăcută, de parcă fiecare avea prea multe lucruri la care trebuia să se gândească.

La întoarcerea în Carlyle, Greenberg îi spusese să rămână în apartamentul lui, până când îl va contacta el. Washington-ul nu

transmisese noile instrucţiuni. Se evaluau ultimele, informaţii şi, până la confirmarea implicării pe mai departe, Matlock trebuia să rămână „ADS” – un termen pe care profesorul de engleză îl găsea greu de pus în ecuaţie cu nişte adulţi: *afară din strategie.*

Îşi zise că treaba îi convenea de minune. Avea şi el o strategie la care trebuia să se gândească: Lucas Herron. „Bătrânul aristocrat”, starostele campusului. Era timpul să ajungă la el, să-l avertizeze. Bătrânul nu se găsea în elementul lui şi cu cât mai repede se retrăgea din afacere, cu atât mai bine era pentru toată lumea – inclusiv pentru Carlyle. Totuşi, nu voia să-i telefoneze, nu voia să aranjeze o întâlnire formală – trebuia să acţioneze mai subtil. Nu voia să-l alarmeze pe bătrânul Lucas, să-l facă să vorbească cu cine nu trebuia.

Lui Matlock îi trecu prin cap că acţiona faţă de Herron ca un soi de protector. Asta presupunea că Lucas era străin de orice implicare serioasă. Se întrebă dacă avea dreptul să facă o asemenea supoziţie. Pe de altă parte, conform standardelor civilizaţiei, nu-i era îngăduit să facă nici supoziţia contrară.

Sună telefonul. Nu putea fi Greenberg, se gândi el. Abia se despărţiseră. Spera să nu fie Pat; nu era încă pregătit să vorbească cu ea. Fără chef, duse receptorul la ureche.

— Alo!

— Jim! Unde naiba *ai fost?* Te-am sunat întruna de la opt dimineaţa! Am fost atât de îngrijorat, încât am venit până la tine de două ori. Ţi-am luat cheia de la administraţie.

Era Sam Kressel. După felul cum vorbea, ai fi zis că universitatea pierduse autorizaţia de funcţionare.

— E prea complicat ca să intru acum în amănunte, Sam. Hai să ne întâlnim mai târziu. Vin eu la tine acasă, după cină.

— Nu ştiu dacă putem amâna până atunci. Dumnezeule! În ce dracu’ te-ai băgat, Jim?

— Nu înţeleg.

— Azi noapte, la Lumumba.

— Despre ce vorbeşti? Ce ai auzit?

— Ticălosul ăla negru, Adam Williams, a venit la mine cu o reclamaţie în care te acuză cam de toate relele posibile. Mai lipsea să spună că ai pledat pentru reintroducerea sclaviei! Susţine că singurul motiv pentru care nu te-a reclamat la poliţie a fost acela că erai beat mort! Bineînţeles, alcoolul ţi-a dat jos masca şi astfel toată lumea a văzut limpede ce rasist eşti!

— Cum?!

— Ai spart geamurile, ai pălmuit nişte copii, ai fărâmat mobila…

— Ştii foarte bine că sunt nişte aiureli!

— Atâta lucru am putut şi eu să-mi dau seama. (Kressel îşi domoli glasul. Se calmase). Dar faptul că eu ştiu, nu-i de ajuns, nu pricepi? Asta-i genul de lucruri pe care trebuie să le *evităm.* Polarizarea! Cum îşi face apariţia guvernul într-un campus, cum se produce polarizarea.

— Ascultă-mă. Reclamaţia lui Williams e o cursă – dacă ăsta e cuvântul. E un paravan. Astă-noapte m-au drogat. Dacă n-ar fi apărut Greenberg, nu ştiu unde m-aş fi aflat în momentul ăsta.

— Oh, Doamne!… Lumumba e pe lista ta, nu-i aşa? Asta ne mai *trebuia!* Negrii or să urle că sunt persecutaţi. Dumnezeu ştie ce-o să iasă din asta.

Matlock se străduia să vorbească liniştit.

— Vin la tine în jur de ora şapte. Nu face nimic, nu spune nimic. Trebuie să eliberez telefonul. Aştept să mă sune Greenberg.

— O clipă, Jim! mai e ceva. Greenberg ăsta… n-am încredere în el. N-am încredere în nici unul dintre ei. Te rog să nu uiţi. Tu eşti dator să fii loial faţă de Carlyle… (Kressel se opri, dar nu terminase. Matlock realiză că nu-şi găsea cuvintele).

— E ciudat ce-mi spui.

— Cred că ştii ce vreau să spun.

— Eu nu sunt aşa sigur. Parcă ne-nţeleseserăm să colaborăm…

— *Dar nu cu preţul sfâşierii acestui campus!*

Decanul colegiilor ajunsese în pragul isteriei.

— Stai liniştit, spuse Matlock. N-o să se sfâşie. Pe curând. Matlock închise telefonul înainte ca Kressel să apuce să vorbească din nou. Mintea lui avea nevoie de o scurtă odihnă, iar Kressel n-ar fi lăsat pe nimeni să se odihnească atunci când îi era ameninţat domeniul. În felul lui particular, Sam Kressel era la fel de militant ca orice extremist şi, probabil, mai predispus să strige „fault”.

Aceste gânduri îl conduseră pe Matlock la o altă consideraţie – de fapt la două. În urmă cu patru zile, îi spusese Patriciei că nu voia să-şi schimbe planurile pentru St. Thomas. Vacanţa de primăvară de la Carlyle, un scurt răgaz de zece zile la sfârşitul lui aprilie, avea să înceapă peste trei zile, după cursurile de sâmbătă. În condiţiile date, St. Thomas ieşea din calcul – doar

dacă nu cumva Washington-ul hotăra să-l scoată din joc, lucru de care se îndoia. Avea să se folosească de pretextul cu părinţii. Era de aşteptat ca Pat să se arate înţelegătoare. Celălalt gând era legat de propriile ore de curs. Rămăsese în urmă. Avea biroul plin de hârtii – majoritatea teze şi lucrări de control. Totodată, lipsise de la cele două ore din ziua aceea. Nu era atât de îngrijorat pentru studenţii săi – metoda lui consta în accelerarea ritmului în timpul toamnei şi al iernii şi slăbirea lui pe timpul primăverii – dar nu voia să mai pună şi el paie pe foc, precum falsa reclamaţie a lui Williams. Un profesor care absenta devenea ţinta bârfelor. Orarul său pentru următoarele trei zile era moderat – trei, două şi iarăşi două ore. Avea să-şi organizeze activitatea mai târziu. Până la ora şapte, în orice caz, trebuia să-l găsească pe Lucas Herron. Dacă Greenberg ar fi sunat între timp, ar fi dat vina pe o conferinţă de care uitase.

Se hotărî să facă un duş, să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele. Ajuns în baie, verifică cutia de gunoi. Documentul corsican se afla la locul lui – ştia că aşa va fi.

Terminând cu bărbieritul şi cu duşul, Matlock se duse în dormitor, alegându-şi hainele şi o direcţie de acţiune. Nu cunoştea programul zilnic al lui Herron, dar nu era deloc complicat să afle dacă Lucas avea cursuri sau seminarii după-amiază. Dacă n-avea, Matlock ştia unde stătea Herron; cu maşina, ajungea acolo în cincisprezece minute. Herron locuia la opt mile de campus, pe un drum secundar puţin circulat, într-o zonă care tăcuse cândva parte din patrimoniul vechiului oraş Carlyle. Locuinţa lui Herron fusese cândva una din clădirile de vază. Era cam izolată dar, cum spunea mereu Lucas, „Odată ajuns acolo, merită.”

Bătaia grăbită a ciocănaşului de la intrare îi întrerupse şirul gândurilor. Totodată, îl înfricoşase pomeni respirând cu greutate; era ceva neliniştitor.

— Vin imediat, strigă el trăgându-şi peste cap un tricou de sport. Se duse desculţ la uşă şi o deschise. Îi fu imposibil să-şi ascundă uluirea. În prag se afla Adam Williams – singur.

— Ziua bună.

— Dumnezeule!… Nu ştiu ce să fac, să-ţi trag un pumn în barbă imediat sau mai întâi să chem poliţia? Ce paştele mă-tii vrei? M-a sunat deja Kressel, dacă asta ai venit să verifici.

— Te rog să mă laşi să-ţi vorbesc. Termin repede.

Negrul vorbea cu o insistenţă grăbită, încercând, îşi spuse

Matlock, să-şi disimuleze frica.

— Intră. Şi să *fii* cât mai scurt.

Matlock trânti uşa după ce negrul trecu pe lângă el, în hol. Williams se întoarse şi se chinui să zâmbească, dar nu era nici urmă de bună-dispoziţie în ochii săi.

— Îmi pare rău pentru reclamaţia aia. Serios îmi pare rău. A fost o necesitate neplăcută.

— Am impresia că vrei să vinzi castraveţi grădinarului. Ce-ai fi vrut să-mi facă Kressel? Să mă aducă în faţa consiliului şi să-mi dea papucii de-aici? Ţi-ai închipuit c-o să mă-ntind pe jos şi-am să-mi pun cenuşă-n cap? Du-te dracului de maniac!

— Nu ne-am închipuit c-o să se întâmple *nimic.* De-aia am şi făcut-o... N-aveam de unde să ştim unde ai plecat, după felul în care ai dispărut. Am putea, spune că am fost nevoiţi să trecem la ofensivă pentru ca mai târziu să cădem de acord că a fost o neînţelegere dezagreabilă... Nu e o tactică nouă. Am să-i trimit lui Kressel o altă hârtie, prin care am să retractez o parte din acuzaţii – dar nu în întregime. În două săptămâni, totul va fi uitat.

Matlock era furios, atât din cauza atitudinii lui Williams cât şi a pragmatismului său lipsit de conştiinţă. Vorbi însă fără să ridice vocea.

— Ieşi afară. Mă dezgu şti.

— Las-o baltă, nene! Nu-i aşa că *întotdeauna te-am dezgustat?!* (Matlock atinsese un punct sensibil iar Williams reacţionase în consecinţă. Dar, ca prin minune, acesta se stăpâni). Hai să nu ne certăm în privinţa laturii teoretice a aspectelor practice. Lasă-mă să trec la subiect şi pe urmă plec.

— Cum să nu, chiar te rog!

— Bun. Uite care-i treaba. Indiferent ce-a vrut Dunois de la tine, *dă-i-l!... Res*pectiv, mi-l dai mie şi eu am să i-l trimit. Fără vorbe în doi peri; e un limbaj de maximă necesitate!

— Întrebare şi răspuns. N-am nimic de vânzare. De ce aş avea eu ceva pe care să-l vrea fratele Julian? A spus el asta? De ce nu s-a deplasat el până aici?

— Fratele Julian nu rămâne prea mult în acelaşi loc. Talentele lui sunt la mare căutare.

— Tot cu punerea în scenă a ritualurilor Mau-Mau?

— Să ştii că într-adevăr face şi asta. E un hobby.

— Trimite-l la mine. (Matlock trecu prin faţa lui Williams şi se duse la măsuţa pentru cafea. Se aplecă şi luă un pachet de ţigări pe jumătate gol). Vom compara observaţii asupra mişcărilor

asociative ale corpului. Am o colecţie grozavă de dansuri populare din secolul al şaisprezecelea.

— Să lăsăm mişţoul. Nu avem *timp!*

Matlock îşi aprinse o ţigară.

— Eu am tot timpul de pe lume. Vreau numai să-l văd din nou pe fratele Julian; vreau să-l bag în puşcărie.

— Nici o şansă! Nici o şansă. Mă aflu aici spre avantajul *tău.* Dacă plec fără el, nu mai pot să-l controlez.

— Cele două pronume se referă la acelaşi obiect sau la chestii diferite?

— Ei, eşti teribil! Pe bune că eşti teribil. Ai habar cine *este* Julian Dunois?

— Un descendent al familiei Borgia? Ramura etiopiană?

— *Termină, Matlock!* Fă cum spune el! Pot avea de suferit anumiţi oameni. Nimeni nu doreşte asta.

— *Nu* ştiu cine este Dunois şi, ca să-ţi spun drept, mi se cam fâlfâie. Ştiu numai că m-a drogat şi că m-a agresat şi, în plus, exercită o influenţă periculoasă asupra unui grup de copii. În afară de asta, îl suspectez că a pătruns cu forţa în apartamentul meu, distrugându-mi mare parte din obiectele personale. Vreau să fie pus la păstrare. Departe de tine *şi* de mine.

— Fii rezonabil, *te rog!*

Matlock se apropie grăbit de fereastra cu canaturi şi, cu un gest teatral, trase în jos draperia, scoţând la iveală sticla sfărâmată şi plumbul răsucii.

— Asta e cumva una din cărţile de vizită ale fratelui Iulian?

Adam Williams se holbă, vizibil şocat, la urmele dezastrului.

— Nu, tăticu'! În mod cert, nu. Ăsta nu e stilul lui Julian… Nici măcar stilul meu nu e. E vorba de altcineva.

11

Şoseaua spre locuinţa lui Lucas Herron era presărată cu gropile iernii. Matlock se îndoia că primăria din Carlyle avea să le astupe; erau prea multe alte străzi comerciale circulate care încă mai etalau urmările gerurilor din Noua Anglie. Apropiindu-se de vechea casă, reduse viteza la numai cincisprezece kilometri pe oră. Trecerea peste hopuri era gălăgioasă şi voia să ajungă la casa lui Herron fără zgomot.

Gândindu-se că Jason Greenberg ar fi putut să pună pe cineva să-l urmărească, Matlock o luă pe o rută ocolitoare, deplasându-se şase kilometri spre nord pe un drum paralel, apoi întorcându-se pe strada lui Herron. Nu era nimeni în urma lui. Cele mai apropiate case de cea a lui Herron se aflau la câte o sută de metri de fiecare parte, nici una vizavi. Se vorbise despre transformarea zonei într-un cartier rezidenţial, aşa cum se vorbise şi despre extinderea Universităţii Carlyle, dar nici unul dintre proiecte nu fusese concretizat. De fapt, primul depindea de al doilea şi exista o opoziţie puternică din partea absolvenţilor faţă de orice modificare fizică substanţială la Carlyle. Absolvenţii reprezentau crucea personală a lui Adrian Sealfont.

Matlock se simţi frapat de seninătatea locuinţei lui Herron. Până atunci nu se uitase cu atenţie la ea. De vreo zece ori, cu aproximaţie, îl adusese acasă cu maşina pe Herron, după vreo întrunire cu profesorii, dar de fiecare dată fusese grăbit. Nu acceptase niciodată invitaţiile lui Herron la un păhărel şi, prin urmare, nu intrase niciodată în casă.

Coborî din maşină şi se apropie de vechea construcţie din cărămidă. Era înaltă şi îngustă; dalele uzate de timp acoperite cu mii de coarde de iederă accentuau senzaţia de izolare. În faţă, pe marea întindere de gazon, se aflau două sălcii japoneze încărcate de flori purpurii care se revărsau spre pământ în arcuri generoase. Iarba era tăiată, gardurile vii tunse iar pietrişul de pe alei strălucea de curăţenie. Erau o casă şi o curte îngrijite şi iubite şi totuşi dăinuia impresia de singurătate. Era o muncă făcută de şi pentru o persoană, nu de două sau de o familie. Iar Matlock îşi aduse aminte că Lucas Herron nu fusese niciodată căsătorit. Au circulat desigur inevitabilele poveşti despre o iubire nefericită, o moarte tragică, ba chiar şi despre o mireasă fugită

în preajma nunţii, dar ori de câte ori auzea astfel de poveşti romanţioase, Lucas Herron replica cu un hohot înfundat şi cu mărturisirea că fusese „exagerat de egoist”.

Matlock urcă treptele puţine până la intrare şi apăsă butonul soneriei. Încercă să afişeze un zâmbet de bun-găsit, dar era ceva fals; nu era în stare să-l menţină. Îi era teamă.

Uşa se deschise spre interior şi Lucas Herron, un bărbat înalt, cărunt, îmbrăcat cu nişte pantaloni şifonaţi şi o cămaşă de bumbac albastră, pe jumătate descheiată, se holbă la el.

Trecu mai puţin de o secundă înainte ca Herron să vorbească, dar în acel scurt răgaz, Matlock pricepu că se înşelase. Lucas Herron ştia de ce venise la el.

— Ei, Jim! Intră, intră, dragul meu. Ce surpriză plăcută.

— Mulţumesc, Lucas. Sper că nu te-am întrerupt de la nimic.

— Nici pomeneală. La drept vorbind, ai sosit la ţanc. Tocmai mă îndeletniceam cu alchimia. Un gin de fructe proaspăt, marca Collins. Ei, acum ne vom ocupa împreună de el.

— Sună promiţător.

Interiorul locuinţei lui Herron arăta exact cum îşi închipuise Matlock – aşa cum şi interiorul lui avea să arate poate peste treizeci de ani, dacă avea să trăiască atâta. Era un sac plin cu amestecături, rezultatul acumulării, vreme de aproape o jumătate de secol, a unor achiziţii dintr-o sută de surse disparate. Singura trăsătură comună era confortul; nici urmă de preocupare pentru stil, perioadă sau armonizare. Mai mulţi pereţi erau tapetaţi cu cărţi, iar ceilalţi erau acoperiţi cu fotografii mărite ale locurilor vizitate în străinătate – de presupus, în cursul anilor „sabatici”[14]. Fotoliile erau solide şi comode, măsuţele la îndemână – dovezi ale unei burlăcii îndelung exersate, îşi spuse Matlock.

— Cred că n-ai mai fost pe-aici înăuntru, vreau să spun.

— Nu, n-am mai fost. E foarte plăcut. Foarte confortabil.

— Da, într-adevăr. E confortabil. Uite, stai jos, mă duc să definitivez formula şi aduc băutura. (Herron porni către ceea ce Matlock presupuse a fi uşa bucătăriei, apoi se opri şi se întoarse spre musafirul său). Îmi dau perfect de bine seama că n-ai bătut atâta drum ca să înviorezi ceasul de cocktail al unui bătrân. În orice caz, voi respecta regula casei: cel puţin un pahar – atât cât permit religia şi principiile solide – înaintea oricărei discuţii

[14] Perioadă de un an oferită de către unele universităţi sau colegii americane profesorilor, pentru studiu, odihnă sau călătorii, (n.tr.).

serioase. (Zâmbi şi miriadele de linii din jurul ochilor şi tâmplelor deveniră mai pronunţate. Era cu adevărat un om bătrân). Şi apoi, arăţi teribil de serios. Te asigur că ginul o să-ţi mai atenueze starea.

Înainte ca Matlock să poată răspunde ceva, Herron părăsi grăbit încăperea. În loc să se aşeze, Matlock se apropie de peretele de lângă el, de care era rezemat un mic birou de scris. Deasupra lui, cinci-şase fotografii, atârnate la întâmplare. Câteva reprezentau ansamblul de la Stonehenge, văzut din aceeaşi poziţie, cu soarele apunând la unghiuri extrem de diferite. În alta se vedea o coastă stâncoasă, cu nişte munţi în depărtare şi vase pescăreşti ancorate în larg. Era un peisaj mediteranean, posibil din Grecia sau Insulele Trace. Şi apoi, o surpriză. În partea de jos, la numai câţiva centimetri deasupra biroului, se afla fotografia unui ofiţer de armată înalt şi slab, stând în picioare lângă un trunchi de copac. În spatele lui, vegetaţia era abundentă, ca de junglă; spre margini, se vedeau umbrele altor siluete. Ofiţerul nu avea cască, cămaşa îi era îmbibată de sudoare, jar mâna lui dreaptă ţinea patul unei arme semiautomate. În mâna stângă ofiţerul avea o foaie de hârtie îndoită – arăta ca o hartă – şi era limpede că omul tocmai luase o hotărâre. Privea în sus, parcă spre o porţiune ridicată de teren. Faţa era încordată, fără să trădeze emoţia. Era un chip blând, un chip puternic. Era un Lucas Herron de vârstă mijlocie, cu părul negru.

— Păstrez fotografia aceea veche ca să-mi aduc aminte că timpul n-a fost întotdeauna atât de devastator.

Matlock tresări surprins. Lucas revenise în cameră şi-l prinsese cu garda descoperită.

— E o fotografie reuşită. Acum ştiu cine a câştigat cu adevărat războiul.

— În legătură cu asta, nu încape nici o îndoială. Din nefericire, n-am auzit de insula aceea nici înainte de a ajunge acolo, nici după aceea. Cineva spunea c-ar fi una din Insulele Solomon. Cred c-au aruncat-o în aer în anii cincizeci. Nu era nevoie de prea mult. Câteva petarde ar fi fost suficiente pentru asta. Poftim.

Herron se apropie de Matlock, întinzându-i paharul.

— Mulţumesc. Eşti prea modest. Am auzit poveştile.

— Şi eu. Teribil ce m-au impresionat. Cu cât îmbătrânesc, devin mai palpitante… Ce-ai zice să mergem în grădină? E prea frumos să rămânem în casă.

Fără să-i aştepte răspunsul, Herron o luă din loc iar Matlock îl

urmă.

Ca şi curtea din faţă, grădina din spate era îngrijită cu meticulozitate. Pe o terasă din dale de piatră se aflau două scaune de plajă din împletitură de cauciuc, cu aspect confortabil, fiecare având în apropiere câte o măsuţă. La mijlocul terasei trona o masă mare din fier forjat, adăpostită sub o umbrelă de soare. Gazonul de dincolo de pavaj era des şi tăiat scurt. Din loc în loc erau plantaţi sângeri, toţi fiind săpaţi la rădăcină şi două brazde de flori – mai ales trandafiri – se întindeau până la capătul gazonului, situat cam la treizeci de metri depărtare. În orice caz, acolo efectul pastoral se întrerupea brusc. Pe neaşteptate, răsăreau copaci uriaşi şi un lăstăriş des, cu ramurile întrepătrunse, într-o continuă expansiune. La fel se întâmpla şi în părţile laterale. Gazonul minuţios îngrijit din spatele casei era împrejmuit de o pădure sălbatică, crescută în voia ei.

Lucas Herron era înconjurat de un zid verde neprimitor.

— Trebuie să recunoşti că *e* o băutură bună.

Cei doi bărbaţi se aşezară.

— Cu siguranţă. Ai să mă converteşti la gin.

— Numai primăvara şi vara. Ginul nu se potriveşte cu restul anului… În regulă, tânărul meu coleg, regula casei a fost respectată. Ce vânt te-aduce la cuibul lui Herron?

— Cred că bănuieşti.

— Da?

— Archie Beeson.

Matlock îl urmărea pe bătrân dar Herron era concentrat asupra paharului. Nu reacţionă nicicum.

— Tânărul istoric?

— Da.

— O s-ajungă un bun profesor, într-o bună zi. Are şi-o iepşoară de nevastă simpatică.

— Simpatică… şi cam curvuliţă, mi se pare.

— *Aparenţele,* Jim, chicoti Herron. Nu mi te-am închipuit ca pe un victorian… Cu cât înaintezi în vârstă, devii infinit mai tolerant faţă de pofte. Şi faţă de aţâţarea lor nevinovată. Ai să vezi.

— Asta să fie explicaţia? Tolerarea poftelor?

— Explicaţia pentru ce?

— Ei, haide. Noaptea trecută a vrut să ia legătura cu tine.

— Da, aşa este. Iar tu erai acolo… şi, din câte am înţeles, comportarea ta a lăsat ceva de dorit.

— Comportamentul meu a fost premeditat ca să lase o astfel

de impresie.

Pentru prima oară, Herron trădă o umbră de îngrijorare. O reacţie neînsemnată; clipi de câteva ori, în succesiune rapidă.

— A fost ceva reprobabil.

Herron rosti cuvintele cu glas domol şi privi în sus, către impunătorul zid verde. Soarele cobora în spatele şirului de copaci înalţi; umbre lungi se întindeau pe gazon şi pe terasă.

— A fost necesar.

Matlock văzu chipul bătrânului crispându-se de durere. Apoi îşi aminti de propria reacţie atunci când Adam Williams pomenise de „necesitatea neplăcută” de a-i trimite lui Sam Kressel o reclamaţie falsă privind comportarea sa la Lumumba Hali. Paralela îl duru.

— Băiatul a dat de belea. E bolnav. Suferă de o boală şi încearcă să se trateze singur. Pentru asta e nevoie de curaj… Nu e momentul să aplicăm în campus metode gestapoviste.

Herron sorbi îndelung din pahar, strângând cu mâna cealaltă braţul scaunului.

— Cum ai aflat asta?

— Aş zice că e vorba de o informaţie confidenţială. Să spunem că am auzit de la un respectabil colaborator de-al nostru – pe linie medicală – care a analizat simptomele şi a devenit îngrijorat. Ce importanţă are? Am încercat să-l ajut pe băiat şi aş face-o din nou.

— Mi-ar place să cred asta. Este ceea ce aş fi vrut să cred.

— Şi de ce-ţi vine aşa de greu?

— Nu ştiu… Ceva la uşa de la intrare, acum câteva minute… Poate casa asta. N-aş putea spune exact… Sunt foarte sincer cu dumneata.

Herron râse, dar evită în continuare să-l privească în ochi pe Matlock.

— Eşti prea influenţat de elisabetani. Intrigile şi comploturile din *Tragedia spaniolă… Voi*, tinerii profesori militanţi, ar trebui să încetaţi să vă mai jucaţi de-a hoţii şi vardiştii. Nu cu mult timp în urmă era la modă pe-aici să mănânci la micul dejun „câini roşii”. Nu faci decât să amplifici peste măsură proporţiile unei situaţii.

— Nu-i adevărat. Nu sunt un profesor militant. Nu fac parte din gloata aia şi cred că ştii bine asta.

— Atunci, care-i motivul? Interesul personal? În privinţa băiatului? Sau a soţiei?… Scuze, n-ar fi trebuit să spun asta.

— Ba îmi pare bine c-ai spus-o. Nu mă interesează câtuşi de

puţin Virginia Beeson – nici sexual, nici altfel. Cu toate că nu-mi pot închipui ce altceva ar putea fi.

— Atunci, ai pus la cale o adevărată reprezentaţie.

— Fără doar şi poate. Mi-am luat precauţii extreme ca să-l împiedic pe Beeson să înţeleagă de ce am fost acolo. Atât era de important.

— Pentru cine?

Încet, Herron aşează cu mâna dreaptă paharul pe măsuţă, continuând să strângă cu stânga braţul scaunului.

— Pentru oamenii din afara acestui campus. Pentru cei de la Washington. Pentru autorităţile federale…

Brusc, Lucas Herron trase adânc aer pe nări. Sub privirea lui Matlock, chipul său începu să-şi piardă culoarea. Când vorbi, vocea abia dacă i se auzi mai mult decât o şoaptă.

— Ce tot spui?

— Că am fost contactat de un om de la Departamentul de Justiţie. Informaţiile pe care mi le-a prezentat erau înspăimântătoare. Nimic nu era născocit, nimic dramatizat peste măsură. Erau simple informaţii. Am fost liber să aleg dacă cooperez sau nu.

— Şi ai acceptat? Herron pronunţase cuvintele încet, neîncrezător.

— N-am avut senzaţia că ar exista vreo *alternativă.* Fratele meu mai mic… (Herron se ridică de pe scaun, mâinile începură să-i tremure, vocea îi crescu în intensitate).

— N-ai avut *senzaţia* că există vreo *alternativă.*

— Nu, n-am avut, rosti Matlock, păstrându-şi calmul. Iată de ce am venit aici. Să te previn, bătrâne prieten. E mult mai profund, mult mai periculos…

— *Tu* ai venit aici să mă previi *pe mine* Ce-ai *făcut!* Pentru numele a tot ce e sfânt, *ce ai făcut!…* Acum ascultă ce-ţi spun! Ascultă la cele ce-ţi spun! (Herron dădu înapoi, poticnindu-se de măsuţa de lângă scaun. Cu un gest violent al mâinii stângi, o răsturnă pe pavaj). Să nu te amesteci, mă auzi? Te duci la ei şi le spui că nu e *nimic! Nimic nu există!* E numai… numai imaginaţia lor! *Nu te atinge de ea. Nu te amesteca!*

— Nu pot să fac asta, spuse Matlock cu blândeţe, dintr-o dată temător pentru starea bătrânului. Până şi Sealfont va trebui să accepte. Nu se mai poate împotrivi mult timp. E adevărat, Lucas…

— Adrian! Adrian ştie?… Oh, Doamne, îţi dai seama ce faci?

Vei distruge atât de mult. Atât de mulţi, mulţi... Pleacă de aici! *Pleacă!* Nu te cunosc! Oh, *Doamne Dumnezeule!*

— Lucas, ce s-a-ntâmplat? Matlock se ridică şi făcu câţiva paşi spre Herron. Acesta continuă să se retragă: un bătrân intrat în panică.

— Nu te apropia de mine! Nu *mă atinge!*

Herron se întoarse şi începu să alerge atât cât puteau să-l sprijine picioarele lui bătrâne peste gazon. Se împiedică, căzu la pământ, se ridică din nou. Nu se uită înapoi. În schimb, alergă cu toată puterea către fundul curţii, spre pădurea sălbatică. Apoi, se făcu nevăzut, traversând zidul verde.

— Lucas! Pentru numele lui Dumnezeu!

Matlock alergă pe urmele bătrânului, ajungând la marginea pădurii la câteva secunde după el. Şi totuşi, nu-l vedea nicăieri. Matlock dădu la o parte lăstărişul din faţa sa şi păşi pe covorul de frunziş încălcit. Crengile îl biciuiau, iar încâlceala de buruieni uriaşe îi înfăşură picioarele ca-ntr-o capcană, în timp ce încerca să-şi croiască drum prin vegetaţia abundentă.

Herron dispăruse.

— Lucas! Unde eşti?

Nu se auzi nici un răspuns, doar foşnetul vegetaţiei deranjate din spatele său. Matlock pătrunse mai adânc în pădure, aplecându-se, ghemuindu-se, evitând barierele verzi dinaintea sa. Nu era nici urmă de Lucas Herron, nu se auzea nici un sunet.

— Lucas! Pentru numele lui Dumnezeu, Lucas, răspunde-mi!

Din nou, nici un răspuns, nici un indiciu asupra prezenţei lui.

Matlock încercă să privească în jurul său, încercă să găsească o fisură în zidul de verdeaţă, o cale de urmat. Nu vedea nici una. Era ca şi cum, la un moment dat, Lucas ar fi fost o entitate materială, pentru ca în clipa următoare să se evapore.

Şi deodată, îl auzi. Nedesluşit, venind spre el din toate direcţiile, răzbătând încet dintr-un loc necunoscut. Era un geamăt profund, un vaiet de durere. Aproape şi totuşi departe, în spaţiul dens din jur. Apoi, vaietul scăzu în intensitate şi deveni un suspin de jale. Un singur suspin, accentuat de un singur cuvânt, clar şi rostit cu ură.

Cuvântul era...

— Nimrod...

12

— Dar-ar dracii, Matlock! Ţi-am spus să stai pe loc, până când te contactez!

— Dar-ar dracii, Greenberg! Cum ai intrat în apartamentul meu?

— Nu ţi-ai reparat fereastra.

— Nu v-aţi oferit să mi-o plătiţi.

— Suntem chit. Unde ai fost?

Matlock îşi aruncă cheile de la maşină pe măsuţă şi se uită la pick-up-ul spart, aşezat într-un colţ.

— E o poveste încurcată şi bănuiesc… patetică. Am să-ţi povestesc totul după ce am să beau un pahar. Ultima oară când am încercat, am fost întrerupt.

— Adu-mi şi mie unul. Am şi eu o poveste şi a mea e *în mod hotărât* patetică.

— Ce bei?

— Vreau foarte puţin, aşa că indiferent ce ai, merge.

Matlock se uită la fereastra din faţă. Draperia era împrăştiată pe jos, în locul unde o aruncase în faţa lui Adam Williams. Soarele aproape că apusese acum. Ziua de primăvară se sfârşise.

— Am să storc nişte lămâi şi-am să fac un Tom Collins din fructe proaspete.

— Dosarul tău spune că bei bourbon. Cu sifon.

Matlock se uită la agentul federal.

— Serios?

Greenberg îl urmă pe Matlock în bucătărie şi-l privi în linişte cum pregătea băuturile. Matlock îi întinse paharul.

— Arată mişto.

— Nu e… Cu care poveste patetică începem?

— Aş vrea s-o aud pe-a ta, desigur, dar în condiţiile date, a mea are prioritate.

— Sună ameninţător.

— Nu. Doar patetic… Am să încep prin a le întreba dacă te interesează să ştii unde am fost de când te-am lăsat aici.

Greenberg se rezemă de tejghea.

— Nu în mod deosebit, dar oricum ai să-mi spui.

— Aşa e, am să-ţi spun. Face parte din patos. M-am deplasat

la aeroportul vostru local – Bradley Field – ca să aştept un avion expediat de Justiţie acum câteva ore, de la aeroportul Dulles. Avionul transporta un om care mi-a adus două plicuri sigilate, pentru primirea cărora a trebuit să semnez. Iată-le.

Greenberg scoase din buzunarul hainei două plicuri lungi. Puse unul pe tejghea şi începu să-l deschidă pe celălalt.

— Arată foarte oficial, spuse Matlock, ridicându-se pe comoda de lângă chiuvetă şi lăsându-şi picioarele lungi să atârne.

— Nici n-ar putea fi mai oficiale decât atât... Acest plic conţine rezumatul concluziilor noastre bazate pe informaţiile pe care ni le-ai – mi le-ai – furnizat. Se încheie cu o recomandare specifică. Sunt autorizat să-ţi transmit această informaţie cu propriile mele cuvinte, cu condiţia să acopăr toate detaliile...

— Jason Greenberg primeşte două puncte.

— În tot cazul, continuă agentul, neluând în seamă întreruperea lui Matlock, conţinutul celui de-al doilea plic trebuie transmis cuvânt cu cuvânt. Va trebui să-l citeşti cu atenţie – *dacă va fi necesar* – şi, dacă ţi se pare acceptabil, va trebui să confirmi asta prin semnătură.

— Din ce în ce mai bine. Alerg cumva în cursa pentru Senat?

— Nu, alergi numai... Voi începe conform instrucţiunilor. (Greenberg aruncă o privire la hârtia din mâna lui, apoi se uită la Matlock). Individul de la Lumumba Hali numit Julian Dunois, alias Jacques Devereaux, Jesus Dambert şi probabil alte nume pe care nu le ştim, este strategul juridic al militanţilor organizaţiei Stânga Neagră. Termenul *strateg juridic* cuprinde totul începând cu maşinaţiuni avocăţeşti şi până la agent provocator. Când e vorba de prima activitate, foloseşte numele de Dunois, pentru cea din urmă – oricare dintre pseudonime. Operează în zone geografice puţin obişnuite. Alger, Marsilia. Caraibe – inclusiv Cuba – şi, bănuim, Hanoi şi probabil Moscova. E posibil că şi în Beijing. În State are deschis un birou de consultanţă juridică în Harlem, serios, cu program regulat şi o filială pe Coasta de Vest, în San Francisco... De obicei, stă în umbră, dar oriunde iese la suprafaţă, urmează veşti proaste. Inutil să menţionez, se află pe lista de indezirabili a procurorului general, lucru care în zilele noastre nu mai impune respect...

— În zilele noastre, interveni Matlock, asta îi cuprinde pe toţi cei aflaţi la stânga faţă de AT&T.

— Fără comentarii. Să continuăm. Apariţia lui Dunois în această operaţiune adaugă o dimensiune neanticipată, un aspect

nou, neluat în calcul până acum. Depăşeşte domeniul infractorilor autohtoni şi intră în aria crimei *şi/sau* a activităţilor subversive internaţionale. *Sau* o combinaţie a *amândurora.* Ţinând cont de faptul că asupra ta au fost folosite droguri, că s-a intrat cu forţa în apartamentul tău şi ţi-a fost devastat, iar prietena ta, domnişoara Ballantyne, a fost indirect ameninţată – nu încerca să te amăgeşti, despre asta a fost vorba – ţinând cont de toate acestea, recomandarea este următoarea: te retragi din orice participare la această anchetă. Implicarea ta depăşeşte limitele unui risc rezonabil.

(Greenberg lăsă hârtia pe tejghea şi sorbi de mai multe ori. Din pahar. Matlock îşi legănă alene picioarele în faţa comodei de sub el). Ce ai de spus, în concluzie?

— Nu sunt sigur. Am impresia că n-ai terminat.

— Mi-ar fi plăcut să fi terminat. Chiar acum. Rezultatul e concludent şi cred că ar trebui să fii de acord cu recomandarea. Retrage-te, Jim.

— Mai întâi, termină. Ce-i în scrisoarea cealaltă? Cea pe care trebuie s-o citesc cuvânt cu cuvânt?

— Este necesară numai dacă respingi recomandarea. N-o respinge. Nu sunt împuternicit să te influenţez în sensul ăsta, aşa că asta ţi-o spun neoficial.

— Ştii al dracului de bine c-am s-o resping, aşa că ce mai ardem gazul?

— Asta *nu* ştiu. Nu vreau *să cred* aşa ceva.

— Nu există cale de ieşire.

— Există nişte contraargumente pe care le pot activa într-o oră. Te scap de belele, te scot din tot balamucul ăsta.

— Nu se mai poate.

— Cum? De ce?

— Asta e povestea *mea* patetică. Aşa că ar fi mai bine să continui.

Greenberg cercetă ochii lui Matlock pentru o explicaţie, nu găsi nici una, aşa încât luă al doilea plic si-l desfăcu.

— În eventualitatea improbabilă şi neînţeleaptă în care respingi recomandarea noastră de sistare a activităţii, trebuie să înţelegi că procedezi astfel, împotriva dorinţei explicite a Departamentului de Justiţie. Deşi îţi vom oferi orice formă posibilă de protecţie – cum am face cu orice cetăţean – vei acţiona pe propria-ţi răspundere. Nu vom putea fi făcuţi responsabili pentru daune sau inconveniente de orice natură.

— Asta spune?

— Nu, asta nu spune, dar e ceea ce înseamnă, spuse Greenberg, desfăcând hârtia. E mult mai simplu şi chiar mai cuprinzător. Ţine.

Agentul federal, îi întinse hârtia lui Matlock.

Era o declaraţie semnată de un asistent al procurorului general cu un rând separat, în stânga, pentru semnătura lui Matlock.

Un serviciu de investigaţii din cadrul Departamentului de Justiţie a acceptat oferta domnului James B. Matlock de a întreprinde nişte cercetări de natură minoră cu privire la anumite activităţi ilegale – bănuite a se desfăşură în perimetrul Universităţii Carlyle. Cu toate acestea, Departamentul de Justiţie consideră acum că situaţia a devenit o problemă profesională şi orice participare ulterioară din partea profesorului Matlock va fi considerată nemandatată şi împotriva politicii Departamentului. Prin urmare, Departamentul de Justiţie aduce pe această cale la cunoştinţă domnului James B. Matlock că apreciază cooperarea anterioară dar îi solicită să se abţină de la orice amestec ulterior, în interesul siguranţei şi al continuării anchetei. Opinia Departamentului este că o continuare a acţiunilor profesorului Matlock s-ar putea să dăuneze obiectivelor anchetei din zona Carlyle. Domnul Matlock a primit originalul acestei scrisori şi confirmă aceasta prin semnătura de mai jos.

— Ce dracu’ tot vorbeşti? Aici spune că sunt de acord să mă retrag.

— Vai de capul tău ce avocat jalnic ai fi! Să nu-ţi cumperi o bicicletă în rate până nu stai de vorbă cu mine.

— Cum?

— Nicăieri! *Nicăieri* nu se spune că dacă semnezi această porcărie *eşti de acord* să te retragi din joc. Ci numai că Departamentul ţi-a *solicitat* acest lucru.

— Atunci, de ce mama dracului s-o semnez?

— Excelentă întrebare. Poţi să-ţi cumperi, totuşi, o bicicletă… O semnezi dacă, aşa cum spui, respingi recomandarea de a te retrage.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. (Matlock coborî de pe marginea comodei şi aruncă hârtia pe tejghea, lângă Greenberg). Poate că nu cunosc legile, dar limba o cunosc. Vorbeşti contradictoriu!

— Numai la suprafaţă... Să-ţi pun o întrebare. Să zicem că vei continua să te joci de-a agentul secret. Este de închipuit că s-ar putea să vrei să ceri ajutor? O urgenţă, poate?

— Desigur. E inevitabil.

— Nu vei obţine absolut nici un fel de ajutor dacă această scrisoare nu se întoarce cu semnătura ta... Nu te uita aşa la *mine!* Voi fi înlocuit în câteva zile. Şi-aşa, am zăbovit prea mult în zona asta.

— E un soi de ipocrizie, aşa-i? Singura şansă de a obţine o formă oarecare de ajutor – de protecţie – este să semnez această declaraţie care spune că nu voi avea nevoie de aşa ceva.

— E suficient ca să mă transfere la „munca la domiciliu”... Astăzi, pentru lucrurile de genul ăsta, se foloseşte un nou termen. Îi zice „evoluţie fără riscuri”. Foloseşte-te de orice – de oric*ine* – *p*oţi. Dar nu te considera vinovat dacă plan*ul unui joc est*e compromis. Evită să fii responsabil.

— Iar eu sar fără paraşută dacă nu semnez.

— Ţi-am spus. Îţi dau sfatul ăsta pe gratis – sunt un avocat bun. Ieşi din joc. Las-o baltă. Dar *las-o baltă!*

— Iar eu *ţi-am* spus: nu pot.

Greenberg îşi luă paharul şi vorbi cu blândeţe:

— Indiferent ce-ai face, n-ai să-l scoţi pe fratele tău din mormânt.

— Ştiu.

Matlock era impresionat, dar răspunsul lui fusese ferm.

— S-ar putea să fii de folos altor fraţi mai tineri, dar e mai probabil că nu vei reuşi. În oricare din situaţii, poate fi recrutat altcineva dintre profesionişti. Mi-e silă ca de mere acre să recunosc, dar Kressel a avut dreptate. Şi chiar dacă ratăm această conferinţă – această reuniune a negustorilor de droguri de peste două săptămâni – vor mai fi şi altele.

— Sunt de acord cu tot ce spui.

— Atunci, de ce mai eziţi? Retrage-te!

— De ce?... Nu ţi-am spus încă istorioara *mea* patetică. Ai uitat? Ai avut prioritate, dar acum mi-a venit rândul.

— Atunci, spune!

Şi Matlock îi spuse. Tot ce ştia despre Lucas Herron: legenda, uriaşul, „bătrânul aristocrat” al Universităţii Carlyle. Silueta scheletică cuprinsă de teroare care fugise în pădurea personală, Jelania într-un singur cuvânt: „Nimrod”. Greenberg asculta şi, cu cât mai lungă devenea povestea lui Matlock, cu atât mai trişti

deveneau ochii agentului. Când Matlock termină, Jason Greenberg bău ce mai rămăsese în pahar şi, posomorât, dădu rar din cap.

— I-ai spus totul, de-a fir a păr, este? Nu puteai să vii la *mine,* trebuia să te duci la *el.* Sfântul din Carlyle, cu o găleată plină de sânge în mâini. A avut dreptate Loring. Am avut ghinionul să dăm peste un amator lovit de conştiinţă… Amatori în faţa noastră şi amatori în spatele nostru. Măcar atât pot să spun despre tine. Ai o conştiinţă. E mai mult decât pot să afirm despre rândurile din spate.

— Ce-ar trebui să fac?

— Semnează porcăria. (Greenberg ridică de pe tejghea scrisoarea Departamentului de Justiţie şi i-o întinse lui Matlock). Ai să ai nevoie de ajutor.

Patricia Ballantyne mergea înaintea lui Matlock spre măsuţa laterală din capătul îndepărtat al restaurantului Cheshire Cat. Plimbarea cu maşina fusese tensionată. Cu o ironie calmă, fata îl hărţuise pe Matlock în privinţa cooperării cu guvernul în special şi în particular cu Biroul Federal de Investigaţii. Susţinea că atitudinea ei nu era efectul unei reacţii liberale programate; pur şi simplu, existau prea multe dovezi copleşitoare că aceste organizaţii aduseseră ţara la câţiva paşi de statul poliţienesc.

Ea ştia asta direct de la sursă. Fusese martoră la consecinţele chinuitoare ale unui exerciţiu al F.B.I.-ului şi era convinsă că nu era ceva izolat.

Matlock îi ţinu scaunul şi, în timp ce ea se aşeza, el o mângâie pe umeri. Gestul era menit să confirme şi totodată să minimalizeze durerea presupusă. Masa era mică, aşezată lângă o fereastră, la câţiva paşi de. Terasa care curând – la sfârşitul lui mai – avea să fie dată în folosinţă. Matlock se aşeză la masă în faţa ei şi o prinse de mână.

— Nu am de gând să mă justific pentru ceea ce fac. Eu cred că trebuie făcut. Nu sunt nici erou, nici trădător. Nu mi s-a cerut să fac pe eroul şi, în ultimă instanţă, informaţiile pe care mi le solicită vor ajuta o mulţime de oameni. Oameni care au o nevoie disperată de ajutor.

— Dar vor fi *ajutaţi* oamenii aceia? Sau vor fi condamnaţi? În loc de spitale şi clinici… nu se vor trezi la puşcărie?

— Pe ei nu-i interesează copiii bolnavi. Ei vor să pună mâna pe cei care-i fac să fie bolnavi. Asta vreau şi eu.

— Dar în cursul acestei acţiuni, copiii vor avea de suferit.

Fusese o afirmaţie.

— Unii, poate. Cât mai puţini posibil.

— E josnic. (Fata îşi trase mâna de lângă Matlock). Totul pare atât de condescendent. Cine ia *aceste* hotărâri? Tu?

— Începi să suni ca o placă stricată.

— *Am fost* acolo. Nu e deloc plăcut.

— Acum e cu totul altceva. Am cunoscut doar doi oameni; unul… a dispărut. Celălalt e Greenberg. Ei nu, sunt coşmarele tale din anii cincizeci. Poţi să mă crezi pe cuvânt.

— Mi-ar place să te cred.

Patronul restaurantului se apropie de masă.

— Un apel telefonic pentru dumneavoastră, domnule Matlock.

Matlock simţi un spasm dureros în stomac. O reacţie nervoasă provocată de spaimă. O singură persoană ştia că se află acolo – Jason Greenberg.

— Mulţam, Harry.

— Puteţi vorbi de la recepţie. Receptorul e ridicai din furcă.

Matlock se ridică de pe scaun şi se uită scurt la Pat. În atâtea luni de zile în care ieşiseră împreună la restaurant, la recepţii sau alte petreceri, nu se întâmplase niciodată să primească vreun apel telefonic, niciodată nu fuseseră întrerupţi astfel. El citi acest lucru în ochii ei. Se îndepărtă grăbit de masă, ducându-se la biroul de la recepţie.

— Alo?

— Jim? (*Era* Greenberg, desigur).

— Scuză-mă că te deranjez. N-o făceam dacă nu eram nevoit.

— Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

— Lucas Herron a murit. S-a sinucis în urmă cu circa o oră.

Durerea din stomac îi reveni brusc. De data asta n-a mai fost un spasm, ci o lovitură puternică ce-l lăsă fără aer. În faţa ochilor nu mai vedea decât imaginea bătrânului cuprins de panică, alergând, împleticindu-se pe gazonul bine îngrijit şi dispărând în vegetaţia abundentă care-i împrejmuia curtea. Şi apoi, sunetul jalnic al unui suspin şi al numelui lui Nimrod şoptit cu ură.

— Alo, s-a-ntâmplat ceva?

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic.

Din motive de nepătruns, memoria lui Matlock se concentra pe o fotografie mică, cu ramă neagră. Era poza unui ofiţer de infanterie de vârstă mijlocie, cu părul negru, cu o puşcă într-o mână, cu o hartă în cealaltă, un chip uscăţiv şi puternic, privind

spre înălţimi.

Cu un sfert de secol în urmă.

— Ai face bine să te întorci în apartamentul tău…

Greenberg îi transmitea un ordin, dar avea bunul simţ s-o facă cu delicateţe.

— Cine l-a găsit?

— Omul meu. Nimeni n-a aflat încă.

— Omul tău?

— După discuţia noastră, l-am pus pe Herron sub supraveghere. Trebuia să identificăm indiciile. A pătruns în casă şi l-a găsit.

— Cum?

— Şi-a tăiat venele în baie.

— Oh, Dumnezeule! Ce-am făcut?

— Termină cu prostiile! Vino acasă. Trebuie să luăm legătura cu nişte oameni… Haide, Jim!

— Ce pot să-i spun Patriciei?

Matlock încercă să-şi controleze gândurile, dar acestea continuau să rătăcească spre imaginea bătrânului neajutorat şi înspăimântat.

— Cât mai puţin posibil. Dar grăbeşte-te!

Matlock aşează receptorul în furcă şi respiră adânc de câteva ori. Îşi căută ţigările în buzunar şi-şi aminti că le lăsase pe masă.

Masa. Pat. Trebuia să se întoarcă la masă şi să se gândească la ce-i putea spune.

Adevărul. *Adevărul,* fir-ar să fie!

Îşi croi drum pe lângă doi piloni antici, spre capătul îndepărtat al sălii şi măsuţa laterală din apropierea ferestrei. În ciuda panicii ce-l cuprinsese, simţea totodată şi o undă de uşurare, ştiind că asta se datora faptului că se hotărâse să fie sincer cu Pat. Numai Dumnezeu ştia câtă nevoie avea să mai discute şi cu altcineva în afară de Greenberg şi Kressel.

Kressel! Ar fi trebuit să ajungă la Kressel acasă, la ora şapte. Uitase cu desăvârşire acest lucru!

Cât ai clipi, Sam Kressel îi ieşi din minte. Căci la măsuţa de lângă fereastră nu se afla nimeni.

Pat dispăruse.

13

— N-a văzut-o nimeni plecând? întrebă Greenberg.

Frustrat, Matlock străbătu holul şi intra în sufragerie, urmat îndeaproape de agentul federal. Din dormitor se auzea vocea lui Sam Kressel, care urla excitat la telefon. Matlock luă act de prezenţa sa, cu atenţia împărţită în prea multe direcţii.

— Dincolo e Sam, nu-i aşa? întrebă el. Ştie de Herron?

— Da. L-am sunat după ce am vorbit cu tine... Ce-au zis chelneriţele? Le-ai întrebat?

— Bineînţeles că le-am întrebat. Nici una din ele nu era sigură. Era aglomerat. Una a zis că i s-a părut că s-ar fi dus la toaletă. Alta a sugerat, chiar aşa, a sugerat că era posibil să fi fost fata care plecase împreună cu cuplul de la masa vecină.

— N-ar fi trebuit să treacă pe lângă tine când au plecat? N-ar fi trebuit s-o vezi?

— Nu neapărat. Ne aşezaserăm în spate. Sunt două sau trei uşi care dau într-o terasă. Vara, mai ales când e lume multă, se scot mese pe terasă.

— Ai plecat cu maşina ta?

— Se-nţelege.

— Şi n-ai văzut-o afară, plimbându-se pe drum, prin împrejurimi?

— Nu.

— Ai recunoscut pe vreunul dintre cei aflaţi acolo?

— N-am fost prea atent. Eram... preocupat.

Matlock îşi aprinse o ţigară. Mâna în care ţinea chibritul îi tremura.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, eu cred că a ochit pe cineva cunoscut şi l-a rugat s-o ducă acasă. O fată ca ea nu se duce într-un loc în care nu vrea să se ducă, fără să se-mpotrivească.

— Ştiu. M-am gândit şi eu la asta.

— V-aţi certat?

— Se poate spune că eram în curs de împăcare, dar nu terminaserăm încă. Probabil că telefonul a stârnit-o din nou. Nu se întâmplă aşa des ca profesorii de engleză să fie chemaţi la telefon când iau masa la restaurant.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Ţi-am spus, e pornită. Se gândeşte întruna la

tatăl ei. Când termină Sam de vorbit, am să-ncerc s-o sun acasă.

— Ciudat mai e şi omul ăsta. Îi spun treaba cu Herron, bineînţeles, se face fleaşcă de supărare. Zice că trebuie să vorbească cu Sealfont în particular, aşa că se duce în dormitor şi uite-l cum strigă de tare. Că poţi să-l auzi tocmai din Poughkeepsie[15].

Gândurile lui Matlock reveniră brusc la Herron.

— Moartea lui – *sinuciderea* lui – va fi cel mai mare şoc trăit de acest campus în ultimii douăzeci de ani. Pur şi simplu, oamenii ca Herron nu mor. Cu siguranţă, nu mor în felul *ăsta...* Sam ştie că l-am vizitat?

— Ştie. N-am putut să-i ascund acest lucru. În mare, i-am spus cam ce mi-ai povestit – versiunea prescurtată, desigur. Refuză să creadă. Mă refer la implicaţii.

— Nu-l condamn. Nu sunt aşa de uşor de crezut. Ce facem acum?

— Aşteptăm. Am scris un raport. Doi oameni de la laboratorul din Hartford sunt acum acolo. A fost anunţată şi poliţia locală.

Când auzi de poliţie, Matlock îşi aminti brusc de poliţistul – fără uniformă, de data asta – întâlnit pe coridorul sălii de sport, care se îndepărtase rapid în momentul în care îi recunoscuse. Îi relatase incidentul lui Greenberg, care nu-i oferise nici o explicaţie – dacă exista vreuna. Întrebă din nou.

— Care-i treaba cu poliţistul de la sala de sport?

— Povestea pare plauzibilă. Cel puţin până acum. Trei dimineţi pe săptămână poliţiştii din Carlyle au dreptul la folosirea limitată a amenajărilor sportive. Un aranjament primărie-universitate. O coincidenţă.

— Te mulţumeşti cu asta?

— Am spus, „până acum”. L-am verificat pe individ. N-a ieşit nimic la iveală în afara unui dosar excelent.

— E un xenofob, un ticălos nenorocit.

— S-ar putea să te surprindă, dar asta nu constituie o fărădelege. E garantat prin Constituţie.

Autoritar şi grăbit, Sam Kressel îşi făcu intrarea pe uşa dinspre dormitor. Matlock nu mai văzuse pe cineva atât de aproape de starea de teamă pură. Era o similaritate neliniştitoare între faţa lui Sam şi expresia palidă a lui Lucas Herron înainte s-o rupă la goană în pădure.

— Te-am auzit când ai intrat, spuse Kressel. Ce-o să facem noi

[15] Oraş situat în sud-estul statului New York, pe râul Hudson, (n. tr.).

acum? Ce mama dracului *o să facem?... Adr*ian nu crede povestea asta mai mult decât mine! *Lucas Herron! E* o *nebunie!*

— O fi, dar e adevărat.

— Fiindcă aşa spui *tu*l De unde această siguranţă? Nu eşti specialist în astfel de probleme. Din câte am înţeles, Lucas a recunoscut că ajuta un student care avea necazuri cu drogurile.

— El... ei nu sunt studenţi.

— Înţeleg. (Kressel se opri brusc şi se uită când la Matlock, când la Greenberg). Ţinând cont de împrejurări, vă cer să-mi dezvăluiţi identitatea celor în cauză.

— O s-o afli, spuse calm Greenberg. Zi-i mai departe. Sunt curios să aflu de ce greşeşte atât de tare Matlock, de ce e atât de absurdă povestea asta.

— Deoarece Lucas Herron nu e... nu era singurul cadru universitar preocupat de astfel de probleme. Suntem zeci dintre ai noştri care acordăm sprijin, ajutăm ori de câte ori putem!

— Stai puţin că nu m-am prins. (Greenberg se uita fix la Kressel). Va să zică, dai ajutor. Asta nu te face să te sinucizi când un coleg de-al tău află despre acest lucru.

Sam Kressel îşi scoase ochelarii şi preţ de câteva clipe, arătă gânditor şi trist.

— Există ceva pe care nici unul dintre voi nu-l cunoaşte. Am aflat de câtăva vreme dar nu sunt la fel de în temă ca Sealfont... Lucas Herron era un om foarte bolnav. Vara trecută i-au scos un rinichi. Celălalt era atins de cancer şi el ştia. Durerea trebuie să fi fost insuportabilă pentru el. N-a mai rezistat.

Greenberg îl urmări cu atenţie pe Kressel în timp ce-şi aşeza din nou ochelarii. Matlock se aplecă şi-şi strivi ţigara în scrumiera de pe măsuţa de cafea. În cele din urmă, Greenberg rosti:

— Sugerezi cumva – că nu există nici o legătură între sinuciderea lui Herron şi faptul că Matlock l-a vizitat în după-amiaza asta?

— Nu sugerez nimic de genul ăsta. Sunt sigur că există o legătură... Dar tu nu l-ai cunoscut pe Lucas. Vreme de aproape o jumătate de secol, cu excepţia anilor de război, toată viaţa lui a însemnat Universitatea Carlyle. Ea i-a acaparat total, complet existenţa. Iubea locul acesta mai mult decât poate iubi un bărbat o femeie, mai mult decât îşi iubesc unii părinţi copiii. Sunt sigur că Jim ţi-a spus asta. Dacă l-ar fi trecut prin cap, măcar pentru o clipă, că lumea lui avea să fie pângărita şi sfâşiată, asta ar fi însemnat o durere mai mare decât tortura fizică la care-l

supunea corpul său. Ce clipă mai potrivită să-şi ia viaţa?

— *Fir-ai al dracului*! urlă Matlock. Vrei să spui că *eu l-am ucis.*

— Poate că asta spun, spuse liniştit Kressel. Nu am gândit în termenii ăştia. Sunt sigur că nici Adrian nu a gândit astfel.

— Dar asta *spui.* Spui că m-am pripit ducându-mă la el şi prin asta l-am omorât, ca şi cum eu i-aş fi tăiat încheieturile! ... Ei bine, tu n-ai fost acolo. Eu a*m fost!*

Kressel vorbi cu blândeţe.

— N-am spus că te-ai pripit ducându-te la el. Am spus că ai fost un diletant. Un diletant foarte bine intenţionat. Cred că Greenberg ştie ce vreau să spun.

Jason Greenberg se uită la Matlock.

— E un proverb slovac care spune aşa: „Când bătrânii îşi iau zilele, oraşele sunt pe moarte."

Soneria telefonului sfredeli brusc aerul din încăpere. Zgomotul ei acţionă ca un şoc electric. Matlock răspunse şi apoi se întoarse către Greenberg.

— E pentru tine.

— Mulţumesc. (Agentul federal luă receptorul de la Matlock). Greenberg... O.K. Înţeleg. Când o să ştiţi?... Voi fi probabil pe drum la ora aia. Vă sun eu. Vorbim mai târziu.

Aşeză receptorul în furcă şi rămase lângă birou, cu spatele la Matlock şi Kressel. Decanul nu se putu stăpâni.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Greenberg se întoarse cu faţa la ei. Matlock avu impresia că ochii lui păreau mai trişti ca de obicei, ceea ce la Greenberg însemna necaz..

— Aranjăm o solicitare din partea poliţiei – a tribunalului – pentru o autopsie.

— *De ce*? strigă Kressel, apropiindu-se de agent. Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce!* Omul s-a sinucis! *Era suferind...* Doamne Dumnezeule, nu puteţi face aşa ceva! Dacă se află vestea...

— Vom lucra cât mai discret.

— Ştii foarte bine că e imposibil! O să răsufle cumva şi-o să declanşeze un adevărat infern aici! Nu voi *permite* aşa ceva!

— Nu o mai poţi împiedica. Nici eu n-am putut. Sunt suficiente dovezi care să indice că Herron nu şi-a luat singur viaţa. Că a fost omorât. (Greenberg îi adresă lui Matlock un zâmbet crispat). Şi nu de cuvinte.

Kressel se împotrivi, ameninţă, mai vorbi o dată la telefon cu Sealfont şi, în cele din urmă, când era evident că totul era zadarnic, părăsi furios apartamentul lui Matlock.

Abia apucă Kressel să trântească uşa că telefonul sună iar. Greenberg observă că sunetul îl deranja pe Matlock, nu îl sâcâia numai, îl deranja; probabil că-l înspăimânta.

— Îmi pare rău... Mă tem că locul ăsta va trebui să fie pentru un timp un soi de dispecerat. Nu pentru mult timp... Poate că e fata.

Matlock ridică receptorul, ascultă dar nu spuse nimic, în schimb se întoarse către Greenberg. Rosti un singur cuvânt.

— Tu.

Greenberg luă receptorul, îşi pronunţă numele cu voce scăzută şi apoi ascultă, cu privirea în gol. După un timp, Matlock se retrase în bucătărie. Nu voia să stea ca un caraghios în coasta agentului care primea instrucţiuni de la superiorii săi.

La început, vocea de la capătul celălalt al firului se prezentase spunând: „Un apel de la Washington."

Pe tejghea rămăsese plicul gol în care sosise acea declaraţie brutal de ipocrită de la Departamentul de Justiţie. Era şi acesta un indiciu că, treptat, fanteziile sale cele mai pesimiste deveneau realitate. Ajutat de acea porţiune infinitezimală a minţii preocupată cu inimaginabilul, Matlock începuse să perceapă că ţara în care se născuse se transforma în ceva fioros şi distructiv. Era ceva mult mai profund decât o manifestare politică, era un sentiment al moralităţii impus prin strategie, atotcuprinzător şi cu acţiune lentă. O corupţie la nivel de intenţii. Simţămintele puternice erau înlocuite de supărări de suprafaţă, de condamnări şi compromisuri. Ţara devenea altceva decât ceea ce promisese, se angajase să devină. Sfintele potire nu erau decât nişte vase goale mirosind a vin trezit, impresionante numai pentru că erau posedate.

— Am terminat cu telefonul. N-ai vrea să încerci să dai de domnişoara Ballantyne?

Matlock îşi ridică privirea la Greenberg, postat în cadrul uşii de la bucătărie. Greenberg, contradicţia ambulantă, agentul care cita din proverbe, profund suspicios faţă de sistemul pentru care lucra.

— Ba da, aş vrea. (Porni spre sufragerie, iar Greenberg se dădu la o parte, ca să-l lase să treacă. Matlock ajunse în mijlocul camerei şi se opri în loc). Grozav proverbul pe care l-ai citat. Cum

zicea? „Când bătrânii îşi iau zilele, oraşele sunt pe moarte.” (Se întoarse şi se uită la agent). Cred că e cel mai trist proverb pe care l-am auzit vreodată.

— Nu eşti un hasidic. Desigur, nici eu nu sunt, dar cei din secta Hassidim[16] l-ar considera trist... Dacă stai să te gândeşti, un adevărat filosof n-ar fi de aceeaşi părere.

— De ce nu? *Este* trist.

— E adevărat. Adevărul nu e nici vesel, nici trist, nici bun, nici rău. E pur şi simplu adevărat.

— Într-o bună zi, va trebui să discutăm despre asta, Jason. Matlock ridică receptorul, formă numărul Patriciei şi lăsă să sune de zece ori. Nici un răspuns. Matlock se gândi la câţiva dintre prietenii Patriciei, cumpănind dacă să-i sune sau nu. De obicei, când era mânioasă sau abătută, Patricia fie ieşea să se plimbe singură, o oră sau două, fie, dimpotrivă, căuta un prieten sau doi cu care pleca la Hartford, să vadă un film sau la vreun băruleţ mai izolat. Nu trecuse decât o oră. Avea să-i mai lase cincisprezece minute înainte să înceapă s-o caute pe la prieteni. Desigur, îi trecuse prin minte că nu era exclus să fi fost luată de acolo fără voia ei – acesta fusese primul lui gând. Dar era lipsit de logică. Restaurantul era plin de lume, mesele apropiate între ele. Greenberg avea dreptate. Oriunde s-ar fi dus, a plecat pentru că aşa a vrut ea.

Greenberg rămăsese lângă uşa bucătăriei. Nu se mişcase. Îl urmărea cu privirea pe Matlock.

— Am să mai încerc peste un sfert de oră. Dacă n-o găsesc nici atunci, am să sun la câţiva prieteni de-ai ei. Cum spuneai, e o domnişoară cu o voinţă foarte puternică.

— Sper că nu sunteţi croiţi din acelaşi material.

— Asta ce mai înseamnă?

Greenberg făcu câţiva paşi în sufragerie. Când vorbi, privi ţintă în ochii lui Matlock.

— Ai ieşit din joc. Terminat. Uită scrisoarea, uită-l pe Loring, uită-mă pe mine... Aşa trebuie să se întâmple. Am înţeles că ţi-ai rezervat bilete de avion pentru St. Thomas, la cursa Pan Am de sâmbătă. Bucură-te de ele, pentru că acolo ai să te duci. E mult mai bine aşa.

Matlock îi întoarse privirea agentului.

— Orice decizie de această natură va fi luată de mine. Am pe

[16] Sectă mistică evreiască, care a luat naştere în Polonia, sec. XVIII, (n. tr.).

conştiinţă viaţa unui bătrân de treabă; iar tu ai în buzunar porcăria aia. Am semnat-o, ai uitat?

— Porcăria nu mai contează, Washington-ul te vrea afară din joc. Dispari.

— De ce?

— Din cauza bătrânului de treabă. Dacă el *a fost* ucis, ai putea să fii şi tu. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, anumite dosare s-ar putea să ajungă prin tribunale, anumite persoane care au avut rezerve faţă de recrutarea ta, s-ar putea să destăinuie presei respectivele rezerve. Ai fost manipulat. Nu e nevoie să-ţi spun asta.

— Ei; şi?

— Şefii de la Justiţie n-au nici un chef să fie arătaţi cu degetul drept călăi.

— Înţeleg. (Matlock îşi luă ochii de la Greenberg şi se apropie îngândurat de măsuţa de cafea). Şi dacă refuz?

— Atunci va trebui să te îndepărtez cu forţa.

— Cum?

— Voi pune să fii arestat sub acuzaţia de crimă.

— *Ce-ai spus!*

— Din acte, ai fost ultima persoană care l-a văzut pe Lucas Herron în viaţă. După cum singur ai recunoscui, te-ai dus acasă la el ca să-l ameninţi.

— Ca să-l *avertizez!*

— Asta depinde de interpretare, nu crezi?

Bubuitura fu atât de asurzitoare încât amândoi se aruncară la podea. Era ca şi cum un întreg zid al clădirii se prefăcuse în moloz. Praf peste tot, mobilă răsturnată, sticlă spartă, aşchii de lemn şi fragmente de tencuială zburând prin aer şi o duhoare îngrozitoare de sulf ars punând stăpânire pe încăpere. Matlock cunoştea mirosul acestui gen de bombe şi vechile reflexe ştiură cum să acţioneze. Se lipi de baza canapelei aşteptând, aşteptând a doua explozie.

— Un detonator cu întârziere care avea să ucidă pe oricine s-ar fi ridicat în picioare. Prin ceaţa, îl văzu pe Greenberg cum începea să se ridice şi sări în faţă, trăgându-l în genunchi pe agent.

— Jos! Stai…

Veni şi a doua explozie. Porţiuni din tavan se înnegriră. Dar Matlock pricepu că nu era un exploziv ucigaş. Era altceva şi în clipa aceea nu-şi putea da seama ce anume. Era un camuflaj,

ceva menit să abată în totalitate atenţia, nu să ucidă. O petardă uriaşă.

Din toate colţurile clădirii răsunau acum ţipete de panică. Pe podeaua de deasupra apartamentului său se auzea zgomot de paşi grăbiţi.

Şi deodată, un singur strigăt ascuţit de groază, de afară, din faţa uşii de la intrare. Care nu se mai oprea. Atât era de oribil încât îi făcu pe Matlock şi Greenberg să se ridice în picioare şi să alerge către sursă. Matlock deschise uşa şi privirea îi căzu pe o imagine pe care nici o fiinţă omenească n-ar trebui să o vadă mai mult de o singură dată în viaţă, pentru ca viaţa lui să mai poată continua dincolo de acel moment.

Pe treapta din faţa uşii se afla Patricia Ballantyne, înfăşurată într-un cearşaf îmbibat în sânge. În dreptul sânilor dezgoliţi, erau tăiate nişte găuri, iar sângele curgea din nişte răni adânci de sub sfârcuri. Avea creştetul capului ras, sângele ţâşnea din tăieturile de pe pielea acoperită altădată de părul şaten şi mătăsos.

Sânge se prelingea şi din gura pe jumătate deschisă, cu buzele învineţite şi desfăcute. Ochii înnegriţi abia dacă se mai întrezăreau printre pleoapele inflamate – dar se mişcau! Ochii se mişcau!

La colţurile gurii începea să se adune saliva. Corpul pe jumătate mort încerca să vorbească.

— Jamie… a fost singurul cuvânt pe care reuşi să-l rostească şi capul îi căzu într-o parte.

Greenberg îl împinse cu toată puterea pe Matlock, dezechilibrându-l, dar făcându-l să acţioneze ca o stavilă în calea mulţimii de curioşi. Începu să strige „poliţia!” şi „o ambulanţă!” până când se încredinţă că alergaseră destui să-i execute ordinele. Îşi lipi buzele de gura fetei ca să forţeze aerul să intre în plămânii epuizaţi, dar înţelese repede că nu era nevoie. Patricia Ballantyne nu fusese omorâtă; fusese torturată de experţi, iar experţii îşi cunoşteau meseria. Fiecare tăietură, fiecare rană, Fiecare vânătaie însemnaseră dureri de neînchipuit, dar nu moartea.

Se pregătea să o ridice de jos, dar Matlock îl opri. Ochii profesorului de engleză erau inundaţi de lacrimi de ură. Cu blândeţe, îndepărtă mâinile lui Greenberg şi o ridică pe Pat în braţele sale. O duse înăuntru şi o întinse pe canapeaua aproape distrusă. Greenberg aduse din dormitor o pătură. După aceea, aduse din bucătărie un lighean cu apă caldă şi câteva prosoape.

Ridică pătura şi aşează un prosop sub sânii însângeraţi. Privind îngrozit la faţa lovită cu brutalitate, Matlock luă alt prosop şi începu să şteargă sângele din jurul gurii şi de pe craniul ras.

— O să se facă bine, Jim. Am mai văzut chestii din astea. O să se facă bine.

Şi, în timp ce asculta sunetul sirenelor care se apropiau, Greenberg se întrebă dacă, într-adevăr, această fată avea să se mai facă bine vreodată.

Neajutorat, Matlock continua să şteargă faţa fetei, lacrimile şiroindu-i pe obraji, fără să clipească din pleoape. Vorbi printre suspinele pe care încerca să şi le stăpânească.

— Cred că ştii ce înseamnă asta, nu? Nimeni nu mă mai poate scoate acum din joc. Dacă încearcă, îi omor.

— N-am să-i las, rosti cu simplitate Greenberg.

De afară se auzi scrâşnet de frâne şi lumina puternică a girofarurilor ambulanţei şi a maşinilor de poliţie mătura ritmic ferestrele.

Matlock se prăbuşi plângând cu faţa pe canapea, lângă fata rămasă fără cunoştinţă.

14

Matlock se trezi în albul antiseptic al camerei de spital. Jaluzelele erau ridicate şi lumina soarelui se reflecta nemilos în cei trei pereţi aliaţi în câmpul lui vizual. La picioarele sale, o infirmieră scria ceva, cu eficienţă şi plină de importanţă, pe fişa de observaţie ataşată cu o clemă de o planşetă prinsă cu un lănţişor de cadrul patului. El îşi întinse braţele, apoi şi-l aduse repede pe cel stâng înapoi, surprins de o durere ascuţită în antebraţ.

— E normal să simţiţi aşa ceva a doua zi de dimineaţă, domnule Matlock, rosti infirmiera pe un ton monoton, fără să-şi ridice privirea de pe hârtii. Vă spun eu, dozele puternice de calmant administrate intravenos sunt o adevărată crimă. Nu că aş fi simţit-o pe pielea mea, dar numai Dumnezeu ştie câte de-astea am văzut.

— Pat... domnişoara Ballantyne e aici?

— Ei bine, nu în *aceeaşi* cameră! Doamne, tipii ăştia din campus!

— E aici?

— Fireşte. În camera alăturată. Pe care intenţionez s-o ţin *încuiată*! Doamne, oamenii ăştia de pe colină!... Aşaa! Acum sunteţi cu toate în regulă. (Infirmiera dădu drumul planşetei care se izbi cu zgomot de pal şi începu să oscileze înainte şi înapoi). Acum. *Dumneavoastră* aveţi anumite privilegii. *Aveţi* dreptul la micul dejun chiar dacă a trecut – cu *mult* – de ora micului dejun. Asta, probabil, pentru că vă veţi plăti spitalizarea... Puteţi părăsi spitalul oricând după ora douăsprezece.

— Cât e ora? Cineva mi-a luat ceasul.

— E nouă fără opt minute, spuse infirmiera, aruncând o privire la ceasul de la mână. Şi nimeni nu v-a *luat* ceasul. E împreună cu celelalte obiecte de valoare pe care le-aţi avut când v-aţi internat.

— Cum *se simte* domnişoara Ballantyne?

— Nu discutăm despre ceilalţi pacienţi, domnule Matlock.

— Unde e doctorul ei?

— După câte am înţeles, e acelaşi care vă tratează pe dumneavoastră. Nu e *dintr-ai noştri.* (Infirmiera avu grijă ca remarca să sune cât mai puţin favorabil). Conform graficului

dumneavoastră, va fi aici la nouă treizeci, în afară de cazul în care i-am telefona pentru o situaţie urgentă.

— Sunaţi-l. Vreau sa vină aici cât mai repede…

— Ei, zău aşa! Nu cred că e cazul…

— Fir-ar să fie, chemaţi-l când vă spun!

În timp ce Matlock ridica tonul vocii, uşa camerei se deschise. Jason Greenberg intră grăbit.

— Te-am auzit de pe coridor. E semn bun.

— Cum se simte Pat?!

— O clipă, domnule. Avem şi noi nişte regulamente…

Greenberg îşi scoase legitimaţia şi i-o arătă infirmierei.

— Omul acesta se află în custodia mea, domnişoară. Mergi şi verifică registrul de internări, dacă preferi, dar lasă-ne în pace.

Infirmiera, profesionistă până la capăt, cercetă cu atenţie legitimaţia şi părăsi repede încăperea.

— Cum se simte Pat?

— Mizerabil, dar trăieşte. A avut o noapte proastă. Va avea o dimineaţă şi mai proastă când va cere o oglindă.

— Las-o dracului de oglindă! E *în regulă*?

— Douăzeci şi şapte de cusături: corp, cap, gură şi, pentru variaţie, una pe piciorul stâng. Dar o să fie bine. Radiografiile au arătat numai contuzii. Nu sunt fracturi, rupturi sau hemoragii interne. Ca de obicei, ticăloşii au făcut treabă de profesionişti.

— A fost în stare să vorbească?

— Nu prea. Iar doctorul a recomandat contrariul. Mai mult decât orice, are nevoie de somn… Şi tu ar trebui să te odihneşti puţin. Tocmai de-aia te-am şi adus aici azi-noapte.

— A fost vreun rănit aseară?

— Nţ! A fost o explozie cam aiurea. Nu credem că a fost destinată să omoare pe cineva. Prima a fost un batonaş de dinamită de cinci centimetri, lipit sub pervazul ferestrei; a doua, activată de prima, n-a fost mai mare ca o rachetă de semnalizare. Te aşteptai la a doua explozie, nu?

— Da. Cred că da… Cu alte cuvinte, tactici de intimidare, nu?

— La asta ne-am gândit şi noi.

— Pot s-o văd pe Pat?

— Mai bine-ai aştepta. Doctorul e de părere c-are să doarmă până după-amiază. E o infirmieră acolo, cu pungi de gheaţă şi chestii de-astea, pentru eventualitatea în care durerile locale o mai deranjează. Las-o să se odihnească.

Cu grijă, Matlock se ridică la marginea patului. Începu să-şi

flexeze picioarele, braţele, gâtul şi mâinile şi constată că nu se alia prea departe de „valoarea nominală”.

— Simt un soi de mahmureală, dar fără durerea de cap.

— Doctorul ţi-a administrat o doză puternică. Erai…

Explicabil… într-o stare psihică deplorabilă.

— Îmi amintesc totul. Acum sunt mai calm, dar nu retrag nici un cuvinţel… Astăzi am două cursuri… Unul la ‘ ora zece, celălalt la două. Vreau să le ţin.

— Nu e nevoie. Sealfont doreşte să te vadă.

— Am să mă duc la el după al doilea curs… Pe urmă, vin s-o văd pe Pat.

Matlock se ridică în picioare şi se apropie cu paşi înceţi de fereastra mare a încăperii. Era o dimineaţă senină, însorită; statul Connecticut avea parte de un şir de zile frumoase. În timp ce privea afară, Matlock îşi aminti că în urmă cu cinci zile se uita pe o altă fereastră, când l-a întâlnit pentru prima dată pe Jason Greenberg. Atunci, luase o decizie, iar acum era pe cale să ia alta.

— Aseară ai spus că n-ai să-i laşi să mă treacă pe tuşă. Sper că nu te-ai răzgândii, pentru că eu *nu* mă voi afla mâine în cursa aceea Pan Am.

— N-ai să fii arestat. Ţi-am promis-o.

— Poţi să previi asta? Ai mai spus că vei fi înlocuit.

— Pot s-o previn… Pot să protestez din raţiuni morale, o frază enigmatică ce se poate traduce prin faptul că pot să pun anumiţi oameni în poziţii jenante. Cu toate acestea, nu vreau să-ţi faci iluzii. Dacă vei crea probleme, vei putea fi luat în custodie proiectivă.

— Vor putea, dacă mă vor găsi.

— Asta-i o condiţie care nu-mi place.

— Uită c-ai auzit-o. Unde-mi sunt hainele?

Matlock se duse la dulapul cu o singură uşă şi-l deschise. Pantalonii, haina şi cămaşa erau agăţate pe umeraşe; pantofii erau jos, cu ciorapii vârâţi înăuntru cu grijă. Pe un raft se mai găseau chiloţii săi şi o periuţă de dinţi, din dotarea spitalului.

— Vrei să te duci până jos şi să vorbeşti cu cine trebuie să vorbeşti ca să mă scoţi de-aici? Totodată, mai am nevoie şi de portmoneu, de bani şi de ceas. Vrei să faci asta, te rog!

— Cum adică, dacă te vor găsi? Ce-ai de gând să faci?

Greenberg nu schiţă nici un gest de părăsire a încăperii.

— Nimic care să cutremure pământul. N-am să fac decât să

continui acele cercetări… de natură minoră. Parc-aşa se spunea în hârtia aceea de la şefii tăi, nu? Loring a spus-o. Undeva, acolo, se află cealaltă jumătate a hârtiei acelea. Am de gând s-o găsesc.

— Mai întâi, ascultă ce-ţi spun eu! Nu neg că ai dreptul…

— Nu *negii* (Matlock se întoarse către agentul federal. Vorbea pe un ton controlat, dar plin de ranchiună). Asia nu-i suficient! E o aprobare *prin negaţie!* Să ştii că am mai multe drepturi *marii* Printre ele, se numără un frate mai mic mort într-o barcă, un negrotei ticălos pe numele lui Dunois, sau cum i-oţi fi zicând, un bătrân pe care-l chema Lucas Herron şi fata de dincolo! Bănuiesc că tu şi doctorul ştiţi ce altceva i s-a mai întâmplat azi-noapte, iar eu pot să-mi *închipui!* Aşa că, să nu-mi vorbeşti de *un drept!*

— În principiu, suntem de acord. Atât că n-aş vrea ca „drepturile" tale să te facă să ajungi lângă fratele tău. Asta e o treabă pentru profesionişti, nu pentru un diletant! Dacă vei lucra totuşi, vreau să lucrezi împreună cu indiferent cine mi-o lua locul. E un lucru important. Vreau să-mi dai cuvântul că aşa vei face.

Matlock îşi dezbrăcă bluza de pijama şi-i adresă lui Greenberg un zâmbet scurt, stânjenit.

— Bine, ţi-l dau. La drept vorbind, nici nu mă prea văd în postura de justiţiar singuratic. Ştii cine te va înlocui?

— Încă nu. Probabil, cineva de la Washington. Nu vor risca să se încurce cu vreunul din Hartford sau New Haven… Adevărul e că… nu se ştie cine a fost mituit. O să ţină legătura cu mine. Va trebui să-l instruiesc eu însumi. N-are cine s-o facă. Am să-i spun să se identifice cu… Ce ai prefera?

— Spune-i să folosească proverbul tău. „Când bătrânii îşi iau zilele, oraşele sunt pe moarte."

— Îţi place, nu?

— Nu e vorba că-mi place sau nu. Pur şi simplu, e adevărat. Nu aşa ar trebui să fie?

— Şi e foarte potrivit. Înţeleg ce vrei să spui.

— Da, e foarte potrivit.

— Jim, în după-amiaza asta am să plec, dar înainte de asta am să-ţi scriu un număr de telefon. E un număr din Bronx, la părinţii mei. N-or să ştie unde sunt, dar am să-i sun eu zilnic. Să-l foloseşti dacă ai nevoie.

— Mulţumesc, am să-l folosesc.

— Vreau cuvântul tău pe chestia asta.

— Bine, îl ai. Matlock râse scurt, în semn de recunoştinţă.

— Desigur, în condiţiile date, nu-i exclus să fiu chiar eu la capătul liniei, dacă suni într-adevăr.

— Te întorci la „munca la domiciliu”?

— Probabilitatea e mai puţin îndepărtată decât crezi.

15

În răgazul dintre cele două cursuri, Matlock se duse la micul birou de bursă din Carlyle şi ieşi de acolo cu un cec în valoare de 7.312 dolari. Suma reprezenta valoarea totală a investiţiilor sale la bursă, cea mai mare parte provenind din drepturile de autor. Agentul încercase să-l facă să se răzgândească; nu era momentul să vândă, mai ales la preţurile curente. Dar Matlock se hotărâse deja. Fără tragere de inimă, casierul i-a eliberat cecul..

De acolo, Matlock s-a dus la bancă, unde şi-a transferat toate economiile în contul curent. Adăugă cei 7.312 dolari şi se uită la suma ce reprezenta totalul disponibilului său în numerar.

Rezultaseră 11.501,72 de dolari.

Preţ de câteva minute, Matlock nu-şi dezlipi privirea de la acest număr, în legătură cu care avea sentimente contradictorii. Pe de o parte, dovedea solvabilitate; pe de alta, gândul că, după treizeci şi trei de ani de viaţă, era în stare să-şi delimiteze atât de exact valoarea financiară avea ceva înfricoşător. În afară de asta, nu avea nici casă, nici pământ, nici alte investiţii secrete. Numai un automobil, câteva obiecte de valoare minoră plus câteva cuvinte publicate, de o factură atât de specializată încât n-aveau cum să-i aducă vreo recompensă materială semnificativă.

Totuşi, nu puţine ar fi fost criteriile conform cărora aceasta însemna o groază de bănet.

Din păcate, nici pe departe suficienţi. Ştia asta. Era şi motivul pentru care Scarsdale, New York fusese inclus în orarul zilei.

Întrevederea cu Sealfont îl făcuse să-şi piardă cumpătul, iar Matlock se întreba cât aveau să mai suporte nervii săi zdruncinaţi. Furia rece a rectorului universităţii nu putea fi egalată decât de profunzimile suferinţei sale.

Tulburătoarea lume fantomatică a violenţei şi corupţiei era o lume cu care niciodată n-avea să se poată lupta, deoarece nu se afla în limitele înţelegerii sale. Matlock fusese surprins să-l audă pe Sealfont spunând, în timp ce şedea în fotoliul său pivotant, privind în gol pe fereastra boltită cu vedere la gazonul cel mai frumos din campusul Carlyle, că nu era exclus să-şi dea demisia.

— Dacă toată această afacere sordidă şi incredibilă este adevărată – şi cine se mai poate îndoi de asta – nu am nici un

drept să mai ocup acest scaun.

— Ba nu-i deloc aşa, răspunsese Matlock. Dacă e adevărată, acest campus va avea nevoie de dumneata mai mult ca oricând.

— Un orb? Nimeni nu are nevoie de un orb. Nu în acest birou.

— Nu orb. În necunoştinţă de cauză.

Şi deodată, Sealfont se întorsese în scaun şi izbise cu pumnul în masă, într-o impresionantă demonstraţie de forţă.

— De ce *aici*? *De ce aici!*

Cum stătea în faţa biroului, Matlock s-a uitat la faţa îndurerată a rectorului. Şi, pentru o clipă, a crezut că Sealfont va plânge.

Drumul până la Merritt Parkway l-a parcurs în mare viteză. Trebuia să gonească; era necesar pentru el. Îl ajuta să-şi îndepărteze gândul de la imaginea Patriciei Ballantyne, aşa cum o văzuse cu câteva minute înainte să plece. De la Sealfont, se dusese direct la spital; şi totuşi, nu reuşise să vorbească cu ea. Nimeni nu reuşise, încă.

Se trezise la amiază, i s-a spus. Avusese o criză puternică de isterie. Doctorul de la Litchfield îi administrase în continuare calmante. Medicul era îngrijorat, iar Matlock a priceput că mintea Patriciei era motivul îngrijorării sale. Coşmarul şocului de groază suferit de corpul ei îi atinsese creierul.

Primele minute petrecute împreună cu părinţii săi în uriaşa casă din Scarsdale au fost penibile. Tatăl lui, Jonathan Munro Matlock, trăise zeci de ani în sferele cele mai înalte ale lumii finanţelor şi ştia, din instinct, când cineva venea la el lipsit de putere.

Lipsit de putere şi cu nevoi.

Matlock i-a spus tatălui său, în modul cel mai simplu şi rece cu putinţă, că dorea să împrumute o sumă mare de bani; nu putea să garanteze achitarea datoriei. Banii aveau să fie folosiţi – în ultimă instanţă – pentru a ajuta tineri asemenea fratelui său mort.

Asemenea fiului său mort.

— Cum? întrebă cu voce scăzută Jonathan Matlock.

— Nu pot să-ţi spun.

S-a uitat în ochii tatălui său şi adevărul irevocabil al afirmaţiei fiului a fost acceptai de tată.

— Prea bine. Eşti pregătit pentru această întreprindere?

— Da, sunt.

— Mai sunt şi alţii implicaţi?

— Din necesitate, da.

— Ai încredere în ei?
— Am.
— Ei ţi-au cerut banii ăştia?
— Nu. Ei nu ştiu nimic despre ei.
— Vor fi puşi la dispoziţia lor?
— Nu. Cel puţin, după previziunile mele… Aş merge chiar mai departe şi-aş spune că ar fi chiar contraindicat ca ei să afle despre existenţa banilor.
— Nu-ţi impun nişte restricţii, întrebam doar.
— Ăsta e răspunsul meu.
— Şi eşti încredinţat că ceea ce faci va fi de ajutor, într-un fel oarecare, unor băieţi ca David? Ajutor practic, nu teoretic, nu vise, nu opere de caritate.
— Da. Trebuie să fie.
— De câţi ai nevoie?
Matlock trase adânc aer în piept.
— Cincisprezece mii de dolari.
— Aşteaptă aici.
Câteva minute mai târziu, tatăl a ieşit din biroul personal şi i-a dat fiului un plic.
Fiul a înţeles că nu era nevoie să-l deschidă.
La zece minute după schimb – şi Matlock pricepuse că, într-adevăr, era vorba de un schimb – el a plecat, simţind în spate cum părinţii săi, rămaşi pe veranda imensă, îl petrec cu privirea.

Matlock parcă pe aleea din preajma locuinţei, stinse luminile, opri motorul şi, obosit, coborî din maşină. Apropiindu-se de vechea clădire în stil Tudor, observă că toate luminile din apartamentul lui fuseseră aprinse. Jason Greenberg nu lăsa nimic la voia întâmplării, iar Matlock presupuse că o anumită parte a armatei nevăzute şi tăcute a lui Greenberg veghea asupra locuinţei sale de la diferite distanţe – nici una din ele prea mare.
Descuie uşa şi o deschise. Nu era nimeni acolo. Cel puţin, nu la vedere. Nici măcar pisica.
— Alo? Jason?… E cineva aici? Sunt eu, Matlock.
Nu-i răspunse nimeni şi se simţi uşurat. Nu voia decât să se trântească în pat şi să doarmă. Se oprise la spital ca s-o vadă pe Pat, iar cererea îi fusese respinsă. Cel puţin, aflase că „… se odihneşte şi starea ei este considerată satisfăcătoare.” Era un pas înainte. După-amiază, Pat se mai afla încă pe lista cazurilor critice. Avea s-o vadă mâine dimineaţă, la ora nouă.

Acum, îi venise şi lui rândul să doarmă în linişte, dacă era cu putinţă. Să doarmă cu orice preţ. Erau o mulţime de lucruri de tăcut a doua zi dimineaţă.

Se duse în dormitor, trecând pe lângă porţiunea încă nereparată a zidului şi ferestrei. Sculele tâmplarului şi ale zidarului erau aranjate ordonat în colţurile încăperii. Se dezbrăcă de haină şi de cămaşă şi deodată se gândi, cu o nuanţă de autopersiflare, că devenea mult prea încrezător. Ieşi repede din dormitor şi intră în baie. Imediat ce închise uşa, se aplecă lângă cutia de gunoi şi ridică ziarul până la stratul de cânepă. Strălucirea mată a peliculei de argint îl încredinţă că hârtia corsicană se afla acolo.

Revenind în dormitor, Matlock îşi scoase portmoneul, banii, cheile de la maşină şi, în timp ce le aşeza pe birou, îşi aminti de plic.

Nu se lăsase păcălit. Îl cunoştea pe tatăl său, probabil mai bine decât îşi dădea seama acesta. Presupuse că, alături de cec, se afla un bilet prin care se stabilea limpede că banii erau un dar, nu un împrumut şi că nu era nevoie de vreo returnare a sumei.

Într-adevăr, în plic se găsea un bilet, dar conţinutul lui era altul decât cel anticipat de Matlock:

Am încredere în tine. Voi avea întotdeauna.

Cu drag,
Tata.

Prins cu o agrafă de bilet, se afla cecul. Matlock îl desprinse şi citi suma.

Cecul fusese completat pentru cincizeci de mii de dolari.

16

Mare parte din umflăturile de pe faţă şi din jurul ochilor ei se retrăseseră. Matlock îi luă mâna şi i-o ţinu strâns, apropiindu-şi încă o dată faţa de a ei.

— Ai să te faci bine, fură cuvintele cele mai puţin vătămătoare pe care reuşi să le rostească. Trebuia să-şi păstreze cumpătul ca să nu ajungă să-şi urle în gura mare durerea şi vinovăţia. Faptul că nişte fiinţe umane, fuseseră în stare să facă aşa ceva unei alte fiinţe umane, depăşea capacitatea lui de a îndura. Iar el era răspunzător pentru cele întâmplate.

Când vorbi, vocea abia dacă i se auzea, precum cea a unui copilaş, cuvintele ieşind doar parţial conturate printre buzele imobile.

— Jamie… Jamie?

— Sst… Nu vorbi dacă te doare.

— *De ce?*

— Nu ştiu. Dar vom afla.

— Nu!… Nu, nu trebuie! Ei sunt… ei sunt…

Fata se opri ca să înghită – îi era aproape imposibil s-o facă. Arătă spre un pahar cu apă de pe măsuţa de lângă pat. Imediat, Matlock luă paharul şi i-l ţinu la gură, sprijinind-o de umeri.

— Cum s-a întâmplat? Poţi să-mi spui?

— Spus… Greenberg. Bărbat şi femeie… venit la masă. Spus că tu… aşteptai… afară.

— Nu-i nimic, las’ c-o să vorbesc cu Jason.

— Mă… simt mai bine. Mă doare… dar e mai bine, serios… O să mă fac bine?

— Bineînţeles c-o să te faci bine. Am stat de vorbă cu doctorul. Ai suferit nişte contuzii, dar nu e nimic fracturat, nimic serios. Mi-a spus că în câteva zile ai să te dai jos din pat, asta-i tot.

Ochii Patriciei Ballantyne se luminară şi Matlock observă înfiorătoarea tentativă de zâmbet a buzelor ei suturate.

— M-am luptat… m-am luptat cât am putut… până când… nu-mi mai amintesc ce-a fost.

Matlock avu nevoie de toată tăria ca să nu izbucnească în lacrimi.

— Ştiu că ai luptat. Dar acum nu trebuie să mai vorbeşti. Odihneşte-te, liniştеşte-te. Am să stau lângă tine şi o să discutăm

cu ajutorul ochilor. Mai ţii minte? Tu ziceai că putem comunica cu cei din jurul nostru prin intermediul ochilor... Am să-ţi spun un banc porcos.

Când ea zâmbi, zâmbetul îi izvorî din ochi.

Rămase acolo până când o infirmieră îi interzise să mai zăbovească. O sărută cu tandreţe pe buze şi părăsi încăperea. Era un om cu sufletul împăcat; era un om mânios.

— Domnul Matlock?

Tânărul cu faţa de medic intern, proaspăt bărbierită, îl abordă în apropierea liftului.

— Da.

— Sunteţi chemat la telefon. Puteţi vorbi la biroul de internări, la etajul al doilea. Vă conduc eu.

Vocea de la capătul celălalt al firului era necunoscută.

— Domnule Matlock, mă numesc Houston. Sunt un prieten de-al lui Jason Greenberg. Trebuie să iau legătura cu dumneavoastră.

— Da? Ce face Jason?

— Bine. Aş vrea să ne întâlnim cât de curând posibil. Matlock era gata să-i indice un loc, oricare, după primul său curs din ziua aceea. Şi, brusc, se opri.

— Mi-a lăsat Jason vreun mesaj... unde se află acum, sau ceva de genul ăsta?

— Nu, domnule. Numai faptul că trebuie să ne întâlnim *pronto.*

— Înţeleg. (De ce nu spunea nimic individul? De ce Houston nu spunea parola?) Greenberg mi-a spus că în mod sigur o să-mi lase o vorbă... un mesaj... despre unde-o să se afle. Sunt sigur că aşa mi-a spus.

— E împotriva regulamentului, domnule Matlock. Nu ar avea voie s-o facă.

— Zău?... Va să zică, n-a lăsat nici un fel de mesaj? Vocea necunoscutului şovăi uşor, dar sesizabil.

— Poate c-a uitat... La drept vorbind, n-am discutat direct cu el. Am primit dispoziţii direct de la Washington. Unde ziceţi să ne întâlnim?

Matlock nu lăsă să-i scape nerăbdarea din glasul necunoscutului. Când făcuse referire la Washington, ridicase tonul într-un mic acces de energie nervoasă.

— Haideţi că vă sun eu mai târziu. Ce număr aveţi?

— Uite ce e, Matlock. Vorbesc de la un telefon public şi trebuie să ne întâlnim. Am primit nişte ordine în acest sens!

— Da, sunt convins de asta…
— Poftim?
— N-are a face. Eşti în oraş? În Carlyle?
Individul şovăi din nou.
— Sunt în zonă.
— Spune-mi, te rog, domnule Houston… Oraşul e pe moarte?
— Ce? Ce tot vorbeşti acolo?
— Am să-ntârzii la curs. Mai caută-mă. Sunt sigur c-ai să fii în stare să mă găseşti.
Matlock aşează receptorul în furcă. Mâna stângă îi tremura şi picături de sudoare i se prelingeau pe tâmple. Domnul Houston era inamicul.
Inamicul se apropia.

Primul lui curs de sâmbătă era la ora unsprezece, rămânându-i astfel un răgaz de circa o oră pentru a face ceea ce i se păru a fi aranjamentul cel mai logic în privinţa banilor. Nu voia să se gândească la faptul că era nevoie de prezenţa lui fizică în oraş – mai exact, la banca din Carlyle – luni dimineaţă. Nu era sigur că ar fi fost posibil. Căci nu ştia sigur unde se va afla luni.
Dat fiind că, cel puţin la suprafaţă, Carlyle era un oraş universitar tipic pentru Noua Anglie, viaţa se desfăşura aici după anumite şabloane, tipice pentru astfel de aşezări. Oricine cunoştea, de regulă pe numele mic, pe toţi aceia ale căror ocupaţii făceau ca traiul de zi cu zi să însemne o existenţă tihnită, lipsită de eforturi inutile. Mecanicul de la garaj era „Joe” sau „Mac”, directorul ziarului local se numea „Al”, dentistul „John” sau „Warren”, iar fata de la curăţătorie, „Edith”. În cazul lui Matlock, bancherul se numea „Alex”. Alex Anderson, un absolvent al Universităţii Carlyle, în vârstă de patruzeci de ani, un băiat de prin părţile locului care trecuse atât prin faza de locuitor al oraşului, cât şi prin cea de student al universităţii, reuşind să le îmbine armonios pe amândouă. Matlock îl sună acasă şi-i explică ce problemă avea de rezolvat. Avea asupra sa un cec de valoare mare, primit de la tatăl său. Urma să facă nişte investiţii de familie, în numele său propriu, o afacere cu caracter confidenţial. De când cu jefuirea apartamentului, era nerăbdător să se debaraseze de cec imediat. Îi putea sugera Alex vreo soluţie? Să-l trimită prin poştă? Cum să procedeze ca banii să-i intre în cont, dat fiind că nu ştia sigur dacă luni se va afla în Carlyle, iar cecul trebuia operat, pentru că avea nevoie de bani.

Alex îi sugeră o rezolvare evidentă. Matlock trebuia să confirme cecul, să-l pună într-un plic adresat personal lui Anderson, pe care să-l lase în păstrare la oficiul de depuneri pe timp de noapte al băncii. Luni dimineaţă, la prima oră, Alex se va îngriji de rest.

În final, la întrebarea lui Alex Anderson, Matlock i-a spus care era valoarea cecului.

Odată rezolvată problema financiară, Matlock se concentră asupra a ceea ce începuse să considere a fi punctul său de plecare. Nu reuşise să găsească nici o altă denumire, iar el avea nevoie de o denumire, avea nevoie de disciplina unei definiţii. Trebuia ca începutul să nu fie marcat de absolut nici o eroare, ştiind că ceea ce avea să urmeze putea fi total *nedisciplinat* – ceva complet neplanificat sau neortodox. Hotărârea fusese luată.

Urma să intre în lumea lui Nimrod. Ctitorul cetăţilor Babilon şi Ninive, vânătorul de animale sălbatice, ucigaşul de copii şi bătrâni, schingiuitorul de femei.

Avea să-l găsească pe Nimrod.

Asemenea majorităţii adulţilor, care nu erau neapărat fideli preceptului conform căruia toate lucrurile plăcute sunt imorale, Matlock era conştient că statul Connecticut, la fel cu semenele sale de la nord, sud şi vest, era locuit de o reţea de oameni extrem de nerăbdători să furnizeze tocmai acele distracţii dezaprobate de la înălţimea amvoanelor sau în incinta tribunalelor. Nu exista directoraş mai răsărit din Hartford care sa nu fi auzit de şirul de „magazine de antichităţi” de pe New Britain Avenue unde te puteai bucura de trupul tânăr şi mlădios al unei fete contra unei sume absolut rezonabile de bani. Sau care dintre navetiştii din Old Greenwich nu ştia despre vilele somptuoase de la nord de Green Farms unde jocurile de noroc rivalizau, adeseori, cu cele din Las Vegas? Câte soţii de oameni de afaceri plictisite din New Haven sau Westport erau într-adevăr ignorante în privinţa feluritelor servicii de „însoţire” ce operau în împrejurimile aşezărilor Hamden şi Fairfield? Ce să mai. Spunem de Norfolks, „vechiul ţinut”? Unde vilele cu nenumărate ascunzişuri deveneau palide apoteoze ale banilor „adevăraţi”, obligând familiile de viţă să migreze ceva mai spre vest, ca să evite valul noilor îmbogăţiţi? Se zvonea că „vechiul ţinut” dispunea de cele mai stranii distracţii. Case la adăpostul întunericului, luminate de lumânări, în care cei blazaţi puteau fi stârniţi de ceea ce li se înfăţişa ochilor. Voyeuri delectându-se cu

cele mai îngreţoşătoare scene. Femele, masculi, animale, de toate soiurile, în toate combinaţiile.

Matlock ştia că Nimrod putea fi găsit într-o astfel de lume. Aşa trebuia să fie. Căci, deşi narcoticele nu reprezentau decât o parte a serviciilor asigurate în interiorul acestei reţele, ele erau disponibile – aşa cum erau toate celelalte.

Iar dintre toate aceste distracţii ale răsfăţaţilor sorţii, nici una nu avea sarea şi piperul, magnetismul caselor de jocuri de noroc. Pentru miile de indivizi care nu găseau timp pentru călătoriile de plăcere în San Juan, London sau Insulele Paradisului exista varianta excursiilor temporare în sfera senzaţiilor tari, când plictiseala zilnică putea fi dată uitării, la o azvârlitură de băţ de casă. La mesele acoperite cu pâslă verde reputaţiile se făureau rapid, prin simpla rostogolire a unui zar ori prin întoarcerea unei cărţi norocoase. Aici avea să-şi găsească Matlock punctul de plecare. Acestea erau locurile în care un tânăr de treizeci şi trei de ani era dispus să piardă mii de dolari, până când cineva avea să-l întrebe cine era.

La douăsprezece şi jumătate, Matlock traversa curtea pătrată către apartamentul său. Sosise momentul să iniţieze prima sa mutare. Conturul vag al unui plan începea să se distingă.

Ar fi trebuit să audă paşii, dar n-a făcut-o. Nu a auzit decât tuşea, o tuse tabagică, tuşea unui bărbat care până atunci alergase.

— Domnul Matlock?

Matlock se întoarse şi văzu un bărbat la treizeci şi ceva de ani, ca şi ei, poate ceva mai bătrân şi care, într-adevăr, abia mai respira.

— Da.

— Scuzaţi, de când mă chinui să dau de dumneavoastră! Am ajuns la spital imediat după ce aţi plecat, pe urmă v-am aşteptat să ieşiţi de la curs într-o altă nenorocită de clădire. Am dat de un profesor de biologie tare ameţit, cu un nume asemănător cu al dumneavoastră. Chiar semăna un pic cu dumneavoastră. Aceeaşi înălţime, constituţia, părul…

— A, păi ăsta trebuie să fie Murdock. Elliot Murdock. Care-i problema?

— Nu putea pricepe în ruptul capului de ce încercam să-l conving că atunci „când bătrânii îşi iau zilele, oraşele sunt pe moarte”!

— Vii din partea lui Greenberg!

— Exact. Morbidă parolă, dacă-mi permiteţi o opinie. Nu vă opriţi din mers. La capătul aleii ne despărţim. Ne întâlnim peste douăzeci de minute la Bill’s Bar & Grill, lângă gara de mărfuri. E la şase-cvartale mai la sud de gara de călători. O.K.?

— Nici n-am auzit de chestia asta.

— Eram pe punctul de a vă sugera să vă scoateţi cravata. Eu o să-mi pun o geacă de piele.

— Văd că ai preferinţe pentru localurile selecte.

— E un obicei mai vechi. Fac economii la cheltuielile de deplasare.

— Greenberg a zis c-o să lucrez cu dumneata.

— Păi, asta cam aşa e! Şi-a cam pus la bătaie curul lui de jidan pentru dumneata. Am impresia că vor să-l expedieze în misiune tocmai la Cairo... E un tip de toată isprava. Noi, agenţii operativi, îl iubim. Să nu-l dezamăgeşti.

— Nu voiam decât să te întreb cum te cheamă. Nu m-aşteptam la un discurs moralizator.

— Houston. Fred Houston. Ne vedem peste douăzeci de minute. Şi nu uita să-ţi scoţi cravata de la gât.

17

Localul Bill’s Bar & Grill făcea parte din locurile pe care Matlock nu le văzuse niciodată până atunci. Clientela era formată cu precădere din muncitorii de la calea ferată şi haimanalele din preajma gării. Cercetă cu privirea încăperea slinoasă; Houston îl aştepta într-un separeu aliat mai în spate.

— E ora unui cocteil, Matlock. Puţin cam devreme, după standardele campusului, dar efectele nu diferă prea mult. Iar în zilele acestea, nici măcar hainele nu diferă.

— Aşa un local, mai rar.

— Serveşte scopului propus. Du-te la bar şi ia-ţi ceva de băut. Pipiţele nu apar până la apusul soarelui.

Matlock făcu cum îi spusese Houston şi se întoarse cu cel mai bun bourbon pe care-l putuse găsi. Era o marcă la care renunţase încă de când îşi încasase primul salariu.

— Cred c-ar trebui să-ţi spun cât mai repede. Mi-a telefonat la spital cineva care s-a folosit de numele tău.

Era ca şi cum i-ar fi tras lui Houston un pumn în stomac.

— Fir-aş al naibii, spuse el fără să ridice tonul. Şi ce-a spus? Cum te-ai descurcat?

— L-am aşteptat să se identifice… cu proverbul lui Greenberg. I-am oferit chiar două posibilităţi, dar n-a făcut-o… Aşa încât i-am spus să mă sune mai târziu şi am întrerupt convorbirea.

— A folosit numele *meu Houston!* Eşti sigur?

— Fără doar şi poate.

— E lipsit de sens. *N-avea cum!*

— Crede-mă, aşa a spus.

— Nimeni nu ştia că eu voi fi înlocuitorul… Nici eu *n-am* ştiut până azi dimineaţă la ora trei.

— Cineva a aflat.

Houston sorbi de mai multe ori din paharul cu bere.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, va trebui s-o şterg de-aici în maximum două ore. Apropo, ai raţionat corect… Totuşi, am să-ţi vând un pont suplimentar. Niciodată să-nu accepţi un contact stabilit prin telefon.

— De ce?

— Dacă *eu* eram cel care te-a sunat – de unde puteam să ştiu că discutam cu *tine!*

— Înţeleg…

— O chestie de bun simţ. Mai tot ce facem e ghidat de bunul simt… Vom păstra aceeaşi parolă. Cu „bătrânii” şi „oraşele”. Înlocuitorul meu te va contacta în seara asta.

— Eşti sigur c-ai să pleci?

— Am fost *reperat.* Nu mai pot să zăbovesc pe-aici. Poate-ai uitat ce-a păţit Ralph Loring… Pe toţi ne-a lovit moartea lui.

— Bun. Ai vorbit cu Jason? Te-a instruit?

— Timp de două ore. De la patru până la şase, azi dimineaţă. Nevastă-mea zicea c-a băut treişpe cafele.

— Ce poţi să-mi spui despre Pat? Patricia Ballantyne. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Păi, cunoşti amănuntele medicale…

— Nu pe toate.

— Nici eu nu le ştiu pe *toate.*

— Minţi.

Houston se uită ta Matlock fără supărare şi-i răspunse cu compasiune:

— În regulă. S-a dovedit c-a fost violată. Asta voiai să ştii?

Degetele lui Matlock se încleştară pe pahar.

— Da; rosti el încet.

— În orice caz, ar trebui să-ţi spun şi faptul că fata nu ştie. Cel puţin în faza asta. Am înţeles că mintea poate juca feste. Respinge anumite lucruri până când consideră – sau ceva îi sugerează – că se poate descurca cu amintirile.

— Mulţumesc pentru lecţia de psihologie… Bestii. Bestii nemernice…

Matlock dădu la o parte paharul. Nu mai putea suporta băutura. Gândul de a-şi amorţi câtuşi de puţin simţurile i se părea dezgustător.

— În chestia asta, sunt nevoit să cânt după ureche şi, dacă te-am „citit” greşit, nu pot decât să-mi cer scuze… Să fii alături când în mintea ei se va reconstitui jocul de puzzle. Va avea nevoie de tine.

Matlock îşi ridică privirea de pe masă, de la imaginea mâinilor sale încordate.

— Chiar aşa de rău a fost? rosti el aproape neauzit.

— Analizele preliminare de laborator – unghii, fire de păr, chestiile obişnuite – au indicat că la viol au participat mai multe persoane.

Ura lui Matlock nu-şi găsi decât o singură formă de exprimare.

Închise ochii şi aruncă paharul cât colo, spărgându-l de partea din faţă a barului. Barmanul lăsă din mână cârpa soioasă şi pomi în direcţia mesei, cu ochii la individul care azvârlise paharul. Pe urmă, se opri. Houston flutura spre el o bancnotă, făcându-i semn să stea liniştit.

— Ţine-ţi firea! zise Houston. În felul ăsta nu faci bine nimănui. Nu faci decât să atragi atenţia asupra noastră... Acum, ascultă ce-ţi spun. Ţi se permite să-ţi continui cercetările, dar cu două condiţii. Prima, să te consulţi cu omul nostru – ar fi trebuit să fiu eu – înainte de a aborda pe cineva. A doua, îţi vei alege subiecţii numai şi numai din rândurile studenţilor. Nu te atingi de profesori, de conducere, de nimeni din afară, numai studenţi... Vei da raportul în fiecare seară, intre zece şi unsprezece. Omul de legătură îţi va comunica zilnic locul. Ai priceput?

Matlock se holba la agent, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Înţelegea ce spunea cel din faţa lui, chiar şi de ce o spunea, dar nu putea crede că cineva instruit de Jason Greenberg se putea gândi să-i transmită asemenea instrucţiuni.

— Vorbeşti serios?

— Ordinele sunt cât se poate de explicite. Nu se admit abateri. E sfânta scriptură a noastră.

Un alt semnal, un alt compromis. Din nou, destinatarul era Matlock. Încă un ordin din plastic de la nevăzuţii şefi din material plastic.

— Sunt acolo, dar, de fapt, *nu* sunt acolo, cam aşa stau lucrurile, nu? Sunt trimis la periferie şi cu asta condiţiile înţelegerii au fost îndeplinite?

— Dacă nu asculţi, ai să le frigi.

Privirea lui Matlock rătăci în gol, spre tavan. Încerca să câştige câteva secunde în care să poată raţiona liniştit.

— Frigg era zeiţa scandinavă a cerului, împărţind împărăţia cerurilor cu Odin. Să n-o insulţi, Houston.

— Eşti într-o ureche! zise agentul. Nu regret că îmi iau tălpăşiţa de-aici... Dar să ştii, poţi să mă crezi pe cuvânt, aşa e cel mai bine. Şi, o ultimă chestie. Trebuie să-mi înapoiezi hârtia pe care ţi-a dat-o Loring. Treb*uie.*

— Ei, nu. Mai spune! (Deplasându-se spre marginea banchetei slinoase din vinilin, Matlock începu să se ridice în picioare). Eu nu văd lucrurile astfel. Te duci la Washington şi le spui că eu cred că *nu trebuie* sa procedez astfel. Ai grijă de tine, sfântă scriptură!

— Am impresia că te joci cu custodia preventivă!

— Vedem noi cine se joacă cu ce, spuse Matlock în timp ce se ridica de la masă, împingând-o apoi ca să-i blocheze agentului ieşirea şi pornind spre uşă. Auzi scrâşnetul picioarelor mesei pe pardoseală, când Houston o îndepărtă din calea lui. Îl auzi apoi pe Houston strigându-i numele încet, dar stăruitor, de parcă ar fi fost derulat, vrând să-l determine pe Matlock să se înapoieze şi, totodată, temându-se să-i divulge numele. Matlock ajunse la ieşire, coti la dreapta pe trotuar şi începu să alerge cât putu de repede. Găsi o alee îngustă şi-şi dădu seama că, cel puţin, se afla pe drumul cel bun. O luă deci pe alee şi se opri după câţiva paşi, ascunzându-se în intrândul unei uşi. La capătul aleii, pe strada care ducea la gară, îl văzu pe Houston trecând grăbit pe lângă muncitorii nepăsători aflaţi în pauza de prânz. Pe chipul lui se citea panica; Matlock înţelese că nu se mai putea întoarce la apartament.

Stând în separeul de la Bill’s Bar & Grill, Matlock se gândea că procedase într-un mod ciudat întorcându-se într-un loc pe care, cu numai douăzeci de minute în urmă, abia aşteptase să-l părăsească. Totuşi, gestul lui avea un sens vag pentru el, aşa cum de altfel toate celelalte aveau sens în momentul acela. Simţea nevoia să stea de unul singur şi să se gândească. Nu-şi putea permite să hoinărească pe străzi, acolo unde cine ştie ce segment al armatei nevăzute a lui Greenberg – Houston ar fi putut să-l repereze. Paradoxal, barul părea locul cel mai sigur.

Îşi ceru scuze barmanului precaut, oferindu-se să plătească paharul spart. Îl lăsă să înţeleagă că individul cu care stătuse de vorbă era un escroc care-i datora o mare sumă de bani şi nu-i putea plăti datoria. Explicaţia oferită de clientul care între timp se calmase, nu numai că fu acceptată de către barman, dar îl înălţă pe Matlock la un statut nu prea des întâlnit în Bill’s & Grill.

Trebuia să-şi facă ordine în idei. Îşi conturase în minte câteva puncte de control pe care trebuia să le rezolve înainte de a-şi începe călătoria spre Nimrod. Acum, mai apăruse un nou punct de control sugerat, fără voia lui, de Houston. Trebuia asigurată siguranţa totală a Patriciei. Nu putea să stea şi cu grija asta pe cap. Toate celelalte aflate pe lista lui se subordonau acestui amănunt. Hainele, banii, închirierea automobilului, toate trebuiau să mai aştepte. Îşi spuse că era posibil chiar să fie nevoit să-şi modifice strategia, în aceste condiţii. Asociaţii lui Nimrod aveau să fie supravegheaţi, apartamentul lui. Avea să fie supravegheat,

toate numele şi locurile de pe lista Departamentului de Justiţie aveau să se afle sub supraveghere.

Dar, mai înainte de toate, Pat. Trebuia să-i asigure paza minut cu minut, oră de oră, zi şi noapte. O pază cât mai la vedere, fără nici o intenţie de mascare. O pază care să constituie un semnal pentru amândouă armatele nevăzute, un avertisment că Pal era scoasă din acest joc. Banii nu mai reprezentau acum absolut nici un fel de problemă. Iar în Hartford se aflau nişte oameni a căror profesie era exact ceea ce-i trebuia. Ştia acest lucru. Marile companii de asigurări îi foloseau fără încetare. Îşi aduse aminte de un fost asistent de la catedra de matematică, care părăsise universitatea pentru domeniul mult mai profitabil al contabilităţii în sfera asigurărilor. Lucra la firma Etna. Căută un telefon în interiorul strâmt al barului.

Unsprezece minute mai târziu, Matlock se întoarse la separeul său. Încheiase afacerea cu firma Blackstone Security, Incorporated, de pe Bond Street, din Hartford. Trei oameni aveau să se rotească zilnic, în schimburi de câte opt ore, la un tarif de trei sute de dolari pentru fiecare perioadă de douăzeci şi patru de ore în care securitatea subiectului era asigurată de către Blackstone, Inc. Fireşte, la asta urmau să se adauge taxe suplimentare pentru orice cheltuieli apărute pe parcurs, precum şi un tarif adiţional pentru utilizarea dispozitivului numit „Telelectronic”, la cererea clientului. Era vorba de un mic dispozitiv electronic care semnaliza purtătorului faptul că era chemat la un anumit număr de telefon. Bineînţeles, cei de la Blackstone au sugerat folosirea unui post telefonic diferit de cel de la domiciliul clientului – pe care, desigur, aveau să-l activeze în maximum douăsprezece ore şi pentru care, fireşte, se percepea un tarif suplimentar.

Matlock acceptă totul, fu recunoscător pentru tot şi anunţă că va veni în Hartford pentru semnarea hârtiilor ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază. Voia să-l întâlnească personal pe domnul Blackstone – de data asta pentru o problemă diferită. Oricum, Blackstone îl lăsă să înţeleagă că, întrucât şeful departamentului de contabilitate de le Etna îl sunase în persoana în privinţa domnului Matlock, formalităţile nu reprezentau o problemă presantă. În decurs de o oră, echipa lui va fi trimisă la Spitalul Carlyle. Şi, apropo, din întâmplare, domnul Matlock era cumva rudă cu domnul Jonathan Munro Matlock...? Şeful departamentului de contabilitate de la Etna menţionase...

Matlock se simţea uşurat. Într-adevăr, Blackstone *putea* fi de folos. Ex-asistentul angajat al firmei Etna îi dăduse toate asigurările că altul mai bun decât Blackstone nu era. Scump, dar cel mai bun. Majoritatea oamenilor lui Blackstone erau foşti ofiţeri din cadrul Forţelor Speciale şi al Contraspionajului Marinei Militare. Nu era o simplă şarlatanie lucrativă. Tipii erau inteligenţi, capabili şi tenaci. Totodată, aveau autorizaţie şi erau respectaţi de către poliţia locală şi de cea a statului.

Următorul articol de pe listă îl reprezentau hainele. Plănuise să se ducă la apartament, de unde să-şi ia un costum, câteva perechi de pantaloni şi unul-două sacouri. Acum, acest lucru ieşea din discuţie. Avea să-şi cumpere cele trebuincioase pe parcurs. O problemă mai serioasă o ridicau banii, ţinând cont de suma de care avea nevoie. Era sâmbătă şi n-avea de gând să irosească o noapte de sâmbătă. Băncile erau închise şi, prin urmare, sumele mari de bani erau inaccesibile.

Alex Anderson va trebui să-i rezolve această problemă. Avea să-l mintă pe Anderson, spunându-i că Jonathan Munro Matlock îl va privi cu ochi buni – financiar vorbind – dacă bancherul îi va pune la dispoziţie fiului său o sumă importantă de bani în după-amiaza zilei de sâmbătă. Fireşte, ambele părţi aveau să garanteze confidenţialitatea. Acest favor de sâmbătă după-amiază nu va rămâne nerecompensat. Nimic care să poată fi interpretat măcar pe departe ca o indelicateţe. Şi desigur, din nou, confidenţial.

Matlock se ridică de pe bancheta din vinilin plesnit, pătat, murdar şi se duse iar la telefon.

Anderson avu doar nişte ezitări trecătoare în a-i face un serviciu fiului lui Jonathan Munro Matlock, ezitări care nu priveau actul în sine, ci confidenţialitatea acestui act. Odată risipită această îngrijorare, deveni limpede că ajutorul oferit de el se înscria în tradiţia activităţii bancare. Pentru orice bancă era important să-şi satisfacă clienţii cei mai buni. Dacă un anume client dorea să-şi exprime recunoştinţa… ei bine, asta rămânea la latitudinea acestuia.

Alex Anderson avea să-i pună la dispoziţie lui James Matlock cinci mii de dolari, bani-gheaţă, în după-amiaza zilei de sâmbătă. Banii aveau să-i fie livraţi la ora trei, în faţa cinematografului Piaza, la care era prezentată o reluare după *Cuţitul în apă*, subtitrată.

Cel mai uşor de rezolvat era problema automobilului. În oraş

funcţionau două firme de închiriat, Budget-National, pentru studenţi şi Luxor-Elite, pentru părinţii înstăriţi. Intenţiona să închirieze un Cadillac sau un Lincoln de la Luxor, cu care va merge la Hartford, unde o va schimba cu o altă maşină a aceleiaşi firme. De la Hartford, se va duce la filiala Luxor din New Haven, unde va proceda la Iei. Cu bani, spera să scape de întrebările indiscrete. Cu nişte bacşişuri rezonabile, nu era exclus să obţină chiar ajutor.

Ajunsese la punctul său de plecare.

— Alo, domnu'! Vă zice cumva Matlock?

Barmanul păros se aplecase peste masă, strângând în mâna dreaptă cârpa unsuroasă cu care ştergea barul.

— Da, răspunse surprins Matlock, inspirând scurt şi violent.

— A trecut un nene pe-aci. A zis să-ţi spun că ai uitat ceva afară. Pe trotuar, aşa zicea. Ar fi bine să le grăbeşti, aşa zicea.

Matlock se holbă la barman. Din nou teama şi panica, se localizaseră în durerea din stomac. Scoase din buzunar câteva bancnote. Separând una de cinci dolari, i-o arătă barmanului.

— Vino cu mine până la uşă. Sau, măcar până la fereastră. Spune-mi dacă individul mai e afară.

— Cum să nu… până la fereastră.

Barmanul cel păros trecu cârpa soioasă în mâna stângă şi cu dreapta înhăţă bancnota. Matlock ieşi din separeu şi se apropie de fereastra murdară, pe jumătate acoperită de draperie, care dădea la stradă.

— Nu, nu-i acolo. Nu e nimeni afară… în afară de-o…

— Am văzul, îi tăie vorba Matlock. Nu avea nevoie să iasă afară, nu era necesar.

Pe bordura trotuarului, cu corpul atârnând în rigolă, zăcea pisica lui Matlock.

Capul tăiat al animalului se mai ţinea de restul corpului printr-o jurubiţă de piele. Sângele se scurgea pe trotuar.

18

Omorârea pisicii îi frământă mintea în timp ce se apropia de limita vestică a oraşului Hartford. Să fi fost încă un avertisment, sau găsiseră hârtia? Dacă *găsiseră* hârtia, asta nu anula avertismentul, ci dimpotrivă, îl întărea. Se întrebă dacă să ceara unui membru al echipei Blackstone să-i verifice apartamentul, să-i verifice cutia de gunoi. Nu era sigur nici măcar de ce şovăise. De ce să nu-i ceară unuia de la Blackstone să afle cum stăteau lucrurile? Pentru trei sute de dolari pe zi, plus cheltuielile suplimentare, o astfel de însărcinare nici nu însemna mare lucru. Avea să le ceară mult mai mult celor de la Blackstone, Incorporated; nici nu bănuiau ce-i aşteaptă. Şi totuşi, continua să se împotrivească. Dacă hârtia se afla în siguranţă, trimiterea unui om acolo i-ar fi dezvăluit ascunzătoarea.

Aproape că se hotărâse să meargă la risc, când observă în oglinda retrovizoare limuzina de culoare cafenie. Apăruse din nou. De când intrase pe autostrada 72, cu o jumătate de oră în urmă, se ţinuse pe urmele lui, apărând în răstimpuri. În vreme ce celelalte maşini părăseau şoseaua, îl depăşeau sau rămâneau în urmă, limuzina maro rămânea tot timpul la vedere. Prin tot soiul de manevre dibace, reuşea să se menţină la trei-patru maşini în urma lui. Exista o posibilitate să afle dacă era doar o coincidenţă. După următoarea ramificaţie înspre Hartford, venea o stradă îngustă, care de fapt era o alee pavată cu pietre, folosită aproape exclusiv de maşinile care aduceau diferite mărfuri la domiciliu. Într-o după-amiază agitată, el şi Pat crezuseră că e vorba de o scurtătură şi rămăseseră blocaţi vreo cinci minute.

Părăsi autostrada şi o luă pe şoseaua principală, către alee. Vira brusc la stânga şi intră pe străduţa pietruită. Fiind sâmbătă după-amiaza, lipseau camioanele de mărfuri şi drumul era liber. Parcurse în viteză aleea, ajungând într-un teren de parcare aglomerat, de unde se putea ajunge la o şosea principală paralelă. Matlock găsi un loc de parcare liber, opri motorul şi se lăsă cât mai jos. În scaun, îşi potrivi oglinda laterală, ca să aibă în ochi intrarea în alee. În aproximativ treizeci de secunde, limuzina cafenie îşi făcu apariţia.

În mod evident, şoferul era derutat. Încetini, privind la zecile de automobile. Brusc, din spatele limuzinei, începu să claxoneze

o altă maşină. Şoferul acestea era nerăbdător; limuzina cafenie îi împiedica înaintarea. Împotriva voinţei lui, şoferul limuzinei se urni din loc. Dar, înainte de asta, îşi întoarse faţa, aplecându-se peste umărul drept în aşa fel încât Matlock, care privea acum direct spre automobil, îl recunoscu.

Era poliţistul care venise la apartamentul său demolat după episodul Beeson, bărbatul care-şi acoperise faţa cu prosopul şi se îndepărtase grăbit pe coridorul sălii de sport, în urmă cu două zile.

„Coincidenţa" lui Greenberg.

Matlock era uluit. Şi, totodată, înspăimântat.

Poliţistul în civil conduse ezitant maşina spre una din ieşirile din parcare, continuând în mod evident să caute. În sfârşit, Matlock văzu limuzina reintrând în şirul de maşini şi îndepărtându-se.

Biroul firmei Blackstone Security, Incorporated, de pe Bond Street, din Hartford, arăta mai degrabă ca o firmă de asigurări, tihnită şi prosperă, decât ca o agenţie de detectivi. Mobila era masivă, în stil colonial, iar tapetul avea o tentă masculină discretă. Picturi scumpe înfăţişând scene de vânătoare, luminate de jos de veioze de alamă. Impresia imediată era aceea de forţă, virilitate şi soliditate financiară. De ce nu? îşi spuse Matlock aşezându-se pe canapeaua cu două locuri, în stil american-timpuriu, din anticameră. La trei sute de dolari pe zi, Blackstone Security, Incorporated, rivaliza, probabil, cu firma Prudential în privinţa raportului dintre investiţii şi profituri.

Când, în sfârşit, fu poftit în birou, Michael Blackstone se ridică din fotoliu şi ocoli masa de lucru din lemn de vişin ca să-l întâmpine. Blackstone era un bărbat scund şi îndesat, îngrijit îmbrăcat. Abia trecut de pragul celor cincizeci de ani, era în mod evident o persoană fizic-activă, probabil foarte viguros.

— Bună ziua, spuse el. Sper că n-aţi bătut atâta drum numai pentru hârtii. Nu era nici o grabă. Numai pentru că *noi* lucrăm şapte zile pe săptămână, nu ne aşteptăm ca şi restul lumii să procedeze la fel.

— Trebuia oricum s-ajung în Hartford. Nici o problemă.

— Luaţi loc, luaţi loc. Doriţi ceva de băut? O cafea?

— Nu, mulţumesc. (Matlock se aşează într-un fotoliu masiv din piele neagră, de genul celor întâlnite de obicei în cluburile de tradiţie, rezervate bărbaţilor. Blackstone se întoarse la biroul său). La drept vorbind, sunt un pic cam grăbit. Aş dori să semnez

contractul, să vă plătesc şi să plec.

— Desigur. Am dosarul chiar aici, pe birou. (Blackstone luă dosarul de pe masă şi zâmbi). Aşa cum v-am spus şi la telefon, am dori să ne răspundeţi la câteva întrebări. În afară de ceea ce ne-aţi spus să facem. Ne-ar fi de ajutor în îndeplinirea ordinelor dumneavoastră. Durează doar câteva minute.

Matlock anticipase această solicitare. Făcea parte din planul său, fiind chiar motivul pentru care ţinuse să-l vadă pe Blackstone. Se bazase pe faptul că Blackstone, odată intrat în joc, era în măsură să-i sugereze nişte „scurtături". Probabil că nu de bunăvoie, dar, dacă se punea problema unor „taxe suplimentare"... Acesta era motivul pentru care trebuise să-l întâlnească faţă în faţă pe Blackstone. Dacă reuşea să-l cumpere, ar fi economisit o grămadă de timp.

— Am să vă răspund la ceea ce voi putea. Aşa cum nu mă-ndoiesc că aţi verificat, fata a fost bătută crunt.

— Asta ştim. Ceea ce ne uimeşte este faptul că nimeni nu pare dispus să ne spună de ce. Nimeni nu este bătut în halul ăsta fără vreun motiv. Ei da, e posibil şi-aşa, dar genul ăsta de situaţii este rezolvat rapid şi eficient de poliţie. Nu e nevoie de intervenţia noastră... E limpede că deţineţi informaţii pe care poliţia nu le are.

— Aşa este, aveţi dreptate.

— Pot să vă întreb de ce nu le-aţi oferit lor? De ce aţi apelat la noi?... Dacă există motive întemeiate, poliţia locală poate asigura cu uşurinţă protecţia necesară şi asta fără să vă coste atât de mult.

— Vorbiţi de parcă aţi vrea să renunţaţi la afacere.

— O facem adeseori, spuse Blackstone zâmbind. Deşi n-o facem bucuroşi, de asta pot să vă asigur.

— Atunci, de ce...

— Sunteţi un client cu recomandări solide, îl întrerupse Blackstone, fiul unei persoane extrem de importante. Dorim să cunoaşteţi care vă sunt alternativele. Asta-i motivaţia noastră. Care este a dumneavoastră?

— Sunteţi sincer şi apreciez asta. Presupun, din ceea ce mi-aţi spus, că nu doriţi ca reputaţia firmei să aibă de suferit.

— Aţi presupus destul de corect.

— Bun. Tot asta e şi motivaţia mea. Numai că nu e vorba de reputaţia *mea,* ci de a fetei. A domnişoarei Ballantyne... Cel mai simplu ar fi să vă spun că s-a orientat prost în alegerea

prietenilor. E o fată foarte inteligentă, cu un viitor foarte promiţător, dar, din păcate, inteligenţa ei nu se manifestă şi în alte domenii.

Matlock se opri intenţionat şi-şi scoase pachetul de ţigări. Fără grabă, scoase o ţigară pe care şi-o aprinse. Pauza îşi făcu efectul, căci Blackstone spuse:

— Ştiţi cumva, profită financiar din aceste asocieri?

— Câtuşi de puţin. După câte înţeleg, s-au folosit de ea. Dar îmi dau seama de ce aţi întrebat. În zilele astea, se pot câştiga o mulţime de bani în campusurile universitare, nu-i aşa?

— N-am de unde să ştiu. Campusurile nu intră în aria noastră.

Blackstone zâmbi din nou şi Matlock pricepu că minţise. Ca un profesionist, firește.

— Probabil că nu.

— În regulă, domnule Matlock. De ce a fost bătută? Şi ce intenţionaţi să faceţi în privinţa asta?

— Părerea mea este c-a fost bătută pentru a fi speriată în ideea de a nu divulga nişte informaţii pe care *nu le deţine.* Intenţionez să găsesc părţile implicate şi să le spun acest lucru. Să le spun să o lase în pace.

— Iar dacă v-aţi duce la poliţie, lumea ar afla despre anturajul ei – fostul anturaj, presupun – şi astfel, viitorul ei promiţător ar fi primejduit.

— Întocmai.

— Povestea e cam pe muchie de cuţit… Care sunt aceste părţi implicate?

— Nu le ştiu după nume… Oricum, ştiu cu ce se ocupă. Activitatea lor principală pare să fie jocurile de noroc. M-am gândit că în această privinţă aţi putea să-mi daţi o mână de ajutor. Firește, pentru acest serviciu, sunt dispus să plătesc un tarif suplimentar.

— Înţeleg. (Blackstone se ridică şi se duse în spatele fotoliului său. Fără nici un motiv special, începu să învârtească butoanele instalaţiei de aer condiţionat, care oricum nu funcţiona). Am impresia că presupuneţi prea multe lucruri.

— N-aş avea pretenţia să-mi daţi nume. Desigur, nu mi-ar displace şi aş plăti frumos pentru ele, dar… m-aş mulţumi şi cu nişte locuri. Le-aş putea găsi şi singur, ştiţi foarte bine acest lucru. Totuşi, m-aţi putea ajuta să câştig timp.

— Bănuiesc că vă interesează… cluburile private. Organizaţiile sociale *private* unde membrii pot desfăşura activităţi conforme

cu bunul lor plac.

— La adăpost de ochiul legii. Acolo unde cetăţenii pot da curs înclinaţiei lor naturale de a face pariuri. Acesta ar fi locul de unde-aş dori să încep.

— Există vreo posibilitate de a vă face să vă răzgândiţi? Să mergeţi la politie?

— Nu.

Blackstone se duse la un fişei cu dosare, lipit de peretele din stânga, scoase o cheie şi îl deschise.

— Cum spuneam, o poveste pe muchie de cuţit. Foarte plauzibilă. Şi nu cred nici o iotă din ea... Oricum, păreţi hotărât; asta mă îngrijorează. (Luă din fişet o casetă metalică şi o aduse la birou. Alegând o altă cheie din legătură, descuie caseta şi scoase de acolo o foaie de hârtie). Acolo aveţi o maşină Xerox, spuse el, arătând spre un copiator mare, plasat într-unul din colţurile camerei. Se pune pagina de copiat cu faţa în jos, sub placa metalică de sus şi se reglează din bulon numărul de copii dorite. Rar se întâmplă să fie nevoie de mai mult de o copie... Acum, am să vă rog să mă scuzaţi circa două minute, domnule Matlock, trebuie să dau un telefon dintr-o altă cameră.

Blackstone ridică foaia de hârtie, apoi o aşeză cu faţa în jos pe dosarul lui Matlock. Se ridică drept în picioare şi, cu degetele de la ambele mâini, trase de poalele sacoului, asemenea cuiva obişnuit să etaleze costume scumpe. Zâmbi şi ocoli biroul, în drum spre ieşire. Deschise uşa şi se întoarse în prag.

— S-ar putea să fie ceea ce vă trebuie, după cum e posibil să nu fie. Eu n-am de unde să ştiu. N-am făcut decât să las pe masa mea de lucru un document confidenţial. Pe lista de cheltuieli va apărea ca... supraveghere suplimentară.

Părăsi încăperea, închizând cu fermitate uşa în spatele lui. Matlock se ridică de pe fotoliul din piele neagră şi se apropie de birou. Întoarse foaia de hârtie şi citi antetul dactilografiat.

PENTRU SUPRAVEGHERE:
AXA HARTFORD – NEW HAVEN
CLUBURI PRIVATE:
ADRESE ŞI CONTACTE (DIRECTORI)
CONFORM 3 -15. A NU SE SCOATE DIN BIROU

Sub acest paragraf scurt, scris cu litere mari, se aflau înşiruite douăzeci şi ceva de adrese şi de nume.

Nimrod era acum mai aproape.

19

Agenţia de închiriat maşini Luxor-Elite de pe Asylum Street, din Hartford, se dovedise a fi cooperantă. Matlock se afla acum la volanul unui Cadillac decapotabil. Directorul acceptase explicaţia că Lincoln-ul avea un aer prea funebru şi, dat fiind că documentele de înregistrare erau în ordine, ideea schimbului i se păru perfect convenabilă.

La fel cum i se păru şi bacşişul de douăzeci de dolari.

Matlock analizase cu atenţie lista lui Blackstone. Hotărâse să se concentreze asupra cluburilor situate la nord-vest de Hartford pentru simplul motiv că erau mai aproape de Carlyle. În tot cazul, nu erau cele mai apropiate. Două adrese se aflau la distanţe de cinci, respectiv şapte mile de Carlyle, în direcţii opuse, dar Matlock hotărâse ca o zi, două să le ţină la o parte. Atunci când avea să ajungă la ele – dacă va ajunge – voia ca şefii cluburilor respective să ştie că era un jucător împătimit, dispus să arunce sume mari în joc. Nu un fraier, ci un jucător împătimit. Dacă se comporta în mod adecvat, bârfa din cadrul reţelei va avea grijă de restul.

Verifică prima poziţie. Era un club privat de înot, la vest de Avon. Omul de legătură purta numele de Jacopo Bartolozzi.

La nouă şi jumătate, Matlock îşi conducea maşina pe aleea şerpuitoare care ducea la copertina de deasupra intrării Clubului de înot din Avon. Un portar în uniformă făcu semn băiatului de la parcare care răsări ca din pământ şi se strecură la volan în clipa în care Matlock coborî din maşină. Era limpede că n-avea să primească un tichet de parcare.

Apropiindu-se de intrare, cercetă cu privirea exteriorul clubului. Clădirea principală era o structură din cărămidă albă, cu un singur nivel, întinsă pe o suprafaţă mare, ale cărei capete se prelungeau în întuneric cu nişte palisade înalte. Spre dreapta, destul de departe în spatele palisadei, se distingea strălucirea irizată a unei lumini albastre-verzui şi se auzea plescăit de apă. La stânga, sub un baldachin imens în formă de cort, se putea vedea lumina pâlpâitoare răspândită de câteva zeci de torţe. Prima era în mod evident o piscină enormă, iar cel din urmă un

soi de restaurant. Se auzea o muzică plăcută.

După toate aparentele. Clubul de înot Avon era un complex de mare lux.

Interiorul nu făcea decât să confirme această impresie. Pardoseala foaierului era acoperită de covoare groase, în vreme ce feluritele scaune şi mese de forme neobişnuite lipite de zidurile tapetate cu mătase păreau a fi nişte antichităţi veritabile. Pe stânga se afla o garderobă spaţioasă, iar mai încolo, pe dreapta, se vedea un birou de recepţie din marmură albă, nu foarte diferită de recepţiile din hoteluri. La capătul holului se alia singura structură în disonanţă cu restul. Era o poartă neagră, din fier forjat ornamental şi nu încăpea nici o îndoială că era închisă, încuiată chiar. Dincolo de această barieră metalică, se întindea un coridor în aer liber, subtil iluminat, cu o cortină sprijinită pe şiruri de coloane ionice zvelte. În spatele porţii din fier forjat, un bărbat solid, îmbrăcat în smoching stătea în poziţie de drepţi.

Matlock se apropie de el.

— Legitimaţia de membru, vă rog?

— Mă tem că nu am aşa ceva.

— Îmi pare rău, domnule, dar acesta este un club de înot privat. Accesul este permis numai membrilor.

— Mi s-a spus să întreb de domnul Bartolozzi.

Individul din spatele grilajului se holbă la Matlock, cercetându-l cu privirea.

— Încercaţi la recepţie, domnule. Uitaţi, mergeţi acolo.

Matlock reveni la recepţie, unde fu întâmpinat de un bărbat de vârstă mijlocie, cu un început de burtă, care nu fusese acolo la sosirea sa.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Păi, mi-aţi fi de folos dacă mi-aţi spune ce trebuie sa fac ca să devin membru al clubului. Am venit de curând în zonă.

— Ne pare rău. În momentul de faţă, toate locurile sunt ocupate. Totuşi, dacă completaţi o cerere de primire, vom fi bucuroşi să vă anunţăm când se va elibera un loc... Să fie o cerere pentru familie sau individuală, domnule?

Cu gesturi profesionale, recepţionerul scoase de sub tejghea două formulare.

— Una individuală; nu sunt căsătorit... Mi s-a spus să întreb de domnul Bartolozzi. Mi s-a spus în mod expres să întreb de dânsul. Jacopo Bartolozzi.

La auzul numelui, recepţionerul abia dacă schiţă un gest de

recunoaştere.

— Poftim, completaţi cererea iar eu am s-o pun pe biroul domnului Bartolozzi. Mâine dimineaţă o va vedea. Probabil c-o să vă telefoneze, deşi nu ştiu ce-ar putea face. Locurile sunt ocupate şi avem o listă de aşteptare.

— Cum adică, nu-i aici acum? Într-o noapte aşa de aglomerată? Matlock pronunţă cuvintele cu o nuanţă de incredulitate.

— Mă îndoiesc c-ar fi, domnule.

— Ce-ar fi să te duci să afli? Spune-i că avem prieteni comuni în San Juan.

Matlock extrase din portmoneu o bancnotă de cincizeci de dolari. O aşează în faţa recepţionerului, care îi aruncă o privire pătrunzătoare şi, fără grabă, luă banii.

— San Juan, aţi spus?

— San Juan.

Matlock se rezemă de tejgheaua de marmură albă şi observă că omul din spatele grilajului se uita la el. Îşi dădu seama că, dacă povestea cu San Juan avea succes, va trebui să se despartă de încă o bancnotă de valoare mare. Povestea cu San Juan *trebuia* să aibă succes, îşi spuse Matlock. Era o chestie logică până la inocenţă. În urmă cu doi ani petrecuse o vacanţă de iarnă în Porto Rico şi, fără să fie un mare jucător, se aflase în compania unui grup – şi a unei fele – care făcea noapte de noapte turul cazinourilor. Cu acel prilej, cunoscuse câţiva oameni din vecinătatea oraşului Hartford, cu toate că nu-şi putea aminti pentru nimic în lume nici măcar un singur nume.

Două perechi ieşiră din spatele porţii de fier, doamnele chicotind fericite, bărbaţii râzând resemnaţi. Probabil că femeile câştigaseră douăzeci-treizeci de dolari, îşi zise Matlock, în timp ce bărbaţii pierduseră câteva sule. Un schimb rezonabil pentru seara aceea. Poarta se închise în urma lor; Matlock auzi declicul zăvorului electric. Era o poartă metalică foarte temeinic încuiată.

— Mă scuzaţi, domnule?

Era recepţionerul cu burtică şi Matlock se întoarse spre el.

— Da?

— Dacă vreţi să veniţi înăuntru, domnul Bartolozzi vă aşteaptă.

— Pe unde? Cum?

În afara porţii de fier forjat nu se vedea nici o altă uşă, iar recepţionerul îi indicase cu mâna o direcţie diferită de poartă.

— Pe aici, domnule.

Brusc, în dreapta tejghelei, se deschise un panou fără mâner şi fără ramă. Conturul abia se distingea când panoul era lipit de peretele acoperit cu mătase. După ce trecu prin cadru, Matlock fu condus de recepţioner în biroul lui Jacopo Bartolozzi.

— Va să zică, avem prieteni comuni? rosti cu glas răguşit italianul obez, rezemat de spătarul fotoliului din spatele mesei de lucru, fără să încerce să se ridice sau să schiţeze vreun alt gest de bun venit. Jacopo Bartolozzi arăta ca o caricatură bondoacă a lui însuşi. Fără să fie sigur, Matlock avea senzaţia că picioarele italianului nu atingeau podeaua.

— Echivalează cu acelaşi lucru, domnule Bartolozzi.

— Ce echivalează? Despre cine-i vorba în San Juan?

— Păi, mai mulţi oameni. Unul e dentist în West Hartford. Altul are o firmă de contabilitate în Constitution Plaza.

— Da... Zău? (Bartolozzi încerca să asocieze nişte persoane cu profesiile şi locurile descrise de Matlock). Şi cum îi cheamă? Sunt membri aici?

— Cred că da, Ei mi-au dat numele *dumitale.*

— Ăsta e un club privat de înot... Cine sunt indivizii?

— Domnule Bartolozzi, uite care-i treaba, am petrecut o noapte dementă la cazinoul Condado. Am avut băutură din belşug...

— În cazinourile portoricane nu se bea. E interzis de lege! rosti tăios italianul, mândru de perspicacitatea sa, îndreptându-şi degetul dolofan spre Matlock.

— Ceea ce nu face decât să-i sporească savoarea, credeţi-mă.

— Cum?

— Am băut, vă dau cuvântul meu. Nu vreau să vă spun decât că nu-mi mai amintesc cum îi cheamă... Uite, aş putea să mă duc luni în oraş, să stau toată ziua lângă Plaza şi să dau de urma contabilului. La fel, m-aş putea duce în West Hartford şi să sun la toate uşile cabinetelor stomatologice. Ce rost ar avea? Îmi place să joc şi am bani la mine.

Bartolozzi zâmbi.

— Aici e un club de înot. Habar n-am despre ce vorbiţi.

— O.K., spuse Matlock cu o undă de iritare în glas. S-a întâmplat ca locul ăsta să-mi fie la îndemână, dar dacă ţii morţiş să faci pe nevinovatul, mai sunt şi altele. Prietenii mei din San Juan mi-au povestit de clubul lui Jimmy Lacata, din Middletown, de cel al lui Sammy Sharpe din Windsor Shoals... N-ai decât să-ţi

păstrezi mărunţişul, amărăşteanule!

Matlock se întoarse spre uşă.

— O clipă, te rog! Nu pleca!

Matlock îl văzu pe italianul cel gras ridicându-se în picioare. Avusese dreptate. Picioarele lui Bartolozzi nu aveau cum să ajungă la podea, atunci când şedea în fotoliu.

— Păi, ce să mai stau? Poate că e prea scăzut baremul de aici.

— Îi ştii pe Lacata şi pe Sharpe?

— Ştiu *de* ei, ţi-am mai spus... Uite ce e, las-o baltă, înţeleg că trebuie să fii prudent. Mă duc luni să-l găsesc pe contabilul meu şi venim altădată împreună... Aveam chef să joc în seara asta.

— O.K., O.K. Cum ziceai, trebuie să fim prudenţi. (Bartolozzi deschise un sertar şi scoase nişte hârtii). Vin-aici. Semnează-le. Te mănâncă palma. Poate c-am să-ţi iau banii. Poate c-ai să mi-i câştigi tu pe-ai mei.

Matlock se apropie de birou.

— Ce trebuie să semnez?

— Nu sunt decât două formulare. Admiterea face cinci sutare. Bani gheaţă. Pricepi? Fără cecuri, fără cărţi de credit.

— Am pricepui. Ce e cu formularele?

— Prima e o declaraţie prin care spui că înţelegi că aceasta este o societate nonprofit în care orice joc de noroc este destinat unor scopuri caritabile... De ce te umilă râsul? Am construit biserica Fecioarei Maria din Hamden.

— Şi cealaltă? Văd că are un text lung.

— Asta e pentru dosarele noastre. Un certificat de parteneriat general. Pentru cele cinci sutare, le alegi cu un titlu select. Devii asociat. Toţi sunt asociaţi... Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate?

— Păi, dacă ni se întâmplă ceva de bine, ţi se întâmplă şi ţie, în aceeaşi măsură. Mai ales în ziare.

Clubul de înot Avon era cu siguranţă un loc pentru înot, în privinţa asta nu încăpea nici o îndoială. Imensa piscină se întindea pe o lungime de circa şaizeci de metri, o mulţime de căsuţe elegante mărginind latura îndepărtată. Pe gazonul ce împrejmuia piscina fuseseră aranjate mese şi scaune de plajă, iar iluminatul subacvatic dădea întregului ansamblu un aer îmbietor. Toate acestea se aflau la dreapta coridorului în aer liber. În stânga, Matlock văzu acum în întregime ceea ce de afară bănuise doar. Un uriaş cort în dungi verzi şi albe se înălţa deasupra câtorva zeci de mese. În centrul fiecărei mese se afla

câte un lampion cu lumânare, întreaga incintă fiind iluminată în plus, de torţe aşezate în locuri sigure. În capătul îndepărtat se găsea o masă lungă cu fripturi, salate şi aperitive. Alături, se vedea un bar; o mulţime de cupluri mişunau prin preajmă.

Clubul de înot Avon era un loc minunat, unde puteai să-ţi aduci familia.

Coridorul ducea în spatele complexului, la o construcţie din cărămidă albă, similară cu clădirea principală. Deasupra uşii duble vopsite în negru, se afla o firmă de lemn, pe care scria cu caractere înflorite:

Ape minerale – Avon.

Această secţiune a Clubului de înot Avon nu mai era un loc minunat unde puteai să-ţi aduci familia.

Matlock avu impresia că se găsea din nou într-un cazino din San Juan – unica sa experienţă în materie de săli de joc. Covorul ce acoperea în întregime podeaua era suficient de gros ca să înăbuşe aproape complet zgomotele. Nu puteai auzi decât clinchetul fiselor şi murmurul reţinut dar intens al jucătorilor şi al crupierilor. Mesele de zaruri erau aliniate la perete, cele pentru jocul de „21”, mai spre centru. Printre ele, aşezate pieziş ca să nu împiedice circulaţia, se aflau ruletele. În centrul vastei încăperi, se înălţa pe un postament cabina casierului. Toţi angajaţii de la „Ape minerale” erau îmbrăcaţi în smochinguri, atent ferchezuiţi şi plini de solicitudine. Jucătorii afişau o ţinută mai puţin formală.

Încântat de bancnota foşnitoare de cincizeci de dolari a lui Matlock, portarul îl conduse la tejgheaua semicirculară din faţa cabinei casierului. Vorbi cu un bărbat ocupat cu număratul banilor.

— Dânsul e domnul Matlock. Să te porţi frumos cu el, e un prieten personal de-al meu.

— Nici că s-ar putea altfel, zise bărbatul zâmbind.

— Îmi pare rău, domnule Matlock, îi şopti portarul. Aţi venit pentru prima oară aici şi va trebui să vă familiarizaţi mai întâi cu locul…

— Desigur… Păi, cred c-am să mă plimb puţin prin zonă…

— Perfect. Luaţi pulsul acţiunii… Vă spun eu, nu e ca-n Las Vegas. Între noi fie vorba, e mai curând o chestie de talia lui

Mickey Mouse. Vreau să spun, pentru cineva ca dumneavoastră, pricepeţi ce vă spun?

Matlock pricepuse exact ce intenţionase să spună portarul. Cincizeci de dolari nu era un bacşiş obişnuit pentru Avon, Connecticut.

I-au fost necesare trei ore şi douăsprezece minute ca să piardă 4.175 de dolari. Singurul moment de panică fusese atunci când, după o serie norocoasă la masa de zaruri ajunsese să-şi constituie o rezervă de aproape 5.000 de dolari. Având în vedere scopul urmărit, începuse seara aşa cum trebuia. S-a dus la casier destul de des ca să-şi dea seama că valoarea medie a schimburilor de fise se situa între 200 şi 300 de dolari. Cam scump „Mickey Mouse" ăsta! Aşa încât, prima sa achiziţie a fost de 1.500 de dolari. A doua, de 1.000 şi a treia de 2.000 de dolari.

Pe la unu noaptea, se întreţinea bine dispus cu Bartolozzi, la barul adăpostii de cortul în dungi verzi şi albe.

— Eşti tare, nene. Dac-ar fi pierdut bănetul tău, o mulţime de scârţari ar fi ţipat ca din gură de şarpe. Chiar acum ar fi trebuit să le-arăt nişte documente în biroul meu.

— Nu te teme, am să ţi-i iau înapoi. Aşa fac mereu. Tu ai spus-o mai devreme. Cred că m-a mâncat prea tare palma. Poate vin din nou mâine.

— Vino luni. Mâine avem doar înot.

— Cum aşa?

— E duminică. Zi sfântă!

— La dracu'! Îmi vine un prieten de la Londra şi nu stă până luni. E un jucător barosan.

— Păi, să-ţi spun cum facem. Îl sun eu pe Sharpe, în Windsor Shoals. Asta e evreu şi nu dă nici o ceapă degerată pe zilele sfinte.

— Ţi-aş fi recunoscător.

— Poate trec şi eu pe-acolo. Şi-aşa, nevastă-mea se duce la o întrunire religioasă.

Matlock se uită la ceas. Seara – punctul său de plecare – se desfăşurase bine. Se întrebă dacă era cazul să-şi forţeze norocul.

— Singura problemă care apare într-un teritoriu nou este timpul necesar pentru găsirea surselor.

— Ce problemă ai?

— Sunt cu o fată, la motel. Doarme, am călătorit aproape toată ziua. A rămas fără iarbă – nu consumă chestii dure, numai

iarbă, i-am promis că-i fac rost.

— N-am cum să te-ajut, Matlock. Nu ţin aici aşa ceva, mai ales cu copiii ăştia care mişună prin casă în timpul zilei. E dăunător pentru imagine, pricepi? Aş avea, totuşi, câteva pilule. În nici un caz otrăvuri injectabile. Vrei nişte pilule?

— Nu, numai iarbă. E singura chestie pe care o las s-o folosească.

— Foarte bine faci... încotro acum?

— Mă întorc în Hartford.

Bartolozzi pocni din degete. Instantaneu, un barman solid îşi făcu apariţia. Matlock se gândi că maniera în care poruncea italianul cel bondoc avea ceva grotesc. Bartolozzi îi ceru individului hârtie şi creion.

— Uite îţi scriu o adresă. Eu am să dau un telefon. E un local cu program prelungit, imediat ce ieşi de pe şoseaua principală. Pe o stradă mai jos de G. Fox. Etajul al doilea, întreabă de Rocco. Tot ce vrei şi ce nu vrei, găseşti la el.

— Eşti un lord, zise Matlock cu toată seriozitatea, în timp ce lua hârtia de la italian.

— Pentru patru bătrâne în prima seară, ai nişte privilegii.... Hei, ştii ceva? Nici măcar n-ai completat cererea de primire! Mişto, nu?

— N-ai nevoie de referinţe, în ce mă priveşte. Joc cu bani gheaţă.

— Unde dracu îi ţii, banii ăştia?

— În treizeci şi şapte de bănci, de aici până la Los Angeles. (Matlock lăsă jos paharul şi-i întinse mâna lui Bartolozzi). M-am distrat de minune. Ne vedem mâine?

— Sigur, cum să nu. Te conduc până la uşă. Şi nu uita: nu-i lăsa lui Sammy tot mălaiul. Să mai vii pe-aici.

— Îţi promit.

Cei doi bărbaţi se întoarseră pe coridorul în aer liber, scundul italian punându-şi mâna grăsuţă pe şalele lui Matlock, gestul rezervat unui nou prieten. Ceea ce nici unul din ei nu a observat în timp ce păşeau pe aleea îngustă a fost faptul că domnul acela bine îmbrăcat de la o masă învecinată nu-i scăpa din ochi, chinuindu-se în acelaşi timp să-şi aprindă bricheta rămasă, se pare, fără gaz. După ce cei doi bărbaţi au trecut de masa lui şi-a pus bricheta în buzunar, aprinzându-şi ţigara de la chibritul întins de femeia cu care stătea la masă. Zâmbind, femeia rosti cu glas domol.

— I-ai fotografiat?

Bărbatul râse încetişor.

— Nici Karsh n-ar fi tăcut o treabă mai bună. Am prins şi nişte prim-planuri.

20

Dacă Clubul de înot Avon fusese un punct de plecare avantajos, Clubul de vânătoare Hartford, sub conducerea grijulie a lui Rocco Aiello, era un prim pas de invidiat. Pentru că Matlock se gândea acum la călătoria sa spre Nimrod ca la o cursă, una care trebuia să se încheie în decurs de două săptămâni şi o zi. Avea să se termine prin convocarea forţelor lui Nimrod şi a celor mafiote undeva, în vecinătatea oraşului Carlyle. Pentru el, avea să se termine atunci când cineva, undeva va scoate la iveală cealaltă jumătate a documentului corsican.

Apelul telefonic al lui Bartolozzi îşi făcuse efectul. Matlock intră în clădirea veche din piatră roşie – la început crezuse că greşise adresa, fiindcă nu se zărea nici o lumină pe la ferestre şi dinăuntru nu răzbătea nici un semn de viaţă – şi, la capătul unui hol, găsi un ascensor pentru mărfuri. Lângă uşă, stătea aşezat pe un scaun un liftier negru. Abia apucase să intre, că liftierul se ridică în picioare, arătându-i lui Matlock uşa ascensorului.

În holul de la etaj, fu întâmpinat de un bărbat.

— Foarte încântat să vă cunosc. Mă cheamă Rocco. Rocco Aiello.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Încântat... Eram derutat. N-am auzit nici o mişcare. Am crezut că am greşit adresa.

— Dac-aţi fi auzit, ar fi însemnat că m-au tras pe sfoară constructorii. Zidurile au patruzeci de centimetri grosime şi sunt izolate fonic pe ambele părţi; ferestrele sunt camuflate. Siguranţă maximă.

— Într-adevăr, e o chestie.

Rocco scoase din buzunar o mică tabacheră de lemn.

— Am pentru dumneavoastră o cutie de ţigări speciale. Din partea firmei. Mi-ar face plăcere să mai zăboviţi, dar Jock-O mi-a spus că s-ar putea să vă grăbiţi.

— Jock-O se înşeală. Aş vrea să beau ceva.

— Perfect! Să mergem înăuntru... Un singur lucru v-aş ruga domnule Matlock. Am o clientelă selectă, pricepeţi ce vă spun? Foarte bogaţi, foarte onorabili. Unii dintre ei ştiu despre afacerea lui Jock-O, dar majoritatea nu. Pricepeţi ce vă spun?

— Pricep. Oricum, nu m-am dat niciodată în vânt după înot.

— Minunat, minunat.... Bun venit în cel mai grozav local din Hartford. (Deschise uşa masivă din oţel). Am auzit c-ai pierdut ceva bănet în noaptea asta.

Matlock râse în timp ce străbătea complexul de încăperi discret iluminate şi pline-ochi cu mese şi clienţi.

— Aşa se numeşte pe-aici?

— Da, în Connecticut aşa se numeşte... Vezi? Am două nivele – un duplex, parcă-aşa îi zice.. Fiecare etaj are câte cinci încăperi mari, fiecare cu câte un bar. Foarte intim, foarte la locul lui. Un loc drăguţ, unde poţi să vii cu soţia sau cu cine vrei, pricepi ce-ţi spun?

— Cred că da. E ca lumea.

— Cei mai mulţi dintre chelneri sunt băieţi de la colegiu. Îi ajut să câştige câţiva dolari, pentru laxele şcolare. Am negrotei, latini, jidani – nu fac nici un fel de discriminare. Numai în privinţa părului, nu mă-mpac cu părul lung, pricepi ce-ţi spun?

— Băieţi de colegiu! Nu-i periculos? Nu ţi-e teamă să nu ciripească?

— Hei, păi ce părere-ţi faci? La origine, localul a fost înfiinţat de un student. Aici e ca într-o confrerie. Toţi sunt membri respectabili ai unei organizaţii private, cu cotizaţia la zi. Nimeni nu se poate lega de-aşa ceva.

— Înţeleg. Cum stai cu chestia cealaltă?

— Care chestie?

— Aia pentru care am venit.

— Cum? A, vrei nişte iarbă? Încearcă la chioşcul de ziare din colţ.

Matlock râse. Nu voia să supraliciteze.

— Ai o bilă albă, Rocco... Totuşi, dacă ne-am fi cunoscut mai bine, aş fi vrut să cumpăr câte ceva. Bartolozzi mi-a spus că la tine găsesc tot ce vreau şi ce nu vreau... Ei, nu-i nimic, s-o lăsăm baltă. Şi-aşa, sunt terminat. Am să beau ceva şi pe urmă o şterg. Prietena mea o să se întrebe pe unde umblu.

— Uneori, Bartolozzi trăncăneşte prea multe.

— Cred că ai dreptate. Apropo, mâine seară merge cu mine la clubul lui Sharpe în Windsor Shoals. Îmi vine un prieten de la Londra. Ai vrea să vii cu noi?

Fără doar şi poate, Aiello era impresionat. Jucătorii din Londra începuseră să le-o ia înainte băieţilor din Vegas şi Caraibe. Şi nici Sammy Sharpe nu era de lepădat.

— Poate c-am să vin... Uite ce e, ai nevoie de ceva, simte-te

liber să-mi ceri, bine?

— Aşa am să lac. Numai că, nu mi-e jenă să ţi-o spun, copiii ăştia mă fac să mă simt cam nervos.

Aiello îl apucă pe Matlock de cot şi-l conduse la bar.

— Ai înţeles greşit. Copiii ăştia nu sunt nişte copii, pricepi ce-ţi spun?

— Nu, nu pricep. Copiii sunt copii. Îmi place să acţionez ceva mai discret. Fără complicaţii. Nu sunt curios. (Matlock se uită la barman şi, scoţând din teancul de bani care-i mai rămăsese o bancnotă de douăzeci de dolari, o aşează pe bar). Old Fitz cu apă, te rog.

— Păstrează-ţi banii, zise Rocco.

— Domnu' Aiello?

Un tânăr cu sacou de chelner se apropiase de ei. Avea cam douăzeci şi doi – douăzeci şi trei de ani, îşi spuse Matlock.

— Da?

— Vă rog să semnaţi chitanţa asta. Masa unsprezece. Familia Johnson, din Canton. Sunt în regulă.

Aiello luă carnetul chelnerului şi semnă. Tânărul se întoarse la mese.

— Îl vezi pe băiatul ăla? Asta voiam să-ţi spun. E student la Yale. S-a întors din Vietnam acum şase luni.

— Şi?

— A fost locotenent. Ofiţer. Acum, studiază metodele de administrare a afacerilor... Vine aici cam de două ori pe săptămână. În special ca să cunoască lumea. Când o să termine, o să aibă un cheag frumuşel. O să-şi deschidă propria afacere.

— Ce afacere?

— Păi, e un furnizor... Copiii ăştia, asta voiam să-ţi spun. Ar trebui să le-asculţi poveştile. Saigon, Da Nang. Chiar şi Hong Kong. Ăsta zic şi eu comerţ. Ehei, băieţii din zilele astea sunt grozavi! S-au prins care-i mersul! Şi isteţi, pe deasupra. N-ai de ce să-ţi faci griji, crede-mă.

— Te cred.

Matlock sorbi repede din pahar, nu pentru că i-ar fi fost sete, ci fiindcă voia să-şi ascundă şocul provocat de dezvăluirea lui Aiello. Licenţiaţii din Indochina nu mai erau veteranii zeloşi, tineri-bătrâni, cu obraji trandafirii, de la Armentieres, Anzio sau măcar de la Panmunjon. Erau altceva, mai iuţi, mai nemiloşi şi infinit mai ştiutori. Un erou din Indochina era un soldat care avea relaţii în docuri şi în depozite. Omul care venea din Indochina era

un gigant printre semenii săi. Şi aproape toţi aceşti bărbaţi tineri-bătrâni reveniseră în ţară.

Matlock îşi termină băutura şi se lăsă condus de Rocco prin celelalte încăperi de la etajul al treilea. Îşi manifestă admiraţia reţinută la care se aştepta Aiello şi-i promise că se va întoarce. Nu mai aduse vorba despre localul lui Sammy Sharpe din Windsor Shoals. Ştia că nu mai era nevoie. Apetitul lui Aiello fusese stimulat.

După ce plecă, două gânduri îi ocupară mintea. Până la încheierea după-amiezei de duminică, trebuiau realizate două obiective. Primul era că trebuia să găsească un englez; al doilea, că trebuia să facă rost de o altă sumă importantă de bani. Era absolut necesar ca ambele obiective să fie îndeplinite. În seara următoare trebuia să se ducă la Sharpe, în Windsor Shoals.

Englezul la care se gândise locuia în Webster şi era profesor asociat de matematică la Universitatea Madison, un mic campus provincial. Venise în ţară de mai puţin de doi ani; Matlock îl cunoscuse în afara mediului universitar, la o demonstraţie navală în Saybrook. Britanicul îşi trăise cea mai mare parte din viaţă pe coasta provinciei Cornwall şi era un mare pasionat al navigaţiei cu pânze. Matlock şi Pat îl plăcuseră de la prima vedere. Acum, Matlock spera din tot sufletul ca John Holden să ştie câte ceva despre jocurile de noroc.

Banii constituiau o problemă şi mai serioasă. Alex Anderson trebuia tapat din nou şi nu era deloc exclus să găsească suficiente pretexte ca să-l refuze. Pe de altă parte, individul era sensibil la recompense. Această calitate trebuia speculată.

Holden păruse surprins, dar deloc deranjat de telefonul lui Matlock. În afară de amabilitate, o altă trăsătură a lui era curiozitatea. De două ori i-a spus cum se ajunge la apartamentul lui, iar Matlock i-a mulţumit, asigurându-l că nu uitase drumul.

— Am să fiu cât se poate de sincer, Jim, spuse Holden, primindu-l pe Matlock în apartamentul său ordonat, cu trei camere. Pur şi simplu, ard de curiozitate. S-a întâmplat ceva? Patricia e bine?

— Răspunsurile sunt da şi nu. Am să-ţi spun tot ce pot, ceea ce nu va fi prea mare lucru… Vreau să-ţi cer un serviciu. De fapt, două. Mai întâi, pot să dorm la tine?

— Fireşte, nici nu era nevoie să mă rogi. Eşti tras la faţă. Haide, ia loc. Vrei ceva de băut?

— Nu, nu, mulţumesc.

Matlock se aşează pe sofaua lui Holden. Îşi aduse aminte că era extensibilă şi confortabilă. El şi Pat dormi seră acolo într-o noapte fericită de beţie, cu câteva luni în urmă. Părea că trecuseră de atunci secole.

— Care-i al doilea serviciu? Primul e plăcerea mea. Dacă e vorba de bani, am ceva mai mult de o mie. Ţi-i pun bucuros la dispoziţie.

— Nu, nu e vorba de bani şi-ţi mulţumesc, oricum… Te-aş ruga să personifici un englez pentru mine.

Holden izbucni în râs. Era un bărbat de patruzeci de ani, cu osatură delicată, dar râdea în felul bărbaţilor mai în vârstă şi mai graşi.

— Păi, s-ar părea că lucrul ăsta n-ar trebui să fie prea dificil, nu? Bănuiesc c-am mai păstrat o urmă de Cornwall îi vorbire. Desigur, greu sesizabilă.

— Greu, greu. Cu puţin exerciţiu, ai putea chiar să scapi de nazalizarea yankee… Totuşi, mai e ceva, care s-ar putea să nu fie aşa de simplu. Ai jucat vreodată?

— Dac-am jucat? Ce anume, fotbal, rugby, chestii de-astea?

— Nu. Cărţi, zaruri, ruletă.

— Nu cine ştie ce. Bineînţeles, ca orice matematician cu imaginaţie rezonabilă, am trecut printr-o fază în care credeam că aplicând nişte principii aritmetice – mediile logaritmice – se poate stăpâni hazardul unor astfel de jocuri.

— Şi ai reuşit?

— Ţi-am spus că am trecut prin faza asta, nu că am rămas acolo. Dacă există un sistem matematic, mie mi-a scăpat. Şi-mi scapă în continuare.

— Dar ai jucat? Cunoşti regulile?

— A, dacă-i vorba numai de asta, cred că destul de bine. S-ar putea numi cercetări de laborator. De ce?

Matlock repetă povestea pe care i-o spusese lui Blackstone. Oricum, minimaliză rănile Patriciei şi dădu o nuanţă mai inofensivă motivelor celor care o bătuseră. Când termină, englezul, care între timp îşi aprinsese pipa, scutură scrumul din căuş într-o scrumieră mare de sticlă.

— Parc-ar fi un scenariu de film, nu?… Şi zici că Patricia nu e prea grav rănită? Că e înspăimântată şi nimic mai mult?

— Întocmai. Dacă m-aş fi dus la poliţie, putea rămâne fără bursă.

— Înţeleg… Ei bine, nu cine ştie ce, dar s-o lăsăm cum a căzut. Şi-ai prefera ca eu să pierd mâine seară.

— Asta nu contează. Important e să mizezi barosan.

— Dar eşti *pregătit* pentru un deficit masiv?

— Sunt.

Holden se ridică în picioare.

— Sunt perfect dispus să particip la această reprezentaţie. În mod normal, ar trebui să fie distractiv. Oricum, sunt o mulţime de chestii pe care nu mi le-ai spus şi aş fi vrut să mi le spui. Dar nu voi insista. Am să-ţi spun doar că povestea ta este viciată de o mare inconsecvenţă matematică.

— Care anume?

— Din câte înţeleg, banii pe care eşti pregătit să-i pierzi mâine seară depăşesc cu mult orice sumă ar putea obţine Patricia de pe urma burselor. Prin urmare, concluzia logică este că nu vrei să te duci la poliţie. Sau probabil că nu poţi.

Matlock se uită la englezul din faţa sa şi se minună de propria prostie. Se simţi stânjenit şi foarte nelalocul lui.

— Scuză-mă… Nu te-am minţit în mod conştient. Nu eşti obligat să accepţi; poate că n-ar fi trebuit să te rog.

— N-am spus nici o clipă că m-ai minţit – şi nici nu contează. Numai că sunt multe lucruri pe care nu mi le-ai spus. Fireşte c-am s-o fac. Vreau numai să ştii că voi fi un ascultător atent când şi dacă te vei hotărî să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat… Acum, e târziu iar tu eşti obosit. Ce-ar fi să te culci în dormitor?

— Nu, mulţumesc. Mă întind aici. Mi-au rămas nişte amintiri plăcute. N-am nevoie decât de o pătură. Şi mai trebuie să dau un telefon.

— Tot ce doreşti. Am să-ţi aduc o pătură, iar telefonul ştii unde e.

După ce Holden pleacă, Matlock se duse la telefon. Dispozitivul Telelectronic pe care fusese de acord să-l închirieze n-avea să fie disponibil decât luni dimineaţa.

— Blackstone.

— James Matlock la telefon. Mi s-a spus să sun la numărul ăsta pentru eventualele mesaje.

— Da, domnule Matlock. Aveţi un mesaj, o clipă numai, să găsesc însemnările…. Aşa. De la echipa Carlyle. Totul e în siguranţă. Subiectul reacţionează favorabil la tratamentul medical. Subiectul a primit trei vizitatori: domnul Samuel Kressel, domnul Adrian Sealfont şi domnişoara Lois Meyers. Subiectul a

fost chemat de două ori la telefon, medicul nu i-a permis să răspundă. Erau de la acelaşi individ, un anume domn Jason Greenberg, din Wheeling, Virginia de Vest. În nici un moment subiectul nu a fost separat de echipa Carlyle... Puteţi să vă relaxaţi.

— Mulţumesc. Aşa voi face. Sunteţi foarte meticuloşi. Noapte bună.

Matlock respiră adânc, uşurat şi totodată epuizat. Lois Meyers era vecina de vizavi a Patriciei, în vila din campus. Faptul că Greenberg sunase era liniştitor. Îi era dor de Greenberg.

Se întinse şi stinse veioza de lângă canapea. Lumina strălucitoare a lunii de aprilie pătrundea pe fereastră. Omul de la Blackstone avusese dreptate, putea să se relaxeze.

Nu-şi putea îngădui însă nici un fel de relaxare în privinţa gândurilor despre ziua de mâine – şi de poimâine. Totul trebuia să se desfăşoare într-o permanentă accelerare; o zi productivă trebuia să se continue cu o alta la fel. Nu era permisă nici o întrerupere, nici un sentiment de satisfacţie temporară care-ar fi putut să-i încetinească înaintarea.

Iar în ceea ce priveşte ziua de poimâine. După episodul Sammy Sharpe, în Windsor Shoals. Dacă totul mergea conform calculelor, avea să sosească momentul să pătrundă în zona Carlyle. Matlock închise ochii şi rememoră pagina dactilografiată a lui Blackstone.

CLUB RUSTIC CARMOUNT

— CONTACT: HOWARD STOCKTON STAŢIUNE DE YAHTING Şi SCHI, WEST CARLYLE.

— CONTACT: ALAN CANTOR.

Carmount se afla la est de Carlyle, aproape de hotarul cu Mount Holly. Staţiunea de yahting şi schi se alia la vest, pe lacul Derron – o staţiune de agrement care funcţiona şi vara şi iama.

Va trebui să găsească vreun pretext ca să-i determine pe Bartolozzi sau Aiello, ori, de ce nu, pe Sammy Sharpe, să-i facă o prezentare adecvată. Şi, odată ajuns în zona Carlyle, va începe să facă aluzii. Poate mai mult decât aluzii – ordine, solicitări, condiţii. Aceasta era cutezanţa de care avea nevoie; aceasta era calea spre Nimrod.

Ochii îi rămaseră închişi, muşchii i se relaxară şi întunericul adânc al unui somn extenuat se lăsă asupra sa. Înainte de a

adormi, îşi aminti de document. De documentul corsican. Trebuia să ajungă acum în posesia hârtiei argintii. Va avea nevoie de ea. Va avea nevoie de invitaţia către Nimrod.

Invitaţia lui acum. Documentul lui.

Documentul lui Matlock.

21

Dacă vreunul dintre conducătorii Bisericii Congregaţioniste din Windsor Shoals ar fi aflat vreodată că Samuel Sharpe, remarcabilul avocat evreu care se ocupa de finanţele bisericii, era cunoscut sub numele de Sammy Contrabandistul în cea mai mare parte a cartierelor din nordul oraşului Hartford şi din sudul oraşului Springfield, Massachusetts, vecerniile ar fi fost anulate timp de o lună. Din fericire, nimeni nu le făcuse o astfel de dezvăluire şi Biserica Congregaţionistă îl privea cu ochi favorabili. Realizase câteva lucruri deosebite pentru administraţia bisericii şi se descurcase admirabil în gospodărirea fondurilor. Samuel Sharpe era bine văzut de Biserica Congregaţionistă din Windsor Shoals, ca de altfel de majoritatea concetăţenilor săi.

Matlock află toate aceste lucruri în biroul lui Sharpe din hotelul Windsor Valley Inn. Citatele înrămate de pe pereţi spuneau oricum jumătate din poveste, iar restul i-a fost adus la cunoştinţă de un Jacopo Bartolozzi bine-dispus. De fapt, Jacopo îşi lua toate măsurile necesare pentru ca Matlock şi prietenul său englez să înţeleagă că atât activităţile lui Sharpe, cât şi Sharpe însuşi, se abăteau de la minunatele tradiţii ale Clubului de înot Avon.

Holden îi depăşi aşteptările lui Matlock. De câteva ori aproape că izbucni în râs când îl vedea cum lua bancnotele de o sută de dolari – aduse în grabă la Webster de un Alex Anderson obosit şi nervos – şi le azvârlea cu nonşalantă vreunui crupier, neobosindu-se niciodată să numere fisele dar dând de înţeles oricui se afla la masă că ştia – până la ultimul dolar – cât anume primise. Holden jucă inteligent, cu prudenţă şi la un moment dat era în câştig cu vreo nouă mii de dolari. La sfârşitul serii, îşi redusese câştigul la câteva sute, făcându-i pe lucrătorii de la Windsor Shoals să răsufle uşuraţi şi recunoscători.

James Matlock îşi blestemă a doua seară de noroc teribil şi luă pierderea de o mie două sute de dolari drept ceea ce însemna pentru el – adică, nimic.

La patru dimineaţa, Matlock şi Holden, flancaţi de Aiello, Bartolozzi, Sharpe şi doi dintre apropiaţii lor şedeau la marea masă de stejar din sufrageria în stil colonial. Erau singuri. Un chelner şi doi picolo debarasau masa; sălile de joc de la etajul al

treilea al hotelului îşi încetaseră activitatea.

Aiello cel voinic şi bondocul Bartolozzi comentau neîncetat asupra clientelei, fiecare încercând să-l pună în inferioritate pe celălalt în privinţa statutului propriilor clienţi; fiecare sugerând că „ar fi drăguţ” pentru celălalt să devină „familiar” cu domnul şi doamna Johnson din Canton sau cu un anume dr. Wadsworth. În schimb, Sharpe părea mai interesat de persoana lui Holden şi de activităţile din Anglia. Spuse câteva anecdote cuminţi şi amuzante despre vizitele sale la cluburile londoneze şi despre dificultăţile insurmontabile ridicate de diviziunile monetare britanice în vâltoarea jocului.

În timp ce-l urmărea pe Sharpe, Matlock îşi spuse că era un bărbat fermecător. Nu era greu de crezut că Sharpe era considerat o veritabilă comoară pentru Windsor Shoals, Connecticut. Nu se putu reţine să nu-l compare cu Jason Greenberg. Şi, făcând această comparaţie, găsi o diferenţă esenţială. Ea se putea citi în ochi. Chiar şi la mânie, ochii lui Greenberg erau blânzi şi plini de compasiune. Ai lui Sharpe erau reci, duri, săgetând neobosit – într-o dezarmonie stranie cu restul feţei sale relaxate.

Îl auzi pe Bartolozzi întrebându-l pe Holden care urma să-i fie escala următoare. Replica degajată a lui Holden îi oferi prilejul pe care-l căuta. Aşteptă momentul oportun.

— Mă tem că nu am libertatea să-mi dezvălui itinerariul.

— Adică, unde va merge, precizează Rocco Aiello.

Bartolozzi îi aruncă lui Aiello o privire ucigătoare.

— Mă gândeam numai c-ar trebui să treceţi şi pe la Avon. Am un cuibuşor simpatic şi s-ar putea să vă placă.

— Nu mă-ndoiesc de asta. Poate altădată.

— Johnny o să ţină legătura cu mine săptămâna viitoare, zise Matlock. O să ne întâlnim din nou. (Îşi strivi ţigara în scrumieră). Trebuie să ajung în… Carlyle, aşa se numeşte locul.

Conversaţia fu întreruptă de o foarte scurtă pauză. Sharpe, Aiello şi unul din ceilalţi doi bărbaţi schimbară între ei priviri. În tot cazul, Bartolozzi părea să ignore orice semnificaţie adâncă.

— La colegiu? întrebă italianul cel scund.

— Întocmai, răspunse Matlock. Probabil c-o să stau în Carmount sau în staţiunea de yahting şi schi. Cred că voi ar trebui să ştiţi pe unde se află.

— Probabil că ştim, zise Aiello râzând încet.

— Cu ce afaceri în Carlyle?

Punând această întrebare, necunoscutul – nimeni nu se deranjase să-l prezinte – trase adânc din trabuc.

— E afacerea *mea,* spuse Matlock afabil.

— Am întrebat, doar. Fără supărare.

— Nu e nici o supărare... Tii, fir-ar să fie, s-a făcut aproape patru şi jumătate! Aţi fost excesiv de ospitalieri.

Matlock îşi trase scaunul în spate, pregătindu-se să se ridice. Bărbatul cu trabucul mai avea, totuşi, de pus o întrebare.

— Mergeţi împreună cu prietenul dumneavoastră la Carlyle?

Holden ridică, în joacă, mâna.

— Scuze, dar nu discutăm despre itinerarii. Nu sunt decât un simplu vizitator al minunatelor voastre meleaguri şi am capul plin de planuri turistice... Acum însă trebuie să plecăm.

Cei doi bărbaţi se ridicară, urmaţi imediat de Sharpe. Înainte ca ceilalţi să poată schiţa vreun gest, Sharpe le spuse:

— Mă duc să-i conduc pe domnii la maşină şi să le arăt pe unde s-o ia. Voi aşteptaţi aici, avem de reglat nişte conturi. Îţi datorez nişte bani, Rocco. Frank îmi e dator mie, aşa că poate ieşim chit.

Bărbatul cu trabucul, pe care era evident acum că-l chema Frank, râse. Pentru o clipă, Aiello păru derutat dar nu trecu mult până prinse sensul cuvintelor lui Sharpe. Ei trebuiau să rămână.

Matlock se îndoia că reuşise să ajungă într-o situaţie avantajoasă.

Ar fi vrut să continue discuţia despre Carlyle doar atât cât vreunul din cei prezenţi să se ofere să dea telefoanele necesare la Carmount şi la staţiunea de agrement din West Carlyle. Refuzul lui Holden de a vorbi despre itinerariul său îi răpise această şansă, iar Matlock se temea ca nu cumva acest lucru să implice totodată că el şi Holden erau atât de „sus-puşi” încât să nu mai fie nevoie de alte prezentări. În plus, Matlock îşi dădu seama că, pe măsură ce călătoria lui progresa, se bizuia din ce în ce mai mult pe garanţia verbală a răposatului Loring că nici unii din cei invitaţi la conferinţa de la Carlyle nu aveau să discute între ei despre acest lucru. Se părea că semnificaţia cuvântului „Omerta” era atât de puternică încât tăcerea nu putea fi încălcată. Şi totuşi, Sharpe tocmai le comandase celor de la masă să rămână.

Avea sentimentul că, probabil, mersese prea departe, având prea puţină experienţă. Poate că sosise momentul să ajungă la Greenberg, cu toate că ar fi vrut să acumuleze mai multe date

concrete în prealabil. Dacă ar fi stabilit acum contactul cu Greenberg. Era posibil ca agentul să-l oblige să iasă – cum suna expresia aceea idioată? – „afară din strategie”. Nu era încă pregătit să se confrunte cu această problemă.

Sharpe îi conduse în parcarea aproape pustie. Hotelul Windsor Vally nu era aglomerat cu clienţi în noaptea aceea.

— Nu încurajăm serviciile de cazare, le explică Sharpe. În principal, suntem cunoscuţi ca având un restaurant excelent.

— Lucrul acesta mi se pare de înţeles, răspunse Matlock.

— Domnilor, începu Sharpe şovăitor. Îndrăznesc să-mi exprim o rugăminte care ar putea părea nepoliticoasă.

— S-auzim.

— Domnule Matlock. Putem avea o mică discuţie, între patru ochi?

— Oh, nu vă faceţi griji, spuse Holden îndepărtându-se. Înţeleg perfect. Eu mă duc să fac câţiva paşi prin preajmă.

— E un tip foarte simpatic, prietenul dumitale englez.

— Cel mai simpatic. Care-i problema, Sammy?

— Câteva elemente informative, cum se spune în tribunale.

— Şi anume?

— Sunt un om prudent, dar în acelaşi timp şi foarte curios. După cum vezi. Conduc o firmă excelentă.

— Da. Am văzut.

— Mă dezvolt frumuşel – prudent, dar frumuşel.

— Accept ideea.

— Nu fac greşeli. Am o minte pregătită să se descurce cu legislaţia şi sunt mândru că nu comit greşeli.

— Unde vrei să ajungi?

— Am senzaţia – şi ca să fiu cinstit cu tine, la aceeaşi concluzie au ajuns şi partenerul meu, Frank şi Rocco Aiello – că s-ar putea să fi fost trimis în teritoriu ca să faci anumite observaţii.

— De ce crezi aşa ceva?

— De ce?... Păi, ca din pământ, un jucător de talia dumitale îşi face apariţia. Ai prieteni influenţi în San Juan. Cunoşti amplasamentele noastre ca pe propriul buzunar. Pe urmă, ai un partener foarte bogat şi foarte simpatic de la Londra. Toate astea se adună... Dar cel mai important şi cred că deja ştii la ce mă refer, ai pomenii despre afacerea asta din Carlyle. Să fim cinstiţi, cred că asta spune o grămadă de chestii.

— Serios?

— Nu sunt nesăbuit. Cum ţi-am mai spus, sunt un om prudent.

Am înţeles regulile şi nu pun întrebări pe care nu am voie să le pun şi nici nu vorbesc despre lucruri de a căror existenţă nu am privilegiul să ştiu… Totuşi, aş dori ca generalii să-şi dea seama că dispun în organizaţia lor de câţiva locotenenţi inteligenţi, chiar ambiţioşi. Poţi să întrebi pe cine vrei. Nu am nimic de ascuns, nu am nici un fel de reţineri.

— Să înţeleg cumva că-mi ceri să-ţi fac un raport favorabil?

— Cam aşa ceva. Sunt un om valoros, un avocat respectat. Partenerul meu este un agent de bursă care se bucură de mult succes. Suntem cei mai potriviţi oameni.

— Care-i treaba cu Aiello? Mi s-a părut că faţă de el ai o atitudine prietenoasă.

— Rocco e un băiat bun. Poate că nu printre cei mai ageri, dar solid. Totodată, e o persoană amabilă. Cu toate acestea, nu cred că face parte din liga noastră.

— Şi Bartolozzi?

— Nu am nimic de spus despre Barlolozzi. În privinţa lui va trebui să iei singur o decizie.

— Nespunând nimic, spui de fapt foarte multe, nu?

— După părerea mea, vorbeşte prea mult. Dar, poate că aşa e felul lui. Mă cam calcă pe nervi. Nu e şi cazul lui Rocco.

Matlock îl studia pe metodicul Sharpe în lumina de dinaintea zorilor, începând să înţeleagă ce se întâmplase. Era logic: el însuşi pusese totul la cale, dar acum, când se întâmpla, se simţea ciudat de obiectiv. Se observa pe el însuşi; studia felul în care reacţionau paiaţele.

Pătrunsese în lumea lui Nimrod ca un străin; posibil suspect, cu siguranţă nesincer.

Şi totuşi, dintr-o dată, constata că în loc să fie dispreţuit pentru asta, era respectat.

Suspectul respectat pentru viclenia lui, numai pentru că *trebuia* să provină din sferele înalte. Acum devenise un emisar din partea eşaloanelor superioare. Era un personaj temut.

Cum o numise Greenberg? Lumea umbrelor. Armate nevăzute, poziţionându-şi trupele în întuneric, într-o permanentă stare de alertă împotriva patrulelor rătăcite sau a cercetaşilor neprietenoşi.

Linia firavă pe care trebuia s-o urmeze era primejdioasă, dar acum nu mai avea încotro.

— Eşti un om de ispravă, Sharpe. În acelaşi timp, al naibii de inteligent… Ce ştii despre Carlyle?

— Nimic! Absolut nimic!

— De data asta minţi şi asta *nu* mai e inteligent din partea ta.

— E-adevărat. Nu ştiu *ceva precis.* Doar nişte zvonuri. Cunoaşterea propriu-zisă şi lucrurile ştiute din auzite sunt două feluri diferite de mărturii.

Sharpe îşi ridică mâna dreaptă, cu degetul mare şi cel arătător despărţite.

— Ce fel de zvonuri? E spre binele tău să vorbeşti fără ocolişuri.

— Păi, numai nişte zvonuri. O reuniune a clanului, se pare. O întâlnire a personajelor cu poziţii foarte înalte. O înţelegere la care trebuie să se ajungă între anumiţi oameni.

— Nimrod?

Vreme de exact trei secunde. Sammy Sharpe îşi închise ochii. În acest timp. Vorbi.

— Acum tu vorbeşti o limbă pe care nu vreau s-o aud.

— Atunci n-ai auzit, nu?

— Pot să te asigur că grefierul nu a consemnat-o.

— O.K. Văd că ştii care-i mersul. Şi, când te vei întoarce la prietenii tăi. Nu cred c-ar fi o idee prea grozavă să discuţi cu ei zvonurile pe care le-ai auzit. Îţi dai seama că ar însemna să acţionezi ca un locotenent prost, nu?

— Nu numai prost – dement.

— De ce le-ai spus să rămână, totuşi? E târziu.

— Pe cinstite. Voiam să aflu ce părere au şi ei despre tine şi prietenul tău, englezul. Însă, având în vedere că ai pomenit un anumit nume, pol să-ţi spun că nu va mai avea loc nici un fel de discuţie pe această temă. Cum îţi spuneam, mi-am însuşii regulile.

— Bun. Te cred. Eşti plin de ingeniozitate. Ar fi mai bine să te întorci… A, era să uit. Aş dori… am dori *să-l* suni pe Stockton la Carmouni şi pe Cantor la staţiunea de yahting şi schi. Să le spui doar că sunt un prieten personal de-al tău şi că urmează să le fac o vizită. Nimic altceva. Nu vrem să-i alarmăm. Asta e important. Sammy. Nimic altceva.

— Va fi o plăcere pentru mine. Şi, sper că nu vei uita să transmiţi celorlalţi urările mele de bine.

— N-am să uit. Eşti un om de ispravă.

— Îmi dau toată silinţa. E tot ce poate să facă un om…

Exact în clipa aceea, cinci focuri de armă spulberară liniştea zorilor. Geamuri sparte. Dinăuntrul hotelului se auzi zgomotul

unor oameni alergând şi ţipând, o dată cu sunete de mobilă sfărâmată. Matlock se aruncă la pământ.

— John! John!

— Sunt aici! Lângă maşină! Eşti teafăr?

— Da. Rămâi pe loc!

Sharpe alergase în întuneric, apropiindu-se de clădire. Se ghemui într-un colţ, lipindu-se de zidul de cărămidă. Matlock abia îi distingea conturul siluetei, dar reuşi să-l vadă pe Sharpe scoţând un revolver din buzunarul hainei.

Încă o dată, răsună o rafală de împuşcături în spatele clădirii, urmată de alte ţipete de groază. Un picolo năvăli pe uşa laterală şi se târî în patru labe spre marginea parcării. Cuprins de isterie, urla într-o limbă pe care Matlock n-o înţelegea.

Câteva secunde mai târziu, încă unul din oamenii hotelului, îmbrăcat cu un sacou alb, ieşi pe uşă trăgând după el un al doilea bărbat, acesta din urmă fiind evident rănit. Sângele îi curgea din umăr şi braţul drept atârna imobil.

Din neant, bubui o nouă împuşcătură şi chelnerul care urla se prăbuşi. Bărbatul rănit din urma lui se împletici şi căzu cu faţa în pietriş. Dinăuntru se auzeau ţipetele altor bărbaţi.

— Să mergem! Afară! La maşină!

Se aştepta să vadă oameni năpustindu-se afară pe uşa laterală şi să vină în parcare, dar nu apăru nimeni. În schimb, dintr-o altă zonă a proprietăţii, auzi pornind motorul unei maşini şi, câteva clipe mai târziu, scrâşnetul cauciucurilor provocat de întoarcerea bruscă a maşinii. După care, la stânga sa, cam la cincizeci de paşi distanţă, o limuzină neagră ţâşni pe aleea dinspre nord către şoseaua principală. Maşina trecu pe sub un stâlp de iluminat şi Matlock o văzu limpede.

Era acelaşi automobil care plonjase din întuneric la câteva clipe după moartea lui Ralph Loring.

Liniştea se aşternu din nou. Lumina cenuşie a zorilor devenea mai puternică.

— Jim! Jim, vino aici! Cred c-au plecat!

Era Holden. Părăsise refugiul automobilului şi era acum aplecat asupra bărbatului în sacou alb.

— Vin acum! spuse Matlock, ridicându-se de la pământ.

— Individul ăsta e mort. A fost împuşcat între umeri… Celălalt mai respiră încă. Ar trebui să chemăm o ambulanţă.

Holden ajunse la chelnerul aflat în stare de inconştienţă, cel cu braţul drept imobil, plin de sânge.

— Nu se mai aude nimic. Unde-i Sharpe?

— Tocmai a intrat în clădire. Pe uşa aia. Am văzul că are pistol.

Cei doi păşiră cu prudenţă către intrarea laterală a hotelului. Matlock deschise încet uşa şi intră înaintea lui Holden în foaier. Mobila fusese răsturnată, scaunele şi mesele zăceau trântite pe duşumea. Sângele lucea pe podeaua de lemn.

— Sharpe? Unde eşti?

Matlock îşi ridică glasul cu băgare de seamă. Trecură câteva secunde înainte ca Sharpe să răspundă, abia auzit.

— Aici, în sufragerie.

Matlock şi Holden trecură pe sub arcada de stejar. Nimic din viaţa de până atunci a celor doi bărbaţi nu-i pregătise pentru ceea ce văzură.

O senzaţie copleşitoare de groază o provoca priveliştea cadavrelor acoperite literalmente de sânge. Ce mai rămăsese din Rocco Aiello, rămas aproape fără faţă, era întins pe faţa de masă îmbibată de sânge. Partenerul lui Sharpe, necunoscutul pe care-l chema Frank, se afla în genunchi, cu bustul peste un scaun, sângele scurgându-i-se din gât, cu ochii larg deschişi. Jacopo Bartolozzi căzuse pe podea, cu trupul arcuit în jurul piciorului mesei, având piepţii cămăşii sfâşiaţi până la guler, lăsând la vedere stomacul bombat, cu pielea ciuruită de o mulţime de găuri de gloanţe, sângele continuând să se prelingă peste părul aspru şi negru. Bartolozzi încercase să-şi rupă cămaşa de pe pieptul ciuruit şi mai ţinea încă strâns în mână o bucală de pânză. Al patrulea bărbat zăcea lungit în spatele lui Bartolozzi, cu capul rezemat de piciorul drept al acestuia, cu braţele şi picioarele răşchirate, având spinarea acoperită în întregime de un strat gros de sânge, ici-colo porţiuni de intestin iţindu-se prin pielea sfâşiată.

— Oh, Doamne Dumnezeule! bâigui Matlock, incapabil să creadă că ceea ce vedea era adevărat. John Holden arăta de parcă urma să i se facă rău. Sharpe vorbi cu glas reţinut, repede şi dezgustat.

— Ar fi bine să plecaţi. Tu şi prietenul tău englez, plecaţi imediat.

— Va trebui să chemi poliţia, rosti Matlock, cu mintea tulburată.

— Unul din cei de afară, un picolo… încă mai trăieşte.

Holden rostise aceste cuvinte bâlbâindu-se. Sharpe îi privi pe cei doi bărbaţi, ţinând revolverul în mână, lângă corp, iar ochii

săi trădau o urmă de suspiciune.

— Nu am nici o îndoială că liniile telefonice au fost întrerupte. Cele mai apropiate case sau ferme sunt la cel puţin opt sute de metri de aici... Mă voi îngriji de tot ce trebuie. Aţi face bine să plecaţi de aici.

— Crezi c-ar trebui să plecăm? întrebă Holden, uitându-se la Matlock.

Sharpe replică:

— Uite ce e, englezule, în ce mă priveşte, nici că-mi pasă ce aveţi de gând să faceţi, oricare dintre voi. Am destule lucruri la care trebuie să mă gândesc – şi pe care trebuie să le rezolv... Spre binele vostru, plecaţi de-aici. Mai puţine complicaţii, mai puţine riscuri. Nu-i mai bine aşa?

— Da, ai dreptate, admise Matlock.

— În cazul în care sunteţi prinşi, aţi plecat de-aici acum o jumătate de oră. Eraţi prieteni cu Bartolozzi, asta-i tot ce ştiu despre voi.

— În regulă.

Sharpe fu nevoit să-şi întoarcă privirea de la priveliştea cadavrelor. Pentru o clipă, Matlock avu impresia că avocatul de la Windsor Slioals avea să plângă. În schimb, acesta trase adânc aer în piept şi rosti:

— O minte familiarizată cu legislaţia, domnule Matlock. Sunt un om valoros. Să le spui asta.

— Le voi spune.

— Şi să le mai spui că am nevoie şi *merit* protecţie. Aşa să le spui.

— Desigur.

— Şi acum, căraţi-vă. (Brusc, Sharpe azvârli revolverul la podea, cuprins de scârbă. Apoi, în timp ce lacrimile îi inundau ochii), urlă: Plecaţi de-aici, pentru numele lui Dumnezeu! *Plecaţi!*

22

Matlock şi Holden convenirii să se despartă imediat. Profesorul de engleză îl lăsă pe matematician la apartamentul acestuia şi apoi se îndreptă spre sud, către Fairfield. Voia să închirieze o cameră la un motel de pe autostradă, suficient de departe de Windsor Shoals ca să scape de starea de panică şi îndeajuns de aproape de Hartford ca să poată ajunge la Blackstone în jurul orei două după-amiaza.

Era prea epuizat, prea înspăimântat ca să mai judece. Găsi un hotel de mâna a treia ceva mai la vest de Stratford, surprinzându-l pe recepţionerul trezit la o oră atât de matinală prin faptul că era singur.

În timp ce-şi trecea datele în registru, Matlock mormăi ceva despre o soţie geloasă în Westport şi, cu ajutorul unei bancnote de zece dolari, îl convinse pe funcţionar să-i înscrie sosirea la ora 2:00 a.m., o singură persoană. Cam pe la şapte, se afla în pat, rugând să fie trezit la douăsprezece şi jumătate. Îşi făcuse socoteala că, după cinci ore de somn, lucrurile aveau să se limpezească.

Matlock dormi cinci ore şi douăzeci de minute, dar nimic nu se schimbă prea mult. Foarte puţine se limpeziseră între timp. În schimb, masacrul de la Windsor Shoals apărea acum ca fiind şi mai greu de explicat. Era cu putinţă ca el să fi fost victima plănuită? Sau ucigaşii aşteptaseră afară în linişte ca el să iasă din clădire înainte de a comite execuţiile?

Eroare sau avertisment?

În jurul orei unu şi un sfert se afla pe Merritt Parkway. Pe la unu şi jumătate intra pe Berlin Turnpike, făcând cale întoarsă spre Hartford. La două şi cinci minute, se alia în biroul lui Blackstone.

— Uitaţi care-i problema, domnule Matlock, zise Michael Blackstone aplecându-se peste birou, privindu-l ţintă pe Matlock, faptul că punem un minimum de întrebări clienţilor noştri, nu înseamnă câtuşi de puţin că le punem la dispoziţie nişte cecuri în alb.

— Eu am impresia că nu v-ar displace aşa ceva, dar în sens invers.

— N-aveţi decât să vă luaţi banii şi să vă duceţi unde vreţi. Noi

vom supravieţui şi fără ei!

— O clipă, vă rog! Aţi fost angajaţi pentru protecţia unei domnişoare, atâta tot! Pentru asta vă plătesc cu trei sute de dolari pe zi! Tot ce nu e legat de asta reprezintă ceva suplimentar şi mă aştept să plătesc în plus, nu?

— Nu vor fi nici un fel de cheltuieli suplimentare. Nu ştiu despre ce vorbiţi. (Deodată, Blackstone îşi îndoi coatele, aplecându-se în faţă. Vorbi cu glas răguşit, aproape şoptit). La naiba, domnule Matlock! Doi *oamenii* Doi oameni de pe lista aceea nenorocită au fost ucişi astă-noapte! Dacă cumva sunteţi un maniac descreierat, nu doresc să am de-a face cu dumneavoastră! În această privinţă, nu mai avem ce discuta. Şi nu-mi pasă *cine* e tatăl dumitale şi nici de *câţi bani* dispuneţi.

— Acum e rândul meu să nu ştiu despre ce vorbeşti. În afară de ce-am citit în ziare. Noaptea trecută mi-am petrecut-o într-un motel din Fairfield. Sunt trecut acolo în registru de la ora două, în dimineaţa asta. Ori, din ce-am citi în ziare, masacrul a avut loc în jurul orei cinci.

Blackstone se ridică în picioare. Se uită la Matlock cu suspiciune.

— Puteţi dovedi asta?

— Vreţi să vă dau numele şi numărul de telefon al motelului? Daţi-mi o carte de telefon şi se rezolvă imediat.

— Nu!... Nu. Nu vreau să ştiu nimic. Aţi fost în Fairfield?

— Aduceţi cartea de telefon.

— În regulă, s-o lăsăm baltă. Cred că minţiţi, dar aveţi acoperire. Cum spuneaţi, suntem angajaţi numai pentru protecţia domnişoarei.

— A apărui ceva nou faţă de duminică după-amiaza? Totul e în regulă?

— Da... Da. (Blackstone părea preocupat). V-am obţinut Telelectronicul. E în stare operativă. Taxa adiţională este de douăzeci de dolari pe zi.

— Înţeleg. Preţ de vânzare en-gros.

— Nu am lăsat niciodată să se înţeleagă că am fi ieftini.

— Nici n-aţi putea.

— Şi nici nu suntem. (Rămânând în picioare, Blackstone apăsă un buton al interfonului de pe birou). Aduceţi, vă rog, dispozitivul Telelectronic al domnului Matlock.

Câteva secunde mai târziu, în birou îşi făcu apariţia o tânără frumoasă care aduse un obiect metalic nu mai mare decât un

pachet de ţigări. După ce-l aşează pe biroul lui Blackstone, însoţit de un cartonaş de identificare, părăsi încăperea la fel de repede precum intrase.

— Asta-i obiectul, zise Blackstone. Aveţi codul Charger trei-zero, care înseamnă: zona Carlyle, echipă de trei oameni. Numărul de telefon ataşat este cinci, cinci, cinci, şase, opt, şase, opt. Ţinem în rezervă o listă de numere pe care suntem încredinţaţi că le putem repartiza mai uşor. Dispozitivul vă va avertiza printr-o serie de bipuri scurte, îl puteţi opri apăsând butonul ăsta. La auzul semnalului, trebuie să telefonaţi la numărul de aici. Un robot telefonic vă va transmite mesajul din partea echipei. Vi se comunică de mai multe ori numărul de telefon la care puteţi stabili contactul direct. Aţi înţeles principiul? Realmente, e foarte simplu.

— L-am înţeles, spuse Matlock luând cutiuţa metalică de pe birou. Ceea ce mă nedumereşte e că nu-mi dau seama de ce nu-i puneţi pe oamenii dumneavoastră să vă telefoneze la birou, după care dumneavoastră puteţi lua legătura cu mine. Lăsând la o parte profiturile implicate, nu ar fi mai simplu?

— Nu. Ar fi prea mare probabilitatea de eroare. Avem de a face cu un mare număr de clienţi. Vrem ca aceştia să se afle în legătură directă cu oamenii pe care îi plătesc.

— Pricep.

— În acelaşi timp, asigurăm şi latura privată a fiecărei acţiuni. Nu considerăm oportună transmiterea informaţiilor prin intermediari. Apropo, puteţi contacta echipa în acelaşi mod. Fiecare dintre ei are câte un astfel de dispozitiv. Nu trebuie decât să formaţi numărul şi să înregistraţi mesajul pe care doriţi să li-l transmiteţi.

— Pare a fi o chestie demnă de toată încrederea.

— O treabă de profesionişti. (După aceasta, pentru prima oară de când intrase în biroul lui, Blackstone se aşeză în fotoliu, rezemându-se de spătar). Acum, am să vă comunic ceva şi, dacă doriţi să o luaţi ca pe o ameninţare, nu vă condamn. De asemenea, dacă doriţi să renunţaţi la serviciile noastre pe această bază, nu va fi nici o problemă... Ştim că sunteţi căutat în acest moment de către agenţii Departamentului de Justiţie. Oricum, împotriva dumneavoastră nu au fost emise nici un fel de acuzaţii, nici un fel de mandat de arestare. Aveţi anumite drepturi de care, din exces de zel, agenţii federali uită adeseori – este şi unul din motivele pentru care afacerea noastră prosperă.

În tot cazul, dorim să aveţi în vedere faptul că, în situaţia în care statutul dumneavoastră se va modifica şi veţi fi pus sub acuzare sau se va emite un mandat de arestare, serviciile noastre vor li imediat întrerupte şi nu vom ezita să cooperăm cu autorităţile în privinţa găsirii dumneavoastră. Orice alte informaţii le vom pune la dispoziţia avocatului – fiind vorba de un secret profesional – dar nu şi locul unde vă aflaţi. *Capisce?*

— Da. Mi se pare corect.

— Suntem mai mult decât corecţi. Tocmai de aceea vă voi cere plata în avans pentru zece zile – veţi primi înapoi ceea ce nu se va justifica… În eventualitatea în care situaţia se schimbă şi agenţii federali emit un mandat împotriva dumneavoastră, veţi primi – o *singură* dată – următorul mesaj înregistrat. Doar *aceste* cuvinte.

Blackstone se opri pentru sporirea efectului retoric.

— Care sunt?

— *Charger trei-zero a fost anulat.*

Ieşind afară, pe Bond Street, Matlock avu o senzaţie care n-avea să-l părăsească până când călătoria, sau mai exact cursa lui n-avea să ia sfârşit. Avea impresia că oamenii se holbează la el. Începuse să-şi închipuie că era urmărit de indivizi necunoscuţi. Se trezea întorcându-se fără voia lui, încercând să depisteze ochii nevăzuţi care-l urmăreau. Şi totuşi, nu era nimeni.

Nimeni pe care să-l poată distinge.

Documentul corsican trebuia acum scos din apartamentul său. Şi, ţinând cont de cele spuse de Blackstone, nu avea nici un rost să încerce s-o facă el însuşi. Apartamentul avea să fie ţinut sub supraveghere de către ambele tabere, atât de urmăritori cât şi de cei urmăriţi.

Urma să se folosească de unul din membrii echipei Blackstone, punând astfel la încercare garanţia de circumstanţă a şefului agenţiei privind confidenţialitatea informaţiilor. Va lua legătura cu ei – cu el – după ce va efectua în prealabil o convorbire telefonică, în urma căreia va şti cu certitudine dacă într-adevăr îi era necesară invitaţia corsicană. O convorbire cu Samuel Sharpe, avocat, din Windsor Shoals, Connecticut.

Matlock se hotărâse să-i înfăţişeze lui Sharpe o latură vremelnic mai îngăduitoare a personalităţii sale recent dobândite. Sharpe însuşi avusese un moment de rătăcire.

Matlock socotise că sosise clipa să-i sugereze că până şi oamenii cu poziţia lui – care aveau prieteni influenţi în San Juan şi la Londra – erau uneori cuprinşi de sentimente dincolo de instinctul de conservare.

Intră în holul hotelului Americana şi îl sună. Îi răspunse secretara.

— Vă aflaţi într-un birou în care domnul Sharpe să vă poată suna îndată?

— Nu, sunt într-o cabină telefonică. În plus, mă şi grăbesc.

Urmară câteva momente de linişte, precedate de declicul butonului de comutare a circuitelor. Aşteptarea dură mai puţin de zece secunde.

— Domnule Matlock, vă rog să-mi spuneţi numărul de la care sunaţi. Domnul Sharpe vă va telefona în maximum cinci minute.

Matlock îi spuse numărul şi închise telefonul.

În timp ce şedea în scaunul din plastic, gândul îi zbură înapoi în timp la o altă cabină telefonică şi la un alt scaun de plastic. Şi la limuzina neagră care trecuse în viteză pe lângă cabina aceea în care, pe scaunul acela de plastic şedea ghemuit un bărbat mort, cu o gaură de glonţ în frunte.

Soneria sună şi Matlock ridică receptorul.

— Matlock?

— Sharpe?

— Nu trebuia să mă suni la birou. Trebuia să-ţi fi dat seama. Am fost nevoit să cobor aici, în hol, la un telefon cu plată.

— Nu m-am gândit că telefonul unui avocat respectabil poate reprezenta un risc. Îmi pare rău.

La capătul celălalt al firului urmă o pauză. Era limpede că Sharpe nu se aşteptase la scuze.

— Ţi-am mai spus, sunt un om prudent. Ce s-a întâmplat?

— Am vrut să ştiu cum te simţi. Cum a mers totul. A fost o chestie îngrozitoare în noaptea trecută.

— Nu am avut răgaz pentru nici un fel de reacţie. Am avut atâtea de făcut. Poliţia, aranjamentele funerare, reporterii.

— Şi, cum stau lucrurile? Cum te-ai descurcat?

— Nu se vor produce erori importante. În două vorbe – dacă se va ajunge la asta – sunt o victimă nevinovată. Frank este şi el o victimă, numai că el a murit... O să-i duc dorul lui Frank. Era un băiat tare de treabă. Desigur, voi închide localul de la etaj. Poliţia locală a fost mituită. Presupun că de voi. Aşa încât se va şti numai ce vor scrie ziarele. O gaşcă de bandiţi italieni împuşcaţi

într-un cochet restaurant de ţară.

— Ai dovedit mult sânge rece.

— Ţi-am mai spus-o, replică Sharpe cu tristeţe, sunt un om prudent. Sunt pregătit pentru evenimente neprevăzute.

— Cine a făcut-o?

Sharpe nu-i răspunse la întrebare. Nu scoase nici un cuvânt.

— Te-am întrebat, cine crezi că a făcut-o?

— Mă aştept ca voi să aflaţi înaintea mea… Bartolozzi avea duşmani; era o persoană dezagreabilă. Presupun că şi Rocco avea… Dar de ce Frank? Asta să mi-o spui tu.

— Nu ştiu. N-am discutat cu nimeni încă.

— Te rog să afli pentru mine. N-a fost drept.

— Am să încerc. Îţi promit… Şi, Sammy, nu uita să dai telefoanele acelea lui Stockton şi lui Cantor.

— N-am uitat. Le aveam trecute în agendă, pentru după-amiaza aceasta. Ţi-am spus, sunt un om metodic.

— Mulţumesc. Condoleanţele mele pentru Frank. Mi s-a părut că era un băiat de treabă.

— Era un prinţ.

— Nu mă îndoiesc… Ţinem legătura, Sammy. N-am uitat ce m-ai rugat să fac pentru line. Realmente, m-ai impresionat. Voi…

Sunetul monedelor căzând în cutia telefonului de la Windsor Shoals îl întrerupse pe Matlock. Limita de timp fusese depăşită şi nu mai avea nici un rost să prelungească conversaţia. Aflase ceea ce trebuia. Acum trebuia să pună mâna pe hârtia corsicană. Groaza provocată de masacrul din zori nu-l determinase pe melodicul Sharpe să uite de telefoanele pe care promisese să le dea. Cum de nu uitase, era un miracol pentru Matlock, dar aşa se întâmplase. Omul cel prudent nu intrase în panică. Parc-ar fi fost făcui din gheată.

Cabina telefonică era strâmtă, incomodă, înăbuşitoare, plină de fum. Deschise uşa şi străbătu grăbii holul hotelului, către ieşirea principală.

Dădu colţul spre strada Asylum, căutând un restaurant adecvat. Unul în care să poată lua prânzul în timp ce aştepta apelul de răspuns de la Charger trei-zero. Blackstone spusese că trebuia să lase un număr de telefon. Ce putea fi mai nimerit decât un restaurant?

Văzu firma: The Lobsler House. Genul de local frecventat de oamenii de afaceri importanţi.

Fu condus la un separeu şi nu la o masă. Era aproape ora trei

şi aglomeraţia de la prânz se mai subţiase. Se aşează şi comandă un bourbon cu gheaţă. Întrebând-o pe chelneriţă unde se afla cel mai apropiat telefon. Tocmai se pregătea să se ducă să telefoneze la 555-6868 când, din haină, se auzi sunetul înfundat, ascuţit şi înfricoşător al Telelectronicului. Era ca şi cum o parte a fiinţei sale.

Probabil un organ cuprins de isterie, o luase razna şi încerca să-şi semnalizeze starea de agonie. Cu o mână tremurândă, scoase din buzunar dispozitivul. Găsi butonul de întrerupere şi-l apăsă cât putu de tare. Se uită în jur, întrebându-se dacă zgomotul atrăsese atenţia cuiva.

Nu se întâmplase aşa ceva. Nimeni nu se uita la el. Nimeni nu auzise nimic.

Ieşi din separeu şi se duse repede la telefon. Nu se mai gândea decât la Pat – ceva se întâmplase, ceva îndeajuns de serios pentru ca Charger trei-zero să activeze maşinăria teribilă şi perfidă care-i provocase panica.

Matlock închise uşa cabinei şi formă 555-6868.

— Charger trei-zero raportează. (Vocea avea tonalitatea distantă a unei înregistrări pe bandă magnetică). Vă rog, sunaţi la cinci, cinci, cinci; unu, nouă, cinci, unu. Nu trebuie să vă alarmaţi, domnule. Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Ne veţi găsi la acest număr în cursul orei următoare. Încă o dată, numărul este cinci, cinci, cinci; unu, nouă, cinci, unu. Terminat.

Matlock realiză că Charger trei-zero îşi dăduse silinţa să-i îndepărteze din primul moment teama, probabil pentru că era prima sa experienţă cu Telelectronic. Avea sentimentul că şi în eventualitatea în care oraşul Carlyle ar fi fost distrus de o bombă termonucleară, cuvintele lui Charger trei-zero ar fi sunat liniştitor. Un alt motiv, probabil, era acela că un om gândeşte mai limpede atunci când nu are motive să se teamă. În orice caz, Matlock îşi dădu seama că metoda funcţiona. Acum se simţea mai calm. Scoase nişte mărunţiş din buzunar, promiţându-şi să nu uite să schimbe câteva bancnote în monede pentru necesităţi viitoare. Telefoanele publice deveniseră un aspect important al vieţii sale.

— Alo, cinci, cinci, cinci; unu-nouă-cinci-unu?

— Da, răspunse aceeaşi voce care-i transmisese mesajul înregistrat. Domnul Matlock?

— Da. Cum se simte domnişoara Ballantyne?

— Foarte bine, domnule. A avut parte de un doctor bun. Azi-

dimineaţă s-a ridicat în capul oaselor. Umflăturile s-au retras în cea mai mare parte. Doctorul era de-a dreptul încântat... De vreo câteva ori a întrebat de dumneavoastră.

— Ce i-aţi spus?

— Adevărul. Că am fost angajaţi de dumneavoastră pentru ca nimeni să n-o mai deranjeze cu nimic.

— Nu, despre mine, ce i-aţi spus?

— Pur şi simplu că a trebuit să plecaţi timp de câteva zile. N-ar fi o ideea rea să-i daţi un telefon. Începând cu această după-amiază poate primi telefoane. Le vom supraveghea, fireşte.

— Fireşte. De asta m-aţi contactat?

— În parte. Celălalt motiv se numeşte Greenberg. Jason Greenberg. Vă caută întruna la telefon. Insistă să luaţi legătura cu el.

— Ce v-a spus? Cine a vorbit cu el?

— Eu. Apropo, mă numesc Cliff.

— O.K. Cliff, ce ţi-a spus?

— Că imediat ce iau legătura cu dumneavoastră, să vă spun să-l sunaţi. Este imperios necesar să-l sunaţi. Mi-a lăsat un număr. E din Wheeling, Virginia de Vest.

— Spune-mi-l.

Matlock îşi scoase pixul din buzunar şi scrise numărul pe policioara de lemn de sub telefon.

— Domnu' Matlock?

— Ce e?

— Greenberg mi-a mai zis să vă spun... că „oraşele nu sunt pe moarte, au murit." Astea au fost cuvintele lui. „Oraşele au murit."

23

Cliff acceptă fără comentarii să recupereze documentul corsican din apartamentul lui Matlock. Mai târziu, aveau să stabilească un punct de întâlnire. În eventualitatea că documentul nu s-ar fi aflat la locul lui, Charger trei-zero avea să-l alerteze imediat.

Matlock se rezumă la un singur pahar. Ciuguli câte ceva din mâncarea adusă şi părăsi restaurantul în jurul orei trei şi jumătate. Era timpul să-şi regrupeze forţele, să-şi împrospăteze muniţia. Îşi lăsase Cadillac-ul într-o parcare situată la câteva cvartale mai la sud de biroul agenţiei Blackstone de pe Bond Street. Era una din amenajările de acest fel ale primăriei, fiecare loc de parcare având aparatul lui de taxat. Matlock îşi aduse aminte că nu se mai întorsese să introducă alte monede de când se dusese la Blackstone. Taxatoarele nu acceptau monede decât pentru o oră, iar el era plecat de aproape două ore. Se întrebă cum se descurcau firmele de închiriat maşini cu sumedenia de încălcări ale legilor circulaţiei provocate de cei aflaţi în trecere. Pătrunse în parcare şi imediat îşi puse întrebarea dacă se afla pe culoarul care trebuia. Îşi dădu seama că greşise. Cadillac-ul se afla cu două alei mai încolo, pe culoarul al patrulea. Începu să se strecoare pe lângă maşinile parcate foarte aproape una de cealaltă când, deodată, se opri.

Printre automobile, observase dungile albe şi albastre ale unei maşini a politiei din Hartford. Era oprită chiar în spatele Cadillac-ului său. Un poliţist încerca să deschidă portiera maşinii, celălalt stătea rezemat de maşina poliţiei şi vorbea într-un aparat portabil de emisie-recepţie.

Îi găsiseră maşina. Asta îl înfricoşă, dar într-un fel, nu-l surprinse deloc.

Se retrase cu prudenţă, gata să fugă dacă ar fi fost reperat. Gândurile i se îndreptară grăbite spre problemele ridicate de noua complicaţie apărută. Prima şi cea mai urgentă era procurarea unui nou automobil. A doua era faptul că se ştia acum că el se află în zona Hartford. Ceea ce scotea din calcul celelalte mijloace de transport. Gările, autogările, chiar şi agenţiile de taxiuri vor fi alertate. Soluţia era tot găsirea unui nou automobil.

Şi totuşi, avea îndoieli. Blackstone îi spusese foarte limpede că împotriva lui nu fusese emis nici un fel de mandat. Dacă s-ar fi emis, ar fi primit mesajul de la 555-6868. Ar fi auzit cuvintele: „Charger trei-zero a fost anulat.”

Nici pomeneală de aşa ceva. Pentru o clipă, se gândi chiar să se întoarcă la maşină şi să accepte amenda pentru depăşirea timpului de staţionare.

Pe urmă însă, îndepărtă gândul. Poliţiştii aceştia nu erau nişte simpli taxatori de parcare. Îşi aminti că nu demult, un poliţist, în haine civile, îl urmărise într-un alt teren de parcare lăturalnic. Deşi nu-şi dădea seama în ce anume consta, i se părea că distinge o schemă care se repeta.

Matlock se îndepărtă grăbii de parcarea municipală, luând-o pe Bond Street. Coti pe prima străduţă laterală şi se pomeni alergând. Instantaneu, îşi încetini mersul. Nimic nu sare mai uşor în ochi pe o stradă aglomerată decât un bărbat care aleargă – doar dacă nu e vorba de o femeie. Îşi reglă pasul după cel al cumpărătorilor de după-amiază, străduindu-se din răsputeri să se dizolve în fluidul traficului uman. În răstimpuri, se opri chiar ca să se holbeze la vitrine, fără să vadă cu adevărat mărfurile etalate. Şi deodată începu să realizeze ce se întâmpla cu el. Instinctele ancestrale ale celui vânat începuseră brusc să lucreze în creierul său. Antenele de protecţie ale animalului ameninţat cu prinderea în capcană cercetau împrejurimile şi, asemenea unui cameleon, corpul făcea tot posibilul să se adapteze la mediu.

Şi totuşi, nu el era vânatul! El era vânătorul! Mii de draci, el era *vânătorul!*

— Salut, Jim! Ce mai faci, măi băiatule? Ce cauţi în marele oraş?

Şocul provocat de acest salut neaşteptat îl făcu pe Matlock să-şi piardă echilibrul. Să-şi piardă echilibrul *cu adevărat* şi să se împiedice. Căzu pe trotuar iar bărbatul care i se adresase îl ajută să se ridice.

— Oh! Oh, bună, Jeff! Doamne, ce m-ai speriat! Mulţumesc.

Matlock se ridică în picioare şi-şi scutură hainele. Se uită în jurul lui şi se întrebă cine altcineva, în afară de Jeff, se mai uita la el.

— Un prânz prelungit, amice? spuse Kramer râzând. Era un absolvent de la Carlyle, cu o licenţă în psihologie care fusese îndeajuns de impresionantă pentru o firmă de relaţii cu publicul bine cotată.

— O, nici vorbă de aşa ceva! Mă gândeam numai la ceva. Obiceiuri de profesor ramolit.

Şi deodată, Matlock se uită cu atenţie la Jeff. Nu numai că Jeff Kramer lucra la o firmă bine cotată, dar totodată avea şi o soţie costisitoare şi doi copii foarte costisitori care învăţau în şcoli extrem de costisitoare. Matlock simţi că trebuie să-şi corecteze replica anterioară.

— La drept vorbind, am avut parte de un bourbon neterminat.

— Ce-ar fi să rectificăm această problemă, spuse Kramer arătând spre localul Hogshead Tavern de peste drum. Nu te-am mai văzut de luni de zile. Am citit în *The Courant* că ai fost jefuit.

— La naiba, am păţit-o rău! Jaful, mai treacă-meargă, dar dacă ai şti ce-au putut să-mi facă în apartament! Şi de *maşină*, ce să mai zic! (Matlock mergea alături de Jeff Kramer către Hogshead Tavern). De-aia şi sunt în oraş. Mi-am dus Triumph-ul la un atelier de aici. De fapt, e chestia care mă necăjeşte cel mai tare.

Vânatul avea nu numai antene care îl avertizau în privinţa nenumăraţilor inamici dar şi abilitatea extraordinară, chiar dacă doar temporară, de a transforma dezavantajele în avantaje, pasivul în activ.

Matlock sorbea din bourbonul său cu apă în timp ce Kramer bău din câteva înghiţituri jumătate din paharul său de scotch.

— Ideea de a merge cu autobuzul până la Scarsdale, cu legături la New Haven şi Bridgeport mă depăşeşte.

— Păi închiriază o maşină, pentru numele lui Dumnezeu!

— Am încercat în două locuri. Unii nu puteau să-mi ofere nimic până diseară, ceilalţi – până mâine. Presupun că e un soi de conspiraţie.

— Atunci, aşteaptă până diseară.

— Nu pot. Afaceri de familie. Tatăl meu şi-a convocat la şedinţă consilierii economici. La cină – şi dacă-ţi închipui că am de gând să mă duc la Scarsdale fără propriile mele roţi, n-avem ce mai discuta!

Matlock râse şi comandă încă un rând. Scoase din buzunar o bancnotă de cincizeci şi o puse pe bar. Era de aşteptat ca bancnota să-i atragă atenţia lui Jeff Kramer, care avea o atât de costisitoare nevastă.

— Niciodată nu mi-am închipuit c-ai fi în stare să te descurci cu un carnet de cecuri, d-apoi să mai fii şi consilier economic.

— A, dar eu sunt prinţul moştenitor! Aşa ceva nu se poate uita, nu?

— Ticălos băftos, asta e ceea ce nu pot să uit. Că eşti un ticălos băftos.

— Hei! Mi-a venit o idee grozavă. Ai maşina în oraş?

— Amice, uite care-i treaba…

— Nu, ascultă-mă. (Matlock îşi scoase teancul de bancnote). Bătrânul o să plătească toată afacerea… închiriază-mi maşina ta.

Pentru patru-cinci zile… Uite, îţi ofer două, nu, trei sute.

— Eşti nebun.

— Nu. El mă vrea acolo, aşa că o să plătească.

Matlock îşi închipuia mintea lui Kramer lucrând cu înfrigurare, estimând costul închirierii unei maşini modeste pe durata unei săptămâni. Şaptezeci şi nouă şi cincizeci de cenţi, plus zece cenţi pe kilometru, la un kilometraj zilnic mediu de cincisprezece, maximum douăzeci. Maximum, 105, poate 110 de dolari pentru o săptămână.

Kramer avea o soţie costisitoare şi nişte copii foarte costisitori care învăţau la nişte şcoli extrem de costisitoare.

— N-aş vrea să crezi că vreau să te jecmănesc.

— Nu pe *mine,* ce Dumnezeu nu înţelegi! *Pe el!*

— Păi…

— Uite, am să scriu o chitanţă şi i-o dau în clipa în care ajung acolo.

Matlock luă un şerveţel de hârtie şi îl întoarse pe faţa neimprimată. Îşi scoase pixul şi începu să scrie.

— Contract simplu… „Subsemnatul, James B. Matlock, sunt de acord să-i plătesc lui Jeffrey Kramer trei sute”… ce dracu’, sunt banii lui… „patru sute de dolari pentru închirierea maşinii lui…” ce marcă e?

— Ford break. Model Squire, alb, de anul trecut.

Ochii lui Kramer priveau când la şerveţel, când la teancul de bancnote lăsat cu nonşalanţă de Matlock pe bar, lângă cotul lui Kramer.

— „Ford break, pe o perioadă de”… hai să zicem o săptămână, O.K.?

— Perfect, spuse Kramer, sorbind ce mai rămăsese din al doilea scotch.

— „O săptămână… Semnal, James B. Matlock”! Aşa, prietene, semnează şi tu aici. Şi uite-ţi cele patru sute de dolari. Prin amabilitatea lui Jonathan Munro. Unde-i maşina?

Instinctele vânatului sunt infailibile, îşi spuse Matlock, în timp ce Kramer îşi băga bancnotele în buzunar, ştergându-şi apoi

bărbia care începuse să transpire. Kramer scoase din buzunar două chei de maşină şi un tichet de parcare. Întocmai după aşteptările lui Matlock. Jeff Kramer voia să plece de acolo cât mai repede, cu cei patru sute de dolari în buzunar.

Matlock îi spuse că-i va telefona în mai puţin de o săptămână şi-i va înapoia maşina. Kramer insistă să plătească el băuturile şi părăsi grăbit Hogshead Tavern. Rămas singur, Matlock îşi termină de băut paharul de bourbon, cu gândul la mutarea sa următoare.

Vânatul şi vânătorul deveniseră acum aceeaşi persoană.

24

Gonea pe Şoseaua 72 spre Mount Holly, în Ford-ul alb al lui Kramer. Ştia că în decurs de o oră va găsi un alt telefon public de unde va face un nou apel telefonic. De data asta, unui anume Howard Stockton, proprietarul Clubului Rustic Carmount. Se uită la ceas: era aproape opt şi jumătate. Domnul avocat Samuel Sharpe trebuie să-l fi contactat pe Stockton cu câteva ore în urmă.

Se întrebă cum reacţionase Stockton. Se întrebă ce fel de om era Howard Stockton.

În lumina farurilor văzu un afiş reflectorizant.

MOUNT HOLLY. ÎNFIINŢAT 1896

Şi, imediat dedesubt, un alt afiş.

MOUNT HOLLY ROTARY
REST. „LA HARPER”
MARŢI LA PRÂNZ
O MILĂ.

De ce nu? îşi spuse Matlock. Nu era nimic de pierdut. Şi poate că era ceva de câştigat, ba chiar de învăţat.

Vânătorul.

Faţada de stuc alb şi neoanele de culoare roşu-Narragansett[17] de la ferestre spuneau tot ce era de spus despre stilul localului lui Harper. Matlock parcă maşina în apropierea unui camion cu remorcă, coborî şi încuie portiera. Proaspăt achiziţionata valiză, plină cu hainele proaspăt cumpărate, se alia pe bancheta din spate. Cheltuise câteva sute de dolari în Hartford; nu avea nici un chef să rămână fără ele.

Traversă porţiunea acoperită cu pietriş ieftin şi intră în barul restaurantului Harper.

— Vreau să ajung la Carmount, spuse Matlock plătindu-şi băutura cu o bancnotă de douăzeci de dolari. Sunteţi amabil să-mi spuneţi pe unde naiba s-o iau?

[17] Trib de indieni amerindieni din Rhode Island, (n. tr.).

— Păi, e cam la vreo patru kilometri de-acilea, spre vest. Mai jos e o răspântie şi o luaţi la dreapta. N-aveţi alta mai mică? N-am decât două de cinci şi câteva de un dolar. Şi-apoi, d-astea am nevoie.

— Dă-mi-le pe-alea de cinci şi pentru rest aruncăm cu banul. Cap, înseamnă că sunt ai dumitale, pajură, mai beau un pahar şi restul tot ai dumitale sunt. (Matlock sedase o monedă din buzunar şi o azvârli în sus, acoperind-o cu mâna după ce căzu pe barul furniruit cu melamină. Luă moneda fără să i-o arate barmanului).

În seara asta ai ghinion. Îmi eşti dator cu încă un rând şi cei zece dolari sunt ai dumitale.

Conversaţia nu trecu neobservată de ceilalţi clienţi – trei bărbaţi care beau bere de butoi. Asta-i excelent, îşi spuse Matlock, în timp ce se uita în jur, după un telefon.

— Toaleta-i imediat după colţ, în spate, îi zise unul din băutorii cu aspect rustic, îmbrăcat cu o geacă chino[18], purtând pe cap o şapcă de baseball.

— Mulţam. E vreun telefon pe-aici?

— Păi, chiar lângă toaletă.

— Înc-o dată, mulţam.

Matlock scoase o bucată de hârtie pe care scrisese: Howard Stockton, Cannount C.C., 203-421-1100. Îi făcu semn barmanului care veni la el iute ca glonţul.

— Trebuie să-i telefonez tipului ăstuia, zise Matlock cu glas liniştit. Mi-e să nu fi scris greşit numele. Nu sunt sigur dacă e Stockton sau Stockton. Ai auzit de el?

Barmanul se uită la hârtie şi Matlock remarcă gestul reflex al recunoaşterii.

— Sigur, e scris corect. E Stockton. Domnul Stockton. E vicepreşedintele clubului Rotary[19]. Ultima oară a fost chiar preşedinte. Nu-i aşa, băieţi? (Barmanul adresase această ultimă întrebare celorlalţi clienţi ai săi).

— Da, da.

— Aşa-i. Stockton.

— E grozav nenicu'.

Individul cu geacă chino şi şapcă de baseball simţi nevoia să dezvolte subiectul.

---

[18] Ţesătură de bumbac de culoare kaki, (n. tr.).

[19] Filială locală a organizaţiei Rotary International, asociaţie internaţională a oamenilor de afaceri, fondată la Chicago, în 1905.

— Conduce clubul rustic. Ala e-un local mişto. Tare mişto.

— Clubul rustic, zici? Matlock puse întrebarea cu o nuanţă ironică.

— Chiar aşa. Piscină, lecţii de golf, baluri în timpul weekend-urilor. Tare mişto. (De data asta, barmanul fusese cel cu dezvoltarea subiectului).

— Păi, după câte văd, are un renume pe cinste. Vreau să zic, Stockton ăsta. (Matlock îşi goli paharul şi se uită înspre partea din spate a barului). Şi zici că telefonul e acolo, în spate?

— Întocmai, domnu'. După colţ.

Matlock căută în buzunar nişte mărunţiş şi păşi spre coridorul îngust unde se aflau toaletele şi telefonul.

Imediat ce dădu colţul, se opri şi se lipi de perete. Trase cu urechea la conversaţia care ştia că are să urmeze.

— Mână-spartă, nenicu' ăsta, zise barmanul.

— Toţi sunt la fel. Nu ştiu dacă v-am spus. Acu' vro două săptămâni, fi-miu a fost băiat de mingi la un joc de golf; un gagiu a băgat mingea-n gaură şi, de bucurie, i-a dat puştiului o bancnotă de cin'zeci de dolari. Fir-aş al dracului! Cin'zeci de dolari!

— Muierea mea zice că toate damele alea mişto care se-nvârt pe-acolo sunt *curve.* Curve adevărate. A lucrat acolo, la câteva petreceri, muierea mea. Curve adevărate…

— Mi-ar place să pipăi vro câteva d-alea. Nenică, al dracului să fiu dacă poartă vruna din ele ţâţohamuri!

— Curve adevărate…

— Ei şi cui nu-i place, să-l mănânce. Nenicu' Stockton e O.K. Pe răbojul meu e O.K. Ştiţi ce-a făcut? Păi, uite, alde King. Îl ştiţi, Artie King, care a avut un atac dă inimă, a mierlit-o în timp ce tundea gazonul pe-acolo, pe la ei. Nenicu' Stockton nu numa' că i-a dat familiei o groază de piţule, da' le-a mai deschis şi un cont permanent la A&P, la universal. N-am nici o treabă, da' nenicu' e O.K.

— Curve adevărate. Se culcă pe bani…

— Şi, să nu uităm că Stockton a dat cei mai mulţi bani pentru extinderea şcolii primare. Al dracului să fiu dacă n-ai dreptate, e O.K. Am doi copii la şcoala aia!

— Şi nu numai atât. P-asta o ştiţi? A dat o grămadă de biştari pentru picnicul de Ziua Comemorării[20].

[20] Memorial Day sau Decoration Day, ziua de 30 mai în care se comemorează amintirea celor căzuţi în Războiul Civil (1861-1865).

— Să mă bată Dumnezeu, curve adevărate…

Matlock păşi în linişte spre cabina telefonică. Închise uşa cabinei cu cât mai puţin zgomot posibil. Bărbaţii din bar îşi exprimau tot mai vehement aprecierea faţă de Howard Stockton, proprietarul Clubului Rustic Carmount, aşa încât nu-şi făcea griji c-ar fi putut să sesizeze intrarea sa întârziată în cabină.

Ceea ce-l îngrijora, într-un mod straniu, era propria lui persoană. Dacă *vânatul* avea instincte – de apărare prin natura lor – *vânătorul* avea şi el nişte instincte – agresive prin implicare. Înţelegea acum necesitatea de a adulmeca mirosul, de a lua urma, de a-şi edifica o structură de deprinderi intuitive. Asta însemna că vânătorul dispunea de un set de unelte abstracte, complementare armelor sale. Unelte cu care să poată construi un sistem-capcană, o groapă în care să cadă vânatul.

Începu să şi le bifeze în minte.

Howard Stockton: fost preşedinte, actual vicepreşedinte al filialei Mount Holly a clubului Rotary; un om milostiv, un adevărat filantrop. Un om care a avut grijă de familia unui angajat decedat, Artie King şi a finanţat extinderea şcolii primare. Proprietarul unui club de lux în care bărbaţii ofereau bacşişuri de cincizeci de dolari băieţilor de mingi, iar membrilor le erau puse la dispoziţie fetiţe drăguţe. Totodată, un bun american, datorită căruia oraşul Mount Holly a putut avea un minunat picnic de Ziua Comemorării.

Pentru început, era de ajuns. Suficient ca să-l şocheze pe Howard Stockton dacă – aşa cum spusese Sammy Sharpe – „se va ajunge la asta”. Howard Stockton nu mai era personajul abstract de acum cincisprezece minute. Deşi Matlock încă nu-i cunoştea trăsăturile fizice, avea acum bine definite în minte alte aspecte, alte laturi ale personalităţii sale. Howard Stockton devenise *cineva* din Mount Holly, Connecticut.

Matlock introduse fisa în aparat şi formă numărul Clubului Rustic Carmount.

— Cu siguranţă, e o plăcere pentru mine, domnule Matlock! exclamă Howard Stockton, întâmpinându-l pe Matlock pe treptele de marmură ale Clubului Rustic Carmount. Băiatul o să vă parcheze maşina. Hei, băiete, vino aici, nu te mai ascunde după deget!

Un servitor negru primi râzând porunca stăpânului său sudist. Stockton azvârli în aer o monedă de o jumătate de dolar şi negrul

o prinse rânjind.

— Săru’ mâna, stăpâne!

— Poartă-te bine cu ei şi atunci or să se poarte şi ei la fel cu tine. Ia zi, băiete, nu-i aşa că mă port bine cu tine?!

— *Foarte* bine, domnu’ Howard.

Pentru o clipă, Matlock avu senzaţia că participă la o odioasă reclamă televizată, până când îşi dădu seama că Howard Stockton era un personaj întru totul real. De jos până sus, la părul său blond cenuşiu care străjuia o faţă bronzată şi care, la rândul ei, îi punea în valoare mustaţa albă şi ochii de un albastru închis, înconjuraţi de reţele de riduri aparţinând unui om trăit bine.

— Bun venit la Carmount, domnule Matlock. Nu e chiar ca la Richmond, dar, pe de altă parte, nu-i nici ca în Okefenokee.

— Mulţumesc. Şi mă cheamă Jim.

— Jim? Îmi place numele ăsta. Are o rezonanţă cinstită, sănătoasă! Prietenii îmi spun Howard, aşa că vă rog să-mi spuneţi Howard.

Clubul Rustic Cannount, atât cât văzuse din el, îi amintea lui Matlock de toate acele imagini ce înfăţişau arhitectura de dinaintea Războiului Civil. Şi nu era deloc de mirare, ţinând cont de proprietar. Era o abundenţă de palmieri stilizaţi, candelabre delicate şi tapete din creton bleu evocând scene în stil rococo în care zburdau siluete purtând podoabe şi peruci pudrate. Howard Stockton era un apologet al unui mod de viaţa care pierise încă din 1865, lucru pe care refuza să-l admită. Până şi servitorii, majoritatea negri, purtau livrele – livrele în toată regula, pantaloni trei-sferturi şi tot restul garderobei. O muzică suavă se auzea dinspre sufrageria imensă, la capătul căreia o mică orchestră de coarde, alcătuită din opt instrumentişti, interpreta într-o manieră plină de graţie, de mult uitată. În centrul holului principal se afla o scară în spirală, care i-ar fi făcut cinste şi lui Jefferson Davis[21] sau lui David O. Selznick[22]. Femei frumoase se plimbau prin preajmă, însoţite de bărbaţi mai puţin atrăgători.

Efectul era incredibil, îşi spunea Matlock în timp ce-l însoţea pe amfitrionul său în ceea ce el numea cu modestie biblioteca sa particulară.

Sudistul închise uşa masivă de lemn şi se duse la un bar din

[21] Om de stat american, preşedinte al Confederaţiei între anii 1861-1865, (n. tr.).

[22] Producător al filmului *Pe aripile vântului* (1939), (n. red.).

lemn de mahon, bine aprovizionat. Turnă în pahare fără să-l întrebe ce preferă.

— Sam Sharpe zice că bei bourbon cu sifon. Pot să-ţi spun că eşti un om cu gusturi alese. E băutura mea preferată. (Îi aduse lui Matlock două pahare). Alege-l pe care doreşti. În zilele noastre, un virginian trebuie să-i dezarmeze pe cei din nord cu lipsa lui completă de prejudecăţi.

— Mulţumesc, zise Matlock, luând un pahar şi aşezându-se în fotoliul indicat de Stockton.

— Acelaşi virginian, continuă Stockton şezând în faţa lui Matlock, mai are şi deprinderea neobişnuită pentru cei din sud de a trece direct la subiect... Nu-mi dau seama nici măcar dac-a fost înţelept din partea dumitale să vii în locul ăsta. Vreau să fiu sincer cu dumneata, de aceea te-am şi adus mai întâi aici.

— Nu vă-nţeleg. Aţi fi putut să-mi spuneţi la telefon să nu vin. Pentru ce acest joc?

— Poate că la asta ai putea să răspunzi mai bine decât mine. Sammy spune că eşti un personaj foarte important. Eşti ceea ce se cheamă... un *internaţional. Dup*ă părerea mea, e un lucru excelent. Îmi plac tinerii strălucitori care urcă pe scara succesului. Fără îndoială, e ceva lăudabil... Dar să ştii că-mi plătesc facturile. Mi le plătesc în fiecare lună, fără excepţie. Am cea mai bine pusă la punct combinaţie de la nord de Atlanta. Nu vreau necazuri.

— Păi, nu *eu* am să ţi le provoc. Nu sunt decât un om de afaceri obosit, în vizită prin această regiune.

— Ce s-a întâmplat la Sharpe? Ziarele sunt pline de relatări! Eu n-am chef de aşa ceva!

Matlock se uită cu atenţie la sudist. Pe faţa lui bronzată capilarele erau roşii-sângerii, acesta fiind şi motivul, probabil, pentru care se bronza în tot timpul anului. O mulţime de cusururi puteau fi astfel mascate.

— Cred că n-ai înţeles cum stau lucrurile. (Matlock îşi cântărea cuvintele în timp ce-şi ducea paharul la buze). Am bătut atâta drum pentru că *trebuia* să ajung aici. Nu am venit aici fiindcă aşa *am vrut.* Motive personale m-au adus în această regiune ceva mai devreme, aşa că profit de ocazie şi vizitez împrejurimile. Atâta tot. Mai arunc şi eu câte o privire... până la întâlnire.

— Ce întâlnire?

— O întâlnire în Carlyle, Connecticut.

Stockton îşi miji ochii, trăgându-se de mustaţa albă, aranjată

fără cusur.

— Va să zică, trebuie s-ajungi în Carlyle?

— Da. E confidenţial, deci nu trebuia să-ţi spun asta, nu?

— Nu mi-ai spus nimic.

Stockton îi cerceta neîncetat chipul lui Matlock şi Matlock ştia că sudistul pândea o nuanţă falsă, un cuvânt anapoda, o uitătură şovăitoare care ar fi putut veni în contradicţie cu informaţiile lui.

— Bun… Cumva, din pură întâmplare, ai şi dumneata o invitaţie la întâlnirea din Carlyle? Peste o săptămână şi jumătate?

Stockton sorbi din pahar, plescăind din buze în timp ce-şi aşeza paharul pe măsuţă de parc-ar fi avut de-a face cu un *objet d'art.*

— Eu nu sunt decât un amărăştean de sudist, care se chinuie să-mpuşte câte un dolar. Să trăiască bine şi să câştige un bănuţ, atâta tot. Nu am habar de nici o întâlnire în Carlyle.

— Scuză-mă c-am adus vorba. E o… mare greşeală din partea mea. Pentru binele nostru, al amândurora, sper că n-ai să pomeneşti nimănui despre asta. Sau despre mine.

— E *ultimul* lucru pe care l-aş face. În ceea ce mă priveşte, nu eşti decât un prieten de-al lui Sammy, în căutare de ceva „acţiune" … şi puţină ospitalitate.

Deodată, Stockton se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi şi mâinile împreunate. Arăta ca un preot zelos, dornic să afle păcatele enoriaşilor.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat la Windsor Shoals? Ce blestemăţie a mai fost şi asta?

— Din câte mi-am putut da seama, a fost o vendetă locală. Bartolozzi avea duşmani. Unii zic că trăncănea nepermis de mult. La fel şi Aiello, presupun. Le plăcea să se dea în stambă… Cât despre Frank, s-a nimerit să fie acolo.

— Lua-i-ar dracu' de macaronari! Cum ştiu ei să strice totul! La nivelul *lor*, desigur, pricepi ce vreau să spun, nu?

Din nou, aceeaşi interogaţie insinuantă – numai că, în versiunea sudistului, nu mai era o întrebare, propriu-zisă. Era o afirmaţie.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Matlock pe un ton plictisit.

— Mă tem că am ceva veşti proaste pentru tine, Jim. Am închis sala de jocuri pentru câteva zile. S-au speriat ca iepurii după cele întâmplate la Windsor Shoals.

— Păi, ţinând cont de norocul spart pe care l-am avut în ultimul timp, nu-i deloc o veste proastă pentru mine.

— Am auzit. Mi-a spus Sammy. Dar, mai avem şi alte distracţii. N-ai să le poţi plânge de lipsă de ospitalitate la Carmount, pot să te asigur de asta.

Cei doi bărbaţi îşi terminară băuturile şi Stockton, uşurat, îşi conduse musafirul în sufrageria elegantă şi aglomerată a Clubului Carmount. Felurile extraordinare de mâncare fură servite într-o manieră amintind de cele mai prospere plantaţii ale Sudului de dinaintea Războiului Civil.

Deşi plăcută – chiar relaxantă, într-un fel – cina nu avu nici o semnificaţie pentru Matlock. Howard Stockton nu era dispus să discute despre „combinaţia" sa decât în termenii cei mai vagi şi fără să uite să amintească tot timpul că reuşea să satisfacă pretenţiile „celei mai selecte clase de yankei". Discursul lui era presărat cu anacronisme descriptive, el fiind o adevărată contradicţie temporală ambulantă. Pe la jumătatea cinei, Stockton şi-a cerut permisiunea de a-l conduce la plecare pe unul din membrii importanţi ai clubului.

A fost primul prilej pentru Matlock de a studia clientela lui Stockton, „cea mai selectă clasă de yankei".

Termenul era aplicabil, reflectă Matlock, numai dacă sintagma *clasă selectă* ar fi fost sinonimă cu *banii,* lucru pe care el nu era dispus să-l admită. Banii îşi făceau simţită prezenţa zgomotos. La fiecare masă. Primul semn era sumedenia de chipuri bronzate în acest începui de mai, în Connecticut. Aceştia erau oameni care-şi permiteau să zboare oricând voiau spre insulele veşnic scăldate de soare. Apoi mai erau râsetele relaxate, profunde, răsunând în toată încăperea, precum şi reflexiile scânteietoare ale bijuteriilor. Şi hainele – costume elegante şi comode, sacouri din mătase naturală, cravate Dior. Şi sticlele de vinuri alese, tronând maiestuos în frapiere de argint veritabil, aşezate pe trepiede din lemn de vişin.

Şi totuşi, lui Matlock i se părea că ceva nu era în regulă. Ceva lipsea sau era nelalocul lui şi, preţ de câteva minute, nu reuşi să-şi dea seama despre ce era vorba. Până la urmă, înţelese.

Chipurile bronzate, râsetele, bijuteriile de pe mâini, sacourile, cravatele Dior, cu alte cuvinte, banii, eleganţa, aura erau predominant *masculine.*

Contradicţia o reprezentau femeile – fetele. Nu că n-ar fi fost nici una care să nu se potrivească cu partenerul ei, dar cele mai multe nu se potriveau. Erau mai tinere. Mult, mult mai tinere. Şi diferite.

La început, nu era sigur în ce consta diferenţa. Pe urmă, într-un mod abstract, pricepu. Cele mai multe dintre fete – şi, într-adevăr, *erau* nişte fete – aveau un aer pe care el îl cunoştea foarte bine. Se întâlnise cu el de multe ori în trecut. Era aerul de campus, atât de diferit de aerul de birou, de secretară. O atitudine ceva mai nonşalantă în conversaţie. Aerul unor tinere care încă nu ştiau ce e rutina, nefiind atât de legate de fişele cu dosare sau de maşinile de scris. Ceva care putea fi definit întrucât era real. Matlock era familiarizat cu acest aer de mai bine de un deceniu, nu se putea înşela.

Pe urmă, realiză că în sânul acestei contradicţii mai era şi o altă discrepanţă, una minoră. Hainele pe care le purtau fetele. Nu era genul de haine pe care s-ar fi aşteptat să le poarte nişte studente. Erau prea precis croite, prea elaborate, dacă acesta era cuvântul. Pur şi simplu, erau prea feminine în aceste zile în care diferenţele dintre sexe tindeau să se estompeze.

Purtau taioare!

Şi deodată, datorită unei singure fraze, rostite pe un ton isteric, la câteva mese depărtare de el, ştiu că avea dreptate.

— Pe bune, vorbesc serios, e o grozăvie!

Vocea asta! *Dumnezeule, vocea asta îi era cunoscută!*

Se întrebă dacă nu cumva cineva intenţionase ca el s-o audă.

Ţinându-şi mâna la faţă, se întoarse discret în direcţia vorbitoarei expansive. Fata râdea şi bea şampanie, în vreme ce companionul ei – un bărbat mult mai în vârstă – se holba satisfăcut la sânii ei enormi.

Fata era Virginia Beeson. „Grozăvia rozalie”, eterna studentă, soţia lui Archie Beeson, asistentul de istorie de la Universitatea din Carlyle.

Bărbatul aliat într-o grăbită ascensiune universitară.

Matlock îi dădu un bacşiş negrului care îi cărase valiza pe scara în spirală spre camera spaţioasă, încărcată de ornamente, oferită de Stockton. Podeaua era acoperită cu un covor gros de culoarea vinului, patul avea baldachin iar pereţii erau albi, cu nişte frize ornamentale. Pe birou se aflau o frapieră, două sticle de Jack Daniels şi mai multe pahare. Îşi deschise valiza şi-şi scoase articolele de toaletă, punându-le pe măsuţa de la marginea patului. Scoase apoi din valiză costumul, o geacă sport, două perechi de pantaloni, pe care le duse la şifonier. Se întoarse apoi la valiză, o ridică de pe pat şi o aşeză pe braţele de

lemn ale unui fotoliu.

Auzi o bătaie uşoară în uşă. La început, crezu că era vorba de Howard Stockton, dar se înşela.

Îmbrăcată într-o provocatoare rochie mulată pe corp, de o culoare roşu-aprins, o fată stătea zâmbind în cadrul uşii. Avea în jur de douăzeci de ani şi era teribil de ademenitoare.

Iar zâmbetul ei era fals.

— Da?

— Complimente din partea domnului Stockton, rosti ea şi intră în cameră, trecând pe lângă Matlock.

Matlock închise uşa şi se holbă la ea, mai curând surprins decât încurcat.

— De bună seamă, dl. Stockton este un om foarte grijuliu.

— Mă bucur că apreciaţi. Pe biroul dumneavoastră aveţi whisky, gheaţă şi nişte pahare. Mi-ar place să beau ceva! Doar dacă nu cumva vă grăbiţi.

Matlock se apropie fără grabă de birou.

— Nu mă grăbesc deloc. Ce-ai dori?

— Indiferent, nu contează. Cu gheaţă, v-aş ruga.

— În regulă. (Matlock îi umplu fetei un pahar şi i-l aduse). Nu vrei să iei loc?

— Unde, pe pat?

În afară de scaunul pe care se. Afla valiza, mai era un singur scaun, în partea cealaltă a camerei, lângă fereastră.

— Scuză-mă. (Îndepărtă valiza de pe fotoliu şi fata se aşeză. Îşi zise că Howard Stockton avea gusturi alese. Fata era adorabilă). Cum te cheamă?

— Jeannie.

Din câteva înghiţituri mari, fata aproape că-şi bău paharul. Poate că nu învăţase încă să-şi aleagă băuturile, dar ştia cum să bea. Şi deodată, în timp ce fata ducea paharul la gură, Matlock observă inelul de pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

Cunoştea foarte bine tipul acela de inel. Se vindea într-o librărie universitară, la câteva cvartale de apartamentul lui John Holden, în Webster, Connecticut. Era inelul Universităţii Madison.

— Şi ce-ai zice dacă ţi-aş spune că nu mă interesează? o întrebă Matlock rezemându-se de unul din stâlpii solizi ai baldachinului anacronic..

— Aş fi surprinsă. Nu arăţi ca un „homo”.

— Nici nu sunt.

Fata se uită la Matlock. Ochii ei albaştri deschis erau încărcaţi

de căldură – o căldură profesională – fără să se poată citi nimic altceva în ei. Avea buzele tinere. Şi pline; şi bine îngrijite.

— Poate că nu ai nevoie decât să fii un pic încurajat.

— Te pricepi?

— Sunt bună.

Ea făcu afirmaţia cu o aroganţă calmă.

Privind-o, Matlock se gândea că, deşi era atât de tânără, fata părea îmbătrânită. Şi plină de ură. Ura era camuflată, dar machiajul era inadecvat. Interpreta un rol taiorul, ochii, buzele. Poate că-l detesta, dar îl acceptase.

Ca pe o profesie.

— Să presupunem că aş vrea numai să stăm de vorbă.

— Conversaţia e cu totul altceva. În privinţa asta nu există nici o regulă. În acest sector am drepturi egale. Quid pro, domnule Fără Nume.

— Te cam joci cu cuvintele. Chestia asta ar trebui să-mi sugereze ceva?

— Nu ştiu de ce.

— „Quid pro quo” nu se potriveşte cu limbajul unei dame de consumaţie.

— Ţi-aş aduce aminte, în caz că nu ţi-ai dat seama, că nici locul ăsta nu e Avenida de las Putas.

— Tennessee Williams?

— Cine ştie?

— Cred că tu ştii.

— Excelent. M-am prins. Putem să discutăm despre Proust în *pat.* Vreau să spun, *acolo* mă vrei, nu?

— Cred c-aş prefera o conversaţie.

Brusc alarmată, fata şopti răguşită:

— Nu cumva eşti poliţist?

— Sunt tot ce poate fi mai diferit de un poliţist, zise Matlock râzând. S-ar putea spune că unii dintre cei mai importanţi poliţişti din zonă ar vrea să dea de mine. Cu toate că nu sunt un infractor… Şi nici nebun, fiindcă veni vorba.

— Ei, asta nu mă mai interesează pe *mine.* Vrei să-mi mai dai un pahar?

— Fireşte.

Matlock se duse să-i umple paharul şi nimeni nu scoase nici un cuvânt până când nu i-l aduse înapoi.

— Te deranjează dacă mai rămân un timp aici? Doar atât cât ţi-ar fi fost necesar să mă regulezi.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să-ţi pierzi onorariul?

— E vorba de cincizeci de dolari.

— Bănuiesc că va trebui să foloseşti o parte din ei ca să-l mituieşti pe şeful de cămin. Din câte ştiu, Universitatea Madison e cam de modă veche. Încă se mai fac controale în timpul săptămânii la unele cămine de fete. Ai să-ntârzii.

Pe faţa fetei se citea că era complet năucită.

— Până la urmă, eşti poliţist! Un nemernic de *poliţist*!

Vru să se ridice din fotoliu, dar Matlock se postă repede în faţa ei, ţinând-o de umeri. O împinse uşor la loc, în fotoliu.

— Nu sunt poliţist, ţi-am mai spus o dată. Şi ai spus că nu te interesează, ţi-aminteşti? Numai că *pe mine,* mă interesează. Mă interesează foarte tare, iar tu ai să-mi spui ceea ce vreau să aflu.

Fata vru să se ridice din nou, dar Matlock o apucă de braţe. Ea se zbătu; el o împinse înapoi cu violenţă.

— Întodeauna te „regulezi" cu inelul pe deget? Asta ca să le-arăţi celor care se culcă cu tine că au parte de ceva select?

— Oh, Dumnezeule! Oh, Iisuse Cristoase! îşi apucă inelul şi-şi suci degetul, de parcă apăsarea ar fi putut să-l facă să dispară.

— Acum, ascultă ce-ţi spun! Ori îmi răspunzi la întrebări, ori mâine dimineaţă mă-nfiinţez la Webster şi încep să le pun ălora întrebări! Preferi varianta asta?

— Te rog! *Te rog!* Ochii fetei se umplură de lacrimi. Mâinile îi tremurau în timp ce se străduia să-şi recapete suflul.

— Cum ai ajuns aici?

— Nu! Nu…

— *Cum*?

— Am fost recrutată…

— De cine?

— De altă… De celelalte. Ne recrutăm reciproc.

— Câte sunteţi?

— Nu multe, nu foarte multe… E secret. Trebuie păstrăm secretul… Te rog, *dă-mi d*rumul. Vreau să plec.

— Nu. Nu încă. Vreau să ştiu câte sunteţi şi *de ce?*

— Ţi-am spus! Doar câteva, poate şapte sau opt fete.

— Trebuie să fie vreo treizeci jos!

— Nu le cunosc! Sunt din alte locuri. Nu ne întrebăm una pe alta cum ne cheamă!

— Dar ştii de unde sunt, nu?

— Unele… Da.

— Din alte şcoli?

— Da…

— *De ce* Jeannie? Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?*

— Tu *de ce* crezi? Pentru *bani.*

Rochia fetei avea mâneci lungi. O apucă de mâneca dreaptă şi rupse ţesătura până mai sus de cot. Ea se împotrivi dar el îi învinse rezistenţa.

Nu se vedeau nici un fel de urme. Nici un semn.

Ea îl lovi cu picioarele şi Matlock o plesni peste faţă, îndeajuns de puternic ca s-o paralizeze pentru moment. O apucă de braţul stâng şi-i rupse mâneca.

Erau acolo. Şterse. Nu erau recente, dar erau acolo.

Micile puncte purpurii provocate de un ac.

— Nu mai iau acum! N-am mai luat de câteva *luni!*

— Dar ai nevoie de bani! Ai nevoie de cincizeci sau o sută de dolari ori de câte ori vii aici … Despre ce e vorba *acum?* Gălbioare? Roşioare? Acid*? Amfetamina?* Ce dracu' iei *acum?* „Iarba" nu-i atât de scumpă!

Fata plângea în sughiţuri. Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Îşi acoperi faţa şi vorbi – gemu – printre suspine.

— Sunt atâtea necazuri! Atâtea… necazuri! Lasă-mă să plec, *te rog*!

Matlock îngenunche lângă fată şi-i luă capul în mâini, lipindu-l de piept.

— Ce necazuri? Spune-mi, te rog! Ce necazuri?

— Ei te *obligă…* Nu ai încotro… Sunt mulţi care au nevoie de ajutor. Dacă nu faci ce ţi se spune, ei nu mai ajută pe nimeni. *Te rog,* nu ştiu cine eşti, lasă-mă în pace. Lasă-mă să plec. Nu mai spune nimic. Lasă-mă să pled… *Te rog!*

— Te voi lăsa, dar mai întâi trebuie să-mi lămureşti un lucru. După aia poţi să pleci şi eu nu mai spun nimic… Va să zică, tu eşti aici pentru că ei te-au ameninţat? I-au ameninţat pe alţi copii?

Fata încuviinţă din cap, înghiţindu-şi suspinele, respirând din greu. Matlock continuă:

— Cu ce te-au ameninţat? Că te demască?… Că-ţi fac public viciul? Nu merită. Nu astăzi…

— Oh, eşti pe dinafară! (Fata vorbi printre lacrimi). Sunt în stare să te ruineze. Pe viaţă. Să-ţi distrugă familia, şcoala, chiar şi mai târziu. Poate… În nu ştiu ce închisoare nenorocită. Undeva! Viciul, faptul că ai făcut comerţ cu droguri… un băiat despre care ştii că are necazuri iar ei pot să-l scape… O prietenă

e în luna treia, are nevoie de doctor... Ei pot să te *ajute*. Fără gălăgie.

— Dar nu ai nevoie de *ei!* Pe ce lume *trăieşti?* Sunt atâtea agenţii, consilieri!

— Oh, Dumnezeule, domnule! *Dumneata* pe ce lume trăieşti? ... Tribunalele, doctorii, judecătorii! Ei îi dirijează pe *toţi!...* Şi *tu* nu poţi să faci nimic în privinţa asta. Nici eu nu po*t* să fac nimic. Aşa că lasă-mă-n pace, lasă-ne în pace! Prea mulţi oameni vor avea de suferit!

— Iar voi veţi continua să faceţi ce vi se porunceşte! Nişte mici ticăloşi răsfăţaţi, înspăimântaţi, care scâncesc întruna. Vă e frică să vă spălaţi mâinile, sau *gurile*, sau *braţele!*

O trase de cotul stâng şi i-l suci cu răutate.

Fata se uită la el, pe jumătate înfricoşată, pe jumătate dispreţuitoare.

— Aşa este, spuse ea cu o voce straniu de calmă. Nu cred că vei putea înţelege. Nu ştii despre ce este vorba... Suntem altfel decât tine. Prietenii mei sunt tot ce am pe lume. Numai pe noi ne avem. Ne ajutăm unii pe alţii... Nu mă interesează să fac pe eroul. Nu mă interesează decât prietenii mei. Nu mi-am lipit drapelul pe parbriz şi nu-mi place John Wayne. După părerea mea, e un jeg. Asta sunteţi cu toţii: nişte jeguri.

Matlock îi eliberă braţul din strânsoare.

— Şi cât timp crezi c-o să mai rezistaţi?

— Oh, eu sunt printre cei norocoşi. Într-o lună obţin peticul ăla de hârtie pentru care plătesc părinţii mei şi m-am cărat de-aici. Mai târziu nu mai încearcă să ia legătura cu tine. Spun că aşa vor face, dar arareori se întâmpla aşa ceva... Trebuie să te înveţi să trăieşti cu această posibilitate.

Matlock înţelese implicaţiile acestei mărturii rostite pe un ton liniştit şi se întoarse cu spatele.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Nu ai de ce. Sunt una dintre norocoase. La două săptămâni după ce voi obţine bucata aia de rahat imprimat pe care părinţii mei şi-o doresc atât de mult, mă voi afla în avion. Plec din ţara asta blestemată. Şi nu mă voi mai întoarce niciodată!

25

Nu fusese în stare să doarmă. De altfel, nici nu se aşteptase să reuşească. La plecare, îi dăduse fetei bani, căci altceva nu-i putea da, nici speranţă, nici curaj. Varianta pentru care pledase fusese respinsă pentru că implica riscul de a-i pune în pericol şi de a le provoca necazuri nenumăraţilor copii devotaţi binelui reciproc. El nu putea porunci; nu exista nici încredere, nici ameninţare echivalentă cu răspunderea care le apăsa umerii. În ultimă instanţă, lupta aceasta era numai a acelor copii. Ei nu vroiau ajutorul nimănui.

Îşi aduse aminte de avertismentul Bagdhivi:

Vegheaţi asupra copiilor; vegheaţi-i şi îngrijiţi-i. Ei vor creşte înalţi şi voinici şi vor vâna tigrul cu mai multă şiretenie şi vlagă decât voi. Ei vor şti să păzească turmele mai bine decât voi. Sunteţi bătrâni şi neputincioşi. Vegheaţi asupra copiilor. Aveţi grijă de ei.

Vânau oare copiii tigrul cu mai multă pricepere? Şi chiar aşa să fi fost, ale cui turme le păzeau? Şi cine era tigrul?

Să fie „ţara asta blestemată”?

Se ajunsese la asta?

Întrebările ardeau ca nişte flăcări în mintea lui. Oare câte fete ca Jeannie erau? Cât de extins era sistemul de recrutare al lui Nimrod?

Trebuia să afle.

Fata recunoscuse că la Carmount era numai unul din porturile de destinaţie; erau şi altele, pe care însă ea nu le cunoştea. Câteva prietene ale ei fuseseră trimise la New Haven, altele la Boston sau spre nord, la periferiile oraşului Hanover.

Yale. Harvard. Darmouth.

Cel mai înfricoşător era faptul că Nimrod îşi extrapola ameninţarea asupra a o mie de viitoruri. Cum spusese fata?

„Mai târziu, nu mai încearcă să ia legătura cu tine… Spun că aşa vor face… Trăieşti cu această posibilitate.”

Dacă aşa stăteau lucrurile, Bagdhivi nu avea dreptate. Copiii posedau mult mai puţină şiretenie, mult mai puţină vlagă: nu avea nici un rost să fie îngrijiţi. Doar compătimiţi.

Doar dacă nu cumva copiii erau subdivizaţi, fiind conduşi de alţi copii, mai puternici.

Matlock se hotărî să meargă în New Haven. Poate că acolo avea să găsească nişte răspunsuri. Avea o sumedenie de prieteni la Universitatea Yale. Avea să fie o abatere de la traseu, o drumeţie hotărâtă în pripă, dar intrinsecă marii călătorii. Parte a odiseei Nimrod.

Sunetele scurte şi stridente, îi întrerupseră şirul gândurilor. Încremeni, cu ochii bulbucaţi de spaimă, cu corpul încordat întins pe pat. Avu nevoie de câteva secunde ca să se concentreze asupra sursei zgomotului înspăimântător. Era Telelectronicul, rămas în buzunarul hainei. Dar unde-şi pusese haina? Nu era lângă pat.

Aprinse veioza de pe noptieră şi privi în jur, sunetele implacabile provocându-i accelerarea pulsului şi apariţia broboanelor de sudoare pe frunte. În sfârşit, îşi văzu haina. O pusese pe fotoliul din faţa ferestrei, în partea cealaltă a camerei. Se uită la ceasul de la mână: 4,35 dimineaţa. Alergă la haină, scoase afară teribilul instrument şi-l închise.

Simţea din nou panica vânatului. Ridică receptorul telefonului de pe noptieră. Era o linie directă cu oraşul.

Tonul nu avea nimic neobişnuit. Poate că un pic cam înfundat, dar stabil. Şi oricum, chiar dacă linia ar fi fost interceptată, n-ar fi putut să-şi dea seama. Formă 555-6868 şi aşteptă mesajul.

„Charger trei-zero raportează, rosti vocea înregistrată. Scuze pentru deranj. În privinţa subiectului, nici o schimbare, totul este satisfăcător. Totuşi, prietenul dumneavoastră din Wheeling, Virginia de Vest, a devenit foarte insistent. A telefonat la patru şi un sfert şi a spus că este imperios necesar să-l sunaţi de îndată. Suntem îngrijoraţi. Terminat.”

Matlock puse receptorul în furcă şi încercă să nu se gândească la nimic până când îşi aprinse o ţigară. Avea nevoie de aceste clipe preţioase ca să-şi domolească bătăile nebuneşti ale inimii.

Doamne, cât ura maşinăria aia blestemată! Ura reacţia pe care i-o provocau „bip”-urile acelea înfricoşătoare.

Trase cu lăcomie din ţigară şi îşi dădu seama că nu avea încotro. Trebuia să iasă din incinta clubului şi să ajungă la o cabină telefonică. De n-ar fi fost ceva urgent, Greenberg n-ar fi sunat la patru dimineaţa. Nu putea risca să-i telefoneze pe linia telefonică a clubului.

Îşi aruncă hainele în valiză şi se îmbrăcă la iuţeală.

Spera să găsească vreun paznic de noapte sau vreun supraveghetor de parcare adormit în cabină şi să-şi recupereze

automobilul. În caz contrar, avea să trezească pe cineva, fie şi pe Stockton. Încă înspăimântat de perspectiva unor necazuri de genul celor de la Windsor Shoals, Stockton nu va încerca să-l reţină. Orice pretext ar fi fost suficient de convingător pentru furnizorul de came tânără şi ademenitoare. Sudistul bronzat, floarea Văii Connecticut. Duhoarea lui Nimrod.

Matlock închise uşa iară zgomot şi străbătu coridorul scufundat în linişte spre enorma scară în spiralã. Nici măcar în toiul nopţii, Howard Stockton nu-şi putea uita originea. Interiorul Clubului Rustic Carmount arăta mai mult ca oricând asemenea sălii mari a unui conac de plantaţie, învăluite de somn.

Porni către intrarea principală şi, când ajunse la covoraşul de lângă uşă, înţelese că mai departe nu putea merge. Cel puţin pentru moment.

Îmbrăcat într-un halat larg din velur, stil secolul al nouăsprezecelea, Howard Stockton îşi făcu apariţia pe o uşă din sticlă din apropierea intrării. Era însoţit de un individ solid, cu aer de italian, ai cărui ochi negri-tăciune sugerau tăcuţi o ereditate îndelungată de Black Hand[23]. Însoţitorul lui Stockton era un ucigaş.

— Vai, domnule Matlock, dar cum, ne părăsiţi?

Se hotărî să fie agresiv.

— Dat fiind că mi-ai interceptat convorbirea, presupun că ţi-ai dat seama că am nişte probleme! Ele mă privesc pe *mine,* nu pe *dumneata*! Dacă vrei să ştii, intruziunea dumitale îmi repugnă!

Şiretlicul funcţionă. Stockton fu surprins de ostilitatea lui Matlock.

— Nu ai nici un motiv să te superi... Ca şi dumneata, sunt un om de afaceri. Orice imixtiune în intimitatea dumitale nu are alt scop decât să te protejeze. Fir-ar să fie! Asta-i *ade*vărul, băiete!

— Bine, mă mulţumesc cu această explicaţie şubredă. Cheile mele sunt în maşină?

— Păi, nu prea sunt în maşină. Prietenul meu, Mario, le are la el. Dă-mi voie să-ţi spun că e un italian de viţă nobilă.

— Da, am remarcat că-şi ţine blazonul familiei în buzunar. Vreţi să-mi daţi cheile?

Mario se uită la Stockton, evident derutat.

— Păi, stai un pic, zise Stockton. Aşteaptă o secundă, Mario. Să nu devenim impulsivi... Sunt un om rezonabil. O persoană

[23] Grupare de imigranţi sicilieni, având ca principală activitate şantajul, care a activat în New York, la începutul acestui secol, (n.tr.).

foarte rezonabilă şi raţională. Nu sunt decât un amărăştean...

— ... de sudi*st, car*e se chinuie să-mpuşte câte-un dolar! îl întrerupse Matlock. Bine, o cred şi p-asta. Acum daţi-vă dracului la o parte din calea mea şi daţi-mi cheile!

— Doamne Dumnezeule, dar *voi toţi* sunteţi de-a dreptul *răii* Vreau să spun, *răi!* Pune-te în locul meu!... Auzi, un cod aiuristic ca „Charger trei-zero" şi un apel telefonic urgent din Wheeling, *Virginia* de Vest! Şi în loc să foloseşti telefonul meu în perfectă stare, trebuie să pleci de aici! Spune şi tu, Jim, *tu ce*-ai face în locul meu?

Matlock îşi păstră o voce înspăimântător de exactă:

— Aş încerca să înţeleg *cu cine* am de-a face... Efectuăm câteva anchete, Howard. Superiorii mei sunt îngrijoraţi din pricina ta!

— Ce-vrei-să-spui? întrebarea fusese rostită atât de rapid încât pauzele dintre cuvinte fuseseră suprimate.

— Ei cred... noi credem că ai atras prea mult atenţia asupra ta. Preşedinte şi vicepreşedinte al unui Club *Rotary! Isus*e! „Omul-fundaţie" care construieşte şcoli; marele ocrotitor al văduvelor şi orfanilor – inclusiv conturi de cheltuieli; picnicuri de Ziua Comemorării! Colac peste pupăză, mai angajează şi localnici ca să aibă cine răspândi zvonuri despre fete! Mai tot timpul, copilele se plimbă pe jumătate dezbrăcate. Crezi că cetăţenii de prin partea locului nu discută? *Doamne,* Howard!

— Cine dracu' eşti tu?

— Doar un om de afaceri care se supără când vede că un alt om de afaceri se face de rahat. Ce dracu, candidezi pentru postul de Moş Crăciun? Chiar nu-ţi dai seama cât de bătător la ochi este costumul ăla?

— Dar-ar dracii, da' văd că nu ţi-ai pierdut timpul! Am cea mai grozavă combinaţie de la nord de Atlanta! Nu ştiu cu cine ai discutai, dar oamenii din orăşelul ăsta ar îi în stare să-şi dea şi cămaşa de pe ei pentru mine! Lucrurile pe care le-aţi scormonit voi sunt nişte lucruri *bune. Cu adevărat* bune!... Dacă le răstălmăceşti, le faci să arate rău! Nu-i corect!

Stockton scoase o batistă şi-şi tamponă faţa roşie şi transpirată. Sudistul era atât de supărat încât rostea propoziţiile una după alta, cu o voce stridentă. Matlock încercă să raţioneze rapid şi totodată prudent. Poate că acum sosise momentul – cu Stockton. Odată şi odată toi trebuia să se întâmple. Trebuia să-şi transmită propria invitaţie. Trebuia să înceapă ultimul salt al

călătoriei sale spre Nimrod.

— Calmează-te, Stockton. Linişteşte-te. Poate că ai dreptate… N-am avut încă timp să mă gândesc la problema asta. Trecem printr-o criză. Cu toţii. Telefonul acela a fost ceva serios. (Matlock se opri, privindu-l cu duritate pe interlocutorul său cel nervos, apoi îşi lăsă valiza pe pardoseala de marmură). Howard, continuă el, alegându-şi cu grijă cuvintele, am să-ţi încredinţez ceva şi sper din tot sufletul că vei fi la înălţime. Dacă vei reuşi s-o duci la bun sfârşit, nimeni n-o să-ţi mai pună beţe în roate niciodată.

— Despre ce e vorba?

— Spune-i ăluia să meargă la plimbare. Dacă preferi, trimite-l la capătul celălalt al holului.

— Ai auzit ce-a spus. Du-le şi fumează o ţigară.

Cu o privire duşmănoasă şi totodată derutată, Mario îşi târî agale picioarele către scară. Stockton vorbi.

— Ce-mi ceri să fac? Ţi-am spus, nu vreau să am necazuri.

— *Cu toţii* vom avea necazuri dacă nu iau legătura cu câţiva delegaţi. Tocmai asta încerca să-mi comunice Wheeling.

— Ce vrei să spui cu… delegaţi?

— Întâlnirea care va avea loc la Carlyle. Conferinţa la care vor participa oamenii noştri şi organizaţia Nimrod.

— Asta nu e treaba mea! rosti grăbit Stockton. Nu ştiu absolut nimic despre asta!

— Sunt sigur că nu ştii; nici nu s-a vrut să ştii. Dar acum, ne priveşte pe toţi… în anumite situaţii, regulile trebuie încălcate; acum suntem într-o asemenea situaţie. Tot ce pot să-ţi spun este că Nimrod a mers prea departe.

— *Mie*-mi spui? Eu am de-a face cu aceşti *predicatori*! Am dus tratative cu ei şi când m-am plâns, mai de una, mai de alta, ştii ce mi-au zis chiar oamenii noştri? Mi-au zis: „Asta-i situaţia bătrâne Howie, toţi facem afaceri!” Ce fel de discuţie e asta? De ce trebuie să fac afaceri cu ei?

— Probabil că nu va mai dura mult. Iată de ce trebuie să iau legătura cu câţiva dintre ceilalţi. Cu delegaţii.

— Ei nu mă amestecă şi pe mine în întâlnirile lor. Nu cunosc pe nimeni.

— Bineînţeles că nu cunoşti. Încă o dată, nu s-a vrut să ştii. Conferinţa e „grea”; foarte grea şi foarte tainică. Atât de tainică încât riscăm să încurcăm borcanele: nu ştim cine operează în zonă. Din ce organizaţie? Din ce familie? Dar eu am instrucţiunile mele. Trebuie să ajungem la unul sau doi dintre ei.

— Nu pot să te ajut.

Matlock îl privi cu asprime pe sudist.

— Eu cred că poţi. Ascultă-mă. Dimineaţă, te duci la telefon şi anunţi vestea. *Cu grijă!* Nu vrem să creem panică. Nu vorbi cu cei pe care nu-i cunoşti şi nu pomeni numele meu. Nu trebuie să spui decât că ai cunoscut pe cineva care are documentul corsican, documentul corsican argintiu. El *trebuie* să se întâlnească în taină cu altcineva care are şi el un asemenea document. Vom începe cu o singură persoană, dacă altfel nu se poate. Te-ai prins?

— M-am prins, dar nu-mi place! Asta nu e *treaba mea.*

— Ai prefera să lichidezi afacerea? Ai prefera să pierzi această magnifică relicvă şi să priveşti cerul printre zăbrele timp de zece, douăzeci de ani? Am înţeles că ceremoniile funerare din închisori sunt înduioşătoare.

— În regulă!... În regulă. Am să-l sun pe colectorul meu[24]. Am să-i spun că nu ştiu nimic! Că nu fac decât să transmit un mesaj.

— E bine şi-aşa. Dacă stabileşti un contact, cu indiferent cine, spune-i că în noaptea asta şi mâine voi fi la staţiunea de agrement din West Carlyle. Spune-i să aducă hârtia. Nu stau de vorbă decât cu cel care are hârtia!

— ... care are hârtia.

— Şi acum, dă-mi cheile alea.

Stockton îl chemă pe Mario şi Matlock reintră în posesia cheilor.

La ieşirea din Mount Holly, o luă spre sud pe Şoseaua 72. Nu-şi amintea exact unde, dar ştia că trecuse pe lângă mai multe cabine telefonice pe autostrada care ducea la Hartford. Era ciudat cum începuse să observe telefoanele publice, singura sa legătură cu stabilitatea. Toate celelalte erau efemere, nesigure, nefamiliare şi înfricoşătoare. Avea să-i telefoneze lui Greenberg, aşa cum îi ceruse Charger trei-zero, dar înainte de asta trebuia să ia legătura cu unul din oamenii lui Blackstone.

Trebuia aranjată fără zăbavă o întâlnire. Trebuia să ajungă în posesia documentului corsican. Transmisese parola; dacă nu-şi respecta partea sa de înţelegere, n-avea să afle nimic. *Dacă* mesajul lui Stockton ajungea unde trebuie şi *dacă,* într-adevăr, cineva stabilea contactul, acel cineva avea să ucidă sau să fie ucis înainte de a încălca legământul „Omertei”, în situaţia în care Matlock nu scotea la iveală documentul.

[24] Vezi nota nr. 3.

Sau toată străduința lui era inutilă? Să fi avut dreptate Kressel şi Greenberg când îl numiseră diletant? Nu ştia. Se străduia din răsputeri să pătrundă esenţa lucrurilor, să cerceteze toate aspectele fiecărei acţiuni, să se folosească de mijloacele oferite de imaginaţia sa universitară, instruită. Dar era oare de-ajuns? Nu cumva sentimentul său de angajare, simţământele lui violente de răzbunare şi dezgust nu făceau decât să-l transforme într-un personaj don-quijotesc?

Dacă aşa stăteau lucrurile, n-avea decât să se împace cu situaţia. Va face tot ce va putea face şi se va împăca cu situaţia. Avea motive întemeiate: un frate pe nume David; o prietenă pe nume Pat; un bătrân de treabă pe nume Lucas; un individ simpatic pe numele său Loring; o studentă derutată şi înfricoşată pe numele ei Jeannie. Întreaga *scenă* îngreţoşătoare!

Matlock găsi o cabină telefonică pe o ramificaţie părăsită a Şoselei 72 şi chemă receptorul neînsufleţit de la numărul 555-6868. Comunică numărul cabinei şi aşteptă ca Charger trei-zero să-i răspundă la apel.

Un camion de lapte trecu greoi pe lângă cabină. Şoferul fredona un cântecel şi-i făcu semn cu mâna. Câteva minute mai târziu, un tir uriaş, aparţinând companiei Allied Van Lines, trecu în viteză mare şi, la puţin după aceea, un camion cu zarzavaturi. Se făcuse aproape cinci şi jumătate şi se lumina de ziuă. Ziua se anunţa mohorâtă, căci pe cer apăruseră nori de ploaie.

Telefonul sună.

— Alo?

— Care-i problema, domnule? L-aţi sunat pe prietenul dumneavoastră din Virginia de Vest? A spus că de data asta nu mai e de glumă.

— Am să-l sun în câteva minute. Eşti cumva Cliff? Matlock ştia că nu era; era altă voce.

— Nu, domnule. Eu sunt Jim. Mă cheamă la fel ca pe dumneavoastră.

— În regulă, Jim. Spune-mi, a făcut colegul tău ce l-am rugat? A scos documentul din apartament?

— Da, domnule. Dacă e vorba de cel scris pe hârtie argintie, în italiană. Cred că e în italiană.

— Da, ăla e...

Matlock fixă întâlnirea peste două ore. S-a convenit ca angajatul firmei Blackstone pe care-l chema Cliff să-l întâlnească la un restaurant nonstop de pe Scofield Avenue, aproape de

marginea cartierului de vest al oraşului Hartford. Charger trei-zero a insistat ca livrarea să se facă rapid, în parcare. După ce a descris maşina pe care o conducea, Matlock a întrerupt convorbirea.

Următorul apel îl avea ca destinatar pe Greenberg, în Wheeling. Iar Greenberg era furios.

— Mucea! N-a fost de ajuns că ţi-ai încălcat cuvântul, dar ţi-ai angajat şi propria armată acum! Chiar crezi că maimuţoii ăia pot să focă mai mult decât guvernul Statelor Unite?

— Maimuţoii ăia mă costă trei sute de dolari pe zi, Jason. La banii ăştia, mă aştept să fie buni.

— Spune-mi şi mie, de ce-ai fugit? Mi-ai dat cuvântul că n-ai s-o faci, că ai să colaborezi cu omul nostru!

— Omul vostru mi-a dat un ultimatum pe care nu puteam să-l accept! Şi dacă asta a fost ideea ta, am să-ţi spun acelaşi lucru pe care i l-am spus şi lui Houston.

— Ce tot vorbeşti acolo? Ce fel de ultimatum?

— Ei haide, nu mai face pe niznaiul cu mine! Nu ţine! Şi ţine cont de ce-ţi spun... (Matlock trase aer în piept înainte să-şi debiteze minciuna, străduindu-se s-o încarce cu cât mai multă autoritate). În Hartford există un avocat care deţine o scrisoare foarte exactă semnată de mine. Conţine cam aceleaşi fraze ca şi scrisoarea pe care am semnat-o pentru tine. Numai informaţiile sunt un pic diferite: sunt cele reale. Scrisoarea descrie în amănunt povestea recrutării mele; felul în care ticăloşii de voi m-aţi atras în această afacere şi cum, pe urmă, m-aţi lăsat de izbelişte. Cum m-aţi obligat să semnez o minciună... Dacă încercaţi să-mi faceţi ceva, el va face publică scrisoarea şi o mulţime de manipulatori de la Departamentul de Justiţie se vor afla într-o postură jenantă... Tu mi-ai dat ideea, Jason. Al dracului de bună a fost. N-ar fi exclus chiar să-i determine pe câţiva militanţi să tulbure apele în campusul din Carlyle. Şi, cu puţin noroc, să declanşeze un şir de răzmeriţe pe tot cuprinsul ţării. Peisajul universitar e şi aşa pregătit să iasă din somnolenţă; parcă aşa spunea şi Sealfont, nu? Numai că de data asta nu va mai fi vorba nici de război, nici de înrolări, nici de droguri. Vor găsi o etichetă mai acătării: infiltrare guvernamentală, stat poliţienesc... tactici de Gestapo. Sunteţi *pregăti*ţi pentru aşa ceva?

— Pentru numele lui Dumnezeu, termină cu prostiile! N-ai să faci nici o brânză. Nu eşti chiar aşa de important... Acum, zi-mi

despre ce dracu e vorba? Eu *l-am instruit!* N-au fost alte condiţii în afară de aceea de a-l ţine la curent cu ceea ce faci.

— Frecţii! Nu trebuia să părăsesc campusul; nu aveam voie să discut cu profesorii sau cu conducerea universităţii. Trebuia să mă limitez la anchete în rândurile studenţilor, care presupun că şi ei trebuiau *mai întâi* aprobaţi! Cu excepţia acestor minore restricţii, eram liber ca pasărea cerului! Zi şi tu, acum! Ai văzut-o pe Pat! Ai văzut ce i-au făcut. Şi mai ştii şi ce altceva i-au mai făcut – cuvântul este *viol,* Greenberg! Şi, în condiţiile astea, chiar v-aţi aşteptat ca eu să-i *mulţumesc* lui Houston pentru că s-a arătat aşa de *înţelegător?*

— Te rog să mă crezi, zise Greenberg mânios, dar cu o voce potolită. Condiţiile acelea au fost adăugate după instructaj. E adevărat, ar fi trebuii să mă înştiinţeze. Dar, cred că-ţi dai seama că au fost adăugate tocmai pentru propria-ţi protecţie!

— Nu aşa ne înţeleseserăm!

— Şi asta e adevărat. În plus, ar fi trebuit să mă anunţe…

— Iar eu mă întreb a cui protecţie îi îngrijorează cel mai tare, a mea sau a lor?

— Bună întrebare. Ar fi trebuit să mă anunţe. Nu se poate să delegi cuiva o responsabilitate şi în acelaşi timp să-l privezi de autoritate. Nu e logic.

— Nu e moral, ascultă ce-ţi spun eu. Această mică odisee a mea mă aduce din ce în ce mai aproape de sublima chestiune a moralităţii.

— Mă bucur pentru tine, dar mă tem că odiseea ta se cam apropie de sfârşit.

— Încercaţi numai!

— O vor face. Declaraţiile din birourile avocaţilor nu fac nici o para chioară. Le-am spus că am să încerc eu mai întâi… Dacă în decurs de patruzeci şi opt de ore nu te predai de bună voie în custodie proiectivă, se va emite un mandat de arestare.

— Pe ce bază?

— Eşti un pericol public. Eşti dezechilibrat mintal. Eşti într-o doagă. Or să-ţi citeze dosarul militar – de două ori adus în faţa curţii marţiale, timpul petrecut la bulău, instabilitate psihică permanentă în condiţii de luptă. Faptul că te-ai drogat. Şi chestia cu alcoolul – au şi martori. Totodată, eşti şi rasist – au luat de la Kressel declaraţia aia privind cele petrecute la Lumumba Hali. Iar mai nou am înţeles, deşi nu am dovezile, că te-ai înhăitat cu criminali renumiţi. Se află în posesia unor fotografii făcute

undeva, în Avon... Predă-te, Jim. Îţi vor distruge viaţa.

26

Patruzeci şi opt de ore! De ce patruzeci şi opt de ore? De ce nu douăzeci şi patru, ori douăsprezece, ori imediat? Nu avea nici un sens! Şi deodată înţelese şi, singur în cabină, începu să râdă. Era ora cinci şi jumătate dimineaţa, iar el râdea în hohote într-o cabină telefonică de pe o ramificaţie părăsită a autostrăzii, nu departe de Mount Holly, Connecticut.

Firi practice, cei de la Washington îi dăduseră exact răgazul în care ar fi putut să întreprindă ceva – dacă *putea* să întreprindă ceva. Dacă nu reuşea şi se întâmpla ceva, ei erau curaţi. Era scris la dosar că ei îl considerau un împătimit al drogurilor, un dezechilibrat mintal cu apucături de rasist care se înhăitase cu criminali recunoscuţi şi pe care ei îl avertizaseră în prealabil. Ţinând cont de echilibrul fragil al lucrului cu astfel de nebuni, ei îi oferiseră un *răgaz,* în speranţa de a reduce pericolul. Dumnezeule, ce escroci!

Ajunse la restaurantul din West Hartford la şapte fără un sfert şi servi aici un mic dejun bogat, sperând întrucâtva că hrana îi va ţine loc şi de somn, dându-i energia de care avea nevoie. Se uita întruna la ceas, ştiind că la şapte şi jumătate trebuia să se afle în parcare.

Se întrebă cum va arăta omul de legătură de la Charger trei-zero.

Individul era uriaş şi Matlock nu se considerase niciodată a fi un pigmeu. Cliff din echipa Charger trei-zero îi amintea lui Matlock de acele vechi fotografii cu Primo Carnera. Cu excepţia feţei. Cliff avea o faţă uscăţivă, inteligentă şi zâmbitoare.

— Nu trebuie să coborâţi, domnule Matlock, zise el şi îi strânse mâna lui Matlock. Aveţi aici documentul, l-am pus într-un plic. Apropo, domnişoara Ballantyne a râs. Se simte mai bine. Encefalogramele sunt stabile, metabolismul revine la normal, dilataţia pupilelor scade. Mi-am închipuit că vă va interesa.

— Să înţeleg că veştile sunt bune, nu?

— Într-adevăr, sunt bune. Ne-am împrietenit cu doctorul. E băiat de treabă.

— Cum au acceptat cei de la spital serviciul vostru de pază?

— Domnul Blackstone a rezolvat problema în prealabil. Avem camerele învecinate cu cea a subiectului.

— Pentru care, nu mă îndoiesc de asta, voi plăti.

— Doar îl ştiţi pe domnul Blackstone.

— Am început deja. Foloseşte numai chestii de mâna întâi.

— E valabil şi pentru clienţii lui. Acum trebuie să mă întorc. Încântat de cunoştinţă.

Omul de la Blackstone se îndepărtă grăbit şi se urcă într-un automobil oarecare, vechi de câţiva ani buni.

Pentru Matlock sosise momentul să pornească spre New Haven.

Nu avea în minte nici un plan prestabilit şi nici nişte indivizi anume; el nu conducea acţiunea, ci se lăsa condus. Informaţiile pe care le deţinea erau, în cel mai fericit caz, nebuloase, schematice, mult prea incomplete ca să poată îi judecate în termeni absoluţi. Şi totuşi, poate că era suficient pentru ca cineva să facă nişte legături. Dar oricine le-ar fi făcut sau ar fi fost capabil să le facă, trebuia să fie cineva cu o privire de ansamblu asupra universităţii. Cineva care avea de-a face, asemenea lui Sam Kressel, cu tensiunile generale din viaţa campusului.

Oricum, Yale era de cinci ori mai mare decât Carlyle; şi, spre deosebire de Carlyle, era infinit mai răspândit, făcând efectiv parte din oraşul New Haven, fără să fie o entitate izolată. *Exista* un punct focal. Biroul pentru Probleme Studenţeşti; numai că nu cunoştea pe nimeni acolo. Şi ca să se ducă acolo nitam-nisam cu o poveste improbabilă despre nişte iele care formaseră – sau fuseseră obligate să formeze – un lanţ al prostituţiei întins, conform informaţiilor sale, pe teritoriul statelor Connecticut, Massachusetts şi New Hampshire, ar fi creat un dezastru, în cazul în care ar fi fost luat în serios. Şi nu era sigur că *avea* să fie luat în serios, situaţie în care nu s-ar fi ales cu nimic.

Mai exista o posibilitate; un substitut modest al Biroului pentru Probleme Studenţeşti, dar având propria sa viziune de ansamblu asupra campusului: Departamentul pentru Admiteri. Cunoştea pe cineva care lucra într-unul din birourile departamentului: Peter Daniels. În cadrul programului de pregătire pentru admitere ale universităţii, ţinuseră împreună un număr de lecţii. Îl cunoştea pe Daniels suficient de bine ca să-i poată înfăţişa problemele aşa cum le înţelesese; nu era genul de om care să-l suspecteze sau

să intre în panică. Şi oricum, avea să-şi limiteze relatarea la cele aflate de la fată.

Parcă maşina pe Chappel Street, aproape de intersecţia cu strada York. Pe o parte a străzii se afla o arcadă care ducea spre structura dreptunghiulară a Colegiului Silliman, iar pe cealaltă, o vastă întindere de gazon brăzdată de alei de ciment care ducea către Sediul Administrativ. Biroul lui Daniels se afla la etajul al doilea. Matlock coborî din maşină, o încuie şi porni spre clădirea veche din cărămidă, în faţa căreia fluturau pe catarge învecinate drapelele Statelor Unite şi al Universităţii Yale.

— E absurd! Trăim în plină epocă a Vărsătorului şi nu numai atât. În zilele astea, amorul nu mai costă bani: totul e pe gratis.

— Eu îţi spun ce am văzut cu ochii mei. Îţi spun ce mi-a spus fata aia, care nu avea de ce să mintă.

— Iar eu îţi repet: nu poţi să ştii sigur.

— E legală de prea multe alte chestii. Le-am văzut şi pe acelea, te asigur.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare evidentă? De ce nu te duci la poliţie?

— Răspunsul e la fel de evident. Colegiile au avut parte şi aşa de destule necazuri. Faptele pe care le deţin sunt izolate. Am nevoie de mai multe informaţii. Nu vreau să fiu făcut răspunzător pentru acuzarea fără discernământ a unor oameni şi pentru crearea unei stări de panică generală. Am avut destule de-astea până acum.

— Bine, sunt de acord cu tine, dar nu te pot ajuta.

— Dă-mi câteva nume. De studenţi *sau* de profesori. Oameni pe care-i ştii… nu se poale să nu fiţi amestecaţi, la modul cel mai serios, aşa de aproape de centru cum sunteţi. Sunt sigur că aveţi liste cu oameni de genul ăsta şi noi avem… Îţi jur, nu vor afla niciodată cine mi le-a dat.

Daniels se ridică din fotoliu, aprinzându-şi pipa.

— Te pierzi în generalităţi. Amestecaţi, în ce fel? Academic, politic… narcotice, alcool? Acoperi un teritoriu prea larg.

— Stai o clipă. (Cuvintele lui Daniels îi evocaseră o amintire recentă. Matlock revăzu o încăpere slab luminată, plină de fum, dintr-o clădire aparent părăsită din Hartford. Clubul de Vânătoare al lui Rocco Aiello. Şi un bărbat înalt. În sacou de chelner, care-i adusese lui Aiello la semnat o chitanţă. Veteranul din Vietnam şi Da Nang. Studentul de la Yale care venea acolo *să cunoască lumea,* ca să-şi *creeze propriul cheag… cel* ce studia meto*dele*

*de administrare a afacerilor). Cre*d că ştiu pe cine-aş vrea să văd.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu... Dar e un veteran din Indochina, are douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani; e destul de înalt, părul castaniu deschis... se specializează în administrarea afacerilor.

— O descriere care s-ar putea potrivi cam la vreo cinci sute de studenţi. Exceptându-i pe medicinişti, avocaţi şi politehnişti toţi s-au îngrămădit la ştiinţele umaniste. Ar trebui să consultăm fiecare dosar.

— Fotografiile de la înscriere?

— Ştii foarte bine că s-a renunţat la ele.

Matlock privea în go! Pe fereastră, cu sprâncenele încruntate din pricina concentrării. Se uită din nou la Daniels.

— Pete, suntem în mai.

— Ei şi? Puteam să fim şi în noiembrie. Asta n-ar fi schimbat legislaţia.

— Peste o lună se termină anul universitar... Fotografiile anilor terminali. Albumele de sfârşit de promoţie.

Daniels înţelese instantaneu. Îşi scoase pipa din gură şi porni spre uşă.

— Hai cu mine.

Îl chema Alan Pace. Urma să-şi încheie studiile în acel an, iar specializarea sa nu avea ca obiect administrarea afacerilor, ci problemele guvernamentale. Locuia în afara campusului, pe Church Street, aproape de marginea oraşului Hemden. Din dosarul său reieşea că Alan Pace era un student eminent, trecându-şi cu brio toate examenele, viitor bursier al Şcolii Maxwell de Ştiinţe Politice de la Universitatea Syracuse. Petrecuse în armata douăzeci şi opt de luni, cu patru mai mult decât ar fi fost obligat. Asemenea majorităţii veteranilor, activităţile sale universitare din afara specializării erau minime.

În timpul serviciului militar. Pace fusese ofiţer la intendenţă şi aprovizionare. Ceruse din proprie iniţiativă o prelungire cu patru luni a serviciului în garnizoana Saigon, fapt menţionat cu emfază în cererea de reînscriere. Alan Pace dăruise ţării sale cu patru luni din viaţă mai mult decât era necesar. Fără doar şi poale, în aceste zile de cinism, Alan Pace era un cetăţean onorabil.

Era un om de succes, îşi spuse Matlock.

Drumul cu maşina pe Church Street către Hemden îi oferi lui Matlock prilejul să-şi limpezească gândurile. Problemele trebuiau abordate pe rând; după „bifarea” unui obiectiv, trecea la

următorul. Nu-şi putea lăsa imaginaţia să interpreteze fapte izolate dincolo de înţelesurile lor. Nu putea aduna toate lucrurile grămadă şi să obţină un total mai mare decât suma părţilor individuale.

Era foarte posibil ca Alan Pace să joace „solo”; fără legături, fără obligaţii.

Dar nu era logic.

Locuinţa lui Pace era o banală clădire din cărămidă, comună periferiilor oraşelor. Cândva – în urmă cu patruzeci-cincizeci de ani – ele reprezentaseră simbolul unei clase mijlocii în plină expansiune dincolo de graniţele betonate, spre natură, dar nu atât de curajoasă încât să părăsească în întregime oraşul. Arăta mai curând insuficient îngrijită decât părăginită. Totuşi, pentru Matlock, cel mai frapant aspect în legătură cu casa era că nu părea deloc a fi o reşedinţă adecvată pentru un student.

Numai că, aşa cum îl asigurase Peter Daniels, acolo avea să-l găsească.

La început, Pace nu se arătase dispus să tragă zăvorul uşii. S-a înmuiat numai după ce Matlock a insistat cu tărie asupra a două puncte. Primul fiind acela că nu era de la poliţie, iar al doilea, numele lui Rocco Aiello.

— Ce doreşti? Am de lucru până peste cap, n-am timp de discuţii. Mâine am examen.

— Pot să iau loc?

— Pentru ce? Ţi-am spus, sunt ocupat.

Studentul cel înalt şi cu părul castaniu traversă încăperea, ducându-se la biroul înţesat de cărţi şi hârtii. Cu excepţia biroului, apartamentul era curat şi destul de spaţios. Se vedeau uşi şi coridoare scurte care duceau la alte uşi. De regulă, un astfel de apartament era împărţit de patru-cinci studenţi. Numai că Alan Pace nu avea colegi de cameră.

— Nu ţi-o fi plăcând, dar eu tot am să iau loc. Măcar atâta lucru îi datorezi lui Rocco.

— Asta ce mai înseamnă?

— Doar faptul că Rocco mi-a fost prieten. Eram cu el în noaptea aceea în care i-ai adus la semnal o chitanţă. Ţi-aminteşti? Iar el s-a purtai frumos cu tine… Acum, a murit.

— Ştiu. Am citit în ziar. Îmi pare rău. Dar nu-i datorez nimic.

— Dar ai cumpărat de la el.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ei haide. Pace. Nici unul dintre noi nu are timp de pierdut.

Nu ai nici o legătură cu moartea lui Aiello, ştiu asta. Dar eu trebuie să obţin nişte informaţii, iar tu mi le vei furniza.

— Ai greşit adresa. Nu le cunosc. Nu ştiu *nimic.*

— Dar eu te cunosc *pe tine.* În ceea ce te priveşte, am un dosar complet. Aiello şi cu mine intenţionam să facem afaceri împreună. Îmi dau seama că asta nu le priveşte, dar am făcut un schimb de informaţii… confidenţiale. Cinstii vorbind, am venit la tine pentru că, prin moartea lui Rocco, au rămas anumite rubrici necompletate. Înţeleg prin asta că îţi cer o favoare pentru care sunt dispus să plătesc.

— Îţi repet, nu sunt omul pe care-l cauţi. Îl cunoşteam prea puţin pe Aiello. Mai câştigam şi eu un ban de buzunar, servind pe la mese. Fireşte, am auzit unele zvonuri, dar *atât.* Nu ştiu ce vrei de fapt, dar ai face bine să te duci la altcineva.

Matlock îşi zise că Pace era un om inteligent. Se spăla pe mâini fără să pretindă prosteşte că era complet nevinovat. Pe de altă parte, poate că spunea adevărul. Nu era decât o singură modalitate de a alia.

— Bine, mai încerc o dată… Cincisprezece luni în Vietnam, Saigon, Da Nang; călătorii în Hong-Kong şi Japonia. Ofiţer de intendenţă; cea mai monotonă, cea mai exasperantă muncă pentru un tânăr capabil să obţină rezultate maxime la una din cele mai dure universităţi.

— La intendenţă era convenabil; fără luptă, fără prea multă transpiraţie. Toată lumea făcea astfel de excursii. N-ai decât să verifici foile de parcurs din permisii.

— După care, continuă Matlock fără să ia în seamă întreruperea lui Pace, devotatul ofiţer se reîntoarce la viaţa civilă. După o prelungire voluntară de patru luni în Saigon.

— Mă surprinde că nu te-au mirosit cu chestia *asta* – revine cu suficienţi bani pentru a face nişte investiţii inspirate şi asta, fără doar şi poate, nu din banii de soldă. Dumnealui este unul dintre furnizorii cei mai importanţi din New Haven. Vrei să continui?

În picioare, lângă birou. Pace părea să fi încetat să mai respire. Alb la faţă, se holba la Matlock. Rosti cu o voce de tânăr înfricoşat:

— Nu poţi dovedi nimic. N-am făcut nimic. Dosarul meu de armată, cel de aici, sunt amândouă curate. Sunt chiar foarte bune.

— Mai bune nici că se poate. Fără cusur. Te poţi mândri cu ele; ţi-o spun cu toată sinceritatea. Şi n-aş vrea să fac nimic care să

le dăuneze. Şi în privinţa asta, sunt la fel de sincer.

— Nici n-ai putea. Sunt curat!

— Ba nu eşti. Eşti în rahat până la gâtul tău de bursier. Aiello a lăsat să se înţeleagă asta cât se poate de *limpede. Pe hârtie.*

— Minţi!

— Iar tu eşti un prost. Ai impresia că Aiello ar fi putut face afaceri cu cineva pe care să nu-l verifice? Crezi că i s-ar fi *dat voie?* Ţinea nişte dosare extrem de detaliate. Pace, iar acum ele sunt *la mine.* Nu intri într-o afacere cu cineva până când nu-i afli punctele slabe, ar trebui să ştii asta.

Glasul lui Pace abia dacă se ridica mai sus de o şoaptă.

— Nu există astfel de dosare. Niciodată n-au existat. Metropole, oraşe, coduri. Dar fără nume. Niciodată nu se dau nume.

— Atunci, cum de-am ajuns aici?

— M-ai văzut la Hartford; bâjbâi după o legătură.

— Fii rezonabil şi nu mai face pe prostul.

Implicaţiile formulate rapid de Matlock îl copleşiră pe tânărul înalt, deja ajuns în stare de şoc.

— De ce ai venit la mine? Nu sunt aşa de important. Dacă zici că ştii totul despre mine, ţi-ai dat seama că nu sunt un om important.

— Ţi-am mai spus: am nevoie de informaţii. Nu am nici o tragere de inimă să mă duc la marii granguri, la oricine posedă o reală autoritate. Nu-mi place să fiu în dezavantaj. Tocmai de aceea sunt dispus să plătesc şi totodată să distrug toate dovezile pe care le am despre tine.

Perspectiva de a scăpa de strânsoarea străinului devenise în mod evident ideea principală din mintea lui Pace. Replică grăbit:

— Să presupunem că nu ştiu să-ţi răspund la toate întrebările. Ai să crezi că te mint.

— Mai rău de-atât nu poate să-ţi fie. N-ai decât să mă pui la încercare.

— Dă-i drumul.

— Am cunoscut o fată… de la un colegiu apropiat. Am cunoscut-o în nişte împrejurări ce nu pot fi descrise decât ca prostituţie profesionistă. Profesionistă în toate înţelesurile cuvântului: rendez-vous-uri, tarile prestabilite, fără cunoaşterea prealabilă a clienţilor, „serviciile”… Ce ştii despre asta?

Pace făcu câţiva paşi înspre Matlock.

— Cum adică, ce ştiu? Ştiu că există. Ce altceva ar mai fi de

ştiut?

— Cât e de extinsă?

— Peste tot. Nu e ceva nou.

— Pentru mine, este.

— Nu cunoşti peisajul. N-ai decât să faci o plimbare prin câteva colegii.

Matlock înghiţi în sec. Era cu putinţă să fi fost chiar aşa de „pe dinafară”?

— Şi dacă ţi-aş spune că sunt familiarizat cu o… mulţime de campusuri?

— Ţi-aş răspunde că nu te-nvârţi pe unde trebuie. Totodată, nu sunt amestecat în această afacere. Altceva?

— Să ne oprim puţin la chestia asta… De ce?

— De ce – ce?

— De ce se pretează fetele la aşa ceva?

— Pentru mălai, nenică. Nu pentru asta ne agităm cu toţii?

— Eşti prea inteligent ca să crezi ce spui… E organizată treaba asta?

— Bănuiesc. Ţi-am mai spus, nu sunt amestecat.

— Bagă de seamă! Am o grămadă de hârtii despre tine…

— Bine, bine. Da, e organizată. Nimic nu poate funcţiona dacă nu e organizat.

— Unde *anume* se desfăşoară aceste activităţi?

— Ţi-am *spus!* Peste *tot.*

— În incinta campusurilor?

— Nu, nu acolo. La periferii. De regulă, la câteva mile distanţă, când campusurile sunt rurale. Dacă se află în oraşe – hoteluri din centru, cluburi private, apartamente. Dar nu *aici.*

— Vorbim cumva despre… Columbia, Harvard, Radeliffe, Smith, Holyoke? Şi altele, mai spre sud?

— Toată lumea uită să pomenească despre Princeton, replică Pace cu un zâmbet crispat. Sunt o grămadă de vilişoare cochete pe drumurile alea lăturalnice… Da, despre aceste locuri e vorba.

— N-aş fi crezut niciodată… Cuvintele rostite de Matlock îi fuseseră adresate atât lui Pace, cât şi sieşi. Dar, *de* c*e?* Şi să-mi repeţi textul cu „mălaiul” …

— Mălaiul înseamnă *libertate,* nenică! Pentru copiii ăştia înseamnă libertate. Nu sunt nişte zăbăuci psihopaţi; nu umblă brambura purtând berete negre şi scurte militare. Foarte puţini dintre noi mai procedează astfel. Am *învăţat* lecţia. Ia bănuţu’, tăticu’ şi oamenii de treabă au să te placă… În acelaşi timp, nu

ştiu dac-ai băgat de seamă, banii cinstiţi nu se mai pot obţine aşa de simplu. Majoritatea acestor copii au nevoie de ei.

— Fata despre care ţi-am spus înainte; bănuiesc că a fost obligată să intre în afacere.

— Liru-liru crocodilu'! Nimeni nu este *obligat*!

— Ea a fost. A pomenit câteva chestii. „Control" e un cuvânt la fel de potrivit ca oricare altul. Tribunale, doctori, chiar şi locurile de muncă…

— Nu cunosc nimic despre chestia asta.

— Şi după aceea. Se stabilesc contacte după aceea – probabil, câţiva ani mai târziu. Un şantaj simplu, de modă veche. Exact aşa cum le şantajez eu acum pe tine.

— Înseamnă că a avut necazul înainte; despre fată vorbesc. Şi chiar dacă a fost o chestie nasoală, n-avea de ce să intre într-o chestie ca asta. Doar dacă nu-i datora cuiva mai mult decât îi putea plăti.

— Cine-i Nimrod? Matlock puse întrebarea calm, fără nici un accent. Numai că întrebarea îl făcu pe tânăr să se întoarcă şi să se îndepărteze.

— Nu cunosc. Nu deţin această informaţie.

Matlock se ridică din fotoliu şi rămase nemişcat.

— Am să te mai întreb o singură dată şi dacă nu primesc un răspuns, voi ieşi pe uşa aceea şi poţi să le consideri un om terminat. Şi uite aşa, o viaţă foarte promiţătoare îşi va modifica în mod drastic cursul – dacă vei avea o viaţă… Cine este Nimrod?

Tânărul se întoarse pe loc şi Matlock văzu din nou teama. Teama pe care o văzuse pe chipul lui Lucas Herron, în ochii lui Lucas Herron.

— Să mă bată Sfântul Dumnezeu, dar nu pot să-ţi răspund la întrebarea asta!

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu pot. *Nu ştiu*!

— Eu cred că ştii. Dar am spus că n-am să te mai întreb decât o singură dată. Asta e.

Matlock porni spre uşa apartamentului fără să se mai uite la student.

— Nu!… Al dracului să fiu dacă ştiu!… Cum aş putea *să ştiu*? Nu poţi!

Pace alergă către Matlock.

— Ce nu pot?

— Să faci ce ziceai c-ai să faci… Ascultă-mă! Nu ştiu cine sunt

ăştia! Nu am…

— Ăştia?

Pace păru uluit.

— Da… Probabil ca „ăştia”. Nu ştiu. Nu am nici o legătură cu ei. Alţii da; eu nu. Nu m-au deranjat până acum.

— Dar eşti prevenit de existenta lor. (O afirmaţie).

— Prevenit… Da, sunt prevenit. Dar cine *sun*t, pe onoarea mea, nu ş*tiu!*

Matlock se întoarse şi îl privi pe student în ochi.

— Bine, voi face un compromis. Deocamdată. Spune-mi ce *ştii.*

Şi tânărul înfricoşat îi spuse. Pe măsură ce cuvintele îi ieşeau din gură, teama punea stăpânire pe Matlock.

Nimrod era un maestru păpuşar nevăzut. Fără chip, fără formă, dar cu o autoritate înspăimântătoare şi durabilă. După spusele lui Alan Pace, nu era vorba de un *el* sau de nişte *ei,* ci de o *forţă.* O abstracţiune complexă care-şi întinsese tentaculele invizibile în toate universităţile importante din nord-estul Statelor Unite, în toate municipalităţile care slujeau peisajul universitar, în toate piramidele financiare care constituiau fundamentul complicatelor structuri din Noua Anglie. „Şi cu tendinţe de extindere spre sud”, dacă zvonurile erau întemeiate.

Narcoticele erau doar unul din aspecte, osul din gâtul legiunilor lumii interlope – motivul imediat pentru conferinţa din mai, scrisoarea corsicană.

Dincolo de droguri şi de profiturile obţinute pe seama lor, Nimrod îşi pusese amprenta pe o mulţime de administraţii universitare. Pace era convins că, în conformitate cu instrucţiunile organizaţiei Nimrod se hotărau specializările, personalul universităţilor era angajat sau concediat, se acordau diplomele şi bursele. Memoria lui Matlock reveni fulgerător la Carlyle. La prodecanul cu probleme de admitere – omul lui Nimrod, conform spuselor răposatului Loring. La Archie Beeson, aflat într-o ascensiune rapidă în cadrul catedrei de istorie; la antrenorul echipei de fotbal a universităţii; la o mulţime de alte nume de profesori şi membri ai personalului de conducere aflaţi pe lista lui Loring.

Câţi alţii mai erau oare asemenea lor? Cât de adâncă era infiltrarea?

De ce!

Prostituţia constituia o activitate subsidiară. Recrutările le făceau copilele – târfe printre cele din anturajul lor. Se furnizau

adrese, se stabileau onorarii. Trupurile tinere care posedau resurse şi atractivitate puteau astfel să-şi croiască drum către Nimrod şi să încheie pactul. Iar în pactul cu Nimrod găseau „libertate” şi „mălai”.

Şi „nimeni nu avea de suferit”; era o crimă fără victime.

— Nici un fel de crimă, nenică, numai libertate. Nici un fel de ameninţare deasupra capului. Fără clănţăi care să conteste întruna punctajele pentru burse.

Alan Pace avea o părere tare bună despre invizibilul şi pragmaticul Nimrod. Mai mult decât bună.

— Pe cinstite, ai impresia că e vreo diferenţă faţă de lumea de afară? Te-nşeli, tăticu’! Este mini-America: organizată, computerizată şi cu o foarte solidă structură de corporaţie. Ce naiba, doar e modelată conform sindromului american; este *politica de companie*, nenică! E la fel ca şi GM, ITT şi Ma Bell – numai că, de data asta, cineva a avut inteligenţa să organizeze posibilităţile extraordinare oferite de mediul universitar. Şi se dezvoltă rapid. N-are rost să i te opui. E mai bine să i te alături.

— Asta ai de gând să faci? întrebă Matlock.

— Asta-i mersul, nenică. Asta-i voia sorţii. Nu ştiu prea multe despre tine, dar *tu* ai putea fi cu ei deja. E posibil să fii un agent de recrutare. Sunteţi peste tot; vă aşteptam demult.

— Şi dacă nu sunt?

— Atunci, înseamnă că nu eşti în toate minţile. Şi, totodată, că n-ai nici o şansă.

27

Dacă cineva ar fi privit Ford-ul alb care se îndrepta către centrul oraşului New Haven, s-ar fi gândit – dacă s-ar fi ostenit s-o facă – că era o maşină scumpă, potrivită pentru o suburbie înstărită, trăsăturile bărbatului de la volan fiind în deplină armonie cu vehiculul.

Un asemenea observator n-ar fi avut de unde să ştie că şoferul abia dacă dădea atenţie traficului, năucit de revelaţiile ultimei ore; un om epuizat, nedormit de patruzeci şi opt de ore, stăpânit de senzaţia că stătea suspendat de o sfoară subţire deasupra unei prăpăstii fără fund, aşteptându-se în fiece clipă ca firul vieţii să-i fie tăiat, aruncându-l în negura infinită.

Matlock se străduia din răsputeri să-şi suspende orice proces de gândire de care ar fi fost capabil. Anii şi în special acele luni ale cursei sale universitare, desfăşurate după un program autoimpus, îl învăţaseră că mintea – cel puţin mintea lui – nu poate funcţiona corespunzător sub influenţa concertată a epuizării fizice şi a supraexpunerii la pericole.

Mai presus de toate, el trebuia să funcţioneze.

Se afla în mijlocul unor ape neexplorate. Oceane în care insule micuţe erau populate de locuitori groteşti. De indivizi precum Julian Dunois, Lucas Herron; de cei de teapa lui Bartolozzi, a lui Aiello, a lui Sharpe, a lui Stockton şi a lui Pace. Otrăvitorii alături de cei otrăviţi.

Nimrod?

Ape neexplorate?

Nu, apele acestea nu erau neexplorate, îşi spuse Matlock.

Erau chiar foarte bine circulate. Iar călătorii erau cinicii planetei.

Ajunse la hotelul Sheraton şi închine o cameră.

Aşezat pe marginea patului, comandă o convorbire telefonică cu Howard Stockton, la Carmount. Stockton era plecat.

Pe un ton repezit şi poruncitor, îi spuse centralistei de la Carmount că Stockton trebuia să-l caute la telefon – se uită la ceas: era două fără zece – peste patru ore. La şase. Îi dădu numărul hotelului şi întrerupse convorbirea.

Avea nevoie măcar de aceste patru ore de somn. Nu ştia când avea să mai apuce să doarmă.

Ridică din nou receptorul şi ceru să fie trezit la şase fără un sfert.

Cu capul cufundat în pernă, îşi aduse braţul deasupra ochilor. Prin pânza cămăşii îşi simţi părul aspru al bărbii. Trebuia să ajungă la un frizer; îşi lăsase valiza în maşină. Fusese prea obosit, prea prins de probleme ca să-şi mai aducă aminte s-o aducă în cameră.

Cele trei apeluri scurte şi stridente îi semnalizară că personalul de la Sheraton ţinuse cont de instrucţiunile lui. Era exact şase fără un sfert. Cincisprezece minute mai târziu, telefonul sună din nou, de data asta mai lung, mai normal. Era ora şase fix şi cel care suna era Howard Stockton.

— Voi fi cât mai scurt, Matlock. Va veni cineva să se întâlnească cu tine. Numai că nu vrea să vă întâlniţi în interiorul staţiunii de agrement. Te vei duce la panta East George – o folosesc primăvara şi vara pentru turiştii care vor să admire peisajul – şi iei telefericul până pe culme. Trebuie să fii acolo la opt şi jumătate, astă seară. Sus te va aştepta cineva. E tot ce-am avut să-ţi spun. Nu este *treaba mea!*

Stockton trânti receptorul în furcă şi ecoul îi răsună lui Matlock în ureche.

Însă reuşise! *Reuşise!* Stabilise contactul cu Nimrod! Cu conferinţa.

Parcurse pe jos poteca întunecată spre teleschi. Zece dolari îl făcură pe paznicul parcării staţiunii să-i înţeleagă necazul: tipul arătos sosit acolo cu Ford-ul acela alb avea un rendez-vous. Soţul era aşteptat abia mai târziu şi în fond, ce naiba, asta-i viaţa! Paznicul parcării se arătă extrem de cooperant.

Când ajunse la panta East George, ploaia, care ameninţase doar în cursul zilei, începu să cadă. În Connecticut, aversele lunii aprilie se transformau în mai în adevărate furtuni şi Matlock era necăjii că neglijase să-şi cumpere un impermeabil.

Se uită în jur la teleschiul părăsii, cu cele două fire profilându-se pe fondul ploii tot mai dese, strălucind precum parâmele unui vas într-un port învăluit de ceaţă. O lumină slabă, aproape invizibilă, se întrezărea dinspre ghereta care adăpostea maşinăria mătăhăloasă şi complicată ce punea în mişcare liniile. Un bărbat scund, dar vânjos deschise uşa şi se zgâi la el.

— Mătăluţă eşti ăla care vrea să ajungă sus?

— Cred că da.

— Cum te cheamă?

— Matlock.

— Mda, cred că mata eşti. Te pricepi să le agăţi de traversă?

— Am mai schiat. Braţul pe după bară, fundul pe stinghie, picioarele pe ţeavă.

— N-ai nevoie de ajutorul meu. Eu îi dau drumul, mata te agăţi.

— Excelent.

— O să te ude ploaia.

— Ştiu.

Matlock se postă la dreapta nişei de acces şi maşinăria se urni din loc. Cablurile scârţâiră uşor apoi îşi începură mişcarea ezitantă, în contrasens, aducând un scaun în dreptul lui. Se urcă, sprijinindu-şi picioarele pe ţeava transversală şi blocând apărătoarea de talie. Simţi cum mişcarea unduitoare a cablurilor îl ridica deasupra pământului.

Se afla în drum spre vârful pantei East George, în drum spre locul de întâlnire cu Nimrod. La trei metri deasupra solului, simţi cum ploaia, în loc să-l sâcâie, îi crea o senzaţie de exaltare. Se apropia de sfârşitul călătoriei sale, de sfârşitul cursei. Oricine va veni să-l întâlnească acolo sus, avea să fie extrem de derutat. Contase pe asta, aşa plănuise lucrurile. Dacă tot ceea ce-i spuseseră răposatul Loring şi Greenberg cel viu era adevărat, nu putea fi altfel. Secretul total asupra conferinţei; delegaţi care nu se cunoşteau unul pe celălalt; legământul „Omertei”, insistenţa violentă a organizaţiei de a folosi coduri şi cifruri pentru a-şi proteja membrii – *toate* erau adevărate. Le văzuse acţionând. Iar când într-un sistem logistic atât de complicat se producea pe neaşteptate o breşă, se ajungea în mod inevitabil la suspiciune şi teamă şi, în ultimă instanţă, la derută. Era tocmai lucrul pe care se bizuia Matlock.

Lucas Herron îl acuzase că se lăsase influenţat de intrigi şi comploturi. Ei bine, nu era *influenţat* de acestea, ci abia dacă le *înţelegea.* În asta consta diferenţa. Şi tocmai această înţelegere îl adusese la un pas depărtare de Nimrod.

Ploaia cădea acum în rafale spulberate de vântul care în aer sufla cu mai multă putere decât la sol. Scaunul lui Matlock se balansa şi mai ameninţător de fiecare dată când trecea de câte un stâlp de susţinere de pe traseu. Lumina slabă din adăpostul maşinăriei abia dacă se mai distingea din pricina ploii şi a

întunericului. Îşi făcu socoteala că parcursese cam jumătate din distantă.

Cu o smucitură, maşinăria se opri. Matlock se prinse cu mâinile de apărătoarea de talie şi încercă să străpungă cu privirea bezna de deasupra capului, să vadă dacă oprirea se datora vreunui obstacol din calea rolelor. Nu se vedea nimic.

Se întoarse cu greutate în scaunul strâmt şi privi în josul pantei, către gheretă. Nu se mai vedea nici cea mai mică urmă de lumină. Îşi puse mâna streaşină la ochi, ferindu-i pe cât era cu putinţă de ploaie. De bună seamă că se înşelase, potopul îi înceţoşase vederea sau poate nu vedea nimic din cauza stâlpului. Se aplecă mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga. Cu toate acestea, dinspre fundul văii nu răzbătea până la el nici o lumină.

Probabil că se arseseră siguranţele, situaţie în care era normal ca becul din gheretă să nu mai funcţioneze. Sau se produsese un scurtcircuit. În mod normal, teleschiurile nu funcţionau pe timp de ploaie.

Se uită în jos, la pământul aflat la ceva mai puţin de cinci metri sub el. Agăţat cu mâinile de ţeava pentru picioare, i-ar mai fi rămas maximum doi metri şi jumătate până la sol. Nu-i era greu să sară. Restul drumului avea să-l parcurgă pe jos. Putea să-i ia şi douăzeci de minute până ajungea sus, n-avea cum să-şi dea seama. Nu-şi putea permite riscul ca omul de legătură să intre în panică şi să plece înainte ca el să ajungă acolo.

— Stai pe loc! Nu desface apărătoarea!

Vocea izbucni din întuneric, răzbind prin ploaie şi vânt. Tonul ei aspru şi poruncitor îl paraliză pe Matlock atât datorită surprizei cât şi din cauza fricii. Bărbatul se afla sub el, spre dreapta cablurilor. Era îmbrăcat într-un impermeabil şi purta un soi de căciulă. Îi fu imposibil să-i vadă faţa sau să-şi dea seama cât de solid era.

— Cine eşti? Ce vrei de la mine?

— Sunt cel cu care ai venit să le întâlneşti. Vreau să văd hârtia aia din buzunarul tău. Arunc-o jos.

— Am să-ţi arăt hârtia după ce am să ţi-o văd pe a ta. Asta ne-a fost înţelegerea!

— N-ai înţeles nimic, Matlock. Nu trebuie decât să arunci hârtia aia jos. Asta-i tot.

— Ce mama dracului vorbeşti tu acolo?

Lumina puternică a lanternei îl orbi. Întinse mâna spre

siguranţa apărătorii de talie.

— Nu atinge chestia aia! Ţineţi mâinile întinse, altfel eşti un om mort.

Fasciculul intens al lanternei se mută de pe faţă pe piept şi preţ de câteva secunde nu văzu decât mii de pete fulgerătoare. Pe măsură ce văzul îi revenea, observă că individul de sub el se apropia de cabluri, îndreptând lanterna spre pământ, ca să vadă pe unde merge. Totodată, remarcă şi pistolul automat mare şi înfricoşător din mâna dreaptă a necunoscutului. Lumina orbitoare îl izbi din nou în faţă, de data aceasta direct de sub el.

— Ascultă, băi, amărâtule, tu să nu mă ameninţi pe mine! urlă Matlock, amintindu-şi de efectul pe care-l avusese mânia lui asupra lui Stockton în dimineaţa aceea, la ora patru. Lasă deoparte blestemăţia aia de armă şi ajută-mă să cobor! N-avem prea mult timp la dispoziţie şi n-am chef de joacă!

Numai că de data asta, efectul nu mai fu deloc acelaşi. Individul de sub el începu să râdă şi râsul lui avu un efect îngreţoşător. Mai mult decât orice, era teribil de sincer. Pur şi simplu, necunoscutul se amuza.

— Ai haz, nenică. Arăţi tare caraghios cum stai acolo, cu curul atârnat în aer. Ştii cu ce semeni? Parc-ai fi unul din maimuţoii ăia folosiţi drept ţinte în poligoanele de tir! *Pricepi ce-ţi spun?* Ei şi-acum termină cu tâmpeniile şi aruncă hârtia!

Izbucni din nou în râs şi auzindu-l, dintr-o dată, totul, deveni limpede pentru Matlock.

Nu realizase nici un contact. Nu încolţise pe nimeni. Toate planurile sale minuţioase, toate acţiunile sale atent puse la cale fuseseră inutile. Se afla la fel de departe de Nimrod acum ca şi înainte de a afla de existenţa lui Nimrod.

Căzuse în capcană.

Şi totuşi, trebuia să încerce. Era tot ce-i mai rămăsese de făcut.

— Comiţi greşeala vieţii tale!

— Ei, futu-i pastele mă-sii, termină, ţi-am spus! Dă-mi hârtia! De o săptămână umblăm după ea! Am primit ordin să fac rost de ea *acum.*

— Nu pot să ţi-o dau.

— Am să-ţi zbor creierii!

— Am spus că *nu pot,* nu că *nu vreau*!

— Nu-ncerca să mă duci de nas. O ai la tine! N-ai fi venit aici fără ea!

— Am lipit-o cu leucoplast de şale.

— Păi, dezlipeşte-o!

— Ţi-am mai spus, nu pot! Stau pe o stinghie subţire de zece centimetri şi mă aflu la aproape şase metri înălţime de sol!

Cuvintele îi fură risipite pe jumătate de ploaia în rafale. Individul de jos îşi arătă frustrarea şi nerăbdarea.

— *Ţi-am spus să ţi-o dezlipeşti*!

— Va trebui să cobor. Nu pot să ajung cu mâna la spate!

(Matlock fu nevoii să strige ca să poată fi auzit). Nu pot să-ţi fac nimic! Nu am nici o armă la mine!

Necunoscutul înarmat cu automatul cel ameninţător la vedere se îndepărtă cu câţiva paşi de cabluri. Îndreptă atât fasciculul puternic al lanternei cât şi arma spre Matlock.

— O.K., coboară! Cum faci o mişcare greşită, cum te-am ras!

Matlock îşi desfăcu apărătoarea, simţindu-se ca un băieţel cocoţat în roata mare, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă roata s-ar opri pentru totdeauna şi bara de siguranţă s-ar desface.

Susţinându-se cu mâinile de ţeava de sprijin pentru picioare, se lăsă să atârne în jos. Se bălăbăni în aer, în bătaia ploii, fasciculul lanternei orbindu-l. Trebuia să raţioneze acum, să conceapă pe loc o nouă strategie. Pentru oameni asemenea celui de jos, viaţa lui valora cu mult mai puţin decât vieţile celor ucişi la Windsor Shoals.

— Îndreaptă lanterna-n jos! Nu văd nimic!

— Ei, un căcat peste mare aruncat! Sari odată!

Sări.

În clipa în care atinse pământul, scoase un ţipăt puternic de durere, prinzându-şi piciorul cu mâinile.

— Aoleu! Glezna mea, piciorul meu! Mi-am nenorocit glezna, tu-i maica mă-sii! Se răsuci încoace şi-ncolo pe iarba udă, zvârcolindu-se de durere.

— Tacă-ţi fleanca! Să-mi dai hârtia *imediat,* m-auzi?

— *Doamne Dumnezeule!* Ce mai *vrei* de la mine? Nu vezi că mi-am sucit glezna? Mi-am *rupt-o!*

— Mi se rupe-n paişpe de glezna ta! Dă-mi hârtia!

Matlock zăcea culcat la pământ, mişcându-şi capul când într-o parte, când în alta, încordându-şi gâtul ca să poată suporta durerea.

— Uite, e prinsă la şale. Desfă-o! Trase de cămaşă, scoţând la iveală o parte din brâul de cânepă.

— Desfă-o singur. Mişcă-te mai repede!

Dar între timp, bărbatul se apropiase. Era nesigur. Şi mai aproape. Fasciculul ajunsese chiar deasupra lui Matlock. Apoi se mută spre mijlocul lui şi Matlock văzu ţeava mare şi neagră a automatului.

Era secunda, momentul pe care-l aşteptase.

Îşi repezi mâna dreaptă în sus, către armă, în acelaşi timp arcuindu-şi corpul cu toată puterea în picioarele individului. Se prinse de ţeavă, trăgând cu toată forţa în jos. Arma trase de două ori, şocul exploziilor zdrobindu-i aproape mâna lui Matlock. Ploaia şfichiuitoare şi pământul umed înăbuşiră parţial zgomotele.

Bărbatul se alia acum sub el, răsucii pe o parte, zvârcolindu-şi picioarele şi braţul liber ca să scape de oponentul său mai masiv. Matlock se năpusti asupra braţului imobilizai, înfigându-şi dinţii în încheietura mâinii încleştate pe armă. Muşcă până când simţi în gură gustul sângelui amestecat cu ploaia rece.

Urlând de durere, individul dădu drumul automatului. Matlock înhăţă arma şi începu să-l izbească în faţă de mai multe ori.

Părăsită în iarba înaltă, lanterna nu mai lumina acum decât vegetaţia udă.

Matlock se aplecă deasupra feţei însângerate a adversarului său, care zăcea aproape inconştient. Abia îşi mai trăgea sufletul şi în gură îi stăruia gustul greţos al sângelui celuilalt. Scuipă de vreo zece ori, încercând să-şi cureţe dinţii şi gâtul.

— O.K.! (Îl apucă pe individ de guler şi-i ridică în sus capul). Acum să-mi spui ce s-a întâmplat! A fost o capcană, este?

— Hârtia! Trebuia să obţin hârtia. Glasul celuilalt abia se mai auzea.

— Am căzut *în capcană, aşa-i!* Toată săptămâna trecută a fost o capcană!

— Da... Da. Hârtia.

— Trebuie să fie tare importantă hârtia aia, nu?

— Or să te omoare... ca să pună mâna pe ea, or să te omoare! N-ai absolut nici o şansă, nenică... nici o şansă...

— Cine sunt *ei!*

— Nu ştiu... nu ştiu!

— *Cine este Nimrod*?

— Nu ştiu... „Omerta”! ... „Omerta”!

Omul îşi deschise larg ochii şi, în lumina slabă răspândită de lanterna căzută mai încolo, Matlock observă că se întâmplase ceva cu victima lui. Un gând anume, un concept îi copleşise

imaginaţia chinuită. Era dureros de privit, semănând prea mult cu imaginea terorizată a lui Lucas Herron sau cu cea a lui Alan Pace, cuprins de groază…

— Haide, coborâm împreună…

Atât a mai apucat să spună. Din străfundurile minţii sale rătăcite, bărbatul cu faţa năclăită de sânge se întinse înainte, făcând o ultimă încercare disperată de a ajunge la arma din mâinile lui Matlock. Ferindu-se înapoi, Matlock apăsă instinctiv pe trăgaci. Din gâtul pe jumătate zdrobit al individului, sânge şi bucăţi de carne se împrăştiară peste tot.

Matlock se ridică încet în picioare. Fumul împuşcăturilor stăruia deasupra cadavrului, căci ploaia îl împiedica să se ridice de la pământ.

Se duse să ia lanterna din iarbă şi când se aplecă începu să vomite.

28

Zece minute mai târziu, cățărat pe trunchiul unui arțar uriaș, cerceta cu privirea parcarea aflată mai jos, la circa cincizeci de pași. Frunzele noi îl protejau în parte de ploaia care turna cu găleata, dar avea hainele murdare, pline de noroi și sânge. Văzu automobilul alb aproape de poarta mare de acces în stațiunea de agrement. Prea multă activitate nu se vedea; de venit, nu venea nici o mașină, iar cei aflați înăuntru așteptau oprirea potopului înainte de a se aventura pe șosele. Paznicul parcării, cel căruia îi dăduse bacșișul de zece dolari, stătea de vorbă cu un portar în uniformă la adăpostul copertinei de la intrarea în restaurant. Primul imbold fu să alerge până la mașină și să o șteargă apoi cât putea de repede, dar își dădu seama că cei doi aveau să se alarmeze la vederea hainelor sale, ajungând să se întrebe ce se întâmplase oare pe panta East George. Nu avea ce face decât să aștepte până când ieșea cineva să le distragă atenția sau intrau amândoi în restaurant.

Ura așteptarea. Dar, mai mult decât o ura, îl înspăimânta. Nu vedea și nu auzea pe nimeni în apropierea gheretei, ceea ce nu însemna că nu era nimeni acolo. Era posibil ca emisarul lui Nimrod, cel decedat, să aibă pe undeva prin preajmă un partener care, asemenea lui Matlock, aștepta. Dacă găseau cadavrul, aveau să-l oprească, să-l ucidă – dacă nu din răzbunare, atunci pentru documentul corsican.

Acum, nu mai avea de ales. Mersese dincolo de inteligența și abilitatea sa. Fusese manipulat de către Nimrod așa cum fusese manevrat de cei de la Departamentul de Justiție. Îi va telefona lui Jason Greenberg și va face orice îi va cere acesta să facă.

Într-un fel, era bucuros că misiunea se terminase sau că avea să se termine curând. Deși mai simțea încă imboldul sentimentului datoriei, își dădea seama că nu mai avea ce face. Eșuase.

Jos, ușa restaurantului se deschise și o chelneriță îi făcu semn portarului. Împreună cu paznicul, acesta urcă treptele să vorbească cu fata.

Matlock o luă la fugă pe aleea de pietriș, sprintând prin fața mașinilor staționate la marginea parcării. Nu scăpa din ochi ușa restaurantului. Chelneriță îi dăduse portarului un ibric de cafea.

Cei trei fumau şi râdeau împreună.

Ocoli semicercul de asfalt şi se ghemui în faţa automobilului său. Se târî până la fereastra laterală şi observă uşurat că nimeni nu-i scosese cheile din contact. Trase aer în piept, deschise uşa cu cât mai puţin zgomot şi sări înăuntru. În loc s-o trântească, închise uşa în linişte, dar repede, astfel încât nici zgomotul, nici lumina de interior să nu atragă cuiva atenţia. Chelneriţă şi cei doi bărbaţi continuau să vorbească şi să râdă, nepăsători.

Se aşeză mai bine în fotoliu, porni motorul, trecu schimbătorul de viteze pe marche-arriere, parcurgând cu spatele înainte distanţa până la poartă. Trecu în viteză printre cei doi stâlpi de piatră şi o porni de-a lungul drumului spre autostradă.

În spatele lui, sub copertină, pe treptele din faţa restaurantului, cei trei angajaţi fură pentru o clipă surprinşi. Pe urmă, din surprinşi, deveniră iute uluiţi, chiar puţin curioşi. Căci din spatele parcării, se auzi imediat huruitul celei de-a doua maşini, care avea un motor mai puternic. Nişte faruri strălucitoare se aprinseseră şi, prin rafalele de ploaie, o limuzină lungă şi neagră trecu în goană prin faţa lor.

Scrâşnetul roţilor însoţi manevra de întoarcere a maşinii către stâlpii de piatră. Uriaşa limuzină cu aspect ameninţător trecu pe acceleraţie maximă, pornind în urmărirea Ford-ului alb.

Pe autostradă circulaţia era redusă, da? Matlock tot avea senzaţia că ar fi câştigat mai mult timp dacă ar fi luat-o pe drumurile secundare către Carlyle. Se hotărâse să meargă direct la Kressel acasă, în ciuda pornirilor isterice ale lui Sam. Împreună aveau să-i telefoneze lui Greenberg. Cu puţină vreme în urmă ucisese cu brutalitate, într-un mod oribil, o altă fiinţă umană şi încă nu scăpase de starea de şoc, fie că avusese sau nu o justificare. De altfel, se temea că această amintire avea să-l urmărească toată viaţa. Şi nu era aşa de sigur că Sam Kressel era omul pe care trebuia să-l vadă.

Dar nu avea de ales. În afară de situaţia în care s-ar fi întors la apartament, stând acolo până când venea un agent federal să-l ridice. Deşi, în loc de un agent, putea foarte bine să apară un emisar de-a lui Nimrod.

Drumul avea o curbă în S. Îşi aminti că după aceea urma o porţiune dreaptă care străbătea o zonă agricolă şi unde putea câştiga timp. Autostrada era mai dreaptă, dar drumurile secundare erau mai scurte, dacă nu se lua în consideraţie

traficul. În timp ce termina de parcurs al doilea semicerc al „S” - ului, îşi dădu seama că strângea atât de tare volanul în mâini încât îl dureau antebraţele. Sistemul de apărare muscular preluase controlul, dirijându-i membrele tremurânde, menţinând maşina pe drumul cel bun cu ajutorul forţei pure, scăpată de sub controlul simţurilor.

În faţă îi apăru porţiunea de şosea dreaptă; ploaia se mai domolise. Apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi simţi cum automobilul ţâşneşte într-o goană nebună.

Îşi aruncă de câteva ori privirea spre oglinda retrovizoare, temându-se să nu apară vreo maşină a poliţiei. Observă că farurile din urma lui se apropiau tot mai mult. Se uită la acul vitezometrului, ajuns la o sută patruzeci de kilometri pe oră. Şi totuşi, distanţa dintre el şi farurile din spate scădea vizibil.

Instinctele vânatului se treziră din nou la viaţă; ştia că maşina din spatele lui nu era a poliţiei. Nici o sirenă nu tulbura liniştea umedă, nu se vedea nici un girofar care să vestească pe reprezentanţii legii.

Împinse piciorul drept înainte, apăsând acceleraţia până la punctul la care nu se mai putea obţine nimic în plus de la motor. Vitezometrul indica o sută cincizeci de kilometri la oră: maşina nu era în stare de mai mult.

Farurile ajunseseră acum imediat în spatele lui. Urmăritorul său misterios se afla la câţiva centimetri de bara din spate a maşinii. Brusc, farurile virară spre stânga şi cele două maşini mergeau acum una lângă alta pe şosea.

Era aceeaşi limuzină neagră pe care o văzuse imediat după uciderea lui Loring! Acelaşi automobil uriaş care ţâşnise din aleea întunecoasă la câteva minute după masacrul din Windsor Shoals! Matlock încercă să-şi împartă atenţia între drumul din faţă şi şoferul singuratic al limuzinei care îl înghesuia acum spre marginea din dreapta a şoselei. Din cauza vitezei enorme, Ford-ul începuse să vibreze. Îi venea din ce în ce mai greu să stăpânească volanul.

Şi deodată văzu ţeava unui pistol îndreptată asupra lui prin fereastra automobilului alăturat. Observă privirile disperate aruncate de ochii din spatele braţului întins, care-şi căuta poziţia cea mai favorabilă pentru a trage.

Auzi împuşcăturile şi simţi cioburile geamului lateral izbindu-l în faţă şi răspândindu-se pe scaunul de lângă el.

Trânti piciorul pe frână şi trase de volan spre dreapta, sărind

peste marginea drumului, năpustindu-se cu violenţă în şi printr-un gard de sârmă ghimpată, ajungând pe un teren presărat cu pietre răzleţe. Ford-ul merse preţ de cincisprezece-douăzeci de metri pe iarbă, apoi se izbi de o grămadă de pietre, un însemn de hotar, probabil. Farurile se sparseră şi se stinseră iar masca radiatorului se deforma. Şocul îl proiectă în bordul maşinii, doar braţele ridicate salvându-i capul de impactul cu parbrizul.

Important era că rămăsese conştient şi că instinctele vânatului nu-l părăsiseră.

Auzi portiera limuzinei deschizându-se şi închizându-se şi pricepu că ucigaşul ieşise în teren după pradă. După documentul corsican. Simţi un firicel de sânge prelingându-i-se pe frunte – nu ştia cu siguranţă dacă rana fusese provocată de glonţ sau de vreun ciob de sticlă – dar asta îi era de ajutor acum. Avea nevoie de imaginea sângelui pe frunte. Rămase ghemuit peste volan, tăcut şi nemişcat. Iar sub haină ţinea automatul pe care-l luase de la cel ucis pe panta East George. Îl ţinea îndreptat pe sub braţ, spre portieră.

Auzea pleoscăitul paşilor de afară, pe pământul îmbibat cu apă. Simţea, literalmente – aşa cum simte un orb – cum celălalt se uită la el prin geamul spart. Auzi declicul clanţei urmat de scârţâitul balamalelor, când portiera masivă se deschise.

O mână îl apucă de umăr. Matlock apăsă pe trăgaci.

Zgomotul fu asurzitor; ţipătul celui rănit sfâşie bezna încărcată de umezeală. Matlock sări de pe scaun şi se aruncă cu toată greutatea asupra ucigaşului care, de durere, se apucase de braţul stâng. Cu sălbăticie şi fără prea multă precizie, Matlock începu să-l izbească pe individ cu pistolul peste faţă şi gât, până când acesta se prăbuşi la pământ. Arma nu i se vedea pe nicăieri, omul avea mâinile libere. Matlock îşi propti piciorul în gâtul lui şi apăsă.

— Am să mă opresc când ai să-mi dai de veste că eşti dispus să vorbeşti, scârbă împuţită ce eşti! Altfel, să ştii că *nu* mă opresc!

Cu ochii bulbucaţi, individul bolborosi ceva şi ridică o mână în semn de implorare.

Matlock îşi retrase piciorul şi îngenunche deasupra lui. Era un bărbat solid, cu părul negru şi cu trăsături grosolane de criminal.

— Cine te-a trimis după mine? De unde-ai cunoscut această maşină?

Individul îşi ridică uşor capul, de parcă ar fi vrut să-i răspundă.

În loc de asta, ucigaşul îşi vârî fulgerător mâna dreaptă la talie, de unde scoase un pumnal şi se rostogoli rapid spre stânga, izbindu-l pe Matlock cu genunchiul în pântece. Pumnalul îi sfâşie cămaşa şi Matlock pricepu în clipa în care vârful de oţel îi cresta pielea, că nicicând nu trecuse mai aproape de moarte.

Îl lovi pe ucigaş cu ţeava automatului în tâmplă. Era de ajuns. Capul celuilalt se smuci înapoi; sângele se răspândea în jurul tâmplei. Matlock se ridică şi-şi aşeză piciorul pe mâna care ţinea pumnalul.

Curând, ochii ucigaşului se deschiseră.

Şi, în cursul următoarelor cinci minute, Matlock făcu ceea ce niciodată n-ar fi crezut că e în stare să facă: a torturat o altă fiinţă umană. Aşadar, îl tortură pe ucigaş cu propriul lui pumnal, străpungându-i pielea din jurul şi dedesubtul ochilor, înţepându-i buzele cu acelaşi vârf de oţel care-i crestase şi lui pielea. Iar când individul urlă, Matlock îl izbi peste gură cu ţeava automatului, spărgându-i câţiva dinţi.

N-a durat mult.

— Hârtia!

— Ce altceva?

Ucigaşul se zvârcolea, gemea şi scuipa sânge, dar nu vorbea nimic. Matlock, în schimb, vorbi calm, pe deplin convins, în întregime sincer.

— Ori îmi răspunzi, ori îţi străpung ochii cu cuţitul. Să ştii că de-acum nu-mi mai pasă. Crede-mă.

— Bătrânul! (Cuvintele guturale veneau de undeva din fundul gâtului individului!) A zis că a scris totul… Nimeni nu ştie… Tu ai vorbit cu el…

— Ce bătrân?… Matlock se opri în clipa când un gând înfricoşător îi veni în minte. *Lucas Herron? Asta vrei să spui?*

— A spus că a scris totul. Ei cred că tu ştii. Poale c-a minţit… Pentru numele lui Dumnezeu, poate c-a minţit…

Ucigaşul îşi pierdu cunoştinţa.

Matlock se ridică încet, cu mâinile tremurând şi întregul corp cuprins de fiori. Se uită spre şosea, la imensa limuzină neagră care aştepta tăcută în ploaia ce se domolise. Avea să fie ultimul său joc, efortul său final.

Ceva îi zgândărea însă creierul, ceva inexprimabil, dar palpabil. Trebuia să aibă încredere în acel simţământ, la fel cum ajunsese să se încreadă în instinctele de vânător şi de vânat.

— Bătrânul!

Răspunsul se afla undeva în casa lui Lucas Herron.

29

Parcă limuzina la patru sute de metri de cuibul lui Herron, parcurgând pe jos restul distanţei, mergând pe marginea drumului, gata să se ascundă în pădurea de pe margine în cazul în care s-ar fi apropiat vreo maşină.

N-a fost cazul.

Trecu pe lângă o casă, apoi pe lângă alta, de fiecare dată grăbind pasul, cu ochii la ferestrele luminate, să vadă dacă nu cumva cineva se uită afară.

Nimeni nu se uita.

Ajuns la marginea proprietăţii lui Herron, se ghemui la pământ. Încet, prudent şi în tăcere îşi croi calea spre alee. Casa era învăluită de întuneric; nu se vedeau nici maşini, nici oameni, nici un semn de viaţă. Numai moarte.

Mergând pe aleea pietruită, observă că pe uşă fusese lipit un document cu aspect oficial, abia vizibil în întuneric. Se apropie şi aprinse un chibrit. Era sigiliul şerifului, semnalând interdicţia de pătrundere în casă.

Încă un delict, îşi zise Matlock.

Se duse în spatele casei şi, în timp ce stătea în faţa uşii de la terasă, îşi aminti foarte exact de Lucas Herron alergând pe gazonul său bine îngrijit, către zidul verde, de nepătruns, în care apoi se făcuse complet nevăzut.

Şi pe uşa din spate se afla un sigiliu, lipii de un ochi de geam.

Matlock îşi scoase automatul de la centură şi făcând cât mai puţin zgomot, sparse ochiul de geam de la stânga sigiliului.

Deschise uşa şi intră în casă.

Primul lucru care-l frapă fu întunericul. În timpul ultimei săptămâni ajunsese să înţeleagă că lumina şi întunericul erau relative. Noaptea avea o lumină cu care ochii puteau să se acomodeze; în schimb, adeseori lumina zilei era înşelătoare, încărcată de umbre şi zone întunecate, înceţoşate. Însă, în interiorul casei lui Herron întunericul era desăvârşit. Aprinse un chibrit şi înţelese care era motivul.

Ferestrele din mica bucătărie erau acoperite cu storuri. Atât că nu erau nişte storuri obişnuite, ci erau fabricate după o comandă specială. Pânza era groasă şi prinsă de ramă cu ajutorul unor şine verticale, fiind lipită de pervazuri prin intermediul unor

încuietori mari din aluminiu. Se apropie de fereastra de deasupra chiuvetei şi aprinse încă un chibrit. Nu numai că storurile erau neobişnuit de groase, dar şinele şi încuietorile făceau ca pânza să fie perfect întinsă pe toată suprafaţa ramei. Era greu de crezut că prin acea fereastră ar fi putut să răzbată vreo rază cât de firavă de lumină.

Dorinţa – sau nevoia – de intimitate a lui Herron fusese extraordinară. Iar dacă toate ferestrele erau sigilate în acest mod, sarcina avea să-i fie cu atât mai uşoară.

După ce aprinse al treilea chibrit, păşi în sufrageria lui Herron. Ceea ce văzu în lumina pâlpâitoare îi tăie respiraţia, făcându-l să încremenească pe loc.

Încăperea se afla într-o harababură de nedescris. Cărţile fuseseră împrăştiate pe podea, mobila răsturnată şi sfâşiată, carpetele întoarse pe dos; chiar şi porţiuni din zid fuseseră distruse. Era ca şi cum ar fi intrat în propriul său apartament în noaptea de după cina luată la familia Beeson. Sufrageria lui Herron fusese percheziţionată cu meticulozitate, chiar cu disperare.

Se întoarse în bucătărie să vadă dacă nu cumva preocuparea sa excesivă în privinţa storurilor şi a întunericului îi jucase o festă. Aşa era. Toate sertarele fuseseră trase, toate dulăpioarele răscolite. Pe podeaua unei debarale găsi două lanterne, una mai mică, dreptunghiulară, cealaltă cilindrică, „vânătorească”. Le încercă pe amândouă, dar numai cea vânătorească funcţiona.

Reveni grăbit în sufragerie, încercând să se orienteze, cercetând ferestrele cu fasciculul lanternei, toate ferestrele aveau storurile trase.

La capătul unui hol îngust, în dreptul unor trepte şi mai înguste, se afla o uşă deschisă care dădea în biroul lui Herron. Aici, deşi părea greu de conceput, dezordinea era şi mai mare decât în sufragerie. Două fişete cu dosare zăceau trântite pe o parte, cu panourile din spate desfăcute; masa de lucru masivă, cu tăblia acoperită cu piele, fusese trasă de la perete, crăpată, cu fiecare suprafaţă netedă făcută zob. Ca şi în sufragerie, porţiuni din pereţi fuseseră distruse. Matlock îşi imagină că acele secţiuni de zid sunaseră a gol când fuseseră verificate prin lovire.

La etaj, cele două dormitoare mici şi baia erau la fel de dezmembrate, la fel de minuţios disecate.

Coborî din nou la parter, pe treptele care şi ele fuseseră dislocate.

Locuinţa lui Lucas Herron fusese percheziţionată de nişte profesionişti. Se îndoia că ar fi putut descoperi ceva acolo unde ceilalţi nu găsiseră nimic. Dezorientat, merse în sufragerie şi se aşeză pe ceea ce mai rămăsese dintr-un fotoliu. Era stăpânit de sentimentul copleşitor că şi această ultimă strădanie avea să se încheie cu un eşec. Îşi aprinse o ţigară şi încercă să-şi facă ordine în idei.

Cel care percheziţionase casa nu găsise ceea ce căutase. Sau găsise? Realmente, nu avea nici un reper în acest sens. Cu excepţia faptului că ucigaşul acela spusese că bătrânul „a scris totul". Ca şi cum acest lucru ar fi fost la fel de important ca mult râvnitul document corsican. Dar tot el adăugase: „Poate c-a minţit". *A minţit*? Ce-l putuse determina pe individul ajuns într-un ultim grad de teroare să adauge o asemenea precizare la ceva atât de important?

Explicaţia nu putea fi decât aceea că din labirintul delicat al unei minţi aduse în pragul nebuniei fusese eliminat răul cel mai mare. Raţiunea făcuse acest lucru în mod spontan, ca o ultimă soluţie de apărare.

Nu... Nu găsiseră lucrul pe care *trebuia* să-l găsească. Şi dacă nu-l găsiseră după o percheziţie atât de minuţioasă, practic exhaustivă, însemna că nu e*xista.*

Numai că el ştia că există.

Poate că Herron fusese implicat în lumea lui Nimrod, dar cu siguranţă că nu-i aparţinuse. Relaţia lui cu această lume nu fusese una comodă, fusese o relaţie chinuită. Undeva... într-un anume loc, lăsase un rechizitoriu. Fusese un om prea bun, cu prea multă bună cuviinţă ca să n-o facă. Undeva... într-un anume loc. Dar unde?

Se ridică din fotoliu şi păşi în întunericul încăperii, aprinzând şi stingând lanterna, mai mult ca un gest nervos decât pentru iluminare.

Reexamină amănunţit fiecare expresie, fiecare cuvânt folosit de Lucas în după-amiaza aceea târzie, de acum patru zile. Devenise din nou vânătorul, cercetând urmele, adulmecând. Şi era aproape; fir-ar să fie, era aproape!... Din clipa în care îi deschisese uşa, Herron *ştiuse* pentru ce venise Matlock. Ochii săi trădaseră acea sclipire instantanee, trecătoare, de recunoaştere. Pentru Matlock, era de neconfundat. Chiar îi spusese acest lucru şi bătrânul râsese şi îl acuzase că se lasă influenţat de intrigi şi comploturi.

Dar mai fusese şi altceva. Înainte de intrigi şi, comploturi… Ceva *înăuntru,* în această cameră. Înainte ca Herron să sugereze să meargă *afară…* Numai că, de fapt nu sugerase*, făcuse* o afirmaţie, dăduse o poruncă.

Şi, chiar înainte de a da porunca să meargă împreună pe terasa din spate, *a intrat în tăcere* şi l-a surprins pe Matlock.

Deschisese uşa batantă, *aducând cu el* două pahare pline, iar Matlock *nu-l auzise.* Matlock apăsă butonul lanternei şi lumină baza uşii de la bucătărie. Nu se vedea nici un preş, nimic care să înăbuşe zgomotul paşilor… Era o duşumea din lemn de stejar. Se duse până la uşa batantă, trecu în bucătărie şi o închise. Apoi o deschise din nou, împingând-o iute în aceeaşi direcţie în care o împinsese Lucas Herron atunci când intrase cu cele două pahare. Balamalele scârţâiră aşa cum se întâmplă de obicei atunci când sunt vechi şi uşa e împinsă repede – adică, *normal.* Lăsă uşa să se închidă la loc, după care o împinse lent, deschizând-o centimetru după centimetru.

Uşa nu scoase nici un zgomot.

Lucas Herron preparase băuturile şi apoi se strecurase *în liniște* înapoi în sufragerie, în aşa fel încât să nu fie auzit. În aşa fel încât să-l poată observa pe Matlock fără ca acesta să-şi dea seama. După aceea dăduse porunca aceea hotărâtă, de a merge amândoi afară.

Matlock îşi forţă memoria să-şi amintească *precis* ce anume făcuse şi spusese Lucas Herron *exact* în acel moment.

„… să ieşim pe terasă. E o zi prea frumoasă ca să stăm în casă. Să mergem.”

Apoi, *fără să aştepte vreun răspuns,* fie el şi sub forma unui consimţământ mai mult sau mai puţin entuziast, Herron făcuse *repede* calea întoarsă pe uşa bucătăriei. Fără politeţuri de suprafaţă, fără manierele curtenitoare la care te-ai fi aşteptat din partea lui Lucas.

Dăduse un ordin, o poruncă fermă, ca un ofiţer şi, totodată, ca un gentleman.

Dorinţa lui era lege.

Asta era! Matlock îndreptă fasciculul luminos pe biroul de scris.

Fotografia! Fotografia ofiţerului de marină ţinând în mâini harta şi automatul Thompson, undeva în jungla de pe o insulă lipsită de importanţă din Pacificul de Sud.

„Păstrez fotografia aceea veche ca să-mi aduc aminte că

timpul n-a fost întotdeauna atât de devastator.”

Exact în clipa în care Herron intra pe uşă, Matlock se uita îndeaproape la fotografie! Acest lucru îl deranjase pe bătrân într-o asemenea măsură încât insistase să meargă de îndată afară. Şi o făcuse într-o manieră tăioasă, repezită, care nu-l caracteriza.

Matlock se apropie repede la birou. Mica fotografie acoperită cu o folie de celofan rămăsese la locul ei, pe peretele din dreapta, imediat deasupra biroului. Câteva fotografii mai mari, înrămate şi acoperite cu sticlă, fuseseră sparte; aceasta rămăsese intactă. Era mică, nu atrăgea prin nimic atenţia.

Apucă rama de carton şi o smulse din pioneza cu care era fixată de perete. O studie cu atenţie, întorcând-o pe toate părţile, cercetându-i muchiile subţiri.

Lumina apropiată, puternică, a lanternei, scoase la iveală nişte zgârieturi în partea superioară a cartonului. Să fi fost zgârieturi de unghii? Posibil. Îndreptă lumina pe tăblia biroului. Erau acolo creioane neascuţite, foi de hârtie şi un foarfece. Luă foarfecele şi introduse vârful uneia dintre lame între straturile de carton, reuşind astfel să desfacă fotografia din ramă.

În felul acesta o găsi.

Pe spatele fotografiei se afla o diagramă, desenată cu un stilou cu peniţă groasă. Avea forma unui dreptunghi, cu laturile de sus şi de jos pline de puncte. Deasupra, erau desenate două linii scurte cu săgeţi, una perpendiculară, cealaltă orientată spre dreapta. Deasupra fiecărui vârf de săgeată era scris numărul 30. De două ori 30.

Treizeci.

Pe margini, în apropierea liniilor, nişte copaci desenaţi ca de o mână de copil.

Sus, deasupra numerelor, se vedea o altă schiţă simplificată. Nişte semicercuri neregulate, legate la partea inferioară printr-o linie şerpuitoare. Un nor. Dedesubt alţi copaci.

Era o hartă şi nu era deloc greu de ghicit ce anume reprezenta. Era curtea din spatele casei lui Herron; liniile mărginite de copaci reprezentau zidul verde proiector al lui Herron.

Numerele scrise acolo, erau nişte măsurători, dar mai erau şi altceva. Ele reprezentau nişte simboluri contemporane.

Căci Lucas Herron, care fusese decenii la rând şeful catedrei de limbi romanice, nutrise o dragoste insaţiabilă pentru cuvinte şi semnificaţiile lor neobişnuite. Ce alt simbol putea fi mai

adecvat pentru a sugera finalitatea, decât numărul „30”?

Aşa cum orice student din anul întâi de la jurnalistică ar fi putut să confirme, numărul 30 scris în josul unei pagini de articol de ziar însemna că povestea se terminase. Se sfârşise.

Nu mai era nimic de spus.

Matlock ţinea în mâna stângă fotografia întoarsă cu faţa în jos, iar în dreapta strângea lanterna. Pătrunse în pădure prin porţiunea din mijloc – uşor spre stânga – aşa cum indica diagrama. Numărul 30 putea să însemne picioare, yarzi, metri, paşi, cu siguranţă, nu inci.

Măsură treizeci de intervale de câte doisprezece inci. Treizeci de picioare drept înainte, treizeci de picioare dreapta.

Nimic.

Nimic în afară de vegetaţie umedă şi abundentă şi de lăstărişul care i se agăţă de picioare.

Se întoarse la intrarea în zidul verde şi hotărî să combine yarzii şi paşii, dându-şi seama că, într-un mediu atât de dens, asemănător unei jungle, lungimea paşilor putea varia considerabil.

Măsură deci treizeci de paşi înainte şi continuă până când ajunse la limita estimată a celor treizeci de yarzi. Reveni apoi la crengile îndoite care marcau cei treizeci de paşi şi parcurse traseul lateral.

Din nou, nimic. Lângă locul unde Matlock estimase cei treizeci de paşi, se înălţa un arţar bătrân şi putred. Nimic altceva neobişnuit. Se întoarse la crengile îndoite şi se duse la cel de-al doilea semn.

Treizeci de yarzi drept înainte. Nouăzeci de picioare, plus-minus un picior-două. A urmat apoi derularea. Lentă a celor treizeci de yarzi, prin frunzişul îmbibat de apă, până la semnul următor. Încă nouăzeci de picioare. Una peste alta, o sută optzeci de picioare. Aproape două treimi dintr-un teren de fotbal.

Înainta mai greu acum, căci frunzişul devenise mai des, sau cel puţin aşa părea. Matlock şi-ar fi dorit să aibă o macetă sau o altă unealtă cu care să-şi croiască drum printre crengile umede. La un moment dat pierdu socoteala şi trebui să ţină minte diferenţa, în timp ce continua să măsoare – să fie douăzeci şi unu sau douăzeci şi trei de paşi mari? Avea importanţă? Chiar să fi avut importanţă diferenţa dintre trei şi şase picioare?

Ajunse la locul marcat. Erau ori douăzeci şi opt, ori treizeci de paşi mari. Oricum, suficient de aproape dacă ar fi fost ceva de

văzut. Îndreptă lanterna spre pământ şi cercetă terenul în jurul său.

Nimic. În afară de miile de buruieni sclipind în lumină şi de culoarea brună a pământului îmbibat cu apă. Continuă să mişte în ţoale părţile fasciculul lanternei, deplasându-se treptat înainte, încordându-şi privirea, întrebându-se în fiecare clipă dacă nu cumva mai văzuse o dată aceeaşi porţiune; totul arăta asemănător.

Şansele de eşec sporeau. Îşi spuse că ar trebui să se întoarcă şi s-o ia de la capăt. Poate că acele numere se refereau la alte unităţi de măsură. Poate metri, sau poate erau multiplii unui alt număr ascuns undeva în diagramă. Punctele? Ar fi trebuit oare să numere punctele din susul şi josul diagramei? De ce se aflau acolo punctele?

Acoperise diferenţa de şase picioare şi mersese chiar şi ceva mai departe.

Nimic.

Gândul îi reveni la puncte şi scoase din buzunar fotografia. Muşchii şalelor îl dureau din pricina poziţiei ghemuite în care stătuse şi îşi îndreptă spatele, ca să scape de dureri. În acel moment atinse cu piciorul o suprafaţă dură şi stabilă. La început, crezu că era vreo ramură de copac căzută sau vreo piatră.

Şi deodată îşi dădu seama că nu era nici una, nici alta.

Nu vedea ce era, orice ar fi fost era acoperit de un strat gros de buruieni. Dar putea pipăi cu piciorul conturul obiectului. Avea muchiile drepte, atent prelucrate. Nu făcea parte din pădure.

Lumină stratul de buruieni şi observă că, de fapt, nu erau buruieni, ci un soi de flori mărunte, parţial îmbobocite. O floare care nu avea nevoie de lumină sau de spaţiu.

O floare de junglă. Scoasă din mediul ei, adusă acolo şi replantată.

Îndepărtă plantele şi se aplecă. Dedesubt se afla o placă groasă din lemn lăcuit, lungă cam de şaizeci de centimetri şi lată cam de patruzeci. Suprafaţa ei fusese polizată şi lăcuită de atâtea ori încât stratul de lac protector căpătase un luciu puternic, reflectând fasciculul luminos asemenea sticlei.

Matlock îşi înfipse degetele în pământ şi ridică scândura. Sub ea se. Găsea o placă metalică oxidată, probabil din bronz.

Maiorul în rezervă Lucas N. Herron, USMC[25]*.*

[25] United States Marine Corps – Corp de armată subordonat Marinei

Drept recunoştinţă din partea ofiţerilor şi militarilor
Companiei Bravo, Batalionul 14 de puşcaşi,
Divizia 1 Marină
Insulele Solomon – Pacificul de Sud
Mai 1943

Aşa cum o vedea în pământ, în lumina puternică a lanternei, Matlock avu senzaţia că priveşte la un mormânt.

Dădu la o parte pământul din jur şi săpa un şănţuleţ în jurul bucăţii de metal. Sprijinit în mâini şi în genunchi, ridică încet şi cu greutate placa şi o aşeză într-o parte.

Şi iată că găsi ceea ce căuta.

Îngropat în pământ se afla un container metalic, de tipul celor folosite în arhivele bibliotecilor, pentru păstrarea manuscriselor valoroase. Etanş la aer, protejat faţă de apă, vidat, un recipient pentru eternitate.

Un sicriu, îşi zise Matlock.

Îl ridică şi-şi propti degetele îngheţate şi ude sub pârghia încuietorii. Avu nevoie de un efort considerabil ca s-o desfacă, dar până la urmă reuşi. Se auzi un şuierat asemănător celui de la deschiderea unei cutii de cafea. Muchiile de cauciuc se desprinseră. Înăuntru, Matlock găsi un pachet de forma unui blocnotes, înfăşurat în pânză cauciucată.

Înţelese că a descoperit rechizitoriul.

Militare Americane, (n.tr).

30

Bloc-notes-ul era gros, avea peste trei sule de pagini, toate cuvintele fiind scrise de mână, cu stiloul. Era alcătuit ca un jurnal, dar fragmentele lungi difereau foarte mult între ele. Datele însemnărilor nu respectau nici o regulă. Adeseori, zilele urmau una după alta, alteori intervalul dintre două însemnări succesive era de ordinul săptămânilor sau chiar al lunilor. Stilul avea şi el fluctuaţii importante. După pasaje de naraţiune lucidă, urmau fragmente dezlânate, incoerente. În porţiunile din urmă, mâna fusese nesigură, cuvintele fiind adeseori ilizibile.

Jurnalul lui Lucas Herron era un ţipăt de durere, o revărsare a suferinţei. Confesiunea unui om rămas fără nici o speranţă.

Şezând pe pământul rece şi umed, hipnotizat parcă de cuvintele lui Herron, Matlock înţelese ce se ascundea în spatele „cuibului lui Herron”, al zidului verde protector, al storurilor de la ferestre şi al izolării totale.

Vreme de un sfert de secol, Lucas Herron fusese dependent de droguri. În lipsa acestora, durerile sale ar fi fost de nesuportat. Şi nimeni n-ar fi putut face nimic altceva pentru el decât să-l izoleze într-un salon din Spitalul Veteranilor pentru tot restul existenţei sale anormale.

Tocmai refuzul unei asemenea morţi lente îl împinsese pe Lucas Herron în ghearele unui alt gen de moarte, la fel de lentă, dar la fel de nemiloasă.

Maiorul în rezervă Lucas Nathaniel Herron, USMC, din cadrul trupelor de asalt amfibii, batalioanele de puşcaşi ale Forţei navale din Pacific, comandase numeroase companii ale Batalionului 14, Divizia I Marină, în cursul unor misiuni de asalt asupra insulelor Solomon şi Caroline, aflate sub ocupaţie japoneză.

Şi maiorul Lucas Herron părăsise mica insulă Peleliu din arhipelagul Carolina purtat pe o targă, după ce adusese înapoi, la plajă, două companii, purtându-le prin jungla incendiată. Nimeni n-a crezut atunci că va mai supravieţui.

Maiorul Lucas Herron avea un glonţ japonez înfipt la baza gâtului, încrustat într-o secţiune a sistemului său nervos. Nu i se mai dădeau speranţe de viaţă. Medicii, mai întâi cei din Brisbane, apoi cei din San Diego şi, în fine, cei din Bethesda, au considerat

că alte operaţii ar fi fost inutile. Pacientul nu ar fi putut să le supravieţuiască; exista riscul să fie redus la stadiul de plantă în cazul în care ar fi apărut o cât de măruntă complicaţie. Nimeni nu era dispus să fie făcut răspunzător pentru aşa ceva.

Pacientul a fost supus unui tratament medical intensiv, pentru a-i uşura chinurile provocate de răni. A zăcut în spitalul din Maryland timp de aproape doi ani.

Etapele vindecării – o recuperare parţială – erau lente şi dureroase. La început au fost protezele pentru gât şi pastilele; apoi, protezele şi cadrul metalic pentru exerciţiile de mers, plus alte pastile. În cele din urmă, cârjele alături de proteze şi de nelipsitele pastile. Lucas Herron a revenit în lumea celor vii, dar nu Iară pastile. Şi în clipele sale de supliciu, în special noaptea, seringa cu morfină.

Asemenea lui Lucas Herron erau sute, poate chiar mii de oameni, dar puţini se puteau mândri cu aprecieri extraordinare ca ale lui – cel puţin, pentru cei care se interesau îndeaproape de persoana sa. Un erou autentic al războiului din Pacific, un savant remarcabil, un om deasupra oricărui reproş.

Era un om perfect. Şi putea fi folosit într-un mod perfect.

Pe de o parte, nu putea trăi, nu putea îndura, fără uşurarea adusă de narcotice – pastilele şi din ce în ce mai frecventele injecţii. Pe de altă parte, dat fiind că gradul său de dependenţă era cunoscut în lumea medicală, putea fi expediat oricând înapoi într-un salon de spital.

Treptat şi într-o manieră subtilă, aceste alternative i-au fost aduse la cunoştinţă. Treptat, în sensul că sursele sale de aprovizionare îi cereau când şi când câte un serviciu – de stabilit un contact în Boston, de plătit nişte oameni în New York. Subtil, prin aceea că atunci când Herron punea întrebări asupra implicării sale i se spunea că era ceva total inofensiv. Inofensiv dar *necesar.*

Cu trecerea anilor, el deveni extrem de valoros pentru oamenii de care avea atât de multă nevoie. Contactul din Boston, oamenii care trebuiau plătiţi în New York deveniră situaţii tot mai frecvente, tot mai *necesare.* Pe urmă, Lucas a început să fie trimis din ce în ce mai departe. Vacanţele de iarnă, de primăvară şi de vară: Canada, Mexic, Franţa… Mediterana.

Astfel a devenit un curier.

Şi în permanenţă, ameninţarea salonului de spital plana asupra corpului şi creierului său chinuit.

Fusese manipulat într-un mod strălucit. Niciodată nu fusese expus rezultatelor activităţii sale, niciodată nu fusese prevenit în privinţa extinderii reţelei distructive la a cărei edificare participa. Şi când, în cele din urmă, a aflat despre toate acestea era prea târziu. Reţeaua fusese edificată.

Nimrod dobândise puterea de care avea nevoie.

22 Aprilie, 1951. În vacanţa de primăvară sunt trimis din nou în Mexic. Ca de obicei, mă voi opri la U.M. şi la întoarcere, la Baylor. O chestie simpatică: contabilul de aici m-a sunat şi m-a anunţat că Universitatea Carlyle se oferă să-mi deconteze cheltuielile de „cercetare". Am refuzat, spunându-i că *îndemnizaţia de invaliditate* îmi era suficientă. Poate c-ar fi trebuit să accept…

13 Iunie 1956. La Lisabona, pentru trei săptămâni. Pentru stabilirea itinerariului unei nave de mic tonaj, aşa mi s-a spus. Trecând pe lângă Azore, apoi prin Cuba (ce mizerie!) şi, în fine, în Panama. Puncte de oprire – pentru mine – la Sorbona, la U. Toledo, U. Madrid. Devin un fel de hoinar universitar! Nu sunt prea mulţumii de metode – cine ar putea fi? – dar nu eu sunt responsabil pentru legislaţia arhaică. Atât de mulţi sunt cei care pot fi ajutaţi. Au nevoie să fie ajutaţi! Am vorbii la telefon cu o mulţime – ei m-au pus în legătură – oameni ca şi mine care n-ar putea să înfrunte o nouă zi Iară ajutor… Şi totuşi, sunt îngrijorat… Dar, ce-aş putea să fac? Dacă n-aş fi eu, alţii ar face-o…

24 februarie 1957. Sunt alarmat, dar calm şi raţional (sper!) în privinţa scrupulelor mele. Mi se spune acum că, atunci când sunt trimis pentru stabilirea unor contacte, sunt *mesagerul lui Nimrod!* Numele reprezintă un cod – un artificiu fără vreo semnificaţie, aşa mi-au spus – care va fi respectat. Totul e atât de caraghios; seamănă cu informaţiile secrete pe care le primeam de la Cartierul General al lui Mac Arthur, în Pacificul de Sud. Şi ei erau *blindaţi* de coduri, dar *nici un fapt* relevant… Durerea este mai puternică, medicii spun că se va înrăutăţi. Dar… „Nimrod" este grijuliu… Cum sunt şi eu…

10 martie 1957. Au fost supăraţi pe mine! Nu mi-au trimis doza timp de două zile. Îmi venea să mă sinucid! M-am urcat în maşină, cu gând să ajung la spitalul veteranilor din Hartford, dar m-au oprit din drum când am ajuns la autostradă. Erau în *maşina poliţiei* din Carlyle, pe care trebuia să-mi închipui că o

controlează!... Am avut de ales între *compromis şi salonul de spital...* Au avut dreptate!... Am plecat spre Canada cu misiunea de a aduce de acolo un om din Africa de Nord... *Trebuie* s-o fac! Primesc în mod constant apeluri telefonice. În seara aceasta, un om – Divizia 27, Armata de uscat, rănit la Naha – din East Orange, N.J., mi-a spus că el şi încă alţi şase se bizuiau *pe mine!* Sunt atât de mulţi cei ca noi! De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce suntem *dispreţuiţi?* În locul *ajutorului* de care avem nevoie nu ni se oferă altceva decât saloane! ...

9 august 1960. Le-am spus în mod răspicat care este poziţia mea! Au mers prea departe... „Nimrod" nu este doar un nume codificat pentru o anumită localizare, ci este totodată şi un *om.* Ge*o*grafia nu se schimbă, dar oamenii da. Deja nu mai ajută oameni ca mine – în fine, poate că-i mai ajută – e vorba acum de mai mult! Au început să se extindă, raco*lează oam*eni, în scopul acumulării unor mari sume de bani! ...

20 august 1960. Iată că acum mă ameninţă. Mi-au transmis că nu-mi vor mai trimite nimic, după ce mi se va termina rezerva... Nu-mi pasă! Ce am, îmi ajunge pentru o săptămână, dacă am noroc, chiar o săptămână şi jumătate... Ce bine-ar fi fost dacă mi-ar fi plăcut alcoolul, sau măcar să nu-mi fi provocat greaţă

28 August 1960. Deşi abia mă mai ţin pe picioare, m-am dus la Secţia de poliţie din Carlyle. Nu mai eram în stare să gândesc. Am cerut să vorbesc cu persoana cea mai înaltă în grad şi mi-au zis că vine după ora cinci – se dusese până acasă. Când le-am spus că deţin informaţii privind narcoticele, în zece minute şeful poliţiei a apărut... în momentul acela starea mea sărea în ochi, nu mă mai puteam controla, căci urinasem în pantaloni. Şeful poliţiei m-a dus într-o cămăruţă şi, scoţând din trusă o seringă, mi-a administrat o doză. Era omul lui Nimrod...

7 *octombrie 1965*. Acest Nimrod este nemulţumit de mine. M-am înţeles bine cu ceilalţi doi pe care i-am cunoscut, dar acesta este aspru, mai preocupat de realizările mele. Am refuzat să mă ating de *studenţi,* a acceptat asta, dar mi-a spus că devin caraghios în timpul orelor de curs, că nu-mi ţin cumpătul. Nu-l afectează faptul că nu *solicit* – nu ţine neapărat – dar mi-a dat de înţeles că ar trebui să fiu – ei da, mai grijuliu în privinţa aspectului meu exterior... E ciudat. Îl cheamă Matthew Orton şi ocupă un post lipsit de importanţă în biroul guvernatorului din Hartford. Dar este Nimrod. Şi mă voi supune...

14 noiembrie 1967. Spatele mă doare acum îngrozitor. Medicii

au spus că se va *descompune*, chiar ăsta a fost cuvântul folosit de *ei*, dar nu în *halul* ăsta! Abia dacă mai rezist patruzeci de minute de curs, după care *trebuie* să-mi cer scuze!…

Mă întreb tot timpul: merită oare?… Probabil că merită, altfel n-aş mai continua… Sau pur şi simplu sunt prea egoist – sau prea laş – ca să-mi iau zilele?… În seara asta, Nimrod vine să mă vadă. Peste o săptămână, e Sărbătoarea Recunoştinţei; mă întreb unde mă voi mai duce…

27 ianuarie 1970. Acum *trebuie* să se sfârşească. Ca să citez minunatele cuvinte ale lui C. Fry, „căpşunii cei serafici, zâmbitori în aşternutul lor”, trebuie să se întoarcă şi să-şi scoată la iveală ţepii. Pentru mine nu mai e nici o speranţă, iar Nimrod a contaminat prea mulţi, prea irevocabil. Îmi voi lua viaţa cât mai puţin dureros cu putinţă. Am avut parte de atâta durere…

28 *ianuarie 1970.* Am încercat să mă sinucid! Nu pot s-o *fac* Aduc pistolul, apoi cuţitul în locul cu pricina, dar nimic *nu se întâmplă*! Să fiu *într-adevăr* atât de viciat, atât de contaminat încât să nu pot duce la bun sfârşit ceea ce este cel mai de dorit? Nimrod mă va ucide. Ştiu asta iar el o ştie mai bine.

29 Ianuarie 1970. Nimrod este acum *Arthur Latona!* De necrezut! Acelaşi *Arthur Latona* care a construit locuinţele pentru persoanele cu venituri mijlocii din Mount Holly! În tot cazul, mi-a dat un ordin inacceptabil, l-am *spus* că e *inacceptabil.* Sunt mult prea preţios ca să se poată descotorosi de mine şi i-am spus *şi* asta… Mi-a cerut să transport o mare sumă de bani în Toros Daglari, în Turcia!… De ce, Doamne, nu-mi pui capăt zilelor?…

18 aprilie 1971. Trăim într-o lume stranie, extraordinară. Pentru a supravieţui, pentru a exista şi a respira, trebuie să faci atât de multe încât ajunge să-ţi fie? Scârbă de tine. Ansamblul este înfricoşător… scuzele şi raţionamentele sunt şi mai rele… Şi deodată, se întâmplă ceva care suspendă sau, cel puţin, amână nevoia de judecată, în întregime… Durerile şi-au schimbat locul, de la gât şi coloană spre părţile mai joase. Ştiam că trebuie să fie altceva. Altceva *în plus…* Am fost la medicul lui Nimrod aşa cum sunt obligai întotdeauna. Am pierdui în greutate, reflexele-mi sunt jalnice. E îngrijorat, aşa că mâine mă voi interna la spitalul particular din Southbury. Zice că pentru analize… Ştiu că se vor strădui din răsputeri pentru mine. Mai sunt de făcut alte călătorii, nişte călătorii foarte importante, mi-a spus Nimrod. Mi-a mai zis că voi călători aproape toată vara… dacă nu eram eu, era altcineva. Durerile sunt îngrozitoare.

22 Mai 1971. Bătrân şi obosit, soldatul s-a întors acasă. Cuibul lui Herron este salvarea mea! Am rămas fără un rinichi. Deocamdată, nu se poate spune nimic despre celălalt, după părerea doctorului. Dar eu ştiu despre ce e vorba. Sunt pe moarte... Oh, Dumnezeule, abia aştept! Se va termina cu călătoriile, cu ameninţările. Nimrod nu mai poate face nimic... Totodată, mă vor ţine în viaţă. Cât de mult vor putea. *Acum, sunt nevoiţi!...* I-am strecurat doctorului că în toţi aceşti ani am ţinut un jurnal. S-a holbat la mine, fără să scoată un cuvânt. N-am mai văzut vreun om atât de înfricoşat...

23 Mai 1971. Latona-Nimrod a trecut pe la mine azi dimineaţă. Înainte de orice altceva, i-am spus că ştiu că sunt pe moarte. Că pentru mine, de acum, nimic nu mai avea importantă; hotărârea ca viaţa mea să se sfârşească fusese luată şi nu de mine. I-am spus chiar că sunt pregătit şi uşurat; că am încercat să termin singur, dar că n-am reuşit. M-a întrebat despre *„ce i-ai spus doctorului”*. N-a fost în stare să pronunţe *cuvintele*! *Teama* lui a umplut încăperea precum o ceaţă deasa... I-am răspuns calm, cu destulă autoritate, cred. I-am spus că indiferent despre ce însemnări era vorba, îi vor fi înmânate *dacă ultimele mele zile sau luni îmi vor fi făcute mai uşoare.* S-a arătat a fi furios, dar şi-a dat seama că nu are ce face. Ce-i mai poţi face unui bătrân suferind care ştie că are să moară? Ce mai era de discutat?

14 August 1971. Nimrod e mort! Latona a murit în urma unui atac de cord! Ca o ironie a sorţii, a murit înaintea mea... Totuşi, afacerea continuă fără modificări. În continuare, mi se aduc dozele săptămânale şi, de fiecare dată, mesagerul întreabă înspăimântat: unde sunt? Unde sunt însemnările? Au fost pe punctul de a mă ameninţa, dar le-am reamintit că Nimrod avea promisiunea unui bătrân aflat pe patul morţii. Ce motive aş avea să schimb această înţelegere?... S-au retras în teama lor... în curând, va fi ales un nou Nimrod... Le-am spus că nu vreau să ştiu de asta – şi nu vreau!

20 septembrie 1971. La Carlyle, începe un nou an. Ştiu că este ultimul meu an; ce responsabilităţi îmi pot asuma, adică... Moartea lui Nimrod mi-a dat curaj. Sau este doar conştientizarea propriului meu curaj? Dumnezeu ştie că nu pot să mai repar prea multe, dar mă voi strădui ... Voi face cercetări, voi descoperi câţiva care au fost afectaţi mai grav şi, în lipsă de altceva, le voi oferi ajutorul. Poate că nu vor fi decât cuvinte sau sfaturi, dar fie şi numai conştiinţa faptului că *am fost acolo* pare să fie

alinătoare. Întotdeauna cei cu care stau de vorbă resimt un şoc! Închipuieşte-ţi! „Bătrânul aristocrat”! Durerile şi paralizia au devenit aproape insuportabile. S-ar putea să nu mai fiu în stare să aştept...

22 Decembrie 1971. Două zile mă mai despart de ultimul meu Crăciun. Foarte mulţi au fost aceia care m-au invitat acasă la ei, dar le-am spus că mă voi duce la New York. Bineînţeles că nu va fi aşa. Îmi voi petrece aceste zile aici, în cuibul meu... O notă discordantă. Mesagerul mi-a adus la cunoştinţă că noul Nimrod este cel mai aspru, cel mai autoritar dintre toţi. Se spune că e neîndurător. Ordonă execuţiile cu aceeaşi uşurinţă cu care predecesorii săi formulau simple cereri. Sau poate-mi spun aceste lucruri ca să mă înspăimânte? Aşa ceva nu mă mai poate înspăimânta!

18 februarie 1972. Doctorul mi-a spus că mi-a prescris o „medicaţie” mai dură, dar m-a prevenit să fiu atent la dozaj. Şi el mi-a vorbit despre noul Nimrod. Chiar şi el era îngrijorat. A sugerat că individul ar fi nebun, l-am răspuns că nu vreau să ştiu de nimic. Că am ieşit din această afacere.

26 Februarie 1972. Nu-mi vine să cred. Nimrod *este* un *monstru*, într-adevăr! Cu siguranţă, nu e *întreg la minte!* A ordonat ca toţi aceia care au lucrat aici mai mult de trei ani să fie îndepărtaţi, expediaţi afară din ţară şi dacă refuză, să fie omorâţi! Doctorul pleacă săptămâna viitoare. Soţie, familie, profesie... Văduva lui Latona a fost ucisă „într-un accident de automobil”. Unul dintre mesageri, Polizzi, a fost ucis prin împuşcare în New Haven. Altul, Capalbo, a murit în urma unei supradoze. Şi se zvoneşte că respectiva doză i-a fost administrată!

5 aprilie 1972. Mesaj de la Nimrod: să înmânez mesagerului absolut toate însemnările, altfel voi fi tăiat de la raţie. Casa îmi va fi supravegheată zi şi noapte. Voi fi urmărit oriunde mă voi duce. Nu mi se va permite să primesc nici un fel de îngrijire medicală. Efectele combinate ale cancerului şi ale întreruperii dozelor vor depăşi orice îmi pot închipui. Ceea ce Nimrod nu ştie este că, înainte de a pleca, doctorul mi-a lăsat o rezervă suficientă pentru câteva luni. Mi-a spus cinstit că nu crede că voi supravieţui atât de mult... Pentru prima oară în această viaţă îngrozitoare, oribilă, negociez de pe o poziţie de forţă. Viaţa îmi este mai sigură ca oricând tocmai din pricina morţii.

9 Aprilie 1972. În relaţiile cu mine, Nimrod a ajuns în pragul

isteriei. M-a amenințat că mă va da în vileag, ceea ce n-ar avea nici o noimă. I-am transmis asta prin mesageri. A spus că va distruge întreg campusul Carlyle, dar procedând astfel, se va distruge și pe el. Se zvonește că a convocat o conferință. O reuniune importantă a celor atotputernici... Casa îmi este acum supravegheată, așa cum m-a amenințat Nimrod, zi și noapte. De către poliția din Carlyle, fireşte! Armata personală a lui Nimrod!

22 *aprilie 1972.* Nimrod a câștigat! Este îngrozitor, dar a câștigat! Mi-a trimis două articole de ziar. În fiecare din ele era vorba de câte un student mort în urma unei supradoze. O fată de la Cambridge și un băiat de la Trinity. Mi-a transmis că va continua să adauge noi victime la listă pentru fiecare săptămână de întârziere în predarea însemnărilor... Ostaticii sunt executați! Trebuie *oprit!* Dar cum? Ce pot să fac e*u?...* Am în minte un plan, dar nu știu dacă va funcționa: voi încerca să *manufacturez* nişte *î*nsemnări. Să le salvez pe cele adevărate. Va fi dificil pentru că uneori mâinile îmi tremură așa de tare! Voi reuși oare? Trebuie! Le-am spus că le voi trimite câte o parte, de fiecare dată. Pentru propria mea protecție. Mă întreb dacă el va fi *d*e acord cu asta.

24 Aprilie 1972. Deși inimaginabil de hain, Nimrod este totuși realist. Știe că mai mult de atât nu poate obține. Alergăm cot la cot într-o cursă al cărei sfârșit va fi hotărât de moartea mea. Pat! Alternez o mașină de scris cu diferite stilouri și felurite sorturi de hârtie. Uciderile au fost suspendate dar mi s-a comunicat că vor fi reluate de îndată ce voi rata o „livrare". Soarta ostaticilor lui Nimrod se află în mâinile mele! Nimeni în afară de mine nu poate preveni executarea lor!

27 *aprilie 1972.* Se întâmplă ceva straniu! Tânărul Beeson i-a telefonat omului nostru de legătură de la Admiteri. Jim Matlock era la el acasă și Beeson avea suspiciuni în privința lui. A pus întrebări, s-a dat în stambă cu nevastă-sa... Matlock nu se află pe nici o listă! Nu face parte din Nimrod – din nici una dintre tabere. Niciodată n-a cumpărat, n-a vândut nimic... Mașinile poliției din Carlyle sunt acum în permanență afară. Armata lui Nimrod e în stare de alertă. Ce se întâmplă?

26 Aprilie 1972 după-amiază. Mesagerii au venit, erau doi și ceea ce m-au lăsat să înțeleg este atât de incredibil încât nici nu pot așterne pe hârtie... Niciodată n-am întrebat despre identitatea lui Nimrod. Niciodată n-am vrut să știu. Dar cum panica s-a generalizat, se întâmplă ceva care scapă chiar și de sub controlul lui Nimrod. Iar mesagerii mi-au dezvăluit cine este

Nimrod... Au minţi*t fără doa*r şi poate! Nu pot s*ă cred şi nu voi crede! Dacă e* adevărat, ne-am dus dracului cu toţii!

Matlock se holbă neajutorat la ultima însemnare. Scrisul abia dacă se mai putea înţelege; aproape toate cuvintele erau legate între ele, de parcă cel care le scrisese nu mai fusese în stare să-şi oprească stiloul din goana lui nebună.

28 *aprilie.* Matlock a fost la mine. Ştie! Ştiu şi alţii! Spune că de data asta sunt implicaţi oamenii guvernului...

S-a terminai! Dar ceea ce ei nu pot înţelege este ceea ce va urma: o baie de sânge, ucideri, execuţii! Nimrod nu se va lăsa mai prejos! Va fi atât de multă *durere.* Va fi un adevărat măcel, provocat de un neînsemnat profesor de literatură... M-a sunat un mesager. Nimrod însu*şi va* veni aici. Va fi o confruntare. Acum voi cunoaşte adevărul – cine este el cu adevărat... Dacă într-adevăr este cel care mi s-a dat de înţeles că ar fi, voi face într-un fel să scot de aici acest jurnal. E tot ce mi-a mai rămas. E rândul meu să ameninţ... S-a sfârşit acum. În curând, durerea va înceta şi ea... Am avut parte de atât de multă durere... Voi face o ultimă însemnare atunci când voi fi sigur...

Matlock închise bloc-notes-ul. Cum spusese oare fata aceea, Jeannie? *Ei* controlează *tribunalele, poliţia, doctorii.* Şi Alan Pace, care adăugase la toate acestea principalele conduceri ale universităţilor din întregul nord-est al Statelor Unite. Întreaga politică universitară; angajări, concedieri, specializări; surse enorme de finanţare. *Ei* controlează *totul.*

Dar Matlock se afla în posesia rechizitoriului.

Era suficient. Suficient ca să-l oprească pe Nimrod, indiferent cine ar fi fost acesta. Suficient ca să oprească baia de sânge şi execuţiile.

Acum, *trebuia* să ajungă la Jason Greenberg.

Singur.

31

Cu pachetul înfăşurat în pânză cauciucată asupra sa, o luă pe jos către Carlyle, mergând pe drumurile lăturalnice pe care noaptea nu se circula aproape deloc. Ştia că era prea riscant să meargă cu maşina. Era foarte probabil ca ucigaşul rămas pe câmp să-şi fi revenit atât cât să anunţe pe cineva, chiar pe Nimrod. După ce se va fi dat alarma, armatele nevăzute vor pleca în căutarea lui. Singura lui şansă era să ia legătura cu Greenberg. Jason Greenberg îi va spune ce are de făcut.

Avea cămaşa pătată de sânge, pantalonii şi haina mânjite de noroi. Felul cum arăta îl făcu să se gândească la vagabonzii de la Bill's Bar & Grill, de lângă gara de mărfuri. Se făcuse aproape două şi jumătate noaptea, dar astfel de localuri rămâneau deschise cea mai mare parte din noapte. Pentru ele, legile puritane constituiau nişte înlesniri, nu nişte edicte. Ajunse la College Parkway şi coborî dealul către gară.

Îşi scutură hainele umede cum putu mai bine şi-şi ascunse cămaşa pătată de sânge cât mai bine sub haină. Intră în barul soios; straturile de fum ieftin pluteau deasupra clienţilor, majoritatea arborând o ţinută dezordonată. Tonomatul cânta o muzică slovacă, bărbaţii ţipau şi se agitau în jurul unei mese de joc. Matlock ştia că într-o astfel de ambianţă, va trece neobservat. Va avea parte astfel de câteva clipe de relaxare.

Se aşeză într-un separeu mai ferit privirilor.

— Ce mama dracului ai păţit, nenică?

Era barmanul, acelaşi barman suspicios cu care sfârşise prin a se împrieteni în urmă cu câteva zile. În urmă cu câţiva ani… cu câteva milenii.

— M-a prins furtuna. Am căzut de câteva ori. Un whisky ordinar… N-ai nimic de haleală?

— Nişte sandvişuri cu brânză. Carnea nu am curajul să ţi-o ofer. Nici pâinea nu e grozav de proaspătă.

— N-are a face. Adu-mi vreo două sandvişuri. Şi o halbă de bere. Faci asta pentru mine?

— Cum să nu? Cum să nu, nenişorule… Eşti sigur că vrei să mănânci aici? Vreau să zic că atâta lucru văd şi eu, ăsta nu e un loc pentru alde matale, pricepi ce vreau să spun?

Din nou, aceeaşi întrebare neobosită, irelevantă; o interogaţie

sâcâitoare. *Pricepi ce vreau să spun...?* Chiar şi în aceste câteva clipe de răgaz, era nevoit s-o audă din nou.

— Pricep ce vrei să spui… dar fii liniştit, sunt sigur.

— N-ai decât, e stomacul matale.

Barmanul se întoarse, târându-şi picioarele, la postul său. Matlock se scotoci prin buzunare, găsi numărul lui Greenberg şi se duse la telefonul puturos, fixat direct pe perete. Introduse o monedă şi formă numărul.

— Îmi pare rău domnule, spuse operatoarea, telefonul este deconectat. Aveţi vreun alt număr unde poale fi găsit interlocutorul dumneavoastră?

— Mai încercaţi o dată! Sunt sigur că vă înşelaţi!

Operatoarea încercă şi se vădi că nu se înşelase. În cele din urmă, centralista din Wheeling, Virginia de Vest, o informă pe operatoarea din Carlyle, Connecticut, că orice apel adresat unui domn Greenberg trebuia dirijat către Washington, D.C. Se presupunea că oricine ar fi sunat, trebuia să ştie unde anume în Washington.

— Numai că domnul Greenberg nu este aşteptat la numărul din Washington până dimineaţa, adăugă ea. Te rog să-i comunici asta domnului care a sunat.

Încercă să gândească. Putea oare să aibă încredere şi să sune la Washington, Departamentul Justiţiei, Divizia de narcotice? În condiţiile date, nu exista riscul ca cel de la Washington, de dragul operativităţii, să alerteze pe cineva din zona Hartford, pentru a ajunge la el? Iar Greenberg lăsase clar să se înţeleagă că nu avea încredere în biroul din Hartford, respectiv, în agenţii din Hartford.

Înţelegea acum cu mult mai bine îngrijorarea lui Greenberg. Nu trebuia decât să se gândească la poliţia din Carlyle – armata personală a lui Nimrod.

Nu, nu va suna la Washington. În schimb, îi va telefona lui Sealfont. Ultima sa speranţă rămăsese rectorul universităţii. Formă numărul lui Sealfont.

— James! Doamne Dumnezeule, James! Eşti teafăr? Pentru numele lui Dumnezeu, unde *ai fost?*

— În locuri despre care nu mi-am închipuit niciodată că există!

— Dar spune-mi, eşti teafăr? Asta-i tot ce contează! Eşti teafăr?

— Da, sunt teafăr şi am la mine tot ce trebuie. Totul. Herron a pus totul pe hârtie. E un jurnal pentru douăzeci şi trei de ani.

— Asta înseamnă că *a fost* implicat?

— Mai mult ca sigur.

— Bietul de el... Nu înţeleg. Oricum, nu asta contează acum. E treaba autorităţilor. Unde eşti acum? Am să trimit o maşină... Nu, am să vin eu însumi să te iau. Dac-ai şti cât de îngrijoraţi am fost cu toţii. Am ţinut în permanentă legătura cu oamenii de la Departamentul Justiţiei.

— Stai pe loc, spuse Matlock grăbit. Am să ajung eu la dumneata, căci toată lumea îţi cunoaşte maşina. În felul ăsta va fi mai puţin periculos. Ştiu că se află în căutarea mea. Am să rog pe cineva de aici să cheme un taxi. Voiam numai să fiu sigur că eşti acasă.

— Bine, cum zici tu. Trebuie să-ţi spun că mă simt uşurat. Am să-l sun pe Kressel. Orice vei avea de spus, trebuie să ştie şi el. Aşa trebuie să se întâmple.

— Sunt de acord. Ne vedem curând.

Se întoarse în separeu şi începu să mănânce sandvişurile indigeste. Băuse cam jumătate din bere când, dinăuntrul hainei sale umede, apelurile scurte, isterice ale Telelectronicului îi sfâşiară auzul. Scoase afară maşinăria şi apăsă butonul. Fără să se mai gândească la nimic altceva decât la numărul 555-6868, sări de pe scaun şi se duse iute la telefon. Mâinile îi tremurau, abia reuşi să introducă moneda şi formă numărul.

Receptă cuvintele înregistrate ca pe o lovitură de bici peste faţă:

„Charger trei-zero a fost anulat.”

După care, se aşternu tăcerea. Aşa cum îi promisese Blackstone, nu mai urmă nimic altceva după acea unică frază, rostită o singură dată. Nu era indicată nici o persoană cu care să vorbească, nici un fel de apel, nimic.

Dar trebuia să fie! Nu avea cum, nu se putea să fie eliminat în felul ăsta! Dacă Blackstone îl anulase; el avea dreptul să ştie *de ce!* Avea dreptul să ştie că Pat se afla în *siguranţă*!

Avu nevoie de mai multe minute şi de câteva ameninţări înainte de a reuşi să vorbească cu Blackstone în persoană.

— Nu sunt obligat să vorbesc cu dumneata! Vocea adormită a celuilalt era arţăgoasă. Ţi-am spus-o foarte limpede!... Dar nu-mi fac probleme pentru că pot pune sub urmărire această convorbire şi le voi spune unde poţi fi găsit în clipa în care ai pus receptorul în furcă.

— Te rog să nu mă ameninţi! Ai primit prea mulţi bani de la

mine ca să mă mai poţi ameninţa... De ce am fost anulat? Am dreptul să ştiu asta.

— Pentru că puţi! Puţi ca o ladă de gunoi!

— Nu e suficient! Nu *înseamnă* absolut nimic!

— Atunci, am să ţi-o spun pe şleau. A fost emis un mandat pe numele dumitale. Semnal de judecător şi...

— Pentru *ce,* dar-ar dracii să dea! Custodie proiectivă? *Detenţie preventivă*?

— Pentru *crimă,* Matlock! Pentru complicitate la distribuirea *narcoticelor*! Pentru sprijinirea şi încurajarea unor *distribuitori* de narcotice cunoscuţi!... Eşti *lichidat! Cum* ţi-am spus, *puţi!* Şi îmi displac grozav afacerile în care eşti vârât!

Matlock rămase înlemnit. Crimă? Complicitate? Despre ce tot trăncănea Blackstone?

— Nu ştiu ce şi cine ţi-a spus, dar nu este adevărat. Nimic din toate astea nu e *adevăraţi* Mi-am riscat viaţa; propria mea *viaţă,* mă *auzii* Ca să ajung la obiectul la care am ajuns...

— Eşti un bun orator, îl întrerupse Blackstone, dar eşti imprudent! Totodată, eşti un ticălos sângeros! Pe câmpul de lângă Carlyle a fost găsit un individ cu beregata tăiată. Nu le-a luat mai mult de zece minute băieţilor de la guvern să dea de urma proprietarului Fordului alb!

— Nu l-am *ucis* pe omul acela! Îţi jur pe tot ce am mai scump că *nu l-am ucis eu!*

— Nu, fireşte că nu! Şi nici măcar nu l-ai *văzut* pe tipul căruia i-ai zburat creierii pe panta East George, nu? Numai că, în cazul ăsta, există un paznic de parcare şi încă vreo două persoane care te-au văzut la locul faptei!... A, era să uit. Pe deasupra, mai eşti şi tâmpit. Ţi-ai lăsat tichetul de parcare sub ştergătorul de parbriz!

— Ei, asta-i bună! *Ia stai puţin*! Toată chestia asta e o *nebuniei* Individul de pe East George m-a chemat acolo, ca să ne întâlnim! A încercat *să mă omoare*!

— Asta să i-o spui avocatului. Noi am primit toate informaţiile – direct de la băieţii de la Justiţie! Eu le-am solicitat. Am o reputaţie foarte bună... Şi-am să-ţi mai spun o chestie. În materie de lichidări, joci pe picior mare! Mai bine de şaizeci de mii de dolari în contul cure*nt! Cum* ţi-am spus, puţi *Matlock!*

Era atât de năucit încât nu mai fu în stare să ridice tonul. Vorbi cu un glas pierdut, greu perceptibil.

— Ascultă-mă. *Trebuie* să mă asculţi! Pentru tot ce ai spus...

există explicaţii. În afară de omul de pe câmp. Asta n-o mai înţeleg. Dar nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Nu contează. Ţin în mâinile mele toate justificările de care aş avea vreodată nevoie… Ceea ce contează *acum es*te să aveţi grijă de *fata aia!* Nu anulaţi operaţiunea! *Aveţi grijă de ea!*

— Am impresia că ai dificultăţi cu limba, domnule. Eşti *anulat!* Charger trei-zero a fost *anulat!.*

— Şi cu fata cum rămâne?

— Nu suntem nişte iresponsabili, spuse Blackstone cu amărăciune. E într-o stare de siguranţă perfectă. Se află sub protecţia poliţiei din Carlyle.

În bar se stârni o agitaţie generală. Barmanul voia să închidă şi clienţii îşi exprimau dezacordul. De o parte şi de alta a tejghelei soioase, îmbibate cu bere, se strigau obscenităţi, în vreme ce indivizi mai mult sau mai puţin beţi se îndreptau clătinându-se spre uşă.

Matlock rămase paralizat lângă telefonul puturos. Larma din bar se înteţea, dar el nu auzea nimic; siluetele care i se perindau prin faţa ochilor nu erau decât nişte umbre difuze. Simţi un acces de greaţă în stomac şi se luă de burtă, ţinând pachetul cu bloc-notes-ul lui Lucas Herron între mâini şi curea. Îi fu teamă să nu i se facă greaţă ca atunci, lângă cadavrul de pe panta East George.

Dar acum, nu mai avea vreme. Pat ajunsese în mâinile armatei personale a lui Nimrod. Trebuia să acţioneze *imediat.* Şi după ce va fi acţionat, resortul avea să se detensioneze. Nu va mai putea fi strâns la loc.

Adevărul îngrozitor era că nu ştia de unde să înceapă.

— Ce s-a întâmplat, domnule? Sandvişurile?

— Poftim?

— Arăţi de parcă ţi-ar veni să borăşti.

— Cum?… Nu. Abia atunci Matlock observă că barul aproape se golise.

Bloc-notes-ul avea să fie răscumpărarea! Decizia nu avea să fie greu de luat, în nici un caz, nu avea să şovăie din pricina oamenilor „din plastic”, a manipulatorilor! Îi va da lui Nimrod bloc-notes-ul! Rechizitoriul!

Şi pe urmă? O va lăsa Nimrod în viaţă? Îl va lăsa pe *el* în viaţă? … Cum scrisese Herron? „Noul Nimrod este un monstru… neîndurător. Ordonă execuţiile…”

Nimrod ucisese din motive cu mult mai neîntemeiate decât faptul că cineva era la curent cu jurnalul lui Herron.

— Dom'le, îmi pare rău, dar trebuie să închid şi eu.

— Te rog frumos, vrei să-mi chemi un taxi?

— Un taxi? E trecut de trei dimineaţa. Chiar dacă aş găsi vreunul, n-ar accepta să vină *aici* la ora trei dimineaţa.

— Ai o maşină?

— Dom'le, uite care-i treaba. Trebuie să fac curat p-aci şi să-nchei socotelile. În seara asta am avut cevaşilea dever. Numai casa o să-mi ia douăzeci de minute.

Matlock îşi scoase la iveală bancnotele. Cea mai mică era de o sută.

— Am nevoie de maşină, imediat. Cât vrei pe ea? Ţi-o aduc înapoi într-o oră, poate mai puţin.

Barmanul se uită la banii lui Matlock. Nu era o privelişte prea obişnuită pentru acel loc.

— Păi, să ştii că e cam rablagită. S-ar putea să ai necazuri cu condusu'…

— Nu-ţi face probleme, sunt în stare să conduc *orice!* Uite, ia un sutar! Dacă ţi-o stric, tot teancul e al dumitale. Haide, ia-i pentru numele lui Dumnezeu!

— Da, dom'le, imediat. Barmanul scoase de sub tejghea cheile maşinii. Aia pătrată e cheia de contact. E parcată în spate. Un Chevy şai'ş'doi. Ieşi pe uşa din spate.

— Mulţam. Matlock porni către uşa indicată de barman.

— Dom'le, ia stai niţel.

— Ce mai e?

— Mai zi-mi o dată cum te cheamă?… Ceva cu „rock"? Am uitat. Ce naiba, îţi dau maşina şi nici măcar nu-ţi ştiu numele, mă-nţelegi?

Matlock reflectă preţ de o secundă.

— Rod. Nimrod. Mă cheamă Nimrod.

— Dom'le, ăsta nu e nume. Barmanul cel voinic porni spre Matlock. Asta e o musculiţă pentru prins păstrăvi. Ia zi, cum te cheamă? Îţi dau maşina, da' trebuie să ştiu cum te cheamă.

Matlock rămăsese cu bancnotele în mână. Mai scoase din teanc trei hârtii de o sută şi le aruncă pe podea. I se părea corect. Lui Kramer îi dăduse patru sute de dolari pentru Ford-ul lui. Undeva, trebuia să existe o simetrie. Sau măcar o logică fără noimă.

— Asta înseamnă patru sute de dolari. Nu-ţi dă nimeni patru

sute de dolari pentru o rablă ca aia. Ţi-o aduc înapoi!

Alergă spre uşă. Mai apucă să-l audă pe barmanul recunoscător, dar derutai zicând:

— Nimrod! Al dracului miştocar!

Aşa cum îl prevenise proprietarul ei, maşina era o rablă. Dar funcţiona şi asta era tot ce conta. Sealfont îl va ajuta să analizeze faptele, alternativele. Două păreri erau mai bune decât una singură. Se temea să-şi asume întreaga responsabilitate şi nici nu era În stare. În plus, Sealfont cunoştea oameni din cercurile înalte pe care putea să-i contacteze. Sam Kressel, omul de legătură, va asculta, va protesta şi îşi va arăta preocuparea pentru apărarea propriului domeniu. N-avea importantă; şi-l scoase din minte. Cel mai important lucru era să-i asigure securitatea Patriciei. Sealfont se va îngriji de asta.

Poate că sosise momentul să ameninţe, aşa cum făcuse, în cele din urmă şi Herron. Nimrod o avea pe Pat; el avea rechizitoriul lui Herron. Viaţa unei fiinţe umane pentru protecţia altor sute, poate chiar mii. Până şi Nimrod trebuia să accepte negocierea. Căci, în mod incontestabil, avantajul era de partea lor.

În timp ce se apropia de depoul de cale ferată, începu să realizeze că, prin el însuşi, acest mod de gândire îl transforma într-un manipulator. Pat fusese redusă la *cantitatea X,* jurnalul lui Herron devenise *cantitatea Y.* După punerea în ecuaţie, vor veni matematicienii analişti şi vor lua o decizie pe baza datelor prezentate. Era logica rece a supravieţuirii; factorii emoţionali erau scoşi din calcul, desconsideraţi în mod conştient.

Înspăimântător!

Ajunse la gară şi coti la dreapta, pe College Parkway. Vila lui Sealfont se alia la capătul străzii. Mergea cât de repede putea cu bătrânul Chevy ’62, adică abia cu vreo cincizeci de kilometri la oră, ţinând cont că avea de urcat un deal. Străzile erau părăsite, spălate de furtună. Vitrinele magazinelor, casele şi în sfârşit campusul erau întunecate şi tăcute.

Îşi aduse aminte că locuinţa lui Kressel se afla la numai o jumătate de cvartal de College Parkway, pe High Street. Ocolul nu i-ar lua mai mult de treizeci de secunde, îşi spuse că merita efortul. Dacă Kressel nu plecase deja la Sealfont, vor merge împreună şi vor sta de vorbă pe drum. Matlock simţea că *trebuie* să vorbească cu cineva, că *trebuie* să înceapă. Nu mai putea suporta nici o clipă în plus izolarea.

Coti maşina spre stânga la intersecţia cu High Street. Casa lui Kressel era o clădire cenuşie mare, de tip colonial, separată de stradă printr-un teren acoperit de gazon şi mărginit de rododendroni. Ferestrele de la parter erau luminate. Poate avea noroc şi Kressel nu plecase încă. Văzu două maşini, una din ele pe alee. Matlock încetini.

Privirea îi fu atrasă de o reflexie întunecată la capătul îndepărtat al aleii. Lumina de la bucătărie era aprinsă şi pata luminoasă de la fereastră cădea pe capota celei de-a treia maşini. Familia Kressel avea numai două automobile.

Se uită încă o dală la maşina din faţa casei. Era maşina poliţiei din Carlyle. Poliţia din Carlyle se afla în locuinţa lui Kressel!

Armata personală a lui Nimrod venise la Kressel!

Sau, poate, armata personală a lui Nimrod venise la Nimrod?

Coti brusc la stânga, trecând la mică distanţă de maşina poliţiei şi acceleră în josul străzii, spre următoarea intersecţie. Făcu la dreapta şi apăsă acceleratorul până la podea. Era derutat, înspăimântat şi năucit. Dacă Sealfont îi telefonase lui Kressel – şi era evident că o făcuse – şi Kressel lucra pentru Nimrod, sau chiar *era* Nimrod, trebuia să se aştepte că erau şi alte maşini de poliţie, alţi soldaţi ai armatei particulare a lui Nimrod care îl aşteptau.

Gândul i se întoarse la Secţia de Poliţie din Carlyle – în urmă cu un secol, condensat în ceva mai mult de o săptămână – în noaptea când Loring fusese ucis. Atunci, Kressel îl călcase pe nervi. Şi chiar înainte de asta, când cu Loring şi Greenberg, ostilitatea lui Kressel faţă de agenţii federali fusese dincolo de limitele raţiunii.

Oh, Doamne! Cât de limpede era totul acum! Instinctele sale nu se înşelaseră. Instinctele care îl slujiseră atât ca *vânat* cât şi ca *vânător*, avuseseră dreptate! Fusese supravegheat cu prea multă minuţiozitate, fiecare acţiune îi fusese anticipată. Kressel, omul de legătură, era de fapt Kressel copoiul, urmăritorul, ucigaşul numărul unu!

Nimic nu fusese vreodată aşa cum păruse a fi, doar ceea ce simţurile intuiau în spatele aparentelor. Asta însemna să ai încredere în simţuri.

Cumva, trebuia să ajungă la Sealfont. Să-l avertizeze pe Sealfont că Kressel era Iuda. Acum, *amândoi* trebuiau să se apere, să-şi stabilească o bază de unde să poată contraataca.

Altminteri, fata pe care o iubea era pierdută.

Nu trebuia să mai piardă nici o secundă. Nu încăpea nici o îndoială că Sealfont îi spusese lui Kressel că el, Matlock, avea jurnalul lui Herron şi asta era tot ce avea nevoie Kressel să ştie. Tot ce avea nevoie Nimrod să ştie.

Nimrod trebuia să intre în posesia documentului corsican *şi* a jurnalului; acum ştia unde se aflau ambele obiecte. Avea să-şi anunţe armata personală că acesta era momentul ei de triumf sau de dezastru. Îl vor aştepta la locuinţa lui Sealfont; vila lui Sealfont era capcana în care îl aşteptau să cadă.

La următoarea intersecţie, Matlock coti spre vest. În buzunarul pantalonilor avea cheile şi printre ele se afla şi cheia de la apartamentul Patriciei. Din câte-şi putea da seama, nimeni nu ştia că are o asemenea cheie şi, în mod cert, nimeni nu se aştepta ca el să se ducă acolo. Era nevoit să aleagă varianta asta; nu putea risca să se ducă la o cabină telefonică, unde putea fi văzut din cauza iluminatului stradal. Maşinile poliţiei aveau să patruleze pretutindeni.

Auzi huruitul unui motor în spate şi simţi o durere ascuţită în stomac. O maşină îl urmărea, se apropia de el. Iar bătrânul Chevy ’62 nu i se putea opune.

Tot apăsând pe pedala de acceleraţie, piciorul drept începuse să-i tremure. Cu mâinile încleştate pe volan, coti violent pe o străduţă laterală. Muşchii braţelor îl dureau de atâta încordare. Încă o curbă. Roti volanul la stânga, balansându-se de la marginea trotuarului spre mijlocul drumului. Maşina din spatele lui menţinea o viteză constantă, păstrând o distanţă de maximum trei metri. Lumina farurilor îl orbea în oglinda retrovizoare.

Urmăritorul lui nu avea de gând să micşoreze intervalul dintre ei. Cel puţin, nu în momentul acela. Ar fi putut s-o facă cu o sută, sau cu două sute de paşi mai devreme. Aştepta. Aştepta ceva. Dar ce anume?

Erau atât de *multe* lucrurile pe care nu le putea înţelege! Atât de multe lucrurile pe care le calculase greşit, le interpretase eronat. În fiecare moment de răscruce, se lăsase manipulat. Avuseseră dreptate să-l numească diletant! Fusese depăşit de situaţie de la bun început. Iar acum, la sfârşit, ultimul său asalt avea să sfârşească într-o ambuscadă. Îl vor ucide, îi vor lua documentul corsican şi jurnalul acuzator. O vor ucide şi pe fata pe care o iubea, copilul nevinovat a cărui viaţă *el* o irosise tu atâta brutalitate. Îl vor termina şi pe Sealfont şi el ştia prea multe

acum! Şi numai Dumnezeu putea şti câţi alţii aveau să mai fie distruşi.

Aşa să fie!

Dacă aşa trebuia să se întâmple, dacă, într-adevăr, nu-i mai fusese lăsată nici o speranţă, atunci măcar să aibă satisfacţia unui gest final. Îşi scoase de la centură pistolul automat.

Străzile pe care circulau acum – urmăritorul şi cel urmărit – străbăteau periferiile campusului, constând în principal din clădiri cu laboratoare şi mari terenuri de parcare. În această zonă nu se vedea nici un fel de locuinţă.

Dirijă Chevrolet-ul cât mai spre dreapta posibil, scoţând ţeava pistolului pe fereastra maşinii, îndreptându-o spre automobilul care-l urmărea.

Trase de două ori. Maşina din spate acceleră. Simţi şocul repetat al izbiturilor, în momentul în care maşina lovi cu putere partea din stânga-spate a Chevrolet-ului. Apăsă din nou pe trăgaciul automatului. În locul zgomotului asurzitor, auzi numai clinchetul cuiului percutor în magazia de cartuşe goală.

Până şi acest ultim gest se dovedise a fi inutil.

Urmăritorul îl zdruncină încă o dată. Pierdu controlul; volanul se roti brusc, frângându-i braţul şi Chevrolet-ul părăsi şoseaua. Înnebunii, bâjbâi după mânerul portierei, chinuindu-se cu disperare să stabilizeze cumva maşina, pregătii totodată să sară dacă ar fi fost cazul.

Judecata îl părăsi; toate instinctele de supravieţuire rămăseseră blocate. În acele fracţiuni de secundă, timpul se opri parcă în loc. Căci maşina din spate ajunsese în dreptul lui şi reuşi să vadă faţa urmăritorului.

Bandajele şi leucoplastul din jurul ochilor, de sub ochelari, nu puteau ascunde cu totul chipul negrului revoluţionar: Julian Dunois.

A fost ultimul lucru de care şi-a mai adus aminte înainte ca Chevrolet-ul să vireze brusc spre dreapta, derapând cu o mişcare violentă pe taluzul şoselei, întuneric.

32

Durerea, care părea să-i fi cuprins toată partea stângă, îl trezi. Îşi răsuci capul, simţind perna aşezată dedesubt.

Camera era luminată slab, de la o veioză aşezată pe o masă, în partea opusă, îşi mută capul, încercând să se ridice pe umărul drept. Împinse cu cotul în saltea şi braţul stâng urmă răsucirea corpului precum o masă inertă.

Se opri brusc.

În partea cealaltă a camerei, văzu un bărbat aşezat într-un fotoliu. La început, Matlock nu-i putu distinge trăsăturile. Lumina era slabă şi avea privirea înceţoşată din pricina durerii şi a oboselii.

Pe urmă, silueta individului se contură mai clar. Era negru şi, pe sub semicercul perfect al coafurii Afro, doi ochi negri îl priveau fix pe Matlock. Era Adam Williams, agitatorul mişcării de stânga a negrilor din Universitatea Carlyle.

Williams vorbi pe un ton blând şi, dacă nu cumva Matlock interpreta încă o dată greşit, se simţea chiar şi o nuanţă de compasiune în vocea negrului.

— Mă duc să-l anunţ pe fratele Julian că te-ai trezit. Va veni să te vadă. (Williams se ridică din fotoliu şi se duse la uşă). Ţi-ai dislocat umărul stâng. Nu încerca să coborî din pat. Camera asta nu are ferestre. Holul e păzit. Relaxează-te. Ai nevoie de odihnă.

— Nu am *timp* să mă odihnesc, *idiot nemernic* ce eşti!

Matlock încercă să se ridice mai mult, dar durerea era prea mare. Încă nu se obişnuise cu ea.

— Nu ai încotro.

Williams deschise uşa şi părăsi grăbit încăperea.

Matlock se prăbuşi pe pernă... Fratele Julian... Acum îşi amintea. Imaginea feţei bandajate a lui Julian Dunois privindu-l prin fereastra maşinii părea că se află la numai câţiva centimetri de el. Reuşise să prindă din zbor cuvintele lui Dunois, ordinul dat şoferului, rostit într-un dialect latino-american.

— Loveşte-l, omule! Mai loveşte-l o dată! Scoate-l de pe şosea, omule!

Apoi totul se întunecase şi bezna se umpluse de zgomote metalice violente iar el îşi simţise corpul răsucindu-se, învârtindu-se, deplasându-se în spirală în vidul negru.

Oh, Doamne! Cât să fi trecut de atunci? Încercă să-şi ridice mâna ca să se uite la ceas, dar braţul abia dacă se mişca. Durerea era ascuţită şi stăruitoare. Încercă să tragă de brăţara ceasului cu mâna dreaptă, dar constată că ceasul nu era la locul lui.

Se chinuia să se ridice şi în cele din urmă reuşi să se salte pe marginea patului, atingând podeaua cu picioarele. Se sprijini în lemnul duşumelei, bucuros că se putea ridica în picioare... Trebuia să aranjeze la loc piesele, să reconstituie ce se întâmplase, să-şi amintească unde se ducea.

Se îndrepta spre locuinţa Patriciei. Să găsească un telefon sigur de unde să poală vorbi cu Sealfont. Să-l avertizeze că Sam Kressel era inamicul, că el era Nimrod. Şi luase hotărârea ca jurnalul lui Herron să constituie răscumpărarea pentru Pat. După care, începuse vânătoarea, numai că nu fusese o vânătoare adevărată. Sub comanda lui Julian Dunois, maşina din spatele lui desfăşurase un adevărat joc al terorii. Se jucase cu el aşa cum un linx s-ar fi jucat cu o capră de munte rănită. În final, atacase – oţel contra oţel – şi-l aruncase în braţele întunericului.

Matlock ştia că trebuie să evadeze. *Dar de unde* şi *la cine?*

Uşa camerei fără ferestre se deschise şi Dunois intră, urmat de Williams.

— Bună dimineaţa, zise avocatul. Constat că ai reuşit să te ridici în picioare. E bine. E-un semn de bun augur pentru corpul tău foarte solicitat.

— Cât e ceasul? Unde mă aflu?

— E aproape patru şi jumătate. Te afli într-o cameră de la Lumumba Hali. Vezi? Nu-ţi ascund nimic... Acum, aş vrea să-mi răspunzi cu aceeaşi monedă. Nu trebuie să-mi ascunzi nimic.

— Uite care-i treaba! (Matlock încerca să-şi păstreze calmul). Nu am nimic de împărţit cu tine, cu *nici unul* dintre voi! Trebuie să...

— Dă-mi voie să nu fiu de acord, replică Dunois zâmbind. Uită-te la *faţa* mea. Numai printr-un noroc extraordinar n-am orbit. Mi-ai spart lentilele ochelarilor în ochi. Poţi să-ţi închipui cât ar avea de suferit activitatea mea dacă aş orbi?

— Ei, un drac! Iar tu m-ai îndopat cu acid!

— Tu m-ai provocat! Erai angajat în mod activ în nişte investigaţii ostile fraţilor noştri! Investigaţii în care nu aveai *nici un drept* să te implici... Dar asta e o controversă concentrică. Aşa nu ajungem nicăieri... Să ştii că, realmente, îţi suntem

recunoscători pentru ceea ce ne-ai adus. Depăşeşte ambiţiile noastre cele mai optimiste.

— Aţi pus mâna pe jurnal…

— *Şi* pe documentul corsican. Invitaţia italiană despre a cărei existenţă aflasem. Blocnotesul era doar un zvon. Un zvon care de la bun început a fost atribuit imaginaţiei, până în noaptea, mai exact, dimineaţa asta. Ar trebui să te simţi mândru. Ai reuşit acolo unde mulţi alţii mai pricepuţi şi mai experimentaţi decât tine au eşuat. Ai descoperit comoara. *Adevărata* comoară!

— Trebuie să mi le înapoiaţi!

— Slabă speranţă! zise Williams, rezemat de perete.

— Dacă nu mi le daţi, o fată va fi *ucisă!* Puteţi să faceţi cu mine tot ce vă trece prin cap, dar lăsaţi-mă să le folosesc ca s-o salvez. Oh, Doamne! Vă rog, *vă rog!*

— Nutreşti sentimente profunde, nu-i aşa? Văd lacrimi în ochii tăi…

— Oh, Doamne Dumnezeule! Eşti un *om civilizat!* Nu poţi să *faci* aşa ceva!… Ascu*ltă-mă! Sco*ate-ţi toate informaţiile de care ai nevoie din jurnal! Dar pe urmă dă-mi-l înapoi şi lasă-mă să plec!… Îţi jur c-am să mă întorc. Nu-ţi cer decât să-i dai şi ei o şansă!

Fără grabă, Dunois se duse la fotoliul de lângă perete, cel pe care şedea Williams când s-a trezit Matlock. Îl aduse aproape de pat şi se aşeză în el, încrucişându-şi picioarele cu un gest elegant.

— Nu-i aşa că te simţi neajutorat? Poate… chiar fără nici o speranţă.

— Am pătimit multe în ultima vreme!

— Nu mă-ndoiesc de asta. Şi acum, faci apel la raţiunea mea… de *om* c*ivilizat.* Îţi dai seama că stă în puterile mele să te ajut şi, prin urmare, îţi sunt superior. De n-ar fi aşa, n-ai mai fi făcut un astfel de demers.

— Oh, Dumnezeule! Termină cu prostiile astea!

— Ei, acum vezi şi tu cum e. Eşti neajutorat, fără speranţă. Te întrebi dacă nu cumva demersul tău nu a fost adresat unor urechi surde… Chiar ţi-ai imaginat, vreo secundă, că îmi pasă de viaţa domnişoarei Ballantyne? Chiar crezi sincer că ea poate reprezenta vreo prioritate pentru mine? *Mai mult* decât reprezintă pentru tine vieţile copiilor *noştri,* ale celor pe care *noi* îi iubim?

Matlock pricepu că trebuie să-i răspundă lui Dunois. Dacă

încerca să-l evite, negrul va refuza să-i ofere ceva. Era vorba de un nou joc, iar el era nevoit să joace.

— Nu merit asta şi tu ştii foarte bine. Îi detest pe cei care nu vor să facă nimic pentru ei. Din câte mi-ai dat de înţeles, mă cunoşti. Deci, ar trebui să ştii şi lucrul acesta.

— Oh, dar eu aş zice că *dimpotrivă*! Tu eşti cel care ai ales, hotărând să lucrezi pentru mahării de la Washington! De zeci de ani, de două *secole,* poporul *meu* îi imploră pe *mahării de la Washington*! „Ajutaţi-ne! strigă ei. Nu ne lăsaţi fără speranţă", spun ţipetele lor. Dar nimeni nu-i ascultă. Iar acum, tu te aştepţi ca eu să te ascult?

— Da, mă aştept! Pentru că nu eu sunt duşmanul tău. N-oi fi eu chiar aşa cum ai vrea tu să fiu, dar nu sunt duşmanul tău. Dacă mă transformi pe mine şi pe cei ca mine într-un obiect al urii eşti *terminat.* Suntem mai numeroşi, Dunois, nu uita asta! Poate că nu dăm năvală peste baricade ori de câte ori strigaţi „fault!", dar vă auzim. Suntem dornici să vă ajutăm; vrem să vă ajutăm.

Dunois îl privi pe Matlock cu răceală.

— Dovedeşte-o.

Matlock îi întoarse privirea şi zise:

— Foloseşte-mă drept momeală, drept ostatic. Omoară-mă dacă e nevoie, dar salveaz-o pe fată.

— Putem face toate astea – să te ţinem ostatic, să te ucidem – fără consimţământul tău. E un act de curaj, dar nu o dovadă.

Matlock se încăpăţână să-i înfrunte în continuare privirea. Vorbi pe un ton potolit.

— Am să-ţi fac o depoziţie. Scrisă, verbală, pe bandă; de bună voie, f[ră nici o constrângere. Am să relatez totul. Cum am fost folosit, ce am făcut. Totul. Îi vei avea astfel în mână atât pe cei de la Washington, cât şi pe Nimrod.

Dunois îşi îndoi braţele la piept şi vorbi pe acelaşi ton ca şi Matlock.

— Îţi dai seama că în felul ăsta pui capăt carierei tale profesionale; pe care o iubeşti atât de mult. Nici o administraţie de universitate respectabilă nu te va mai lua în seamă. Nimeni nu va mai avea încredere în tine. Nici una dintre facţiuni. Vei deveni un paria.

— Mi-ai cerut o dovadă. Este tot ce-ţi pot oferi.

Dunois râmase nemişcat în fotoliu, iar Williams, care stătuse, până atunci rezemat de perete, îşi îndreptă spatele. Preţ de

câteva secunde, nimeni nu rosti nici un cuvânt. În cele din urmă, Dunois zâmbi cu blândeţe. În ochii săi înconjuraţi de pansamente se putea citi compasiunea.

— Eşti un om bun. Inapt, poate, dar perseverent. Vei primi ajutorul de care ai nevoie. Nu te vom lăsa fără speranţă. Eşti de acord, Adam?

— De acord.

Dunois se ridică din fotoliu şi se apropie de Matlock.

— Cunoşti desigur expresia banală care spune că politica creează alianţe ciudate. Reciproc, adeseori, scopurile practice conduc la alianţe politice ciudate. Istoria confirmă acest adagiu... îl vrem pe acest Nimrod la fel de mult ca şi line. La fel de mult ca şi mafioţii cu care încearcă să încheie pace. Ei şi cei asemenea lor îi torturează pe copii. Trebuie dat un exemplu. Un exemplu care să infiltreze teroarea în ceilalţi Nimrozi, în ceilalţi mafioţi... Vei primi ajutor, dar e o condiţie pe care o impunem.

— Care anume?

— Nimrod şi ceilalţi vor fi lăsaţi la dispoziţia noastră. Nu avem încredere în judecătorii şi în juriile voastre. Justiţia voastră e coruptă, legalitatea este supusă maşinaţiunilor financiare... Dependenţii de droguri din suburbii sunt aruncaţi în puşcării. Gangsterii bogaţi fac recurs... Nu, trebuie lăsaţi la dispoziţia noastră.

— Nu mă interesează chestia asta. Poţi să faci ce vrei.

— Faptul că nu te interesează nu e suficient. Cerem mai mult decât atât. Trebuie să avem o garanţie.

— Ce garanţie aş putea eu să vă ofer?

— Tăcerea ta. Să nu dezvălui prezenţa noastră. Vom lua documentul corsican şi, cumva, vom găsi conferinţa şi vom fi admişi. Vom extrage ce ne trebuie din jurnal, apropo, chiar la asta se lucrează acum... Dar, aspectul cel mai important este *tăcerea* ta. Te vom ajuta, fireşte, vom depune toate străduniile, dar va trebui să nu pomeneşti niciodată de implicarea noastră. Indiferent de ce se va întâmpla, nu trebuie să te referi niciodată, direct sau indirect, la participarea noastră. În caz contrar, vă vom lua viaţa şi ţie şi fetei la care ţii. S-a înţeles?

— Da.

— Înseamnă că putem bate palma?

— Sigur.

— Mulţumesc, zise Dunois, zâmbind.

33

Pe măsură ce Julian Dunois îşi înfăţişa alternativele şi începea să-şi formuleze strategia, devenea tot mai limpede pentru Matlock de ce îl căutaseră negrii cu atâta ardoare şi de ce Dunois era dispus să-i ofere ajutorul. El, Matlock, dispunea de informaţiile esenţiale de care ei aveau nevoie. Cine erau oamenii săi de legătură? Atât în interiorul cât şi în afara universităţii. Care şi unde erau oamenii guvernului? Cum erau transmise informaţiile?

Cu alte cuvinte pe cine trebuia *să evite* Julian Dunois în marşul său spre Nimrod?

— Nu mă pot abţine să ţi-o spun, ai fost extraordinar de nepregătit pentru situaţiile neprevăzute, zise Dunois. Foarte neglijent.

— M-am gândit şi eu la asta. Dar am impresia că doar parţial e vina mea.

— Nici n-aş putea să te contrazic! râse Dunois, imitat de Williams. Cei trei bărbaţi rămăseseră în încăperea fără ferestre. Fusese adusă o masă de joc şi câteva blocuri de hârtie de scris galbenă. Dunois începuse să-şi noteze toate informaţiile furnizate de Matlock. Verifică de două ori grafia numelor, exactitatea adreselor, ca un adevărat profesionist. Încă o dată, Matlock trăi sentimentul de „nelalocul lui” pe care-l avusese în discuţiile cu Greenberg.

Dunois capsă câteva pagini laolaltă şi începu un bloc nou.

— Ce faci? îl întrebă Matlock.

— După aceste pagini se vor face nişte copii xerox, jos, la parter. Informaţiile vor fi trimise la biroul meu de la New York... La fel ca şi copiile tuturor paginilor din jurnalul profesorului Herron.

— Nu-ţi place să te joci, nu-i aşa?

— Într-un cuvânt, nu.

— Ţi-am spus tot ce-am avut de spus. Acum, ce facem? Ce fac *eu!* Cred că nu trebuie să-ţi mai spun, mi-e frică. Nici nu sunt în stare să mă gândesc la ce ar putea să i se întâmple.

— Nu i se va întâmpla *nimic.* Crede-mă când ţi-o spun. În clipa asta, domnişoara Ballantyne e la fel de în siguranţă ca în braţele mamei sale. Sau, ale tale. Ea este momeala, nu tu. Momeala va fi

menţinută proaspătă şi în stare perfectă. Pentru că tu deţii ceea ce ei îşi doresc. Nu pot supravieţui fără asta.

— Atunci, hai să le facem oferta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Nu-ţi face griji. Va fi făcută. Dar trebuie să hotărâm cu băgare de seamă, conştienţi de importanţa nuanţelor, cum anume o facem. Până acum, am căzut de acord asupra a două variante. Prima ar fi Kressel însuşi. Confruntarea directă. A doua, să ne folosim de secţia de poliţie, să-i transmitem mesajul lui Nimrod prin intermediul lor.

— De ce să procedăm astfel? De ce să ne folosim de poliţie?

— Nu fac decât să înşir variantele... De ce poliţia? Nu sunt sigur. Mă gândesc doar la faptul că din jurnalul lui Herron reiese limpede că Nimrod a fost înlocuit în trecut. Cel de acum este al treilea de la înfiinţarea acestei poziţii, corect?

— Da. Primul a fost un lip pe care-l chema Orton, de la biroul guvernatorului. Al doilea, Angelo Latona, constructor de case. Al treilea, evident, Kressel. Unde vrei să ajungi?

— Speculez numai. Cel care deţine această poziţie, dispune de puteri discreţionare. Prin urmare, importantă este poziţia, nu omul. Omul poate să facă ce vrea, odată ajuns în poziţia respectivă.

— Dar poziţia, interveni Williams, este acordată şi retrasă. Nu Nimrod are ultimul cuvânt.

— Întocmai. Aşadar, ar putea fi avantajos pentru Matlock să răspândim vorba că *el* e cel care deţine arma. Şi că Sam Kressel – Nimrod – trebuie să se poarte cu băgare de seamă. Spre binele tuturor.

— Dar nu va însemna asta că voi fi căutat de şi mai mulţi oameni?

— Posibil. Reciproc, nu-i exclus ca, în consecinţă, să te afli sub protecţia unei adevărate legiuni de criminali îngrijoraţi. Până când ameninţarea exercitată de tine va fi eliminată. Nimeni nu va acţiona nesăbuit până la îndepărtarea ameninţării. Nimeni nu-l va lăsa pe Nimrod să acţioneze nesăbuit.

Matlock îşi aprinse o ţigară, ascultând cu atenţie.

— Înseamnă că ceea ce încerci tu să faci este să-l separi, fie şi numai parţial, pe Nimrod de propria organizaţie.

Entuziasmat, Dunois îşi pocni degetele ambelor mâini, ca pe nişte castaniete. Zâmbi în timp ce spuse:

— Eşti un elev care prinde repede. Este prima lecţie a

insurecţiei. Unul din primele obiective ale infiltrării. Dezbină. Dezbină!

Uşa se deschise şi intră un negru agitat. Fără să rostească un cuvânt, îi întinse lui Dunois un bilet. Acesta îl citi şi închise ochii preţ de câteva clipe. Era felul lui de a-şi manifesta consternarea. Calm, îi mulţumi mesagerului şi îi făcu semn că poate pleca, cu un gest politicos.

Se uită la Matlock dar îi înmână biletul lui Williams.

— S-ar putea ca stratagemele noastre să aibă precedente istorice, dar mă tem că pentru noi nu sunt decât nişte vorbe goale. Kressel şi soţia lui sunt morţi. Doctor Sealfont a fost luat cu forţa de acasă, sub pază. A fost dus într-o maşină a poliţiei din Carlyle.

— Cum? Kressel? Nu pot să cred! Nu e adevărat!

— Mă tem că este. Oamenii mei au raportat că cele două cadavre au fost ridicate cu doar un sfert de oră în urmă. Se vorbeşte despre crimă şi sinucidere. Natural. Se potriveşte de minune.

— Oh, Doamne, oh Doamne Dumnezeule! E vina mea! Eu i-am determinat s-o facă! Eu i-am *obligat!* Sealfont! Unde l-au dus?

— Nu ştim. Fraţii care stăteau de veghe n-au îndrăznit să urmărească maşina poliţiei.

Rămăsese fără cuvinte. Paralizia, teama apăruseră din nou. Clătinându-se, se apropie de pat, se prăbuşi în el şi rămase nemişcat, privind în gol. Senzaţia de inutilitate, de inadecvare, de înfrângere devenise acum copleşitoare. Provocase atâta durere, aţâţi morţi!

— Este o complicaţie gravă, zise Dunois, cu coatele rezemate pe masă. Nimrod ţi-a tăiat singurele legături. Procedând astfel, a răspuns la o întrebare vitală, împiedicându-ne să comitem o eroare enormă, mă refer la Kressel, fireşte. Cu toate acestea, privind lucrurile dintr-o altă perspectivă, Nimrod a redus numărul variantelor posibile. Acum, nu mai ai de ales. Trebuie să negociezi prin intermediul armatei sale personale, poliţia din Carlyle.

Matlock îi aruncă lui Dunois o privire năucă.

— Asta e tot ce eşti în stare să faci? Să stai acolo şi să hotărăşti cu răceală următoarea mutare?... Kressel e *mort.* Soţia lui e *moartă.* Probabil că în clipa asta şi Sealfont este ucis. Aceştia erau *prietenii mei!*

— Condoleanţele mele, dar dă-mi voie să fiu sincer: nu regret

pierderea celor trei indivizi. La drept vorbind, Adrian Sealfont este singura pierdere *adevărată* – era un om strălucitor, am fi putut colabora cu el – dar această pierdere nu-mi zdrobeşte inima. În fiecare lună, avem mii de astfel de pierderi în cartierele periferice. Sunt mult mai dispus să plâng pentru soarta acestora… Totuşi, revenind la chestiunea în discuţie. Într-adevăr, nu mai ai de ales. Trebuie să stabileşti contactul prin intermediul poliţiei.

— Scuză-mă, dar te înşeli. (Matlock se simţi dintr-o dată mai puternic). *Am* de ales… Azi noapte, Greenberg a placat din Virginia de Vest. Acum, trebuie să fi ajuns la Washington. Am un număr de telefon la New York care mă poate pune în legătură cu el. Mă voi baza pe Greenberg.

Făcuse destule, provocase destulă suferinţă. Nu putea risca viaţa Patriciei. Nu era în stare.

Dunois se lăsă pe spătarul fotoliului, luându-şi mâinile de pe masă. Îl privi fix pe Matlock.

— Adineauri am spus că eşti un elev capabil. Voi amenda această constatare. Eşti iute dar totodată superficial… Nu v*ei* lua legătura cu nici un Greenberg. N-a făcut parte din înţelegerea noastră şi nu v*ei* încălca această înţelegere. Ori vei acţiona conform celor discutate, ori vei suporta consecinţele pe care ţi le-am înfăţişat.

— Dar-ar dracii, nu mă mai ameninţa! Mi-e silă de ameninţări. Matlock se ridică în picioare. Dunois îşi scoase de sub haină un pistol. Matlock observă că era automatul luat de la cel ucis pe panta East George. Dunois se ridică şi el în picioare.

— Fără îndoială că raportul medical va estima momentul morţii tale în zorii acestei zile.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Fata asta este prizoniera unor ucigaşi!

— Şi tu la fel, spuse Dunois calm. Nu-ţi dai *seama? Mo*tivele sunt diferite, dar nu încape nici o îndoială. Suntem nişte uc*igaşi! Trebuie s*ă fim.

— Nu veţi merge atât de departe!

— Oh, ba da. Am şi făcut-o. Şi încă mult, mult mai departe. Vom azvârli cadavrul tău insignifiant în faţa secţiei de poliţie cu un bilet prins de cămaşa murdară de sânge. Vom *cere* moartea fetei ca o condiţie prealabilă oricărei negocieri. O vor face cu promptitudine, căci nici una dintre părţi nu-şi poate asuma riscul ca ea să rămână în viaţă. De îndată ce şi ea va fi moartă, nu le

va rămâne ucigaşilor decât să se războiască între ei.

— Eşti un monstru.

— Sunt ceea ce trebuie să fiu.

Timp de câteva secunde, nimeni nu rosti nici un cuvânt. Matlock îşi închise ochii şi rosti, aproape în şoaptă.

— Ce trebuie să fac?

— Ei, aşa mai vii de-acasă.

Dunois se aşeză, privind la Adam Williams, pe chipul căruia se citea neliniştea. Brusc, Matlock se simţi înrudit cu negrul radical. Şi el era înspăimântat şi nesigur. Ca şi Matlock, nu era deloc pregătit să aibă de-a face cu lumea lui Julian Dunois sau cu cea a lui Nimrod. Haitianul parcă-i citi gândurile lui Matlock.

— Trebuie să ai încredere în tine. Nu uita, ai realizat mai mult decât oricine altcineva. Şi asta, dispunând de mult mai puţine resurse. În plus, ai un curaj extraordinar.

— Eu nu mă simt foarte curajos.

— Arareori se întâmplă ca un bărbat curajos să şi simtă acest lucru. Nu ţi se pare remarcabil? Haide, ia loc. (Matlock se supuse). Să ştii că noi doi nu suntem aşa de diferiţi. În alte vremuri, am fi putut fi chiar aliaţi. Atât doar că, asemenea multora dintre fraţii mei, eu sunt în căutare de sfinţi.

— Nu există aşa ceva, spuse Matlock.

— Probabil că nu. Şi totuşi, poate că... bine, vom discuta despre asta altădată. Acum trebuie să plănuim. Nimrod te va aştepta. Nu putem să-l dezamăgim. Cu toate acestea, trebuie să ne asigurăm protecţia pe toate flancurile.

Se trase mai aproape de masă, cu o umbră de zâmbet pe buze şi cu ochii strălucitori.

Strategia revoluţionarului negru era, în lipsă de altceva mai bun, o serie complexă de mutări menite să-i protejeze pe Matlock şi pe fată. Mai mult în silă, Matlock fu nevoit să recunoască acest lucru.

— Am un motiv dublu, explică Dunois. Cinstii vorbind, al doilea este mai important pentru mine. Nimrod nu va apărea el însuşi decât dacă nu are încotro, iar eu îl vreau pe Nimrod. Nu mă voi mulţumi cu un substitut, cu o mască.

Esenţa planului era însuşi jurnalul lui Herron, mai exact, ultimele însemnări.

Identitatea lui Nimrod.

— Herron declară în mod explicit că nu vrea să scrie numele

destăinuit de mesager. Nu că n-ar fi putut. Evident, sentimentul lui era că nu îl putea implica pe omul respectiv în situaţia în care informaţia ar fi fost incorectă. Învinuirea prin calomnie îi provoca silă. La fel ca şi ţie, Matlock; ai refuzat să-l dai în vileag pe Herron numai pe baza unui telefon isteric. Ştia că poate muri dintr-o clipă în alta; trupul său suferise atât cât putuse să îndure... Trebuia să se asigure mai întâi.

De-acum, Dunois desena pe foaia galbenă de hârtie forme geometrice întâmplătoare.

— Şi atunci, a fost omorât, zise Matlock. Totul a fost aranjat astfel încât să arate ca o sinucidere.

— Da. În lipsa altor dovezi, jurnalul confirmă această ipoteză. De îndată ce ar fi aflat în mod cert cine era Nimrod, ar fi mutat din loc cerul şi pământul ca să menţioneze acest lucru în carnet. Inamicul nostru nu are de unde şti că nu a făcut-o. Acest lucru va fi pentru ei ca o adevărată sabie a lui Damocles.

Prima linie de apărare a lui Matlock consta în a-l lăsa pe şeful poliţiei din Carlyle să înţeleagă că el, Matlock, cunoştea identitatea lui Nimrod. Că va cădea la învoială numai şi numai cu Nimrod. Această învoială era cel mai mic dintre cele două rele. Era un om hăituit. Împotriva lui se emisese un mandat de arestare în privinţa căruia nu încăpea nici o îndoială că poliţia din Carlyle fusese prevenită. Se putea presupune că ar putea fi achitat pentru acuzaţiile mai mărunte, dar n-avea cum să scape de acuzaţia de crimă. Probabil, două crime. Pentru că ucisese, dovezile erau zdrobitoare, iar el n-avea nici un alibi cât de cât credibil. Nu-i cunoştea pe oamenii pe care-i omorâse. Nu existau martori care să depună în favoarea legitimei apărări; maniera în care erau trataţi autorii fiecărei omucideri era bizară până la scoaterea ucigaşului în afara societăţii. Cel mai bun lucru pe care-l putea spera erau câţiva ani petrecuţi în închisoare.

După aceea, va începe să-şi expună condiţiile pentru învoiala cu Nimrod. Jurnalul lui Lucas Herron, în schimbul vieţii sale şi a fetei. Cu siguranţă, jurnalul merita o sumă de bani suficientă pentru ca amândoi să o poată lua de la capăt altundeva.

Nimrod putea şi *trebuia* s-o facă.

— Cheia acestei... să-i spunem faze întâi... este puterea de convingere pe care o vei manifesta. (Dunois îşi alegea cu grijă cuvintele). Nu uita, eşti în panică. Ai ucis, ai luat viaţa unor oameni. Nu eşti un om violent, dar ai fost obligat, constrâns să faci nişte crime înfiorătoare.

— E adevărat. Mai mult decât îţi poţi închipui.

— Bun. Trebuie să-ţi arăţi acest sentiment. Tot ce-şi poate dori un om stăpânit de panică este să se îndepărteze cât mai curând de locul care i-a provocat panica. Nimrod trebuie convins de asta. Îţi garantează securitatea imediată.

Matlock va da apoi un al doilea telefon, pentru a primi confirmarea că Nimrod a acceptat întrevederea. În acest caz, locul poate fi ales de către Nimrod. Matlock va suna din nou ca să afle unde. Numai că întâlnirea va trebui să aibă loc înainte de ora zece dimineaţa.

— Ajuns aici, tu, fugarul, având în faţă perspectiva libertăţii, eşti stăpânit dintr-o dată de îndoială, zise Dunois. Cuprins de o isterie crescândă, ai nevoie de un factor în plus de siguranţă.

— Şi anume?

— O terţă parte; legendara terţă parte.

Matlock trebuia să-l informeze pe omul de legătură de la sediul Poliţiei din Carlyle că pusese pe hârtie o declaraţie completă în privinţa operaţiunii Nimrod. Jurnalul lui Herron, nume precise, totul. Că această declaraţie a fost sigilată într-un plic şi dată unui prieten, care o va trimite pe adresa Departamentului de Justiţie la ora zece dimineaţa, dacă nu va primi alte instrucţiuni de la Matlock.

Aici, faza a doua depinde tot de convingere, dar de un alt gen. Să urmăreşti odată un animal prins într-o cuşcă şi căruia dintr-o dată i se deschide uşa. Este precaut, bănuitor; se apropie de uşă cu prudenţă. Tot aşa trebuie să se comporte şi fugarul nostru. Se vor aştepta la asta. În timpul ultimei săptămâni, ţi-ai dovedit ingeniozitatea. Logic vorbind, acum ar fi trebuit să fii mort, dar ai supravieţuit. Trebuie să continui cu aceeaşi abilitate.

— Înţeleg.

Ultima fază a fost concepută de Julian Dunois astfel încât să garanteze, atât cât era posibil într-o „situaţie de strădanie maximă”, recuperarea fetei şi securitatea lui Matlock. Ea va fi dirijată de un al treilea şi ultim telefon dat omului de legătură al lui Nimrod. Obiectul convorbirii urma să fie confirmarea locului exact al întâlnirii şi a orei precise.

La primirea informaţiilor, Matlock trebuia să accepte fără nici o ezitare.

La început.

Apoi, la numai câteva clipe, aparent fără nici un alt motiv decât ajungerea la limita panicii şi a suspiciunii, trebuia să

respingă propunerea lui Nimrod.

Nu ora, ci locul.

Trebuia să şovăie, să se bâlbâie, să se comporte, pe cât îi stătea în putinţă, cât mai aproape de iraţionalitate. Pentru ca deodată, brusc, să numească el un alt loc, ales de *el.* Ca şi cum tocmai îi venise în minte, fără să se fi gândit la el înainte. Trebuia în acel moment să amintească din nou despre existenţa inexistentei declaraţii, pe care un prieten imaginar avea s-o expedieze la Washington la ora zece dimineaţa. După care, trebuia să închidă telefonul, fără să mai asculte alte replici.

— Cel mai important element al fazei a treia este credibilitatea stării tale de panică. Nimrod trebuie să înţeleagă că acum reacţiile tale au devenit primitive. Actul însuşi este pe cale de a se împlini. Ataci, te retragi, ridici bariere ca să-i eviţi plasa, dacă această plasă există. Cuprins de isterie cum eşti, devii la fel de periculos pentru el ca o cobră rănită pentru un tigru. Pentru că raţiunea nu mai există, ci numai instinctul de conservare. Va trebui acum să vină în persoană la întâlnire, va trebui să aducă fata. Desigur, va veni însoţii de garda lui personală. Intenţiile sale nu vor suferi nici o schimbare. Va intra în posesia jurnalului, probabil că va discuta în detaliu planurile privind stabilirea ta undeva, iar când va afla că nu există nici o declaraţie scrisă, nici un prieten care s-o pună la poştă, va dori să vă omoare pe amândoi… În tot cazul, nici una dintre intenţiile lui nu va fi dusă la bun sfârşit. Pentru că noi îl vom aştepta.

— Cum? Cum îl veţi aştepta?

— Împreună cu garda mea personală… Vom hotărî acum, împreună, care va fi acel loc presupus a-ţi fi fost sugerat de isterie. Va trebui să fie într-o zonă pe care o cunoşti bine, poate chiar una pe care o frecventai. Nu foarte îndepărtată, pentru că se presupune că nu ai automobil. Izolată, pentru că eşti urmării de justiţie. Şi totuşi, accesibilă, căci trebuie să ajungi acolo repede, cel mai probabil pe drumuri lăturalnice.

— Păi, ceea ce descrii tu e chiar cuibul lui Herron. Locuinţa lui Herron.

— Posibil, dar n-o putem folosi. Ar fi o inconsecventă psihologică, o breşă în modelul de comportament al fugarului nostru. Cuibul lui Herron este izvorul fricii sale. Nu ar fi dispus să revină acolo… Trebuie alt loc.

Williams începu să vorbească. Era încă nesigur, nepregătit să se alăture lumii lui Dunois.

— Cred, probabil…

— Ce e, frate Williams? Ce crezi?

— Domnul profesor Matlock ia adeseori cina la restaurantul Cheshire Cat.

Matlock îşi ridică brusc privirea la negrul radical.

— Şi tu? Şi tu m-ai urmărit?

— Destul de des. Nu intrăm în asemenea localuri. Am fi prea bătători la ochi.

— Continuă, frate, interveni Dunois.

— Cheshire Cat se află cam la şase kilometri în afara oraşului. Faţă de autostradă, care e calea normală de acces, se află la vreo opt sute de metri, dar se poate ajunge acolo şi pe nişte drumuri secundare. În spatele şi în părţile laterale ale restaurantului sunt terase şi grădini unde vara se poate lua masa. Dincolo de acestea e o pădure.

— E cineva la faţa locului?

— Cred că au un singur paznic de noapte. Nu se deschide înainte de ora unu. Şi nu cred să apară pe acolo cineva până pe la nouă şi jumătate-zece.

— Excelent. Dunois se uită la ceasul de la mână. Acum e cinci şi zece. Să zicem că lăsăm câte un interval de cincisprezece minute între cele trei faze şi încă douăzeci de minute pentru drumul până acolo, asta înseamnă aproximativ şase şi un sfert. Să zicem şase şi jumătate, pentru orice eventualitate. Vom fixa ora întâlnirii la şapte. În spatele restaurantului Cheshire Cat. Adu blocnotesul, frate. Am să-i alertez eu pe oameni.

Williams se ridică de pe scaun şi se duse la uşă. Se întoarse şi se adresă lui Dunois.

— Nu te-ai răzgândit? Tot nu vrei să-mi dai voie să vă însoţesc?

Dunois nici nu se deranjă să se uite la el. Îi răspunse scurt:

— Nu mă plictisi. Şi-aşa, trebuie să mă gândesc la o mulţime de chestii.

Williams părăsi repede încăperea.

Matlock îl urmări pe Dunois. Acesta continua să deseneze figuri fără noimă, numai că acum apăsa cu putere creionul, provocând şanţuri adânci pe hârtie. Matlock observă diagrama care rezultase. Erau mai multe linii frânte convergente.

Erau nişte săgeţi ca de trăsnet.

— Ascultă, zise Matlock. Încă nu e prea târziu. Cheamă autorităţile! Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi pune

într-un asemenea pericol vieţile copiilor ăştia.

Din spatele lentilelor, înconjuraţi de pansamente, ochii lui Dunois îl sfredeliră pe Matlock. Spuse pe un ton dispreţuitor:

— Ţi-ai putut imagina măcar o clipă că aş putea consimţi ca aceşti copii să înoate în nişte ape în care nici *eu* nu ştiu dacă voi supravieţui? Noi nu suntem precum conducătorii voştri, Matlock. Îi respectăm şi-i iubim mai mult pe tinerii noştri.

Matlock îşi aminti de protestul de adineauri al lui Adam Williams.

— La asta s-a referit Williams când a cerut să te însoţească?

— Vino cu mine.

Dunois îl conduse pe Matlock afară din mica încăpere lipsită de ferestre şi apoi, de-a lungul unui coridor, până la o scară. În afară de câţiva studenţi-puţini-care se plimbau fără o ţintă precisă, toată lumea dormea în Lumumba Hali. Coborâră două etaje până la o uşă de care Matlock îşi aminti că dădea în pivniţă, spre vechea sală de întruniri în care fusese martor la desfăşurarea înfiorătorului rit tribal african. Coborâră treptele şi, aşa cum bănuise Matlock, merseră în spatele pivniţei, până la uşa groasă din stejar a sălii de întruniri. Dunois nu mai rostise nici un cuvânt din momentul în care îl îndemnase pe Matlock să-l urmeze.

În sală se aflau opt negri, fiecare având peste un metru optzeci înălţime. Erau îmbrăcaţi la fel; pantaloni kaki mulaţi pe picior, cămăşi, bocanci din piele neagră, până la glezne, cu tălpi groase din cauciuc. Câţiva jucau cărţi; unii citeau, alţii stăteau de vorbă între ei, în surdină. Matlock observă că unii aveau mânecile suflecate, lăsând să se vadă nişte braţe musculoase, cu vene proeminente. Dunois şi musafirul său fură întâmpinaţi cu gesturi din cap, neceremonioase. Doi sau trei îi adresară lui Matlock un zâmbet inteligent, de parcă ar fi vrut să-l facă să se simtă în largul lui. Dunois rosti încet.

— Garda personală.

— Dumnezeule!

— Trupa de elită. Fiecare om este antrenat pe parcursul unei perioade de trei ani. Nu există armă cu care să nu ştie să tragă, vehicul pe care să nu ştie să-l repare… sau problemă filosofică pe care să n-o poată discuta. Fiecare este familiarizat cu cele mai brutale forme de luptă, atât tradiţionale cât şi de gherilă. Toţi sunt dispuşi să lupte până la sacrificiu.

— O brigadă teroristă, nu-i aşa? Să ştii că nu e ceva nou.

— Nu, nu sunt de acord cu această denumire. Nu uita, de mic am crescut cu asemenea câini pe urmele mele. Ton-Ton Macoute ai lui Duvalier erau o haită de hiene. Am fost martor la acţiunile lor. Oamenii aceştia nu sunt astfel de animale.

— Nu mă gândeam la Duvalier.

— Pe de altă parte, recunosc influenta lui Papa Doc. Am fost stimulat de conceptul Ton-Ton. Numai că mi-am dat seama că trebuie restructurat. Asemenea unităţi înfloresc pe tot cuprinsul ţării.

— Au mai înflorit şi altădată, zise Matlock. Şi pe atunci se numeau „de elită”. Şi tot „unităţi” li se spunea – unităţi SS.

Dunois se uită la Matlock care citi în ochii lui durerea.

— E dureros să ajungi la astfel de paralele. Şi nici măcar nu se justifică. Facem ceea ce trebuie să facem. Ceea ce suntem îndreptăţiţi să facem.

— *Ein Volk, Ein Reich, Ein Fuhrer,* murmură Matlock, ca pentru el.

34

Totul se petrecu cu repeziciune. Doi membri ai gărzii de elită fură desemnaţi să-l însoţească, ceilalţi plecară la locul întâlnirii cu Nimrod, să se pregătească pentru confruntarea cu o altă gardă de elită, cei câţiva aleşi din armata personală a lui Nimrod care, nu încăpea nici o îndoială, aveau să-l însoţească. Matlock fu condus prin campus de cei doi negri uriaşi, după ce cercetaşii au anunţat că drumul era liber. Primul telefon îl dădu de la o cabină telefonică din subsolul unui cămin studenţesc.

Constată că teama lui, o teamă profundă, îl ajută să creeze impresia dorită de Dunois. Nu-i fu deloc dificil să-şi dezvăluie emoţiile create de panică, să-şi motiveze nevoia de refugiu, căci, cu adevărat, se *simţea* cuprins de panică. În timp ce vorbea pe un ton isteric la telefon, nu mai era sigur până unde se întindea realitatea şi de unde începea fantezia. Voia să fie liber. Voia ca Pat să trăiască şi să fie liberă alături de el. Dacă Nimrod putea să-i ofere toate acestea, de ce să nu negocieze cu Nimrod cu bună credinţă?

I se părea că trăieşte un coşmar. Pentru o clipă, se temu să nu strige cu glas răspicat adevărul şi să se lase la mila lui Nimrod.

Vederea celor doi Ton-Ton Macoute ai lui Dunois îl ajută să-şi ţină cumpătul şi reuşi să termine prima convorbire telefonică fără să se trădeze. „Superintendentul” poliţiei din Carlyle avea să transmită mai departe informaţia, să primească un răspuns şi să aştepte următorul telefon din partea lui Matlock.

Negrii primiră de veste de la cercetaşii lor că al doilea telefon public nu era „curat”. Se afla la un colţ de stradă şi o maşină a poliţiei fusese reperată în zonă. Dunois ştia că până şi telefoanele publice puteau fi interceptate, chiar dacă dura mai mult localizarea lor, aşa încât prevăzuse alternative pentru fiecare dintre apeluri, ultimul urmând să fie dat de pe autostradă. Matlock fu transportat în grabă la prima cabină telefonică de rezervă. Era situată pe treptele din spate ale Sindicatului Studenţilor.

A doua convorbire s-a desfăşurat mai uşor, cu toate că nu era limpede dacă ăsta era un avantaj. Accentuă cu convingere referirea la declaraţia imaginară care urma să fie trimisă prin poştă la ora zece dimineaţa. Ameninţarea lui nu rămase fără

efect şi fu recunoscător lui Dunois pentru asta. „Superintendentul” nici nu se osteni să-şi ascundă teama. Începea oare armata personală a lui Nimrod să aibă îndoielile ei? Nu era exclus ca soldaţii să-şi imagineze propriile stomacuri ciuruite de gloanţele inamice. Prin urmare, generalii trebuiau alertaţi, preveniţi asupra pericolului.

Îl duseră în fugă la un automobil în aşteptare. Era un Buick vechi, anonim, care-şi pierduse demult strălucirea, în contrast cu exteriorul, interiorul maşinii era amenajat la fel de precis ca într-un tanc. Sub bord, se afla o staţie radio puternică; geamurile, cu siguranţă din sticlă antiglonţ, aveau cel puţin un centimetru grosime. În părţile laterale se găseau nişte puşti cu ţeava scurtă de mare calibru şi, de jur-împrejur fuseseră practicate nişte orificii etanşate cu cauciuc, în care se puteau introduce respectivele ţevi. Zgomotul motorului îl impresionă din prima clipă pe Matlock. Nu mai auzise un motor aşa de puternic.

Merseră în urma unui automobil, cu viteză moderată. Matlock observă că în spatele lor se postase o altă maşină. Dunois vorbise la modul cel mai serios când spusese că urmau să-şi asigure protecţia tuturor flancurilor. Fără doar şi poate, Dunois era un profesionist.

Gândul la natura profesiei îl tulbură pe Matlock.

Era negru. Era, în acelaşi timp, *Ein Volk*, *Ein Reich, Ein Fuhrer.*

Aşa cum era şi Nimrod şi tot ce reprezenta el. „... Am s*ă plec din ţara asta blestemată, domnule...”*

Se ajunsese la asta, oare?

Şi: „... Ai i*mpresia că e vreo diferenţă!... Este mini-America!... Este politica de companie, nenică!”*

Ţara era bolnavă. Unde se afla medicamentul?

— Am ajuns. Faza a treia.

Revoluţionarul negru aflat la comandă îl bătu uşor pe braţ, îmbărbătându-l cu un zâmbet. Matlock coborî din maşină. Se aflau pe autostradă, la sud de Carlyle. Maşina din faţă se oprise cam la o sută de paşi distanţă şi parcă la marginea drumului, cu luminile stinse. Automobilul din spate procedase la fel.

În faţa lui, pe o platformă de beton, se aflau două cabine telefonice cu cadrul de aluminiu. Al doilea negru se duse la cabina din dreapta, deschise uşa, ceea ce avu drept efect aprinderea plafonierei şi trase la iuţeală panoul de sticlă care proteja becul. După ce-l deşurubă, cabina rămase din nou în întuneric. Pe Matlock realmente, îl impresionă faptul că negrul

uriaş eliminase în felul acesta lumina. Ar fi fost mai uşor, mai rapid şi mai simplu să fi spart sticla.

Conform instrucţiunilor lui Dunois, obiectivul celui de-al treilea apel era respingerea locului de întâlnire propus de Nimrod. Respingerea într-o asemenea manieră încât Nimrod să nu aibă încotro decât să accepte alternativa propusă de Matlock la Cheshire Cat.

Vocea care-i răspunse de la poliţie era precaută şi precisă.

— Prietenul nostru comun ţi-a înţeles temerile, Matlock. Şi el ar simţi la fel în locul tău. Se va întâlni cu tine, o va aduce şi pe fată, la intrarea sudică a terenului de atletism, în partea din stânga a peluzei. E un teren mic, nu departe de sala de gimnastică şi de cămine. Nu sunt decât nişte paznici de noapte; nu li se poate întâmpla nimic rău…

— Bine, bine, în regulă. Matlock se strădui din răsputeri să creeze impresia de frenezie reţinută, pregătind terenul pentru refuzul final. Sunt oameni în împrejurimi; dacă vreunul din voi încearcă ceva, am să urlu cât or să mă ţină bojocii. Şi să ştii că nu glumesc.

— Desigur. Dar nu vei avea de ce. Nimeni nu vrea să facă rău nimănui. E vorba doar de o tranzacţie simplă; asta mi-a spus prietenul nostru să-ţi comunic. Te admiră.

— De unde sunt eu sigur că *o* va aduce pe Pat? Trebuie să fiu sigur!

— *Tranzacţia*, Matlock! În vocea mieroasă se simţea o nuanţă de disperare. „Cobra” lui Dunois era imprevizibilă. Asta-i toată chestia. Prietenul nostru doreşte ceea ce ai găsit, n-aminteşti?

— Îmi amintesc… Mintea lui Matlock lucra cu repeziciune. Îşi dădu seama că trebuia să-şi păstreze tonul isteric şi imprevizibil. Dar trebuia să schimbe locul întâlnirii. Să-l schimbe fără să devină suspect. Dacă Nimrod devenea suspicios, Dunois o condamnase pe Pat la moarte. Iar tu să-i spui prie*tenului nos*tru să nu uite de existenţa declaraţiei care aşteaptă să fie expediată la Washington!

— Ştie asta, pentru numele lui Dumnezeu, vreau să spun… e chiar îngrijorat, pricepi ce-ţi spun? Ei şi-acum, ne vedem pe teren, bine? Într-o oră, O.K.?

Acesta era momentul. Altul se putea să nu mai vină.

— Nu! Stai puţin… Nu vin în campusul ăla! Oamenii de la Washington supraveghează toată zona! Sunt peste tot! Or să mă bage la zdup!

— N-o să-ţi facă nimeni nimic…

— De unde dracu’ ştii?

— Nu e nimeni. Ai cuvântul meu, totul e în ordine. Te rog frumos, calmează-te.

— Păi da, pentru tine e simplu, dar nu şi pentru mine! Nu, îţi spun eu unde…

Vorbi repede, incoerent, de parcă în acelaşi timp gândea cuprins de disperare. Mai întâi, menţionă locuinţa lui Herron şi înainte ca vocea celuilalt să poată exprima vreo opinie, o respinse singur. Apoi, indică gara de mărfuri şi imediat găsi nişte motive iraţionale pentru care nu se putea duce nici acolo.

— Hei, nu trebuie să te agiţi atâta, spuse vocea. E o simplă tranzacţie…

— Restaurantul ăla! În afara oraşului. Cheshire Cat! În spatele restaurantului e o grădină…

Derutată, vocea încerca să ţină pasul cu el şi Matlock îşi dădu seama că stratagema îi reuşise. Făcu ultimele aluzii la jurnal şi la declaraţia incriminată şi trânti receptorul în furcă.

Rămase în cabină, epuizat. În ciuda aerului rece al dimineţii, broboane de transpiraţie i se prelingeau pe faţă.

— Ai manevrat excelent discuţia, zise negrul aflat la comandă. Presupun că adversarul dumitale a ales un loc în interiorul campusului, O mutare inteligentă din partea lui. Foarte bine lucrat, sir.

Matlock se uită la negrul în uniformă, recunoscător pentru laudele lui şi câtuşi de puţin impresionai de propria-i ingeniozitate.

— Nu ştiu dac-aş putea să o mai fac o dată.

— Ba bineînţeles că aţi putea, răspunse negrul, conducându-l pe Matlock la maşină. Situaţiile de stres extrem activează o bancă de date, la fel ca la computer. Tatonare, respingere, acceptare – toate acestea simultan. Până când se instalează panica, firește. S-au făcut nişte studii interesante privind pragurile variabile.

— Serios? zise Matlock când ajunseră la maşină. Negrul îi făcu semn să se urce. Maşina porni din loc şi acceleră pe autostradă, încadrată de celelalte două automobile.

— Vom ajunge la restaurant pe o rută diagonală, folosind nişte drumuri de ţară, spuse negrul de la volan. Ne vom apropia pe la sud-vest şi vă vom lăsa cam la o sută de paşi de o potecă folosită de angajaţi ca să ajungă în spatele clădirii. O să v-o arătăm.

Mergeţi direct spre zona din grădină unde se află un arbore mare şi alb şi un cerc din dale de piatră care înconjoară un bazin cu caraşi aurii. Îl ştiţi?

— Da, îl ştiu. Mă întreb, însă, de unde îl ştii tu?

Şoferul zâmbi.

— Să ştiţi că nu sunt un clarvăzător. În timp ce dumneavoastră vorbeaţi la telefon, am luat legătura prin radio cu oamenii noştri. Totul e pregătit acum. Suntem gata. Nu uitaţi, arborele alb şi bazinul cu peştişori… Aici aveţi blocnotesul şi plicul.

Şoferul se aplecă şi scoase dintr-un buzunar al portierei pachetul învelit în pânză cauciucată. De el era ataşat plicul cu o bandă lată de elastic.

— Vom ajunge în mai puţin de zece minute, spuse celălalt negru, aşezându-se mai confortabil pe canapea. Matlock se uită la el. Prinsă de picior, de fapt, cusută în pantalonul de uniformă, se afla o teacă. N-o remarcase până atunci şi-şi dădu seama de ce. Pumnalul cu mâner de os pe care-l conţinea fusese introdus doar de curând acolo. Teaca adăpostea o lamă lungă de cel puţin douăzeci şi cina de centimetri.

Într-adevăr, trupele de elită ale lui Dunois erau pregătite.

35

Matlock stătea în preajma arborelui înalt şi alb. Soarele se înălţase pe boltă, la răsărit, copacii încărcaţi încă de umezeală, reflectând fără strălucire lumina dimineţii timpurii. În faţa lui, arborii tineri, de curând îmbrăcaţi în frunze, formau coridoare pentru potecile din cărămidă veche ce convergeau spre acest liman odihnitor. În jurul cercului din dale de piatră, erau aşezate câteva bănci de marmură, toate sclipind de umezeala dimineţii. Din mijlocul terasei întinse se auzea neîncetat, fără nici o schimbare de tonalitate, bolborositul bazinului artificial cu peştişorii aurii. Păsările întâmpinau soarele cu mii de semnale sonore, începându-şi goana zilnică după hrană.

Gândurile lui Matlock rătăciră înapoi, spre cuibul lui Herron, spre zidul verde protector care îl izola pe bătrân de lumea de afară. Îşi spuse că existau nişte similitudini. Poate era şi ăsta un semn că totul trebuia să se sfârşească într-un astfel de loc.

Îşi aprinse o ţigară, dar o stinse după două fumuri. Strânse în mâini jurnalul, ţinându-l la piept ca pe nu ştiu ce scut impenetrabil, tresărind în direcţia fiecărui zgomot, simţind cu fiecare mişcare cum i se scurge o picătură din viaţă.

Se întrebă unde se aflau oamenii lui Dunois. Unde se ascunsese garda de elită? Îl urmăreau, oare, râzând pe înfundate de gesturile sale nervoase, de teama lui atât de vădită? Sau se răspândiseră prin împrejurimi, asemenea unor luptători de gherilă? Ghemuiţi aproape de pământ sau în crengile joase ale copacilor, gata să sară, pregătiţi să ucidă?

Şi pe cine aveau să ucidă? Cât de numeroase şi cât de înarmate aveau să fie forţele lui Nimrod? Va veni Nimrod? I-o va aduce Nimrod pe fata pe care o iubea? Şi dacă Nimrod se va ţine de cuvânt, dacă în sfârşit o va vedea din nou pe Pat, nu vor fi şi ei victime ale masacrului care sigur avea să urmeze?

Cine era Nimrod?

Respiraţia i se opri. Muşchii braţelor şi picioarelor contorsionate de spasme, înţepeniră din cauza fricii, închise ochii strâns ca să asculte sau să se roage, n-avea să ştie niciodată precis, atât doar că propriile sale convingeri excludeau existenţa lui Dumnezeu. Ascultă deci cu pleoapele lipite strâns, până când fu sigur.

Mai întâi unul, apoi un al doilea automobil, părăsiră autostrada pentru a intra pe drumul lateral ce ducea la intrarea în Cheshire Cal. Amândouă vehiculele se deplasau cu o viteză enormă, pneurile lor scrâşnind pe asfalt la parcurgerea curbei frontale de acces în zona de parcare a restaurantului.

După care, totul se linişti din nou. Tăcură până şi păsările; nici un sunet nu se auzea de nicăieri.

Matlock se retrase sub copac, lipindu-se de grilajul de şipci care-l împrejmuia. Îşi încordă auzul. Nimic.

Linişte. Dar parcă nu numai linişte! Căci iată, din nou, un sunet atât de îngemănat cu liniştea, încât erai tentai să-l neglijezi ca pe un foşnet de frunze.

Era un râcâit. Un râcâit slab, ezitant, se auzea dinspre una din potecile din faţa lui, una din cărările ascunse printre copaci, una din aleile din cărămidă veche care ducea la refugiul din dale de piatră.

La început, abia se auzea. Neglijabil. Apoi, deveni ceva mai limpede, mai puţin ezitant, mai puţin nesigur.

Deodată, auzi geamătul înăbuşit, torturat, care-i sfredeli creierul.

— Jamie… Jamie? Te rog, Jamie…

După pronunţarea acestei unice rugăminţi, glasul începu să suspine. Se simţi cuprins de o furie nemaiîntâlnită până atunci. Aruncă jos pachetul învelit în pânză, orbit de înverşunare şi de lacrimi. Se îndepărtă în grabă de grilajul de protecţie al arborelui alb şi urlă cât putu de tare, iar urletul lui sperie păsările, care începură să ţipe alarmate din sanctuarul lor tăcut, adăpostit de copaci.

— Pat! Pat! Unde eşti? Pat, Dumnezeule, unde eşti? *Unde eşti?*

Suspinele deveniră mai puternice, exprimând acum pe lângă durere şi o nuanţă de uşurare.

— Aici… Aici, Jamie! Nu văd nimic.

Se orientă după sunet şi alergă pe aleea din mijloc. La jumătatea distanţei până la clădire, o văzu rezemată de trunchiul unui copac, pe jumătate căzută la pământ. Stătea în genunchi, sprijinindu-şi capul bandajat de pământ. Căzuse. Firicele de sânge i se prelingeau pe ceafă. Suturile de la cap i se desfăcuseră.

Alergă până la ea şi îi ridică cu blândeţe capul.

Sub bandajele de pe frunte, se aflau straturi de bandă adezivă lată, lipite cu brutalitate de pleoape, bine întinse până la tâmple,

acoperindu-i faţa cu strălucirea unei plăci de oţel. Încercarea de a le dezlipi ar fi însemnat o tortură demnă de chinurile iadului.

O strânse în braţe şi începu să-i repete mereu aceleaşi cuvinte:

— Totul o să fie bine acum… Totul o să fie bine…

O ridică uşor de la pământ, lipindu-şi faţa de a ei. Repeta întruna cuvintele acelea de alinare, singurele care-i veneau în minte în starea de furie care-l cuprinsese.

Deodată, fără nici un alt avertisment, fata începu să ţipe, încordându-şi trupul plin de răni.

— Dă-le ce-ţi cer, pentru numele lui Dumnezeu! Indiferent ce-o fi, *dă-le!*

— Am să le dau, iubita mea, am să le dau.

— Te rog, Jamie! Nu-i lăsa să mă mai atingă din nou! *Niciodată*!

— Nu, iubita mea. Niciodată, niciodată…

O lăsă încet pe pământul moale, dincolo de dalele de piatră.

— Scoate-mi banda de la ochi! Scoate-mi banda, te rog.

— Nu pot acum, iubito. Te-ar durea prea mult. Numai puţin.

— Nu-mi *pasă*! Nu mai pot să suport!

Ce putea face? Ce trebuia să facă? Oh, Doamne! Oh, Dumnezeule! Fir-ai tu să fii de nemernic! *Spune-mi? Spune-mi?*

Se uită în direcţia arborelui. Pachetul învelit în pânză impermeabilă zăcea pe pământ, în locul unde-l aruncase.

Acum nu mai avea de ales. Nu-i mai păsa.

— Nimrod!… Nimrod! Haide, vino la mine, Nimrod! Adu-ţi şi armata ta blestemată! Vino să-ţi dau ce doreşti! Le am la mine, Nimrod!

În liniştea care urmă, auzi zgomotul paşilor.

Nişte paşi apăsaţi, siguri pe ei, autoritari.

Pe aleea din mijloc, Nimrod îşi făcu apariţia.

Adrian Sealfont se opri la marginea cercului din dale de piatră.

— Îmi pare rău, James.

Matlock lăsă capul fetei la pământ. Mintea încetase să-i mai funcţioneze. Starea de şoc care-l cuprinsese era atât de completă încât nu mai fu în stare să rostească nici un cuvânt. Pur şi simplu, nu putea asimila realitatea îngrozitoare, de necrezut, din faţa lui. Cu mişcări lente, se ridică în picioare.

— Dă-mi-l, James. Noi ne-am ţinui de cuvânt. Ne vom îngriji de tine.

— Nu… Nu. Nu e cu putinţă, nu v*reau să te cred. Nu* e

adevărat. Nu poale fi…

— Mă tem că este. Sealfont pocni din degetele mâinii drepte. Era un semnal.

— Nu… Nu! Nu! Nu! Matlock începuse să ţipe. Fata ţipa şi ea. Mi s-a spus că ai fost luat de acasă! Am crezut că vei fi omorât! Mi-am reproşat moartea ta!

— Nu am fost luat, am fost escortat. Dă-mi jurnalul. Agasat, Sealfont pocni din nou din degete. Şi documentul corsican. Nu mă îndoiesc că le ai pe amândouă la tine.

Slab, abia perceptibil, se auzi o tuse înăbuşită, un scrâşnet, o exclamaţie întreruptă. Sealfont aruncă o privire grăbită în spate şi se răsti la forţele sale nevăzute.

— Veniţi aici!

— Dar de ce? întrebă Matlock.

— Pentru că am fost nevoiţi. Am fost nevoit. Nu exista nici o alternativă.

— Nici o alternativă? Lui Matlock nu-i venea să creadă cele auzite. Nici o alternativă *la ce?*

— La colaps! Financiar, eram epuizaţi! Consumaserăm ultimele rezerve; nu mai aveam la cine apela. Corupţia morală devenise completă; solicitările de fonduri pentru învăţământul superior se transformaseră într-o plictiseală naţională, neprofitabilă. Nu exista altă soluţie decât să ne susţinem propria autonomie… Fără să mai ţinem seama de cei corupţi. Aşa am făcut şi am supravieţuit.

În tulburarea agonizantă a acelei clipe, piesele jocului de puzzle se aranjau treptat la locul lor în mintea lui Matlock. Neştiutele zăvoare ale unei peşteri neobişnuite se desfăceau şi uşa masivă de oţel se deschidea… Extraordinara înzestrare a Universităţii Carlyle… Dar era vorba de ceva care depăşea limitele acestui campus; Sealfont tocmai o spusese. *Solicitările* deveni*seră* o *plictiseală!* Aluzia fusese subtilă, dar limpede!

Pretutindeni!

În toate campusurile, colectarea fondurilor continua, numai că acum nu se mai auzeau strigătele de panică; fusese înlăturată ameninţarea cu colapsul financiar care constituise în trecut subiectul sutelor de campanii desfăşurate într-o mulţime de colegii şi universităţi.

Concluzia generală ar fi fost, dacă cineva s-ar fi ostenit s-o formuleze, că fusese înlăturată criza. Normalitatea fusese reinstaurată.

Numai că nu era aşa. Normalitatea devenise un monstru.

— Oh, Doamne, spuse Matlock aproape în şoaptă, pe un ton îngrozii şi consternat.

— Nu ne-a fost de nici un folos, de asta pot să te asigur, replică Sealfont. Realizările noastre au un caracter extrem de omenesc. Şi iată că am reuşit să ajungem *independenţi*! Puterea noastră creşte – în mod sistematic. În maximum cinci ani, fiecare universitate importantă din nord-est va face parte dintr-o federaţie autonomă!

— Sunteţi bolnavi… Sunteţi ca un adevărat *cancer!*

— Vom *supravieţui*! Alegerea n-a fost niciodată greu de făcut. Nimeni nu avea de gând să oprească desfăşurarea lucrurilor, aşa cum era. Noi am fi fost ultimii care s-o facem… Pur şi simplu acum zece ani am luat hotărârea să schimbăm actorii principali.

— Şi dintre toţi oamenii, tocmai *tu…*

— Ce, nu ţi se pare că s-a făcut o alegere potrivită? Sealfont se întoarse încă o dată în direcţia restaurantului, către colina adormită brăzdată de cărări din cărămidă. Strigă:

— V-am spus să veniţi aici! Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Prietenului nostru nu-i pasă cine sunteţi. În curând, va pleca de aici, departe… Nu-i aşa, James?

— Nu eşti sănătos la minte. Eşti…

— Câtuşi de *puţin!* Nimeni nu e mai sănătos. Sau mai pragmatic… Istoria se repetă, ar trebui să ştii asta. Structurile sunt destrămate, societatea e împărţită în tabere inamice, neîndurătoare. Nu le lăsa păcălit de letargia aparentă; zgârie suprafaţa şi vei vedea că sângerează profund.

— Voi o faceţi să sângereze! urlă Matlock. Totul se terminase; resortul se detensionase.

— Dimpotrivă! Un netrebnic ipocrit şi îngâmfat, asta eşti! Sealfont îi vorbea pe un ton caustic, fixându-l cu o privire încărcată de furie rece. Cine ţi-a dat dreptul să pronunţi sentinţe? Unde te aflai tu când oameni ca mine – *în toate instituţiile* – se confruntau cu perspectiva iminentă a închiderii uşilor? Erai în siguranţă, noi te-am *adăpostit…* Şi nimeni nu avea nici un răspuns. Nu era loc pentru nevoile noastre…

— Nu aţi încercat! Nu v-aţi străduit îndeajuns…

— Minciuni! Eşti un *prost!* Sealfont ajunsese să urle acum. Matlock îşi spuse că era un om posedat. Sau chinuit. Ce mai *rămăsese*? Sponsorizările? Tot mai puţine. Există alte scutiri de impozite, mai *viabile!…* Donaţiile? Nişte tirani cu minte îngustă

şi, drept rezultat, reducerea alocaţiilor!... Guvernul? Orb! Obs*cen!* Priori*t*ăţile sale sunt cumpărate! Sau folosite ca monedă de schimb în preajma urnelor de votare! Nu aveam fonduri; nu puteam cumpăra voturi! Pentru noi, sistemul se prăbuşise! Era terminat! ... Şi nimeni nu înţelegea acest lucru mai bine decât mine. De ani de zile... implorând, cerşind cu palma întinsă în faţa unor ignoranţi şi a *comitetelor* lor pompoase... Pierdusem orice speranţă; eram pe moarte. Şi totuşi, nimeni nu ne asculta. Şi tot timpul – tot timpul – în spatele pretextelor şi a amânărilor, auzeam referirea voalată şi batjocoritoare la păcatul nostru comun, cu care ne-a pedepsit Dumnezeu. La urma urmei... eram *profesori.* Nu nişte *oameni de acţiune...*

Brusc, tonul vocii lui Sealfont deveni scăzut. Şi aspru. Şi extrem de convingător, pe măsură ce termina ce-avea de spus.

— Ei bine, tinere, acum suntem nişte *oameni de acţiune.* Sistemul e condamnat, aşa cum merită, de altfel. Conducătorii nu învaţă niciodată să vegheze asupra copiilor Ei au văzut. Ei au înţeles... Iar noi i-am înrolat. Alianţa noastră nu este o coincidenţă.

Matlock nu mai era în stare decât să-l privească ţintă pe Sealfont. Sealfont o spusese: *Vegheaţi asupra copiilor... Vegheaţi-i şi îngrijiţi-i. Vegheaţi şi aveţi grijă.* Conducătorii nu învaţă niciodată... Oh, Doamne! Aşa să fie? Aşa stăteau lucrurile cu adevărat? Cei ca Nimrod şi Dunois. „Federaţiile", „gărzile de elită". Oare totul avea să se întâmple din nou?

— Ei şi acum, James, unde e scrisoarea de care ai pomenit? La cine se află?

— Scrisoarea? Ce scrisoare?

— Scrisoarea care urma să fie pusă la poştă în dimineaţa asta. O vom opri acum, nu-i aşa?

— Nu înţeleg. Matlock se străduia, se străduia *cu disperare* să se trezească la realitate.

— La cine e scrisoarea!

— Scrisoarea? În timp ce vorbea, Matlock îşi dădu seama că rostise cuvântul care nu trebuia, dar nu se mai putea stăpâni. Nu-şi putea impune să gândească, pentru că era incapabil să mai judece.

— Scrisoarea!... Nu exis*tă nici o* scri*soare, nu*-i *aşa!* Nu există nicio... „declaraţie incriminată" scrisă şi pregătită pentru a fi expediată la ora zece dimineaţa! Ai minţit!

— Am minţit... minţit.

Rezervele i se terminaseră. Nu mai era în stare de nimic.

Sealfont râse încet. Nu era râsul cu care era obişnuit Matlock. Avea în el o cruzime pe care n-o mai sesizase până atunci.

— Ce să spun, ai fost tare isteţ! Dar, până la urmă te-ai dovedit a fi slab. Am ştiut asta de la bun început. Ai constituit varianta optimă a guvernului pentru că-ţi lipsea orice angajament ferm. Ei o numesc mobilitate. Eu o cunoşteam sub numele de flexibilitate indiferentă. Singurul lucru pe care-l faci este să vorbeşti şi atât. Este lipsit de sens... Eşti un caz extrem de reprezentativ, să ştii. Sealfont vorbi peste umăr, în direcţia aleilor. Atenţie, *toată lumea!* Dr. Matlock nu va fi în măsură să dezvăluie nici un nume, nici o identitate. Ieşiţi din bârloguri, şobolanilor!

— Au!

Strigătul gutural fu scurt, punctând liniştea. Sealfont se întoarse brusc.

Pe urmă, se auzi încă un geamăt, de data asta fiind zgomotul inconfundabil al unei trahee umane golite de aer.

Şi încă unul, cuplat cu un început de ţipăt.

— Cine e? Cine-i acolo? Sealfont alergă spre cărarea de unde se auzise ultimul ţipăt.

Se opri în loc la auzul unui urlet înfricoşător, întrerupt, venit dintr-o altă parte a sanctuarului. Alergă înapoi; un început de panică îi tulburase mintea.

— Cine-i acolo?! Unde sunteţi? *Veniţi aici!*

Liniştea se aşternu din nou. Sealfont se uită ţintă la Matlock.

— Ce-ai făcut? Ce-ai făcut, om de nimic ce eşti? Pe cine ai adus cu tine? *Cine-i acolo? Răspunde-mi?*

Chiar dacă ar fi fost în stare, nu mai era nevoie ca Matlock să răspundă. De pe o alee aflată în capătul îndepărtat al grădinii, Julian Dunois îşi făcu apariţia.

— Bună dimineaţa, Nimrod.

Ochii lui Sealfont se bulbucară.

— Cine eşti tu? Unde sunt oamenii mei?

— Mă cheamă Jacques Devereaux, Heysou Daumier, Julian Dunois – la alegere. Nu eşti de talia noastră. Ai avut o gardă de zece oameni, eu am avut opt. Acum oamenii tăi sunt morţi şi ce s-a întâmplat cu cadavrele lor nu te priveşte.

— Cine *eşti!*

— Duşmanul tău.

Sealfont îşi desfăcu haina cu mâna stângă, vârându-şi dreapta

înăuntru. Dunois strigă un avertisment. Matlock se pomeni alergând spre omul pe care îl venerase timp de un deceniu, atacându-l cu un singur gând, cu un singur scop final, chiar dacă asta avea să însemne sfârşitul vieţii sale: să ucidă.

Chipul lui se afla acum aproape de al său. Chipul care îi amintea de figura lui Lincoln, desfigurat acum de teamă şi de panică. Îşi coborî asupra lui mâna dreaptă, ca o gheară de animal terorizat. Îşi înfipse unghiile în piele, trase şi simţi sângele ţâşnind din gura strâmbă.

Auzi explozia asurzitoare şi simţi o durere ascuţită, electrizantă, în umărul stâng. Dar nimic nu-l putea opri.

— Pleacă de aici, Matlock! Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă de aici!

Simţi cum este tras la o parte de nişte braţe puternice. Fu trântit la pământ, imobilizat de braţele voinice. Şi, prin toată această agitaţie, auzi teribilele ţipete de durere şi numele său repetat fără încetare.

— Jamie... Jamie... Jamie...

Folosindu-se de fiecare dram de forţă pe care i-o insuflase furia, scăpă de sub strânsoarea braţelor musculoase, luate prin surprindere. Dădu disperat din picioare, lovind în coastele şi spinările celor de deasupra lui.

Pentru câteva secunde, se văzu liber.

Să aruncă înainte pe suprafaţa dură, zdrelindu-şi coatele şi genunchii de pietre. Indiferent ce se întâmplase cu el, indiferent ce putea să însemne durerea ascuţită care acum se răspândise în toată partea stângă a corpului, trebuia să ajungă la fata lungită la pământ. Fata care, din pricina lui, îndurase atâta teroare.

— Pat!

Durerea devenise insuportabilă. Căzu din nou, dar reuşi să-i prindă mâna. Se ţinură strâns de mână, fiecare căutând cu disperare să-l aline pe celălalt, pe deplin conştienţi că amândoi puteau muri în momentul acela.

Deodată, mâna lui Matlock rămase fără vlagă.

Pentru el, totul se scufundă în întuneric.

Deschise ochii şi-l văzu pe negrul uriaş îngenunchind în faţa lui. Îl rezemaseră în capul oaselor de marginea unei bănci de marmură. Îl dezbrăcaseră de cămaşă; umărul stâng îi palpita.

— Sunt sigur că durerea e mult mai serioasă decât rana, zise

negrul. Porţiunea din stânga-sus a corpului v-a fost grav afectată în timpul răsturnării automobilului, iar glonţul a pătruns sub cartilajul umărului stâng. Combinată în felul acesta, durerea trebuie să fie foarte puternică.

— Ţi-am administrat un anestezic local. O să-ţi fie de folos. Cel care vorbise fusese Julian Dunois, aflat în picioare, în dreapta sa. Domnişoara Ballantyne a fost dusă la un doctor. El îi va dezlipi benzile adezive. E negru şi înţelegător, dar nu într-atât încât să fie dispus să trateze un om rănit de un glonţ. L-am chemat prin radio pe doctorul nostru din Torrington. Trebuie să vină aici în douăzeci de minute.

— De ce nu l-aţi aşteptat ca s-o ajute şi pe Pat?

— Sincer îţi spun, avem de vorbit. Scurt, dar între patru ochi. Al doilea motiv a fost că, spre binele ei, benzile acelea trebuiau îndepărtate cât mai curând posibil.

— Unde-i Sealfont?

— A dispărut. Asta e tot ce ştii, e tot ce vei şti vreodată. Este important să înţelegi acest lucru. Pentru că, vezi tu, dacă vom fi nevoiţi, vom pune în practică ameninţarea de care ţi-am pomenit, în privinţa ta şi a domnişoarei Ballantyne. Nu vrem să ajungem acolo... Nai doi nu suntem nişte inamici.

— Greşeşti. Suntem.

— În ultimă instanţă, probabil. S-ar părea că e inevitabil. În orice caz, în acest moment ne-am ajutat unul pe celălalt într-un moment de mare nevoie. Noi recunoaştem asta. Suntem încredinţaţi că şi tu vei face la fel.

— Ai dreptate.

— Poate că am şi învăţat câte ceva unul de la celălalt.

Matlock se uită în ochii revoluţionarului negru.

— Eu înţeleg acum lucrurile mai bine. Dar nu ştiu ce ai fi putut tu învăţa de la mine.

Revoluţionarul râse cu blândeţe.

— Faptul că un individ, prin acţiunile sale, dacă vrei, prin curajul său, se poate ridica deasupra stigmatului etichetărilor.

— Nu te înţeleg.

— Reflectează. Ai să-nţelegi.

— Ce se va întâmpla acum? Cu Pat? Cu mine? În clipa în care voi fi găsit, voi fi arestat.

— Mă îndoiesc sincer de acest lucru. În decurs de o oră, Greenberg va citi un document pregătit de organizaţia mea. Mai exact, de către mine. Presupun că acest document va deveni o

parte a unui dosar îngropat în nişte arhive. Căci este extrem de jenant. Din punct de vedere moral, legal şi, cu certitudine, politic. S-au comis prea multe erori grave… în dimineaţa aceasta, vom face pe intermediarii tăi. Poate că pentru tine ar fi un moment extrem de nimerit să foloseşti o parte din banii aceia atât de vestiţi şi să pleci împreună cu domnişoara Ballantyne într-o lungă călătorie de refacere… Cred că această propunere va fi primită cu mult entuziasm. Sunt convins.

— Şi Sealfont? Ce se va întâmpla cu el? Aveţi de gând să-l ucideţi?

— Merită Nimrod să moară? Nu te osteni să-mi răspunzi, nu vom discuta acest subiect. E suficient să-ţi spun că va rămâne în viaţă până când vom căpăta răspuns la anumite întrebări.

— Te-ai gândit la ce-o să se întâmple când se va afla că a dispărut?

— Situaţia va deveni explozivă, vor circula zvonuri neplăcute. Despre o mulţime de lucruri. Când icoanele sunt sfărâmate, credincioşii intră în panică. Fie şi aşa. Carlyle va trebui să treacă şi prin asta… Acum, odihneşte-te. În curând, doctorul va ajunge aici.

Dunois îşi îndreptă atenţia spre negrul în uniformă care se apropiase de el şi vorbea cu glas scăzut. Negrul care-i bandajase rana se ridică în picioare. Matlock urmări cu privirea silueta înaltă, suplă, a lui Julian Dunois care-şi transmitea calm şi încrezător instrucţiunile şi simţi durerea recunoştinţei. Senzaţia deveni şi mai dureroasă atunci când, brusc, Dunois căpătă o altă înfăţişare.

Era silueta morţii.

— Dunois?

— Da?

— Ai grijă de tine.

EPILOG

Apele verzi-albastre ale Mării Caraibilor oglindeau soarele fierbinte al după-amiezii în nenumărate reflexii orbitoare. Nisipul era cald şi moale sub atingerea picioarelor. Această porţiune izolată de insulă trăia în pace cu ea însăşi şi cu o lume despre a cărei existenţă nu avea cu adevărat habar.

Matlock se duse la marginea apei şi lăsă valurile miniaturale să-i scalde gleznele. Ca şi nisipul de pe plajă, apa era caldă.

Avea la el un ziar pe care i-l trimisese Greenberg. De fapt, o pagină de ziar.

MASACRUL DIN CARLYLE, CONN.
23 DE VICTIME, ALBI ŞI NEGRI, ORAŞUL
CONSTERNAT, EVENIMENT PRODUS DUPĂ DISPARIŢIA
RECTORULUI UNIVERSITĂŢII

CARLYLE, *10 mai.* Ieri, la periferia acestui mic oraş universitar, într-o zonă alcătuită din proprietăţi rezidenţiale mari, de tradiţie, a avut loc un masacru bizar. Au fost ucişi douăzeci şi trei de oameni; părerea autorităţilor federale este că aceste omoruri sunt rezultatul unei ambuscade în urma căreia au căzut victime o bună parte din cei atacaţi, precum şi din rândurile atacatorilor...

Urma o înşiruire rece a identităţilor şi scurte rezumate ale asociaţiilor făcute de poliţie pe baza dosarelor.

Julian Dunois se afla printre ei.

Spectrul morţii nu fusese doar o amăgire; Dunois nu-i scăpase. Violenţa căreia îi dăduse naştere a trebuit să fie violenţa care i-a luat viaţa.

Restul articolului conţinea speculaţii complicate privind semnificaţia masacrului şi a neobişnuitei sale liste de victime, precum şi despre posibila legătură cu dispariţia lui Adrian Sealfont.

Numai speculaţii. Nici o menţiune despre Nimrod, nimic despre Matlock; nici un cuvânt despre ancheta federală de lungă durată. Nu adevărul; nimic despre adevăr.

Matlock auzi uşa vilei deschizându-se şi se întoarse. Pat stătea

pe mica verandă situată la cincizeci de paşi, dincolo de creasta dunei. Îi făcu semn cu mâna şi începu să coboare treptele spre el.

Era îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o bluză subţire de mătase; era desculţă şi zâmbitoare. Bandajele îi fuseseră scoase de la picioare şi de la braţe, iar soarele Caraibilor aşternuse pe pielea ei un bronz minunat. Purta o bentiţă portocalie lată, ca să-şi acopere rănile de deasupra frunţii.

Nu voia să se mărite cu el. I-a spus că nu poate accepta o căsătorie din milă sau din datorie, fie acestea reale sau închipuite. Dar Matlock ştia că se vor căsători. Sau nu va exista căsătorie pentru nici unul dintre ei. Şi asta, datorită lui Julian Dunois.

— Ai adus ţigările? întrebă el.

— Nu. Fără ţigări, replică ea. Am adus chibriturile.

— Asta e ceva criptic.

— Eu am folosit cuvântul ăsta – criptic – în legătură cu Jason. Îţi aminteşti?

— Da. Erai furioasă ca o drăcoaică.

— Iar tu erai diliu… ca un drac. Hai să mergem la debarcader.

— De ce ai adus chibriturile? O luă de mână, punând ziarul la subsuoară.

— Pentru un rug funerar. Arheologii acordă o mare importanţă rugurilor funerare.

— Ce vrei să spui?

— Ai cărat după tine ziarul ăla nenorocit toată ziua. Vreau să-i dau foc, zise Pat, zâmbindu-i cu blândeţe.

— Arderea lui nu va schimba ceea ce scrie acolo.

Pat nu luă în seamă observaţia.

— De ce crezi că ţi l-a trimis Jason? Am crezut că ideea a fost să petrecem câteva săptămâni de uitare. Fără ziare, fără radio, fără nici o legătură cu lumea de afară; nimic altceva în afară de apă şi nisip. El a făcut regulile şi tot el le-a încălcat.

— El mi-a *recomandat* regulile, ştiind că vor fi foarte greu de respectat.

— Ar fi trebuit să lase pe altcineva să le încalce. Nu e un prieten atât de bun precum credeam.

— Poate că e mai bun decât crezi.

— Astea-s sofisme, zise ea, strângându-i mâna.

Un val rătăcit trecu peste picioarele lor goale. În larg, un pescăruş tăcut coborî în picaj din înaltul cerului, poposind în apă;

bătu apa cu aripile şi gâtul i se zgâlţâi violent. Pasărea se înălţă ţipând, fără nici o pradă în cioc.

— Greenberg ştie că am de luat o hotărâre foarte neplăcută.

— Ai luat-o deja. Iar el ştie.

Matlock se uită la ea. Bineînţeles că Greenberg ştia; şi ea ştia, îşi zise el.

— Va fi mult mai multă suferinţă; poate că mai mult decât ar justifica.

— Tocmai asta îţi spun şi ei. Să-i laşi să se descurce în stilul lor. Liniştit, eficient, cu cât mai puţină suferinţă pentru toată lumea.

— Poale că aşa e cel mai bine; poale că au dreptate.

— Nu crezi asta nici măcar o secundă.

— Nu, nu cred.

Un timp, se plimbară în tăcere. Debarcaderul se afla în faţa lor. Pietrele fuseseră amplasate acolo cu decenii, poate chiar secole, în urmă, pentru a domoli cine ştie ce curent demult uitat. Acum devenise un element natural.

Aşa cum Nimrod devenise un element natural, o extrapolare logică a ceva anticipat; de nedorit, dar în acelaşi timp, aşteptat. Ceva cu care te poţi lupta numai pe ascuns.

Mini-America… imediat sub suprafaţă.

Politica de companie, nenică.

Pretutindeni.

Vânătorii, întemeietorii. Ucigaşii şi victimele lor încheiau alianţe.

Vegheaţi asupra copiilor. Ei au înţeles… Noi i-am înrolat.

Conducătorii nu învaţă niciodată.

Un microunivers al inevitabilului? Devenit inevitabil pentru că nevoile erau reale? Fuseseră reale de ani de zile?

Şi cu toate acestea, conducătorii nu vor învăţa.

— Jason a spus odată că adevărul nu este nici bun, nici rău. E pur şi simplu adevăr. Iată de ce mi-a trimis asta. Matlock se aşeză pe o stâncă netedă; Pat veni lângă el. Fluxul începuse să înalţe nivelul apei şi valurile mici răspândeau în sus stropi fini. Pat se întinse şi luă pagina de zi; ir.

— Înseamnă că ăsta e adevărul. (O afirmaţie).

— Adevărul lor. Judecata lor. Atribuie etichetări evidente şi continuă jocul. Băieţii buni, băieţii răi şi garda civilă vor ajunge la trecătoare la timp. Tocmai la timp. De data asta.

— Care e adevărul tău?

— Să mă întorc şi să spun povestea. Toată.

— Nu vor fi de acord. Îţi vor înşira motive pentru care nu trebuie s-o faci. Sute de motive.

— Nu mă vor putea convinge.

— Vor fi împotriva ta. Au ameninţat; nu vor accepta amestecul nimănui. Asta vrea Jason să ştii.

— La asta vrea el să mă gândesc.

Pat ţinu ziarul în faţa ei şi scapără un chibrit de suprafaţa uscată a stâncii.

Hârtia arse şovăielnic, întârziată de stropii de apă.

Dar arse.

— N-a fost un rug funerar prea impresionant, spuse Matlock.

— E suficient şi atât, până când ne vom întoarce.

CUPRINS

1.....7
2.....16
3.....22
4.....31
5.....43
6.....50
7.....62
8.....74
9.....80
10.....92
11.....101
12.....108
13.....116
14.....125
15.....129
16.....133
17.....139
18.....146
19.....151
20.....159
21.....167
22.....176

23.....184
24.....189
25.....203
26.....212
27.....223
28.....231
29.....236
30.....244
31.....253
32.....263
33.....268
34.....279
35.....284
EPILOG.....294
CUPRINS.....298

JAMES B. MATLOCK, 33 de ani, licențiat în litere și doctor în filosofie. Fără nici un fel de experiență anterioară, fără nici un antrenament special va trebui să înfrunte acest,

NIMROD – maestrul păpușar nevăzut.

Fără chip, fără formă, dar cu o autoritate înspăimântătoare și durabilă. Nu un el sau niște ei, ci o forță. O abstracție complexă care și-a întins tentaculele invizibile în toate universitățile din nord-estul Statelor Unite, în toate municipalitățile care slujesc instituțiile universitare, în toate piramidele financiare care constituie fundamentul complicatelor structuri ale învățământului superior din Noua Anglie.

Droguri, prostituție, jocuri de noroc, corupție la cele mai înalte niveluri – nimic nu îi e străin lui NIMROD.

DOCUMENTUL MATLOCK

„– Pentru numele lui Dumnezeu! *Să cheme cineva poliția! E un om mort acolo!*

Deodată, din umbra copacilor de la jumătatea cvartalului, Matlock auzi huruitul unui motor de mașină, urmat de scrâșnetul cauciucurilor însoțind ieșirea mașinii în mijlocul străzii. Se repezi la marginea verandei. Automobilul lung și negru plonjă din întuneric, gonind spre colțul străzii. Matlock încercă să vadă numărul de înmatriculare și, dându-și seama că era imposibil, coborî o treaptă ca să identifice măcar marca mașinii. Brusc, fu orbit. Fasciculul unui proiector străpunse întunericul blând al nopții de primăvară și se opri pe silueta lui. Ridică mâinile ca să-și acopere ochii și, imediat auzi plesnitura înăbușită, urmată de curentul instantaneu de aer pe care îl auzise cu câteva minute în urmă. O pușcă trăgea asupra lui. O armă cu amortizor."

ISBN 973-9180-02-7

Lei 2900